

Del 5: Et retssamfund?

*The strength of a family, like the strength of an army,
lies in its loyalty to each other.*

(Mario Puzo, forfatter til *The Godfather*)

50. Introduktion: Om at anlægge en retssag

Man behøver ikke at være advokat for at anlægge en retssag - eller forsvare sig, hvis men selv bliver sagsøgt. I dette kapitel gennemgås de grundlæggende regler for at anlægge en erstatningssag. Med dem in mente kan man senere i bogen vurdere, om det er berettiget at kalde Danmark for et retssamfund.

Civile retssager

Har mine venner ret i, at jeg bare har været uheldig? Det kan da ikke være sådan, at nogle dommere lyver med vilje! Hvorfor skulle de gøre det?

Disse spørgsmål besvares i denne del 5, men for at kunne vurdere dommernes adfærd er det nødvendigt med lidt grundlæggende viden om domstolssystemet, men slap bare af. Der er ikke tale om raketvidenskab. Loven er til for folket, og selvom mange vil gå til en advokat, hvis der er udsigt til at blive involveret i en retssag, er det ikke altid nødvendigt. Der er hjælp at hente til forberedelserne på domstolens egen hjemmeside, og til retsmøder eller domsforhandling i byretten får man endda vejledning af dommeren.

Overordnet skelnes mellem straffesager og civile sager. Straffesager vedrører forbrydelser, samfundet ikke vil tolerere. De efterforskes af et uafhængigt politi. Civile sager har en anden karakter, idet de afgør tvister mellem private parter. Det er ikke sundt for et samfund, hvis der er evig strid mellem medlemmerne, og for at undgå det har der altid - formentlig længe før det skrevne ord - været en slags domstol i ethvert samfund. Enten har stammens ældste afgjort stridigheder, eller også har stammens høvding truffet afgørelsen. Dommeren søgte sandheden, den rigtige afgørelse, som resten af stammen kunne acceptere. En velkendt sag går ca. 3.000 år tilbage, da kong Salomon optrådte som dommer for to kvinder, der begge påstod, at de var mor til det samme barn. Han var en forbilledlig dommer.

Efterhånden som der blev flere mennesker og samfundene udviklede sig, blev de skrevne love til som en hjælp, dommerne kunne støtte sig til. Der er love den dag i dag, der er udviklet af sædvane uden at være formelt vedtaget af Folketinget, som trods alt - set i et historisk perspektiv - er en nymodens institution.

Den første samlede danske lov blev præsenteret af Valdemar Sejrs i marts 1241. Den kendes også som Jyske Lov, og den indledes med disse vise ord:

“Med lov skal land bygges, men ville enhver nøjes med sit eget og lade andre nyde samme ret, da behøvede man ikke nogen lov. Men ingen lov er jævngod at følge som sandheden, men hvor man er i tvivl om, hvad der er sandhed, der skal loven vise sandheden.

Var der ikke lov i landet, da havde den mest, som kunne tilegne sig mest. Derfor skal loven gøres efter alles tarv, at retsindige og fredsommelige og sagesløse kan nyde deres fred, og uretfærdige og onde kan ræddes for det, der er skrevet i loven, og derfor ikke tør fuldbyrde den ondskab, som de har i sinde.”

Hvem kan være part i en civil retssag?

Sagens parter kan være:

- Personer (kaldet fysiske personer)
- Selskaber (kaldet juridiske personer)
- Det offentlige (staten og kommuner)
- Hvis en person er død, kan dødsboet være part
- Hvis en person eller et selskab er erklæret konkurs, kan konkursboet være part

Det er alle typer selskaber, der kan være parter, for eksempel:

- Aktieselskab
- Anpartsselskab
- Interessentskab
- Kommanditselskab
- Andelsselskab
- Forening

En civil retssag kan have mere end to parter. Hvis en sagsøger for eksempel mener at have et krav mod tre skyldnere, kan han/hun sagsøge dem alle under samme sag. Hvis flere mener at have samme eller ensartede krav mod en skyldner, kan de alle sagsøge skyldneren under samme sag. Man kan under sagen inddrage nye parter.

www.domstol.dk

Hvad kan en civil sag handle om?

Der er ingen begrænsninger for, hvad en civil retssag kan handle om. Sagen skal dog handle om noget, der har konkret betydning for sagsøgeren. Det kaldes, at sagsøgeren skal have en retlig interesse i at få domstolens afgørelse om spørgsmålet. De fleste civile retssager drejer sig om krav på betaling af et beløb. I øvrigt handler civile sager typisk om erstatning for skader og misligholdelse af indgåede aftaler.

www.domstol.dk

Grundlæggende principper

Der er gode forklaringer på domstolens hjemmeside. F.eks. præciseres forskellen på en fysisk person og en juridisk person, og der er en god oversigt over diverse typer selskaber. De enkelte retssager gennemføres på grundlag af principper, der er fælles for de moderne vestlige demokratier:

- Parternes bestemmelsesret
- Offentlighed
- Mundtlighed
- Kontradiktion

Parternes bestemmelsesret kaldes også forhandlingsprincippet, og det er allerede gennemgået på side 92 og 100.

Retssagers offentlighed er sikret af Den Europæiske Menneskeretskonvention ud fra parolen: "Not only must justice be done, it must also be seen to be done." Det er vigtigt at undgå en hemmelig retspleje, for det er vigtigt, at offentligheden har tillid til retsvæsenet. Mundtlighed sikrer en hurtig og naturlig sagsbehandling og er også et vigtigt led i princippet om offentlighed.

Kontradiktion er et særligt vigtigt princip. Det betyder, at en part har adgang til alt det materiale, der indgår i grundlaget for en afgørelse, og parten har ret til at kommentere det. Der må aldrig træffes afgørelse, uden at parterne høres.

Princippet er en væsentlig årsag til, at retssager kan trække ud i årevis, for man skal som part også have en rimelig tid til at sætte sig ind i modpartens anklager og dokumentation og selv have tid til at finde dokumentation, der måske kaster et andet lys på sagen. Der skelnes mellem forberedelsen og domsforhandlingen. Det er under forberedelsen, modparten præsenteres for dokumentationen og partens anbringender. En sag berammes først til domsforhandling, når al dokumentation er fremlagt, og alle anbringender er gjort gældende. Det bliver så præsenteret for dommeren under den afsluttende - mundtlige - domsforhandling.

Når forberedelsen er afsluttet, må man ikke fremsætte nye anbringender eller fremlægge nye beviser uden først at give retten og modparten besked. Retten kan evt. give tilladelse efter at have hørt modpartens bemærkninger. Det er heller ikke tilladt at komme med nye anbringender eller fremlægge nye beviser under selve domsforhandlingen. Det hænger sammen med, at modparten i så fald ikke har en rimelig mulighed for at forholde sig kvalificeret til dem.

En civil retssag indledes med, at sagsøgeren indleverer en stævning til retten.

§ 348. Sag anlægges ved indlevering af stævning til retten.

Stk. 2. Stævningen skal indeholde

- 1) parternes navn og adresse, herunder angivelse af en postadresse i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, hvortil meddelelser til sagsøgeren vedrørende sagen kan sendes, og hvor forkyndelse kan ske,
- 2) angivelse af den ret, ved hvilken sagen anlægges,
- 3) sagsøgerens påstand, sagens værdi, sagstypen, sagsøgerens person- eller CVR-nummer, hvis sagsøgeren har et sådant, og en kort beskrivelse af sagen,
- 4) en udførlig fremstilling af de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå påstanden støttes,
- 5) angivelse af de dokumenter og andre beviser, som sagsøgeren agter at påberåbe sig, og
- 6) sagsøgerens forslag til sagens behandling, herunder forslag til temaer til drøftelse på det forberedende møde.

Hjælp til selvmødere

I dag kan enhver med NemID anlægge en retssag online på minretssag.dk. Her er der både vejledning og mulighed for at betale retsafgift med Dankort, så det hele kan ordnes hjemmefra. Før da var det også let. Man kunne nøjes med at udfylde en stævningsblanket, hvortil Domstolsstyrelsen havde udarbejdet en vejledning.

Rubrik 2: Sagsøgte

Sagsøgte er den person eller det selskab, som du ønsker dom over.

- Du skal skrive sagsøgtes navn og adresse og så vidt muligt telefonnummer.
- Er sagsøgte et selskab, skal du skrive hele selskabets navn og selskabsform, f.eks. A/S, ApS eller I/S og så vidt muligt CVR-nr.
- Hvis sagsøgte er en personligt ejet virksomhed, skal du også skrive navnet på ejeren.
- Er der flere sagsøgte, skal du oplyse navne og adresse på alle de sagsøgte.

Domstolsstyrelsens vejledning om udfyldning af stævningsblanketten

Hvis man møder for sig selv - og altså er uden advokat - kaldes man populært for selvmøder. Man er slet ikke på Herrens Mark, når man står i retten. Det er byretsdommerens pligt at vejlede selvmødere og varetage deres interesser under sagen. Bestemmelsen er begrundet med, at rettens medvirken til at tilvejebringe klarhed over påstande, anbringender og bevisførelsens omfang dels kan være en nødvendig forudsætning for en rational tilrettelæggelse af sagen, dels kan være nødvendig for at hindre reelt utilfredsstillende resultater (fra betænkning nr. 698/1973 og fra justitsministerens svar på spørgsmål nr. 45 af 9. januar 2002 fra Folketingets Retsudvalg).

Også hvis en stævning eller et processkrift er mangelfuldt, er det dommerens pligt at vejlede selvmøderen.

§ 339. Er en parts påstand eller hans anbringender eller hans udtalelser om sagen i øvrigt uklare eller ufuldstændige, kan retten søge dette afhjulpet ved spørgsmål til parten.

Stk. 2. Retten kan opfordre en part til at tilkendegive sin stilling såvel til faktiske som retlige spørgsmål, som synes at være af betydning for sagen.

Stk. 3. Retten kan opfordre en part til at fremlægge dokumenter, tilvejebringe syn eller skøn eller i øvrigt føre bevis, når sagens faktiske omstændigheder uden sådan bevisførelse ville henstå som uvisse.

Stk. 4. Møder en part i en sag, der behandles ved byret, ikke ved advokat, vejleder retten parten om, hvad han bør foretage til oplysning af sagen og i øvrigt til varetagelse af sine interesser under denne.

Særligt om advokatpålæg

Der er en enkelt undtagelse fra retten til at møde for sig selv. Frem til 1968 kunne landsretten og Højesteret give en part pålæg om at lade en advokat møde for ham, hvis det viste sig, "at parten ikke kan fremstille sagen med tilbørlig ro eller klarhed."

Efter 1968 kunne også byretten give advokatpålæg. Det blev fremhævet, at det normalt ikke ville være relevant. Det blev præciseret, at advokatpålæg har til formål at sikre, at sagen bliver behandlet på en forsvarlig måde. Når særlige hensyn taler herfor, kan retten beskikke parten en advokat.

§ 259. Enhver kan både som sagsøger og som sagvolder gå i rette for sig selv.

Stk. 2. Retten kan pålægge en part at lade sagen udføre af en advokat, dersom den ikke finder det muligt at behandle sagen på hensigtsmæssig måde, uden at parten har en sådan bistand. Pålægget kan ikke indbringes for højere ret.

Stk. 3. Efterkommes et pålæg efter stk. 2 ikke, betragtes processkrifter, der indgives af parten efter pålæggets meddelelse, som ikke indgivne, ligesom parten anses for udeblevet fra de retsmøder, der afholdes efter pålæggets meddelelse. Hvor særlige hensyn taler derfor, kan retten dog beskikke parten en advokat.

Retsplejelovens § 259

Bestemmelsen i § 259, stk. 2, omfatter som nævnt ikke underretssager. I en del af de indhentede udtalelser foreslås det, at bestemmelsen udvides til også at gælde i disse sager. Retsplejerådet har tiltrådt dette forslag, men har dog fremhævet, at medens advokatbistand som regel er nødvendig ved landsretterne og ved Højesteret vil en sådan bistand ofte ikke være påkrævet ved underretterne. Rådet forudsætter derfor, at underretterne viser tilbageholdenhed med anvendelsen af bestemmelsen. Justitsministeren er enig i forslaget om at udvide bestemmelsen og kan tiltræde det af Retsplejerådet anførte om bestemmelsens anvendelse.

I overensstemmelse med Retsplejerådets indstilling foreslås bestemmelsen i § 259, stk. 2, samtidig omformuleret, således at det afgørende for, om retten kan kræve, at parten bistås af en advokat, bliver, om retten finder, at det ikke er muligt at behandle sagen på forsvarlig måde, uden at parten har en sådan bistand. Rådet har fremhævet, at dette næppe indebærer nogen realitetsændring, men alene giver klarere udtryk for, hvilke omstændigheder retten bør lægge vægt på ved sin afgørelse.

Justitsministerens bemærkninger til § 259, stk. 2, 12. december 1968

Grænsen mellem rettens afklarende spørgsmål mv. og den egentlige vejledningspligt overfor parter, der møder uden advokat, må dog siges at være flydende. Et afklarende spørgsmål fra retten vil under alle omstændigheder kunne henlede partens opmærksomhed på et anbringende, som den pågældende ikke havde tænkt over jf. herom Bernhard Gomard i "Civilprocessen" 5. udg. 2000 s. 435-436 og 445-446.

Kan man gemme sig fra lovens lange arm?

Et relevant praktisk spørgsmål: Hvordan finder jeg ud af, hvem jeg skal anlægge en retssag mod? Hvis jeg bliver snydt i en kontant handel med en hætteklædt fyr en aften nede ved havnen, er det sikkert en udfordring at finde ham igen, men hvis en anden butiksejer har snydt mig ved at levere en mangelfuld vare, eller hvis en konkurrent har krænket mine rettigheder, er jeg ganske godt stillet.

Politikerne har gjort en betydelig indsats for at sikre, at man kan finde ud af, hvem man handler med, uanset om det sker på internettet eller i en fysisk butik.

1. Anpartsselskabslovens § 2, stk. 1

Paragraffen har ordlyden: "Anpartsselskaber er pligtige og eneberettigede til i deres navn at benytte ordet »anpartsselskab« eller forkortelsen »ApS«." Det er grunden til, at jeg skulle have nyt brevpapir, da jeg solgte Laserdiskens aktiver til det anpartsselskab, min advokat havde oprettet til mig (side 393). Bare ved at iagttage navnet kan man se, om man handler med et anpartsselskab eller ej.

2. Lov om Det Centrale Virksomhedsregister

Det Centrale Virksomhedsregister har til formål at indeholde grunddata om de juridiske enheder, der er erhvervsdrivende, og stille dem til rådighed for bl.a. private. En køber kan henvende sig til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen og bede om grunddata om den erhvervsdrivende, der har solgt varen. Eller han kan slå CVR-nummeret op på hjemmesiden www.cvr.dk og søge oplysningerne frem.

3. Momsloven (momsbekendtgørelsen)

Momslovens § 58 (før § 40) indeholder en bestemmelse om, at en faktura skal indeholde den registrerede virksomheds (sælgerens) registreringsnummer og navn og adresse. Det fremgår altså af navnet på fakturaen, om der er tale om et anpartsselskab eller ej, og hvis man vil vide mere om sælgeren, kan man slå registreringsnummeret (CVR-nummeret) op i CVR-registret.

4. Lov om tjenester i informationssamfundet (e-handelsloven)

I henhold til § 7 er der en generel oplysningspligt for tjenesteydere, der agerer på internettet. Tjenesteyderen skal oplyse sit navn, den fysiske adresse samt CVR-nummeret, hvis denne er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister. Hvis man driver internethandel, skal man altså informere om virksomhedens navn og CVR-nummer på hjemmesiden.

Start med navnet. Hvis der står ApS et sted, kan man være sikker på, at der er tale om et anpartsselskab. Hvis der *ikke* står ApS noget sted, kan man tilsvarende være sikker på, at man *ikke* har at gøre med et anpartsselskab. På en evt. hjemmeside og på fakturaen skal CVR-nummeret fremgå. Derefter er det let at slå nummeret op i CVR-registret og indhente de nødvendige oplysninger dér.

De erstatningsretlige betingelser

Da jeg første gang læste erhvervsret tilbage i 80'erne, var det en overraskelse for mig, at der ikke findes en lov, hvor man kan slå de erstatningsretlige betingelser op. Der er "blot" tale om en fornuftig praksis, der er udviklet af sædvane gennem århundreder, og de betingelser, der *alle* skal være opfyldt, giver god mening:

- Tab
- Ugrundet berigelse
- Tabsbegrænsningspligt
- Culpa (ansvarsgrundlag)
- Kausalitet (årsagssammenhæng)
- Adækvans (påregnelighed)
- Medvirken

Tab, ugrundet berigelse og tabsbegrænsningspligt

Vi griner lidt af USA, hvor man kan få tilkendt milliarder i erstatning, hvis man brænder sig på kaffen på McDonald's. Sådan er det ikke i Danmark. Man kan kun få erstatning, hvis man har lidt et tab.

Man kan også kun få erstatning, der svarer til tabet. Hvis jeg f.eks. er kommet til at ødelægge din nye frakke, der koster 2.000 kr., kan du ikke forlange, at jeg skal betale 4.000 kr. i erstatning. Erstatning må ikke føre til ugrundet berigelse.

Hvis man kommer i en situation, hvor en anden er skyld i en risiko for, at man vil lide et tab, skal man gøre sit bedste for at minimere tabet. Hvis din ven ikke opdager, at han ikke fik slukket cigareten, kan du ikke bare passivt se på, at ilden breder sig og brænder hele huset ned, og så forlange et nyt hus i erstatning. Hvis du opdager det, skal du slukke cigareten og således undgå, at huset brænder ned.

Culpa (ansvarsgrundlag)

Man skal være skyld i, at skaden er sket. Det kan f.eks. ikke komme på tale, at man skal betale for et nyt hus til sin ven, hvis det brændte, fordi lynet slog ned. Man skal være involveret på én eller anden måde.

Hvis man f.eks. selv tænder ild til sin vens hus som hævn for, at han dansede med hende, man selv ville have haft, risikerer man et erstatningskrav. Hvis man har forsæt til at gøre skade, er kravet om culpa naturligvis opfyldt.

Det er yderlighederne. Oftest kommer man til at gøre skade, selvom det ikke er med vilje. Man handler uagtsomt, og her kommer "bonus pater" ind i billedet. Det betyder "den gode familiefader". Som en god hovedregel er der culpa, hvis man handler mere skødesløst, end bonus pater ville have gjort.

Det er ikke nok at forsvare sig med, at man ikke gjorde det med vilje: "Jeg var så fuld, at jeg ikke vidste, hvad jeg gjorde." Nej, man bliver bedømt i forhold til, hvordan en normal fornuftig og ansvarlig person ville have gjort. Og hvis man er professionel, vil handlingen blive sammenholdt med kutyme inden for faget.

Kausalitet (årsagssammenhæng)

Der skal være sammenhæng mellem den anfægtede handling (eller undladelse), og de skader, der er opstået. Det er der ofte strid om. Faldt man og fik sin frakke ødelagt, fordi man var optaget af at tjekke Facebook på sin smartphone og af den grund ikke så den pænt parkerede cykel? Eller faldt man, fordi grundejeren havde forsømt at rydde fortovet for sne?

Der skal være en sammenhæng mellem handlingen/undladelsen og tabet.

Adækvans (påregnelighed)

Adækvans og kausalitet minder om hinanden, men er lidt forskellige. Det handler om, at den opståede skade og årsagssammenhæng skal have været til at forudse - skal have været tilregnelig - også for en bonus pater.

Min vejleder på AUC gav dette eksempel: En mand mister kontrollen over sin bil og kører ind i et skur. Man diskuterer ikke culpa i forbindelse med bilkørsel. Man ved godt, at det er farligt at køre bil, så føreren er automatisk ansvarlig for de skader, han påfører andre, hvis han kører galt (objektivt ansvar). Derfor er der ikke tvivl om, at han skal erstatte bilens skader på skuret.

Men hvad nu, hvis fru Jensen står i sin lejlighed på tredje sal med en kop kaffe og nyder udsigten? Hun ser uheldet og bliver så forskrækket, at hun taber koppen på gulvet, og den går i stykker. Skal føreren så købe en ny kop til hende?

Nej, det slipper han for. Der er ganske vist en sammenhæng mellem uheldet og tabet af koppen, for hun ville ikke have tabt koppen, hvis ikke uheldet var sket, men det var umuligt for føreren af bilen at forudse, at hans kørsel ville påvirke fru Jensen. I dette eksempel er der ikke tilstrækkelig adækvans.

Medvirken

Hvis man selv opfordrer sin ven til at smide en cigaret, fordi man ønsker sig et nyt hus på forsikringens regning, har man ikke ret til erstatning.

Det forventes også, at man opfører sig fornuftigt. Måske har grundejeren ikke fået ryddet fortovet for is og sne, fordi det stadig er kl. 05 om morgenen, så hvis man alligevel bevæger sig ud på dette glatte fortov i høje stiletter, risikerer man, at dommeren afviser et erstatningskrav. Man er ret beset selv ude om det!

Nu er du klædt på til at kunne vurdere et af mine konkrete ønsker med dette brev: at få lov til at gennemføre en anlagt sag mod Domstolsstyrelsens dommere, uden at den skal afgøres af deres kolleger, som allerede har vist, at de vil gøre nøjagtig det samme som de sagsøgte dommere, nemlig dække over kollegernes fejl.

Vi står på øverste trin af Klaus Kjøllers stige. Fejlene er blevet så belastende, at selv ansatte, som ikke har været involveret i de oprindelige fejl, tvinges til at deltage i dækmanøvrerne. Kun hvis det lykkes mig at mobilisere et netværk, der kan matche dommernes, undgår jeg et heroisk nederlag. De store spørgsmål er nu: Kan Folketinget matche dommerne, og interesserer det folketingsmedlemmerne?

51. Ambi-sagen

Har borgerne glæde af de rettigheder, de har i henhold til EU-retten? Det kan man som EU-borger betvivle. Ambi-sagen og håndteringen af tilbagebetalingen er eksempler på, at regeringen hverken går af vejen for med fuldt overlæg at snyde samhandelspartnerne i EU eller for at sende regningen for dens forbrydelser til uforvarende borgere.

Danmarks underskud på betalingsbalancen

I 1987 var Danmarks underskud på betalingsbalancen et stort problem (side 54). Det var et særligt problem, at Danmark via indmeldelsen i EU havde indgået en aftale (for at bruge Brian Mikkelsens terminologi) om ikke at indføre afgifter, der var diskriminerende over for samhandelspartnerne i EU, for den letteste løsning var at sende problemet over til dem. Intet land kan forbedre sin betalingsbalance uden samtidig at forringe samhandelspartnernes betalingsbalance. Intentionen er ganske vist, at de dygtigste og mest effektive ikke skal holdes tilbage med unfair midler, men åhh, det er så svært. Det er lettere på traditionel vis at støtte eksport-erhvervene med tilskud og belaste import-erhvervene med afgifter, men oops, var det ikke lige præcis det, Danmark havde lovet ikke at gøre?

Ambi blev valgt som løsning, selvom løsningen var i strid med EU-retten, men når man er klemt, bliver man lettere fristet til at snyde, og betalingsbalancen var et alvorligt problem. Heldigvis har vi "dygtige" embedsmænd, der er villige til at levere en "holdbar officiel argumentation", når behovet opstår.

På side 54-55 er vist, hvordan ambi blev beregnet. Beregningsgrundlaget var som udgangspunkt det samme som for moms, og for de fleste virksomheder havde ambi samme virkning som en momsforhøjelse. Hele pointen var dog det, der adskilte ambi fra moms, og som betød, at eksporter-erhvervene blev favoriseret med tilskud, mens importer-erhvervene blev straffet med afgifter.

For importører var ambi = tillægsmoms plus afgift. Hvis en Expert-butik købte et fjernsyn til 5.000 kr. hos B&O, ville ambi blot virke som en beskeden momsforhøjelse, der beregnes af en evt. fortjeneste. Hvis Expert bagefter eksporterede fjernsynet til Tyskland, udløste det et statstilskud på 125 kr., mens den importør, der købte et fjernsyn til 5.000 kr. i Tyskland i stedet for at købe et dansk fjernsyn hos B&O, fik forhøjet ambi-bidraget med 125 kr.

Ambi straffede importørerne økonomisk og belønnede eksportørerne tilsvarende. I Told- og Skattestyrelsens reglement om ambi (1990) er det beskrevet således: "Virksomheder uden ansatte og importvirksomheder var nødt til at hæve priserne, men andre - typisk løntunge virksomheder og eksportvirksomheder - kunne sætte priserne ned." Det tilføjes, at det ikke var forbudt at betale ambien selv eller helt opgive importen, men formålet var utvetydigt at begrænse importen, og ambi var på lignende måde et incitament til at sælge mere til udlandet.

Taberne var de lande, vi handlede med. De mistede eksportindtægter i og med, at det blev mindre attraktivt for danskerne at købe deres varer. Importørerne var også tabere, idet de fik et konkret økonomisk smæk.

Min håndtering af ambi-afgiften

Jeg var importør og kunne godt se, hvordan konstruktionen med ambi fungerede. For mig var det en importafgift, og det skrev jeg i mit første årsregnskab.

Beløbet var beskedent, men det irriterede mig. Året forinden havde Danmark stemt om og godkendt det indre marked, så kunne det passe, at Kommissionen havde tilladt et så klassisk protektionistisk tiltag? Jeg var dybt skuffet.

Emnet kom op, da jeg året efter drøftede årsregnskabet med min revisor. Han spurgte nemlig, hvad jeg mente med posten "Importafgift", og så væltede jeg min harme ud over ham. Han var hurtig til at berolige mig.

- Ambi er ikke en permanent afgift, og der er ikke tale om, at Kommissionen har tilladt ambi. Tværtimod. Kommissionen har for længst gjort indsigelse, og to virksomheder har anlagt retssag mod Skatteministeriet. På et tidspunkt vil sagen komme for EF-Domstolen, og så vil det være slut med ambi, sagde han.

Hvordan skulle jeg agere i forhold til ambi? Dengang bestod langt det meste af Laserdiskens salg af videokassetter og LaserDiscs, jeg importerede fra England. Den største del af salget var pr. postordre. Jeg havde holdt faste priser, siden jeg begyndte at importere. Jeg satte Laserdiskens pris ud fra en tabel, så kunderne selv kunne beregne den ud fra den engelske udsalgspris i britiske pund. Der kunne gå flere måneder mellem Laserdiskens kataloger, men kunderne fulgte også med i de britiske video- og filmmagasiner, *Empire* og *Film Review*, så de kunne selv regne ud, hvad en ny videoudgivelse ville koste i Laserdisken.

Katalogpris i England	Laserdiskens pris
£9,99	175 kr.
£19,99	375 kr.

Priskalkulen er fra 1987 før Laserdiskens første store VHS-katalog, der blev sendt ud til kunderne i begyndelsen af december 1987 - lige før forslaget om ambi blev fremsat i Folketinget. Lad mig bare sige med det samme, at det aldrig seriøst blev overvejet, hvordan jeg skulle lægge ambi på priserne. Jeg havde en velbegrunnet fastprispolitik, og i forhold til den var ambi nærmest ubetydelig.

Laserdiskens driftsregnskab, 1988**Omkostninger:**

Lønninger	99.000 kr.
Feriepenge	12.125 kr.
Søgnehelligdage	1.305 kr.
ATP	907 kr.
Importafgift	12.306 kr.
Personaleomkostninger	4.444 kr.
Kurser	652 kr.
Forbrugsvarer	12.739 kr.
Husleje	40.230 kr.
El-forbrug	2.757 kr.
Varme	2.210 kr.
Vedligehold af lokaler	7.318 kr.
Rengøring	1.251 kr.
Telefon	11.606 kr.
Porto	115.149 kr.
Fagblade	435 kr.
Fagblade, import	4.962 kr.
Forsikringer	9.130 kr.
Alarmer	16.252 kr.
Edb-udgifter	7.964 kr.
Revisor	5.693 kr.
Advokat	2.000 kr.
Kontorartikler	28.790 kr.
Annoncer	84.642 kr.
Udstillinger	5.737 kr.
Tryksager	83.177 kr.
Rejser	2.568 kr.
Kørsel	1.220 kr.
Fragt	88.802 kr.
Omkostninger i alt:	665.371 kr.

Hvordan er det nu lige, omkostningerne påvirker prisdannelsen? Jeg har allerede forklaret, at det ikke er omkostningerne, der bestemmer salgspriserne (side 37), og eksemplerne på siderne 676-677 viser, at vejen til ekstraordinær rigdom er at skabe en monopolsituation, så man kan sælge til langt over omkostningerne.

I min situation - hvor jeg ikke fremstillede noget selv - var det vigtigt at sætte de danske priser, så de var acceptable for kunderne. De skulle købe af mig frem for selv at bestille fra England, og det var vigtigt med faste priser, kunderne havde tillid til. Bemærk, at ikke én eneste udgiftspost indgik i kalkulen - ej heller ambi, der med mindre end 2 % af de samlede omkostninger faktisk ikke betød ret meget.

Laserdiskens eksport

Ambi blev ligesom moms afregnet kvartalsvist, og virksomhederne fik en frist på flere måneder til at udfærdige regnskaber og betale moms og ambi. Ambi var en del af Poul Schlüter-regeringens eksportpakke, hvor det andet element var at forbedre eksportvirksomhedernes likviditet ved at fremskynde refusion af moms og ambi i forbindelse med eksport. Det vedrørte mig, fordi jeg også solgte film til Norge, Sverige, Finland, Færøerne og Grønland.

- Du kan udskille din eksport i en separat enhed og månedligt få den negative ambi udbetalt. Du skal ganske vist betale den senere af hovedvirksomheden, men der går flere måneder, så det kan forbedre din likviditet. Du kan også drage nytte af ambiens positive virkninger for eksportører ved at gøre mere ved din eksport, foreslog min revisor.

Jeg gjorde begge dele. Jeg havde allerede et pænt salg til Grønland, og det blev styrket med faste annoncer i ugeavisen *Grønlandsposten*. Fra 1990 foregik dette salg via min eksportafdeling, der således i 1990 og 1991 modtog negativ ambi. Jeg håbede, at det ville modsvare den ambi, der belastede mig som importør. Det lykkedes faktisk også at øge Laserdiskens eksport betydeligt.

Udviklingen i Laserdiskens eksport:

1988	969.086 kr.
1989	1.487.407 kr.
1990	1.585.495 kr.
1991	2.863.998 kr.
Laserdiskens samlede eksport i ambi-perioden:	6.905.986 kr.

Det viste sig senere, at eksporten ikke helt kunne matche importen i perioden.

Laserdiskens samlede import i ambi-perioden: 8.931.791 kr.

Først da ambien var ophævet igen, og regnskaberne for alle fire år var udarbejdet, var det muligt at beregne, hvordan ambi havde påvirket min økonomi. Jeg kunne da opstille følgende ambi-regnskab:

Ambi betalt i hele perioden	201.288 kr.
Negativ ambi udbetalt i 1990 og 1991	-111.237 kr.
Laserdiskens samlede tab på ambi:	90.051 kr.

Ambi er kort for "arbejdsmarkedsbidrag". Officielt var der tale om en omlægning af en række arbejdsgiverbetalte afgifter. Følgende afgifter blev samtidig ophævet:

- Lønmodtagernes Garantifond (LG)
- Arbejdsgivernes Elevrefusion (AER)
- Arbejdsløshedsforsikring
- Førtidspension
- Arbejdsmarkedets Uddannelsesfond (AUD)

Overlagt brud på EU-retten

Jesper Tynell har i *Mørkelygten* (side 89) gennemgået, hvordan embedsmændene kæmpede med at fremstille ambi som en afgift, der kunne forsvares, selvom de vidste, det var umuligt. Hans analyse er baseret på *Materialesamling vedrørende ambi-sagen* på 601 sider, der blev offentliggjort den 6. april 1992. Samlingen viser, at embedsmændene trods de åbenbare EU-retlige problemer var parate til at snyde både EU-partnerne og importørerne. Her er et par eksempler:

Den 17. september 1987 skrev Laurids Mikaelsen fra Udenrigsministeriet til K. Hagel-Sørensen i Justitsministeriet. Han omtalte det som et underhåndsbrev og fortalte om det hovedbrud, ministeriet havde fået af opgaven. "Kommissionen og andre medlemsstater vil givetvis spærre øjnene op, når de opdager, at importen her vil skulle bære ca. 2/3 af udgifterne til de sociale arbejdsmarkedsordninger," skrev han, men det var ikke desto mindre hans intention at fremme sagen.

Den 6. oktober 1987 forelå hans forslag i et notat, hvori han vurderede, at de andre medlemslande og Kommissionen ville kritisere ordningen og iværksætte et hurtigt analysearbejde for at få den stoppet. Han nævnte selv alle de EU-retlige problemer og gjorde opmærksom på, at en momsforhøjelse ikke er et problem i forhold til EU, men det var klart, at det ikke er en momsforhøjelse. Han forudså, at ordningen ville blive angrebet af enten EF-traktatens forbud mod afgifter med tilsvarende virkning som told (artikel 9) eller EF-traktatens forbud mod interne afgifter på importerede varer, der er højere end afgifter, der pålægges lignende indenlandske varer (artikel 95).

Allerede i 1990 var underskuddet på betalingsbalancen vendt til et overskud. Var det på grund af eksportpakken? Det ville Socialudvalget høre regeringens mening om, og så stillede udvalget spørgsmålet til socialministeren, som rådførte sig med Økonomiministeriet, der svarede: "Foranstaltningerne må anses for at have været en del af forklaringen på, at udviklingen vendte fra tab af markedsandele på eksportmarkederne til gevinst."

Økonomiministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet oplyst følgende:

»I anden halvdel af 1987 blev der gennemført to sæt eksportfremmende foranstaltninger. Dels en fremskyndelse af momsrefusionen for eksport m.v. Dels omlægningen af arbejdsgiverafgifterne, som kompensationen for arbejdsgivernes udgifter til arbejdsskadeforsikring var en mindre del af. Formålet med foranstaltningerne var at modvirke den forringelse af konkurrenceevnen over for udlandet, der indtraf som følge af den forstærkede lønstigningstakt i 1986/87, og som på daværende tidspunkt truede tilliden til den økonomiske politik, herunder fastkurspolitikken. Foranstaltningerne må anses for at have været en del af forklaringen på, at udviklingen vendte fra tab af markedsandele på eksportmarkederne til gevinst.«

Socialministeren til Socialudvalget, 14. februar 1991

EU-Domstolens behandling af ambi

De to selskaber, Dansk Denkvit ApS og P. Poulsen Trading ApS, havde anfægtet ambiens gyldighed i relation til artikel 33 i det 6. momsdirektiv og forbuddet mod diskriminerende afgifter. Allerede momsdirektivet afgjorde spørgsmålet.

Et usædvanligt pinligt element i sagen var Skatteministeriets anmodning om, at dommens tidsmæssige virkninger blev begrænset. Tilbagebetalingskrav kunne medføre det danske domstolssystems sammenbrud, anførte regeringen, der ifølge det danske indlæg havde været i god tro, da den indførte ambi.

Begge dele blev utvetydigt afvist af generaladvokaten og EU-Domstolen.

Domskonklusionen i sag C-200/90 i dom af 31. marts 1992 var, at Danmark med indførelsen af ambi havde krænket rettigheder for borgerne, som det påhviler de nationale domstole at beskytte (præmis 18). Endvidere kunne EU-retten ikke med rimelighed udlægges sådan, at en afgift som ambi var tilladt (præmis 21). Dertil kommer, at Kommissionen allerede den 29. januar 1988, dvs. nogle få uger efter, at ambi var blevet indført, havde henledt den danske regerings opmærksomhed på de problemer, som afgiften kunne give anledning til (præmis 22). Domstolen afviste på det grundlag anmodningen om at begrænse dommens tidsmæssige virkninger (præmis 23). Udgangspunktet var herefter, at det var regeringens pligt at tilbagebetale de ulovligt opkrævede ambi-bidrag.

Fortolkningen af artikel 33 er klar og støttes af en omfattende og entydig praksis. Der kunne derfor ikke objektivt set være nogen tvivl om, at arbejdsmarkedsbidraget var forbudt i henhold til denne bestemmelse. I øvrigt meddelte Kommissionen allerede få dage efter indførelsen af arbejdsmarkedsbidraget den danske regering, at den anså arbejdsmarkedsbidraget for at være uforeneligt med artikel 33, og Kommissionen har senere indledt en traktatbrudssag i henhold til artikel 169.

Med hensyn til de økonomiske følger, det ville kunne få for den danske regering, hvis arbejdsmarkedsbidraget kendes ulovligt, bemærkes, at dette forhold i sig selv absolut ikke kan begrunde en begrænsning af retsvirkningerne af Domstolens dom. Ellers ville der være risiko for, at netop de grovere overtrædelser blev behandlet mere fordelagtigt, eftersom det er dem, som kan få økonomiske følger af større betydning for medlemsstaterne; denne løsning ville være forkastelig og klart uacceptabel.

Hertil kommer i øvrigt, at sager, der vedrører spørgsmålet om, hvorvidt nationale afgifter er lovlige efter fællesskabsretten, ofte kan have betydelige økonomiske følger, for så vidt angår tilbagebetalingen af de afgifter, der er erlagt i urigtig formening om skyld. At tillade en begrænsning af dommens virkninger alene på grundlag af disse følgers store betydning ville derfor - ud over at være i strid med Domstolens tidligere praksis - skabe en farlig præcedens, for så vidt som det ville kunne føre til, at beskyttelsen af de rettigheder, de afgiftspligtige personer har i henhold til Fællesskabets afgiftsbestemmelser, blev stærkt forringet.

Den erstatningsretlige betingelse

Alle erstatningsretlige betingelser skal være opfyldt, før man kan kræve penge tilbagebetalt. Her var det relevant at undersøge spørgsmålet om tab hhv. ugrundet berigelse. Afgifter på varer - f.eks. forbrugsbegrænsende afgifter på sukker - fører sjældent til direkte tab for de butikker, der sælger sukker, for afgiften bliver lagt på priserne. Det er slutforbrugeren, der ender med at betale mere for varerne, og det er også meningen. Den højere pris skal motivere folk til at købe mindre jf. den almindelige økonomiske teori og efterspørgselskurven (side 33). Hvis regeringen tilbagebetaler en indbetalt afgift til butikkerne for sukker, som allerede er solgt, vil butikkerne få en ugrundet berigelse i form af dobbeltbetaling, idet kunderne allerede har betalt afgiften.

Hvad har det med ambi at gøre? Jo, hvis man forestiller sig, at det er muligt at lægge ambi på priserne, og en erhvervsdrivende faktisk gør det, vil tilbagebetaling af ambi til ham føre til dobbeltbetaling. Han bliver således "ugrundet beriget".

Det argument greb daværende skatteminister Anders Fogh Rasmussen omgående, da Ole Donner (FP) den 26. marts 1992 spurgte ham, om regeringen var indstillet på at tilbagebetale ambi, hvis sagen ved EU-Domstolen blev tabt. Dommen faldt den 31. marts og var altså kendt, da Anders Fogh Rasmussen allerede den 2. april lagde grunden til endnu et stort massebedrag.

"Resultatet er overraskende for regeringen," sagde han. Er svaret udtryk for en villighed til at sige hvad som helst, når det er politisk belejligt, eller er det udtryk for ægte ukendskab til basal EU-ret? Ingen af delene er særligt betryggende, men er måske med til at forklare, at det politiske EU-samarbejde fungerer så dårligt.

Spørgsmål nr. S 678:

Vil ministeren bekræfte, at regeringen er indstillet på at tilbagebetale ambi-bidrag i det omfang, EF-Domstolen måtte fastslå, at sådanne bidrag er opkrævet med urette?

Svar:

Resultatet er overraskende for regeringen. Regeringen mener, at EF-Domstolens praksis på dette område har udviklet sig på en måde, der ikke var til at forudse, da ambi-loven blev gennemført i 1987, men EF-Domstolen har åbenbart en anden opfattelse. Under alle omstændigheder viser dommen, at det var rigtigt af regeringen og Folketinget at omlægge ambien til en tillægsmoms fra årets begyndelse.

EF-Dommen tager ikke stilling til spørgsmålet, om allerede indbetalt ambi skal tilbagebetales. Det er regeringens opfattelse, at tilbagebetaling ikke kan komme på tale. Virksomhederne har jo ikke lidt noget tab som følge af ambien - dels fordi der er sket overvæltning i priserne, dels fordi ambien i sin tid erstattede nogle arbejdsgiverafgifter, som samtidig blev ophævet. Det er imidlertid i sidste instans op til de danske domstole at afgøre, om tilbagebetaling kan finde sted i visse tilfælde.

Ambi contra moms og afgifter

Moms - med det fulde navn meromsætningsafgift - er ikke en del af varens pris. Det er blot en afgift, der beregnes på grundlag af varens pris. Prisen på varen hos købmanden er ikke varens pris, men varens pris plus moms. Købmanden lægger moms til med det samme, for at kunderne kan se, hvad de skal betale ved kassen, men når erhvervsdrivende handler, er det altid nettopriser uden moms, de taler om. Først til sidst beregnes momsen, der indgår i momsregnskabet.

Ambi kan således hverken sammenlignes med forbrugsbegrænsende afgifter, der væltes over på forbrugerne, eller med moms, der beregnes ved siden af et salg.

Hvordan lægger man ambi på varens pris? Hvad skulle prisen i så fald stige med? Jeg anede ikke, om jeg havde tabt eller tjent på ambi-loven, før perioden var slut. Det kom an på den samlede import og den samlede eksport - og det kom an på, hvor meget jeg havde sparet i arbejdsgiverafgifter på grund af omlægningen. Det sidste opgjorde Told & Skat for mig. Hvis arbejdsgiverafgifterne ikke var blevet omlagt, skulle jeg i perioden have betalt 28.928 kr. i arbejdsgiverafgifter. Dertil havde jeg fået en anslået gevinst på 10.729 kr. i sparede udgifter til sygedagpenge. Med disse tal i opgørelsen ser Laserdiskens ambi-regnskab således ud:

Ambi betalt i hele perioden	201.288 kr.
Negativ ambi udbetalt i 1990 og 1991	-111.237 kr.
Sparede arbejdsgiverafgifter	-28.928 kr.
Sparede udgifter til sygedagpenge	-10.729 kr.
Laserdiskens samlede tab på ambi:	50.394 kr.

Det var intentionen, at det skulle være omkostningsneutralt for regeringen af indføre ambi som afløsning for arbejdsgiverafgifterne, og det lykkedes, hvis der lige ses bort fra tilskuddene til eksportørerne. Hvorfor led Laserdisken så et tab?

Jeg tabte penge på grund af manøvren, der adskilte ambi fra moms. Importen talte ikke med i fradraggrundlaget, og det gjorde en stor forskel. Jeg var så i den heldige situation, at jeg samtidig var eksportør, men for TV-importøren og andre i samme situation forårsagede ambi enorme tab. Særreglen betød, at jeg mistede et fradrag på 223.295 kr. for importen. Til sammenligning sparede jeg 28.928 kr. ved ophævelsen af arbejdsgiverafgifterne. Kun en tumpe, en uærlig politiker eller en uærlig embedsmand vil påstå, at det går lige op, og det gjorde det heller ikke, selvom jeg hentede en del af tabet hjem igen ved at øge eksporten.

Formålet med ambi var ikke at få penge i statskassen, men at få importørerne til at tage den største del af byrden: 2/3 af udgifterne, anslog Laurids Mikaelsen. Importen skulle begrænses, og eksportørerne skulle belønnes.

Hvad mente Anders Fogh Rasmussen med, "at virksomhederne ikke har lidt noget tab, fordi der er sket overvæltning i priserne"? Hvorfor skulle ambi påvirke priserne? Der var ingen grund til, at priserne samlet set skulle stige på grund af ambi, og det skete heller ikke ifølge målingerne af prisudviklingen.

Statsminister Poul Schlüter (KF)

Jeg er ikke i tvivl om, at de mangfoldige initiativer i 1987 forebyggede en egentlig nedgangskonjunktur og sikrede mindst mellem 35.000 og 50.000 arbejdspladser. Når jeg har redegjort for baggrunden for indførelsen af ambi, skyldes det, at jeg synes, det fortjener at blive understreget, at ordningen betød en meget væsentlig positiv virkning for den danske økonomi. Samfundsøkonomisk blev ordningen uomtvisteligt en succes.

Regeringen har fremsat et lovforslag, der går ud på at fastsætte nærmere regler for behandlingen af ansøgninger om tilbagebetaling og erstatning i forbindelse med beløb, der er indbetalt i medfør af lov om arbejdsmarkedsbidrag. Lovforslaget har til hensigt at sikre en hensigtsmæssig og ensartet behandling af krav om tilbagebetaling.

Det er regeringens opfattelse, at der som udgangspunkt ikke kan blive tale om tilbagebetaling af allerede indbetalte arbejdsmarkedsbidrag. De erhvervsdrivende har jo ikke lidt et tab, navnlig fordi afgiften er overvæltet på næste led i omsætningskæden.

Ole Stavad (S)

I Socialdemokratiet forudsætter vi naturligvis, at regeringen kan vinde disse sager, da det ville være fuldstændig grotesk, om virksomhederne skulle have tilbagebetalt beløb, som reelt er betalt af forbrugerne. Jeg vil gerne understrege, at Socialdemokratiet er parat til at anvende alle løsninger, forudsat at de er juridisk holdbare, for at beskytte de ca. 50 mia. kr., som allerede er indbetalt i arbejdsmarkedsbidrag.

Ole Donner (FP)

Jeg synes, det er mærkeligt, at hr. Stavad siger, at erhvervslivet bare har væltet ambi-bidragene over på forbrugerne. Det er ikke rigtigt.

Forespørgselsdebat nr. F 24, 23. april 1992

Forespørgselsdebat i Folketinget

Under forespørgselsdebatten om ambiens konsekvenser var Ole Donner (FP) ene om at betvivle, at ambi altid var overvæltet på forbrugerne. Hvis det var rigtigt, at ambi var overvæltet på forbrugerne, havde forbrugerne et krav på 50 mia. kr. mod Skatteministeriet, ikke sandt? Det blev der ikke talt om! Alle partier på nær Fremskridtspartiet bakkede op om regeringens plan om at undgå at tilbagebetale den ulovligt opkrævede afgift.

Ingen gav en undskyldning til vore EU-partnere for, at Danmark med ulovlige midler havde forbedret Danmarks økonomiske situation på deres bekostning. Det var ikke dårlig samvittighed, der lyste fra talerstolen. Fra regeringspartierne side var der glæde over ambiens succes, f.eks. Peter Brixtofte (V): "Vi kan konstatere i dag 5 år efter, at vi har et betydeligt overskud på handelsbalancen i stedet for et betydeligt underskud," og Christian O. Aagaard (KF) supplerede glædesstrålende: "Tal fra et notat fra Dansk Arbejdsgiverforening fortæller, at det sammenlagt siden 1. januar 1988 har forbedret vores konkurrenceevne med 6 %, øget eksporten med 33 % og sikret 75.000-80.000 danske arbejdspladser."

Ambiens effekt i den virkelige verden

Den samlede besparelse på arbejdsgiverafgifterne svarede til det samlede betalte ambi-beløb, så der var ingen grund til at tro, at priserne - samlet set - skulle stige. Tværtimod. Der blev tillige udbetalt 23 mia. kr. i støtte til eksportørerne i form af negativ ambi. Samlet set var der grundlag for, at priserne faldt.

Selvom en ordning er udgiftsneutral for regeringen, er det ikke ensbetydende med, at ingen lider tab. Hvis Folketinget vedtager, at Knudsen skal betale 100 kr. i afgift, mens Nielsen får 100 kr. i tilskud, er en sådan ordning udgiftsneutral for regeringen. Det betyder ikke, at ingen lider tab. Knudsen taber faktisk 100 kr. på en sådan ordning.

Ambiens virkning afhæng af, om man var importør (A), eksportør (B) eller kun opererede på det danske marked (C) jf. eksemplet side 707. Øvelsen gik ud på at tage penge fra A og give dem til B uden at påvirke C. Selvom Skatteministeriet pumpede 23 mia. kr. ud i erhvervslivet, ændrer det ikke på, at A tabte penge. Alle 23 mia. kr. gik til B, der ikke alene slap for at betale arbejdsgiverafgifter i det hele taget, men også blev beriget med ulovlige tilskud. Var der tale om, at de ulovlige *tilskud* skulle betales tilbage? Næh, B fik lov til at beholde det hele.

Her er et eksempel fra det virkelige liv: TV-importøren kunne ikke købe hos B&O, så han måtte købe i Tyskland (side 70). Et B&O fjernsyn til 5.000 kr. kom til at koste ham 125 kr. mere, end Expert og Bilka betalte. Et Philips' fjernsyn til 5.000 kr. blev også 125 kr. dyrere på grund af ambi. Han havde valget mellem at betale ambi selv eller overvælde den på forbrugerne, dvs. at sætte prisen på hans fjernsyn op. Det behøvede Expert og Bilka ikke. TV-importøren ville uvægerligt miste en del af sin omsætning, hvis hans priser steg i forhold til konkurrenterne. Ambi stillede ham i en situation, hvor han måtte vælge mellem pest og kolera.

Spørgsmålet om tab som følge af overvæltning af ulovligt opkrævede afgifter på køberne blev forelagt for EU-Domstolen i de forenede sager C-192-218/95:

31. Som generaladvokaten har anført i punkt 23 i forslaget til afgørelse, kan den erhvervsdrivende have lidt et tab netop som følge af, at han har overvæltet den afgift, myndighederne har opkrævet i strid med fællesskabsretten, på senere led, fordi den prisstigning, overvæltningen af afgiften har fremkaldt, har medført et fald i salgsmængden.
32. Under disse omstændigheder vil den erhvervsdrivende med rette kunne gøre gældende, at selv om afgiften er overvæltet på køberen, har han lidt et tab som følge af, at afgiften er indgået som en del af kostprisen, hvilket har medført en stigning i varernes pris og et fald i salgsmængden, og at dette indebærer, at der ikke eller ikke fuldt ud er tale om en sådan ugrundet berigelse, som en tilbagebetaling ellers vil medføre.

En solidarisk eller usolidarisk løsning?

Her er et tænkt, men realistisk eksempel fra før ambi, hvor arbejdsgiverafgifterne blev beregnet ud fra antallet af ansatte i virksomhederne: Tre virksomheder af ca. samme størrelse skulle betale følgende:

A (importør)	10.000 kr.
B (eksportør)	10.000 kr.
C (operatør på det danske marked)	10.000 kr.

Ambi ændrede beregningsmetoden radikalt. De samme virksomheder i det stadig tænkte, men realistiske eksempel, ville herefter komme til at betale følgende:

A (importør)	40.000 kr.
B (eksportør)	-23.000 kr.
C (operatør på det danske marked)	10.000 kr.

Der var flest C'er, og for dem betød omlægningen nærmest ingenting, men A'erne kom til at bære hovedparten af byrderne, og det var jo også meningen. Betalingsbalancen blev forbedret på grund af den ulovlige manøvre, men hvad så med EU-retten, da det gjaldt om at beskytte borgernes ret til at få deres tab dækket?

Det var en besværlig situation, for der lå ikke 50 mia. kr. og flød i den danske statskasse, men man kunne f.eks. fordele udgifterne solidarisk med en ekstraskat, som alle bidrog til - også B, som havde scoret kassen på ambi, og C, som ville opleve, at ekstraskatten ville blive betalt tilbage igen. Det ville være lovligt og et væsentligt plaster på såret for A, der havde betalt gildet.

Eller man kunne gøre noget andet: Man kunne blæse på EU-retten én gang til og lade importørerne tage hele skraldet - og den løsning valgte man!

I praksis var det umuligt at få ambi tilbagebetalt, medmindre man kunne bevise, at det på grund af ekstraordinære omstændigheder slet ikke kunne lade sig gøre at lægge ambi på priserne. Mange klagede deres nød til Kommissionen.

Efter EF-Domstolens domsafsigelse i sagerne C-200/90 og C-234/91 angående det danske arbejdsmarkedsbidrag ("ambien") har Kommissionen modtaget talrige klager fra bidragspligtige, som hævder, at de på grund af den danske lovgivning og dens administrative håndhævelse er ude af stand til at opnå tilbagebetaling af ambien, selv om den af EF-Domstolen er blevet kendt i strid med Rådets direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977.

De pågældende klagere henviser specielt til de betingelser, der stilles for tilbagebetaling, bl.a. med hensyn til bevis for, at bidraget ikke er overvæltet til senere omsætningstrin. Der klages navnlig over, at bevisbyrden rent faktisk påhviler ansøgeren og ikke myndighederne, og at de krav, der stilles af myndighederne i den forbindelse, i praksis gør det umuligt at føre dette bevis.

Lov om behandling af krav om tilbagebetaling af ambi

Poul Schlüters bebudede lov med de nærmere regler for behandling af krav om erstatning og tilbagebetaling blev vedtaget den 20. maj 1992 og med den fulgte en bekendtgørelse, hvori fremgangsmåden var udførligt beskrevet. På overfladen så det fair ud, men jeg vil kalde det efterfølgende cirkus for Danmarkshistoriens (indtil da) største økonomiske forbrydelse.

Jeg var ikke slemt ramt af ambi. Mine eksportaktiviteter havde reduceret tabet til ca. 1.270 kr. om måneden, og hvis jeg ikke havde følt mig så provokeret af Told & Skats medarbejder, havde jeg sikkert ladet det fare, men jeg anlagde retssag i protest mod Skats overfladiske sagsbehandling. Jeg fik ikke ambi tilbagebetalt, men jeg beviste, at retten til at få ambi tilbagebetalt var fuldstændig illusorisk.

§ 2. Ved fremsættelse af kravet skal angives følgende oplysninger:

- 1) Virksomhedens registreringsnummer efter loven om arbejdsmarkedsbidrag.
- 2) Registreringsnummer efter loven om arbejdsmarkedsbidrag for andre virksomheder, der enten ejes af eller er ejer af virksomheden.
- 3) Oplysning om, hvorledes kravet nærmere er beregnet, herunder en specificeret opgørelse over indbetaling fra virksomheden og udbetalinger til virksomheden af arbejdsmarkedsbidrag for hele den periode, hvor virksomheden har været registreret, samt dokumentation for betaling af bidragsbeløbene.
- 4) Oplysning om årsagen til, at arbejdsmarkedsbidraget efter virksomhedens opfattelse ikke er overvæltet til næste omsætningsled og eventuel dokumentation, som efter virksomhedens opfattelse kan sandsynliggøre, at det ikke har været tilfældet.

§ 2 i Bekendtgørelse om fremgangsmåde og dokumentation...

Tilbagebetaling af ambi finder jeg begrundet i det forhold, at Laserdisken er en virksomhed med egen import af de hovedvaregrupper, som virksomheden omsætter. Som importvirksomhed uden mulighed for at medtage importmoms i beregningsgrundlaget har virksomheden været særligt belastet af arbejdsmarkedsbidraget. Dette til trods har der ikke været prisstigninger som følge af ambiens indførelse.

Laserdisken er en virksomhed med salg af film på videobånd og videoplader. 80-90 % af salget sker på postordre. Både videobånd og videoplader er af egen import.

1988 hovedkataloget udkom i efteråret 1987, lige før ambi blev kendt, og det var billigere at betale ambi end at trykke et nyt katalog med nye priser. Jf. katalogerne har priserne været stabile fra efteråret 1987 til efteråret 1990. Da blev priserne sat ned i et forsøg på at skabe større omsætning.

Virksomheden var før ambiens indførelse ikke belastet af arbejdsgiverafgifter, da der kun har været få ansatte. En evt. besparelse i arbejdsgiverafgifter er ikke beregnet og har i givet fald været beskeden.

Laserdiskens ansøgning om tilbagebetaling, 7. september 1994

Behandlingen af tilbagebetalingskrav

Der gik mange år, før Told & Skat begyndte at behandle de mange ansøgninger. De ville se, hvordan Højesteret behandlede retssagerne mod Dansk Denkvit ApS og P. Poulsen Trading ApS. Sidstnævnte klarede ikke belastningen som importør og gik konkurs allerede i 1991, hvorefter ambi-kravet blev overtaget af Bose A/S. De to selskaber fik medhold i landsretten, men Dansk Denkvit ApS fik en lang næse i Højesteret, som udtalte:

“Det må efter de foreliggende økonomiske redegørelser lægges til grund, at en afgift som ambien, der ligesom moms er af generel karakter, og som beregnes på samme grundlag som moms, på et marked med fri prisdannelse ud fra en isoleret betragtning i almindelighed vil blive overvæltet fuldt ud på senere omsætningsled - i sidste instans forbrugerne - på samme måde som moms.”

Det vides ikke, om ambi var overvæltet eller ej. Det afgørende for Højesteret var sammenligningen med moms, og på den baggrund kom dommerne i Højesteret frem til, at ambi var overvæltet på forbrugerne.

Bose A/S (P. Poulsen Trading ApS), der importerede højttalere, fik held med at få Højesteret til at vurdere konkurrencesituationen på markedet for højttalere. Et flertal af rettens dommere gav selskabet medhold med følgende begrundelse:

“Det må efter det oplyste lægges til grund, at det danske marked for højttalere af den pågældende art i væsentligt omfang dækkes af produkter fremstillet i Danmark. Det må samtidig lægges til grund, at lønomkostninger indgår som en væsentlig andel af værdien af disse produkter, og at omlægningen derfor ikke indebar nogen meromkostning for de danske producenter eller i hvert fald kun en meromkostning, som var væsentlig mindre end meromkostningen for P. Poulsen Trading ApS.”

Bose A/S fik dog også en lang næse, for Told & Skat modregnede ambien i deres krav mod konkursboet. Begge domme blev afsagt den 15. marts 1994, og på den baggrund udarbejdede Told & Skat et cirkulære med retningslinjer for, hvordan kravene om tilbagebetaling skulle behandles. Det blev udsendt den 12. april 1994, og først da begyndte behandlingen af de øvrige virksomheders ansøgninger.

På det tidspunkt var Laserdisken udsat for FDV's leveringsnægtelse, forbud mod udlejning af LaserDiscs samt en ulovlig afgift på LaserDiscs (kapitel 52). Selv et beskedent beløb i tilbagebetaling ville falde på et tørt sted. Jeg havde i perioden haft faste priser, og regnskaberne viste, at jeg havde lidt et nettotab, så jeg sendte en ansøgning til Told & Skat.

Told & Skat beregnede som det første, at jeg havde sparet 39.657 kr i udgifter til arbejdsgiverafgifter og sygedagpenge. Jeg gik ud fra, at de derefter ville se på, om jeg havde lagt ambi på priserne eller ej, men det undersøgte de slet ikke.

Det er styrelsens opfattelse, at Deres virksomhed opererer på et marked med fri prisdannelse, og da virksomheden ikke har afsat produkter i konkurrence med løntunge danskproducerede produkter, finder styrelsen ikke, at virksomhedens konkurrence-situation blev forringet i ikke uvæsentlig grad som følge af den afskaffelse af arbejds-giverafgifter m.m., der fandt sted samtidig med indførelsen af ambien.

På grundlag af ovennævnte kombineret med effekten af de samlede sparede arbejds-giverafgifter m.m., og da der i øvrigt ikke er andre oplysninger om virksomhedens for-hold, der kan begrunde et andet resultat, er det styrelsens opfattelse, at virksomheden har opnået fuld dækning for ambien.

Told & Skats afslag på tilbagebetaling til Laserdisken, 17. januar 1996

Told- og Skattestyrelsens afslag

Goddag mand, økseskaft! Sådan tænkte jeg, da jeg modtog afslaget fra Told- og Skattestyrelsen ved Lars Rendboe. Hvad var det for noget med min konkurrence-situation og løntunge danskproducerede produkter? Konkurrencesituationen var ikke til hinder for, at jeg kunne have overvæltet ambi på priserne, men det ville have været utroligt dumt i min situation. Så skulle jeg have trykt et nyt katalog med nye priser, og det havde været dyrere end at betale ambien. Principielt havde jeg levet op til erstatningsreglernes krav om tabsbegrænsningspligt, da jeg valgte den løsning, der i den konkrete situation påførte mig det mindste tab.

“Da der i øvrigt ikke er andre oplysninger om virksomhedens forhold, der kan begrunde et andet resultat.” Halløj, hvad med det faktum, at jeg ikke overvæltede ambi på priserne? I overensstemmelse med bekendtgørelsens punkt 4 havde jeg oplyst, hvorfor jeg ikke havde overvæltet ambi. Det havde hverken Lars Rendboe eller andre forholdt sig til. Han havde derimod gjort præcis, som Kommissionen havde kritiseret i dens grundige, advarende skrivelse til Danmark året før.

Myndighederne kan ikke uden videre gå ud fra, at udgiften er væltet over på andre. Det vil automatisk resultere i omvendt bevisbyrde, så det er den tilbagebetalingssøgende, der afkræves bevis (det er afgiftens overvæltning, der skal bevises, ikke det modsatte).

Det hedder i § 2 i lov nr. 389 af 20. maj 1992 om behandling af krav om tilbagebetaling af arbejdsmarkedsbidrag m.v., at den bidragspligtige skal vedlægge sin ansøgning do-kumentation for, at han har “lidt et tab” ved betalingen af afgiften. Ifølge bekendtgø-relsen angående denne lov ser det ud til, at den bidragspligtige skal dokumentere, at bidraget ikke er overvæltet til næste omsætningsled. Sådanne regler forekommer at være uforenelige med de principper, EF-Domstolen har opstillet for tilbagesøgning af urigtigt erlagte afgifter, idet de bl.a. ikke opfylder de betingelser, Domstolen har stillet for, at medlemsstaterne anlægger en “overvæltningsbetragtning”.

Fra Kommissionens brev til Danmark, 23. januar 1995

Ambi-sagens behandling ved Københavns Byret

I mit hoved var min ansøgning overhovedet ikke behandlet. Børge Olesen fra den lokale Told- og Skatteregion havde besøgt mig og gennemgået de økonomiske følger, hvis arbejdsgiverafgifterne ikke var ophævet, men ingen viste interesse for det, der var relevant i forhold til erstatningsretten: Havde jeg overvæltet ambi på forbrugerne, så en tilbagebetaling ville føre til ugrundet berigelse?

Jeg ringede til Lars Rendboe, men kom ingen vegne i mit forsøg på at få ham til at undersøge, om jeg faktisk havde lagt ambi på priserne. Jeg afviste ikke, at jeg ikke havde direkte konkurrenter af betydning. Jeg kunne prissætte mine varer ud fra almindelige økonomiske overvejelser, og det havde jeg gjort. Og jeg havde gode grunde til at fastholde priserne. Skulle jeg virkelig anlægge en retssag bare for at få Told & Skat til at forholde sig til det?

- En retssag vil koste dig mere, end du kan få betalt tilbage i ambi, så det vil være dumt, svarede han, og det provokerede mig. Kalkulerede Told & Skat med, at det var så dyrt for virksomhederne at anlægge retssag, at de undlod at realitetsbehandle tilbagebetalingsansøgningerne? Det irriterede mig så meget, at jeg ville blæse på, hvad en retssag kostede. Jeg anlagde sag og opgjorde tabet således:

Ambi betalt i hele perioden	201.288 kr.
Negativ ambi udbetalt i 1990 og 1991	-111.237 kr.
Sparede arbejdsgiverafgifter	-28.928 kr.
Laserdiskens samlede tab på ambi:	61.123 kr.

Jeg havde ikke modtaget refusion af sygedagpenge, så den fiktive besparelse lod jeg udgå, men for at illustrere det hypotetiske i Told & Skats afvisningsgrundlag nedlagde jeg en subsidiær påstand om dækning af det tab, jeg *ville* have haft, hvis jeg havde lagt ambi på priserne i 1988 og bagefter rettet priserne tilbage igen:

Katalogtryk, december 1987	29.329 kr.
Porto til udsendelse af katalog, 1987	15.500 kr.
Katalogtryk, december 1991	129.860 kr.
Porto til udsendelse af katalog, 1991	80.295 kr.
Laserdiskens samlede tab ved overvæltning af ambi:	254.984 kr.

Principal påstand

Sagsøgte tilpligtes at tilbagebetale opkrævet arbejdsmarkedsbidrag på 61.123 kr.

Subsidiær påstand

Sagsøgte tilpligtes at betale de omkostninger, der ville være påført sagsøger, såfremt denne havde overvæltet ambi på næste omkostningsled, i alt 254.984 kr.

Om overvæltningsspørgsmålet har Højesteret på grundlag af omfattende økonomiske redegørelser lagt til grund, at ambi på grund af sin lighed med moms på et marked med fri prisdannelse ud fra en isoleret betragtning i almindelighed vil blive overvæltet fuldt ud på senere omsætningsled.

Medmindre de øvrige foreliggende oplysninger, herunder om virksomhedens priser og regnskaber fører til andet resultat, anses virksomheden herefter for at have overvæltet ambi på senere omsætningsled. Til støtte for frifindelsespåstanden gøres det i overensstemmelse med Told- og Skattestyrelsens afgørelse af 17. januar 1996 gældende, at sagsøgeren må antages at have opnået dækning for merudgiften til ambi i sine priser.

Skatteministeriets svarskrift, 20. juni 1996

Skatteministeriet gentog i svarskriftet den ukorrekte sammenligning med moms - der for importører ikke blev mere rigtig af, at Højesteret havde lagt den til grund - men der var en anerkendelse af, at det havde betydning, om virksomhedens priser og regnskaber kunne føre til et andet resultat. Det havde Told- og Skattestyrelsen fuldstændig ignoreret.

Den 5. august 1996 var der forberedende retsmøde i Københavns Byret, og her gav jeg udtryk for min utilfredshed med, at ingen havde undersøgt, om jeg havde lagt ambi på priserne. Har det slet ikke betydning? spurgte jeg dommeren, Kätthe Jørgensen, og hun pålagde kammeradvokaten, der var mødt ved advokat Tomas Ilsøe Andersen, at undersøge Laserdiskens priser og regnskaber.

Tilsyneladende opdagede han, at jeg ikke havde hævet priserne, for snart efter kom han med et nyt anbringende: Nu havde jeg fået dækning for ambi-udgiften ved den meromsætning, som fulgte af den herved opståede konkurrencefordel i forhold til konkurrenter, der indregnede ambi i deres priser.

Hvilke konkurrenter?

Sådan kørte det i månedsvis med spørgsmål, udflugter og påstande, der intet havde med mig at gøre. Han talte kun om, hvad der i almindelighed sker, når momsen sættes op, men det burde handle om, hvad jeg konkret havde gjort, da ambi blev indført.

Det bestrides, at sagsøgeren skulle have fortsat sine priser ud fra en forventning om, at ambi kun ville være en midlertidig afgift. At det skulle være tilfældet, er udokumenteret og har formodningen imod sig.

Ex tuto gøres det gældende, at såfremt det måtte lægges til grund, at sagsøgeren har holdt ambi ude af sine priser, så vil sagsøgeren have opnået dækning for ambi-udgiften ved meromsætning som følge af den herved opståede konkurrencefordel i forhold til konkurrenter, der indregnede ambi i deres priser.

Skatteministeriets duplik, 5. februar 1997

Tomas Ilsøe Andersen var lige så manipulerende som Johan Schlüter, men han repræsenterede *min* regering, Skatteministeriet, hvis opgave det var at undersøge, om jeg havde ret til at få den indbetalte ambi tilbagebetalt. Jeg havde naivt regnet med, at jeg ville få en fair behandling, men han bestred konsekvent alt.

Han betvivlede, at jeg efter det første år fastholdt priserne i forventningen om, at ambi blev ophævet igen. Det er udokumenteret og har formodningen imod sig, indvendte han, selvom praktisk talt alle uden for Christiansborg var overbevist om, at ambien ville blive underkendt af EU-Domstolen.

Det forventes af borgerne, at de kender loven, og der var intet i vejen med min revisors vurdering. Det viste sig også, at det var regeringen, der havde taget fejl. Mere konkret bekræftede min revisor skriftligt vores drøftelser (side 698), og jeg fremlagde *Sådan tjener man 1 mia. kr.* (1992), hvor drøftelserne er gengivet.

Tilfældigvis besøgte jeg Kim Behnke på Christiansborg netop den dag, hvor der var forespørgselsdebat om ambien, og jeg sad på hans kontor og lyttede med over højtalerne. Det var en lejlighed til at lufte min harme i bogen, og derfor kan ingen beskyldte os for at have opdigtet drøftelserne til brug i retssagen.

Jeg forklarede, at jeg ikke havde søgt sygedagpengerefusion, og mine ansatte fra perioden erklærede, at de havde fået løn under sygdom. Hvad mangler vi så? Hvad han havde fået ud af mine regnskaber, selvfølgelig. Det var han ikke meget for at fortælle. Det sidste skridt under forberedelsen var hans proceserklæring om, at han ikke konstaterede nominelle prisstigninger, men det kom han omkring med en variant af et tidligere anbringende. Det var nu udtryk for, at jeg havde lagt ambi på priserne, men jeg havde samtidig sat priserne ned med det samme beløb for at forbedre markedsandelen i forhold til konkurrenter, som lagde ambi på priserne!

Det fastholdes ex tuto, at selv om sagsøgers priser ikke er steget i ambi-perioden, er dette udtryk for en forhøjelse af priserne som følge af ambiens indførelse kombineret med en tilsvarende nedsættelse af priserne for derved at forbedre markedsandelen i forhold til konkurrenter, som indregnede ambi i sine priser.

Skatteministeriets processkrift af 31. oktober 1997

Indledningsvis skal det oplyses, at undertegnede ved gennemgang af sagsøgers fakturaer for perioden 1987 til 1991 ikke har konstateret nominelle prisstigninger vedrørende de af sagsøger solgte produkter.

Skatteministeriets processkrift af 13. november 1997

For mig at se opfyldte regeringens overvæltningsbetragtning ikke EU-Domstolens betingelser, så jeg formulerede fire spørgsmål til byretten og foreslog, at de kunne bruges til en præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen - om nødvendigt.

Domsforhandling og dom

Efter Skatteministeriets proceserklæring den 13. november 1997 om udviklingen af mine priser skulle man tro, der ikke længere var noget at diskutere. En konkret undersøgelse af virksomhedens priser og regnskaber havde vist, at ambi ikke var overvæltet på priserne, og det lykkedes heller ikke for Tomas Ilsøe Andersen at finde konkurrenter til Laserdisken, så jeg kunne have haft konkurrencemæssige fordele ved ikke at overvælde ambi på priserne.

Under domsforhandlingen proklamerede Tomas Ilsøe Andersen alligevel, at der ikke kan siges noget om udviklingen i Laserdiskens priser. Til støtte for den påstand fremlagde han et "støttebilag", hvori han sammenlignede udvalget af film i to kataloger fra 1988 og 1989 og påpegede, at de indeholdt forskellige film!

- Varesortimentet har været så omskifteligt, at der ikke kan siges noget sikkert om udviklingen i priserne, påstod han nu. Det var egentlig en indrømmelse af, at Skatteministeriet ikke havde godtgjort, at ambi var overvæltet jf. EU-Domstolens konklusioner i de forenede sager C-192-218/95, der var fremlagt, men ikke desto mindre afsagde dommer Mikael Kragh følgende dom:

Retten skal udtale:

Ved afgørelsen lægges det til grund, at sagsøger har opereret på et marked uden direkte konkurrence fra tilsvarende eller substituerende produkter.

Katalog for 1988 blev udsendt i december 1987, inden ambien blev indført. Sagsøger undlod at forhøje priserne. På denne baggrund findes sagsøger ikke at have overvæltet ambien vedrørende omsætningen i 1988 for de produkter, der er optaget i det fremlagte katalog. Der er ved afgørelsen taget hensyn til, at sagsøger dette år har opereret på et marked uden konkurrence, således at det ikke kan lægges til grund, at sagsøger har opnået større omsætning som følge af, at ambien ikke var lagt på priserne.

Vedrørende årene 1989 til 1991 fremgår det ikke entydigt af katalogerne, hvordan prisudviklingen er forløbet. Der er tale om introduktion af mange nye film og andre, der er gledet ud. Da sagsøger på tidspunktet for prisfastsættelsen havde kendskab til ambien, og da der er tale om et marked med fri prisdannelse, hvor sagsøger endvidere ikke har været i konkurrence af betydning med andre på markedet, lægges det til grund, at ambi for disse år er overvæltet til næste omsætningsled, hvorfor sagsøger ikke har lidt noget tab for denne periode.

Da sagsøger har oplyst, at virksomheden ikke har oppebåret refusion for udbetalt løn under sygdom til de ansatte samt fremlagt erklæringer fra samtlige ansatte i ambiperioden om, at de har modtaget fuld løn under sygdom, findes det af Told- og Skatteregion Aalborg opgjorte beløb for sparede udgifter til sygedagpenge ikke at skulle fradrages i sagsøgers eventuelle krav på tilbagebetaling af ambi.

Da sagsøgers krav vedrørende ambi for 1988 ikke overstiger sagsøgers sparede arbejdsgiverafgifter i ambiperioden, frifindes sagsøgte for den af sagsøger nedlagte påstand.

Mens Mikael Kragh anerkendte, at jeg ikke overvæltede priserne det første år på grund af det netop udsendte katalog, brugte han udskiftningen i sortimentet som begrundelse for at konkludere, at man ikke kan sige noget om prisudviklingen i de efterfølgende år. Udelukkende baseret på, at jeg var bekendt med ambi i de tre sidste år, lagde han til grund, at jeg derfor havde overvæltet ambi.

Så fik jeg vel tilbagebetaling for mine samlede tab for det første år? Næh, af årsager, det stadig ikke er lykkedes mig at forstå, trak Mikael Kragh de sparede arbejdsgiverafgifter for *hele* perioden fra det anerkendte tab i 1988. For mig giver det element i dommen ingen mening. Jeg kunne principielt have brugt ambi som undskyldning for at hæve priserne de efterfølgende år, men selvom jeg skulle have gjort det, vedrører det jo ikke mine tab det første år!

Jeg fik ingen glæde af, at jeg fik medhold i, at det hypotetiske, anslåede beløb i sparede udgifter til sygedagpenge ikke skulle trækkes fra det samlede tab.

Jeg havde selvfølgelig forklaret priskalkulen og sammenhængen med indkøbspris og udsalgspris, og jeg havde forklaret om videobranchens virkemåde - herunder om det normale i, at en film først udgives til en høj pris, hvorefter prisen sættes ned for at nå ud til større publikum. Det gælder den dag i dag, at en film på DVD koster mest til at begynde med, og at den bliver billigere efter nogle måneder. Forholdet mellem købs- og salgspris var det samme, og jeg havde fortalt om det hensigtsmæssige ved faste priser. Han må have vurderet, at jeg løj.

Jeg havde fremlagt Kommissionens brev med advarslerne og EU-Domstolens dom af 14. januar 1997, hvor alle argumenter er manet i jorden. Det er afgiftens overvæltning, der skal bevises. En formodning kan ikke engang anvendes, når der er lovkrav om, at afgiften skal overvælttes, og selv når en afgift er overvæltet, kan den erhvervsdrivende have lidt et tab som følge af, at den højere pris er ført til et mindre salg. Et sådant tab skal også godtgøres, fastslog EU-Domstolen.

Mikael Kragh ignorerede fuldstændig samtlige EU-retlige anbringender.

1. En medlemsstat kan kun modsætte sig, at en afgift, der er opkrævet i strid med fællesskabsretten, tilbagebetales til den erhvervsdrivende, når det er godtgjort, at en anden person fuldt ud har måttet betale afgiften, og at en tilbagebetaling til den erhvervsdrivende ville medføre en ugrundet berigelse for ham.
2. Den omstændighed, at der findes en lovbestemt pligt til at lade afgiften indgå som en del af kostprisen, er ikke tilstrækkelig til, at der skabes en formodning for, at hele afgiftsbyrden er overvæltet på senere led.
3. Hvis den erhvervsdrivende, selv om afgiften er overvæltet på køberen, efter reglerne i national ret kan påberåbe sig, at han har lidt et tab som følge af pålæggelsen af den ulovlige afgift, og at dette indebærer, at der ikke eller ikke fuldt ud er tale om en ugrundet berigelse, må den nationale domstol tage stilling til de nærmere følger heraf.

Min skuffelse over Danmarks regering

Tomas Ilsøe Andersen opførte sig uværdigt i mine øjne, og jeg var skuffet over, at dommeren ikke greb ind. Det var i første omgang selvfølgelig skuffende, at mit lands skatteministerium bevidst søgte en forkert løsning, men dets advokat kunne i det mindste følge det demokratiske retsprincip om kontradiktion.

Hvad ligner det at møde op til domsforhandlingen med et nyt anbringende, der står i direkte modsætning til ens egen proceserklæring? Han havde haft flere år til at undersøge mine regnskaber? Jeg klagede til advokatnævnet, men erindrer ikke, at jeg fik svar. I ankesagen nedlagde jeg separat påstand om, at landsretten skulle idømme ham bøde efter retsplejelovens § 324 og § 325. Jeg følte, at han nærmest gjorde grin med retssamfundet med sin opførsel, og han repræsenterede dog min regering, som man normalt forventer, borgerne kan have tillid til. Han havde haft rig lejlighed til at komme med dette anbringende under forberedelsen i byretten, så jeg kunne have forberedt et forsvar og fremlagt den nødvendige dokumentation. I bedste FDV-stil ventede han til domsforhandlingen for at forhindre mig i at tage kvalificeret til genmæle, og derfor blev jeg tvunget til at appellere.

I landsretten var Skatteministeriet repræsenteret ved Sune Fugleholm, der var af samme støbning. I den omfattende skriftveksling for landsretten var der ikke ét eneste regulært argument fra hans side, og han var tit selvmodsigende. Det var tydeligvis de to advokaters opgave at forhindre, at jeg skulle have tilbagebetalt de penge, jeg havde krav på efter EU-retten.

Jeg har lagt hele skriftvekslingen fra de to retssager ud i dokumentationssamlingen, så fremgangsmåden kan studeres i detaljer. I dag ved vi, at ikke én eneste af deres vurderinger af EU-retten holdt. Så kan man overveje, om det var bevidst, at de én gang til tog fejl af EU-retten, eller om et prestigefyldt advokatfirma, der repræsenterer regeringen, benytter advokater, der er *så* uvidende om EU-retten? De to bestemmelser i retsplejeloven findes ikke mere. Jeg ved ikke, hvorfor de er fjernet. Måske har regeringen ment, at det er for svært at forfølge borgerne, hvis kammeradvokaten ikke må benytte sig af løgne, manipulationer og udflugter?

§ 324. Skønnes det, at en part uden nogen rimelig grund har anlagt retssag eller rejst anke eller kære eller sat sin modpart i den nødvendighed at anlægge sag eller indbringe sagen for højere ret, bliver han herfor ved dommen at anse med bøde.

§ 325. Samme straf idømmes for at have brugt opdagede udsættelsesgrunde eller andre udflugter til at forhale sagen eller at skille modparten ved hans ret.

Retsplejelovens §§ 324 og 325

Her er en anden gåde?

En mand har en butik, der sælger mursten, som han køber af et lokalt teglværk. Han giver 2 kr. for en mursten, og han sælger den igen for 3 kr. Han køber en mursten mere for 2 kr. Den sælger han også videre for 3 kr. Han køber til sidst en tredje mursten for 2 kr. Den sælger han også videre for 3 kr.

I hvilken af de tre situationer har manden lagt ambi på prisen?

Ambi-sagens behandling ved Østre Landsret

Jeg havde allerede i ansøgningen forklaret, at særreglen om import førte til, at jeg endte med at lide et tab. Jeg fortalte om årsagen til, at jeg holdt faste priser trods skiftende valutakurser, portotakster, lønninger, husleje og alt muligt andet, der - som ambi - påvirkede mine omkostninger, men hverken Told- og Skattestyrelsen eller byretten havde forholdt sig til det.

For mig handlede byretssagen om at få Skatteministeriet til at undersøge mine faste priser, fordi Told- og Skattestyrelsen ikke havde undersøgt det som en del af den administrative behandling af min ansøgning, og da det var bekræftet, at mine priser ikke var steget, troede jeg faktisk, at sagen ville slutte der.

I landsretten var jeg mere mistænksom og brugte megen energi på at prøve at finde ud af, hvad Skatteministeriet ville gøre gældende ved domsforhandlingen. Det blev hurtigt klart, at det for Skatteministeriet var vigtigt at forhindre, at noget blev undersøgt, og i givet fald skulle det præsenteres så uklart som muligt.

Selvom de faktiske omstændigheder reelt var afklaret i byretten, eksploderede brevvekslingen i landsretten, fordi Tomas Ilsøe Andersen og Sune Fugleholm på skift afviste at afklare eller forklare deres tvetydige meldinger.

I byretten blev der blot udvekslet 13 breve og processkrifter på i alt 43 sider før domsforhandlingen. I landsretten blev der udvekslet hele 54 breve og processkrifter på i alt 126 sider før domsforhandlingen, og det var nødvendigt med to kendelser fra landsretten undervejs for at komme videre.

Den omfattende korrespondance drejede sig om tre hovedspørgsmål:

1. Skal EU-Domstolen spørges i henhold til EF-traktatens artikel 177?
2. Skal den anslåede besparelse på sygedagpenge fratrækkes et eventuelt tab?
3. Er prisudviklingen uklar, blot fordi katalogerne indeholder forskellige film?

Skrivelser forud for domsforhandlingen i byretten:

Laserdiskens stævning plus 3 processkrifter (18 sider)
 Skatteministeriets 4 processkrifter (18 sider)
 Laserdiskens 3 supplerende breve (3 sider)
 Skatteministeriets anmodning om udsættelse (2 sider)
 Min revisors vidneerklæring (2 sider)

Skrivelser forud for domsforhandlingen i landsretten:

Laserdiskens 11 processkrifter samt tre påstandsdokumenter (50 sider)
 Skatteministeriets 7 processkrifter samt ét påstandsdokument (21 sider)
 Laserdiskens 12 supplerende breve (14 sider)
 Skatteministeriets 9 supplerende breve (17 sider)
 Østre Landsrets 9 breve og retsbogsudskrifter inkl. 2 kendelser (22 sider)
 Min skriftlige partsforklaring (1 side)
 Min revisors supplerende vidneerklæring (1 side)

Bortset fra selve lovgivningen om tilbagebetaling af ambi-bidrag er der også blevet klaget over såvel de administrative myndigheders som domstolenes restriktive anvendelse af denne lovgivning. I den forbindelse erindres om, at den nationale dommer fungerer som EF-retlig dommer, hvilket bl.a. indebærer, at han skal tilgodese det grundlæggende princip om, at EF-retten (og EF-Domstolens retspraksis) har forrang for national ret, også i tilfælde af afvigende nationale regler eller praksis.

Desuden gælder, at når en sag anlagt for en national domstol rejser spørgsmål angående fortolkning af EF-retten, har denne domstol pligt til at indbringe sagen for EF-Domstolen som et præjudicielt spørgsmål, når dens afgørelser ikke kan ankes (artikel 177).

Fra Kommissionens brev til Danmark, 23. januar 1995

Forelæggelse for EU-Domstolen

Kommissionen havde været så venlig at forklare Danmark, hvordan EU-reglerne skulle forstås, men det så ikke ud til, at beskeden var nået frem til domstolene og Skatteministeriet - eller kammeradvokaten for den sags skyld.

Min første handling i ankesagen var at gøre opmærksom på, at en forelæggelse for EU-Domstolen var påkrævet og nødvendig. I mit processkrift af 16. april 1998 påpegede jeg, at landsretten havde pligt til at anmode EU-Domstolen om en præjudiciel fortolkning, medmindre det kan udelukkes ud over enhver tvivl, at rettens antagelser er i overensstemmelse med EF-traktaten og EU-Domstolens domme. Det var ikke klart for mig, om Skatteministeriet - eller byretten for den sags skyld - havde taget hensyn til EU-retten, så jeg bad om en forelæggelse.

Sune Fugleholm vurderede EU-retten helt anderledes. Først blandede han de to bestemmelser i stk. 2 og stk. 3 i artikel 177 sammen. Det er kun i byretten, at dommeren *kan* forelægge en sag for EU-Domstolen, hvis han er i tvivl. I en ankesag er det rettens *pligt*, hvis der er tvivl. Jeg mente, at tvivlen var tydelig med den uenighed, der var mellem Skatteministeriet og Kommissionen. Sune Fugleholm argumenterede med, at så skulle Højesteret også have forelagt for EU-Domstolen i de andre sager. Ja, det burde Højesteret måske have gjort, men nu var det ikke de andre sager, Østre Landsret skulle tage stilling til, men denne sag.

Der er ikke i nærværende sag behov for forelæggelse for EF-Domstolen. Parternes uenighed om indholdet af EU-retten er ikke ensbetydende med, at retten er i tvivl herom. I såvel Denkavit- og Bose-sagerne som i Monsanto-Searle-sagen blev spørgsmålet om forelæggelse procederet. I ingen af tilfældene valgte Højesteret at forelægge spørgsmålet, selv om Højesteret ville have været forpligtet hertil i medfør af Romtraktatens artikel 77, stk. 3, såfremt Højesteret var i tvivl. En forelæggelse i nærværende sag er derfor åbenbar overflødig.

Skatteministeriets svarskrift, 13. maj 1998

Seks præjudicielle spørgsmål

Jeg så adskillige problemer i byrettens dom og Skatteministeriets adfærd, og jeg foreslog et præjudicielt spørgsmål for hver problemstilling, jeg anså for relevant:

1. Er det i overensstemmelse med EU-retten at anse ambi for overvæltet, blot fordi jeg havde kendskab til ambien, da jeg fastlagde priserne i katalogerne i 1989-1991?
2. Er det i overensstemmelse med EU-retten at anse ambi for overvæltet, blot fordi jeg befandt mig på et marked med fri prisdannelse, og fordi jeg ikke var i konkurrence af betydning med andre på markedet?
3. Er det i overensstemmelse med EU-retten at anse ambi for overvæltet, blot fordi jeg opererede på et frit marked, og selvom en konkret undersøgelse af prisudviklingen dokumenterede, at priserne ikke var ændret?
4. Er det i overensstemmelse med EU-retten at anse ambi for overvæltet, blot fordi min konkurrencesituation ikke blev forringet af ambiens indførelse?
5. Er det i overensstemmelse med EU-retten at fradrage en skønnet besparelse i udgifter til sygedagpenge i tilbagebetalingskravet, selvom besparelsen ikke konkret blev opnået?
6. Er det i overensstemmelse med EU-retten at fradrage besparelser forårsaget af anden samtidig lovgivning i tilbagebetalingskravet?

Skatteministeriet kæmpede indædt mod en forelæggelse for EU-Domstolen af de restriktive krav til tilbagebetaling, og undervejs i forløbet kom jeg til at tænke på, om det var rigtigt at fradrage de ophævede arbejdsgiverafgifter (spørgsmål 6). Der var tale om en uafhængig lov, og det var jo kun ambien, der var ulovlig.

Det var Sune Fugleholms adfærd om sygedagpengene, der fik mig ind på den tankegang, og følgelig hævdede jeg tilbagebetalingskravet med 28.928 kr. og bad om også at få spørgsmålet om fradrag af arbejdsgiverafgifterne undersøgt.

Østre Landsret besluttede at afvise at forelægge sagen for EU-Domstolen.

K e n d e l s e:

Det beror på rettens bestemmelse efter retsplejelovens § 253, om retten vil efterkomme appellants begæring om, at retten forud for domsforhandlingen skal træffe afgørelse om, hvorvidt der skal stilles spørgsmål til EF-Domstolen.

Retten finder ikke, at appellanten har oplyst grunde, som taler for, at retten forud for domsforhandlingen i sagen træffer afgørelse om, hvorvidt der i sagen skal stilles spørgsmål til EF-Domstolen. Det bemærkes, at hensyn til sagens fremme ikke findes at tale herfor, og at retten under hensyn til det under en domsforhandling passerede vil kunne træffe særskilt afgørelse om forelæggelsesspørgsmålet, jf. retsplejelovens § 253, stk. 2, såfremt retten måtte finde anledning hertil.

De "sparede" sygedagpenge

Det er lidt underligt, at den eneste del af min forklaring, som byretten troede på, var erklæringen om, at jeg ikke havde søgt om refusion af sygedagpenge. Til gengæld troede Sune Fugleholm ikke på mig, og det irriterede mig.

- Hvis myndighederne mener, jeg har modtaget sygedagpengerefusion, må de kunne fremlægge dokumentation for det, indvendte jeg. Hvorfor skal jeg bevise noget, der *ikke* er sket, når myndighederne selv råder over oplysningerne?

Jeg husker tydeligt, da jeg i 1987 skulle til at ansætte min første medarbejder. Jeg drøftede de praktiske opgaver med min revisor, og vi kom blandt andet ind på, hvordan jeg skulle håndtere sygdom. Det havde min revisor en løsning på:

- Hvis du behandler dine medarbejdere godt, bliver de ikke syge, var hans svar. Det viste sig stort set at være rigtigt. Sygdom havde ikke været et større problem. Jeg havde ikke lyst til at bøvl med myndighederne, så jeg betalte månedslønnen uanset hvad. På den måde havde jeg sparet myndighederne for en udgift. Enten havde jeg selv betalt, hvad jeg kunne have fået refusion for, eller også havde jeg holdt mine medarbejdere raske ved at behandle dem ordentligt. Skulle jeg betale én gang til ved at få et fiktivt beløb fratrukket min ambi-tilbagebetaling?

Omsider gik Sune Fugleholm med til at undersøge sagen. Han troede dog ikke på mig overhovedet, så han rekvirerede en medarbejderliste hos min revisor. Så skrev han til kommunerne og spurgte, om der var udbetalt sygedagpengerefusion til mig for disse medarbejdere. De kommunale myndigheder bekræftede mine oplysninger, og så skulle man tro, at den tvist var lagt i graven, men nej.

Efter at have været igennem alle disse undersøgelser, som også ulejlgede mine medarbejdere, min revisor og de kommunale myndigheder, viste det sig at være fuldstændig ligegyldigt for Sune Fugleholm. Det betød ikke noget, om jeg havde fået sygedagpengerefusion eller ej. Omlægningen havde givet alle arbejdsgivere en potentiel fordel i og med, at perioden for arbejdsgivernes egenfinansiering var nedsat fra 5 uger til 1 uge. Det skulle tælles med, uanset om jeg havde fået fordel af ændringen eller ej!

Undersøgelsen af, hvorvidt appellant faktisk modtog refusion af sygedagpenge i ambiperioden er nu tilendebragt. Undersøgelsens resultater giver ikke anledning til at hævde, at appellant konkret har modtaget sådanne refusioner.

Imidlertid medfører dette ingen ændring i de af indstævnte nedlagte anbringender.

Det er ikke afgørende, om appellant konkret har modtaget refusion for udbetalte sygedagpenge. Det afgørende er, at alle arbejdsgivere i forbindelse med afgiftsomlægningen opnåede den fordel, at perioden for arbejdsgivernes egenfinansiering af dagpengene blev nedsat fra 5 uger til 1 uge. Denne fordel skal der kompenseres for i kravopgørelsen.

Den "uklare" prisudvikling

Trods proceserklæringen den 13. november 1997 anførte Skatteministeriet i hele ankesagen, "at sagsøgers varesortiment har været så omskifteligt, at der ikke kan siges noget sikkert om udviklingen i sagsøgers priser" og "at sagsøger i 1988 for en mindre identificerbar varemængde ikke overvæltede ambi".

Det var blevet afgørende, hvad der var på kassetterne, og "sagsøgers fakturaer for perioden 1987 til 1991" var blevet til "en mindre identificerbar varemængde". Jeg fremlagde engelske kataloger, indkøbsfakturaer og salgsfakturaer fra hvert år for at illustrere priskalkulen og prisudviklingen igennem hele perioden:

Titel	Pris i England	Laserdiskens pris	Dato
1984	£9,99	175 kr.	15/12-87
10 to Midnight	£9,99	175 kr.	01/05-88
Seven Year Itch	£9,99	175 kr.	12/05-89
Brain Damage	£9,99	175 kr.	06/04-90
Desperate Living	£9,99	159 kr.	31/05-91

Hvordan kunne filmenes titler have betydning for prisudviklingen? For det meste stod Sune Fugleholms navn på processkrifterne, men af og til lagde Tomas Ilsøe Andersen navn til, men ingen af dem ville løfte sløret for, hvad de egentlig mente. Den 1. februar 1999 blev vi indkaldt til forberedende retsmøde med henblik på at planlægge domsforhandlingen, og da jeg ikke kunne få et svar ud af advokaterne, insisterede jeg på, at jeg under domsforhandlingen ville gennemgå alle fakturaer fra perioden og sammenholde dem med indkøbsfakturaerne. Hvis jeg ikke kunne få vished for, at den faktiske prisudvikling ikke blev betvivlet, var det åbenbart nødvendigt. Det ville vel tage 275-550 retsdage.

Jeg fik ikke lov, men jeg fik dog proceserklæringen ind i landsrettens kendelse, selvom det viste sig at være uden betydning (se landsrettens dom på næste side).

Kendelse:

Henset til den af indstævnte afgivne proceserklæring, hvorefter der ikke ved en gennemgang af appellansens fakturaer for perioden 1987 til 1991 kan konstateres nominelle prisstigninger vedrørende de af appellanten solgte produkter, findes den af appellanten begærede bevisførelse i form af en særdeles omfattende gennemgang under domsforhandlingen for landsretten af indkøbsbilag m.v. for hver enkelt solgt enhed med henblik på at bevise, at en indkøbt vare i 1987 - før ambis indførelse - med samme indkøbspris i årene 1988, 1989 og 1990 blev solgt til samme salgspris, og at salgsprisen i året 1991 var mindre end salgsprisen på en vare indkøbt til samme pris før ambi, at være uden betydning for sagen, hvorfor den begærede bevisførelse ikke kan finde sted, jf. retsplejelovens § 341.

Landsrettens begrundelse og resultat:

Landsretten finder ikke, at afgørelse af nærværende ankesag gør det nødvendigt, at der stilles præjudicielle spørgsmål til EF-Domstolen, eller at sagens problemstilling i øvrigt giver grundlag herfor. Appellantens begæring om, at der stilles spørgsmål til EF-Domstolen, og at sagens afgørelse udsættes herpå, tages derfor ikke til følge.

Landsretten lægger i overensstemmelse med appellanten tilkendegivelser til grund, at appellanten for ambiperioden 1988 til 1991, for hvilken periode appellanten har rejst krav om tilbagebetaling af arbejdsmarkedsbidrag, ambi, opererede uden konkurrence på et marked med fri prisdannelse. Det tiltrædes af de af byretten anførte grunde, at appellanten ikke kan anses for at have overvæltet ambi for 1988 på de produkter, primært film på videobånd, der var optaget i det katalog, som appellanten for året 1988 havde udarbejdet i slutningen af 1987. For 1988 har appellanten herefter som udgangspunkt krav på tilbagebetaling af den ambi, der i strid med fællesskabsretten blev opkrævet for produkter optaget i 1988-kataloget.

Ved udarbejdelse af katalog for 1989, 1990 og 1991 var appellanten velbekendt med ambiens eksistens og betydning, herunder at der var mulighed for at overvælte ambien på appellanten priser. Appellanten har imidlertid oplyst, at han, der importerede med henblik på dels salg i Danmark dels eksport, bevidst undlod at forhøje sine priser med ambi, idet hans prisfastsættelse blev afgjort af andre hensyn, herunder en salg fremmende foranstaltning i form af synliggørelse af en fast sammenhæng mellem prisfastsættelsen i England og appellanten priser.

Det bemærkes herved, at det i overensstemmelse med indstævntes tilkendegivelse lægges til grund, at der ikke ved en gennemgang af appellanten fakturaer for perioden 1987 til 1991 kan konstateres nominelle prisstigninger vedrørende de af appellanten solgte produkter.

Landsretten finder ikke, at ambien under disse markeds- og prisforhold kan anses for en isoleret omkostning, som appellanten uafhængigt af sin prisfastsættelse, der endvidere i 1989-1991 omfattede introduktion af mange nye film og prisnedsættelse på nogle tidligere introducerede film, under alle omstændigheder kan kræve dækket. Under de anførte forhold må ambiens momslignende karakter tillægges en sådan betydelig vægt, at det må anses for godtgjort, at appellanten for den nævnte periode fuldt ud har overvæltet ambien på aftagerne, og at tilbagebetaling af ambi derfor ville indebære en ugrundet berigelse. Oplysningerne om appellanten dækningsbidrag og omsætning, herunder prisnedsættelse og den hermed sammenhængende omsætningsforøgelse, findes ikke at tale herimod. Det tiltrædes derfor, at appellanten ikke har krav på tilbagebetaling af betalt ambi for perioden 1989-1991.

Det tiltrædes endeligt, at appellanten krav på tilbagebetaling af ambi for 1988 må vurderes under hensyn til den samlede besparelse, som appellanten har opnået i ambiperioden som følge af afskaffelsen af arbejdsgiverafgifter. Da appellanten krav på tilbagebetaling af ambi ikke overstiger 12.306 kr., og da den opnåede besparelse som følge af afskaffelsen af arbejdsgiverafgifter udgør et væsentligt større beløb, tiltrædes det således, at appellanten ikke har noget krav på tilbagebetaling af ambi.

Østre Landsrets dom

Jeg følte mig fuldstændig til grin, da jeg læste dommen. Hvad skulle næsten 6 års undersøgelser og bevisførelse til for? Det viste sig at være helt uden betydning. Uagtet, at den konkrete bevisførelse viste, at priserne ikke var ændret, lagde de tre dommere, Linde Jensen, Kallehauge og Gunst Andersen, til grund, at ambi ligner moms, og den fejlagtige betragtning, der *ikke* gjaldt for importsituationen, brugte de som undskyldning for at skubbe alle faktiske omstændigheder ud af billedet. Tilbage stod en generel antagelse om, at ambi var overvæltet på priserne.

Jeg havde for en sikkerheds skyld nedlagt en subsidiær påstand specifikt for at afværge den risiko. Jeg havde i så tilfælde bedt om erstatning for tab som følge af fald i omsætningen. Overvæltning af ambi ville fordyre mine priser i forhold til de alternative forbrugsmuligheder, da ambi ikke førte til generelle prisforhøjelser. Det var dommernes pligt at tage stilling til dette, men det gjorde de ikke.

Det havde klædt Skatteministeriet at unnlade at spille virksomhedernes tid og melde ærligt ud på forhånd:

Skatteministeriet og domstolene oplyser, at uanset om du har overvæltet ambi eller ej, vil ambi blive anset for overvæltet. Spar os alle for skønne spildte kræfter og søg venligst ikke om tilbagebetaling. I øvrigt behandles erstatningskrav for omsætningstab som følge af overvæltet ambi ikke.

Jeg havde fortalt og bevist, hvordan jeg havde håndteret ambi. Det var accepteret af byretten for 1988, men ikke for de efterfølgende år. Derfor havde jeg fremlagt kataloger, indkøbsfakturaer og salgsfakturaer fra hele perioden for landsretten, og den accepterede, at priserne heller ikke var steget i de efterfølgende år. Hvordan kan det så lade sig gøre at overvælte ambi på priserne? Og hvorfor skelne mellem 1988 og 1989? Lignede ambi måske moms mere i 1989 end i 1988? Og hvorfor nævne noget så irrelevant som dækningsbidrag, omsætning og varesortiment?

Jeg havde formået at løfte den omvendte bevisbyrde, og derefter burde det bare være at gribe lommeregneren og regne ud, hvad ambien havde kostet mig.

Heldigvis drejede det sig kun om penge. Tænk, hvis man overførte princippet til kriminalsager, f.eks. mordsager. Kan man forestille sig en dom i stil med denne:

Tiltalte har gjort gældende, at han holdt tale under en konference i Rio de Janeiro på det tidspunkt, hvor mordet blev begået i København. Han har til støtte herfor fremlagt et program, hvori han er præsenteret som taler, og tre vidner har bekræftet, at tiltalte holdt tale. Tiltalte har sammenfattende gjort gældende, at han ikke kunne have begået mordet, fordi han befandt sig i Brasilien på det tidspunkt. Retten finder imidlertid, at det i en sag under de anførte forhold må tillægges betydelig vægt, at en rødhåret mand er set på gerningsstedet. Thi kendes for ret: Tiltalte kendes skyldig i mordet.

Tiltalte, forvirret og i chok: - Jamen, jeg er ikke engang rødhåret. Jeg er jo blond!

Procesbevillingsnævnets afgørelse

Procesbevillingsnævnet kan bevilge tredjeinstansbevilling, så en sag kan prøves ved Højesteret, selvom den normalt anses for endeligt afgjort, når landsretten har afsagt dom i ankesagen. Forudsætningen er, at sagen er af principiel karakter, og jeg mente, at betingelsen var opfyldt tre gange, fordi man med rette kunne stille følgende principielle spørgsmål til Østre Landsrets dom:

1. Er det i orden at vægte en antagelse højere end faktiske omstændigheder?
2. Er det i orden at ignorere en nedlagt påstand?
3. Er det i orden at undlade at lade EU-Domstolen fortolke EU-retten?

For det første var sagsbehandlingen illusorisk. Man kan vel være enig eller uenig i dommernes opfattelse af, at ambi ligner moms, men det kan umuligt bruges til at afklare, hvordan den enkelte importør håndterede ambi. Tilbagebetalingskravet blev ikke bedømt på, om ambi konkret var overvæltet eller ej, men på en generel antagelse, der var uafhængig af bevisførelsen.

For det andet havde jeg nedlagt en påstand, som retten skal tage stilling til. Det havde landsretten uden begrundelse undladt at gøre.

For det tredje havde landsretten ikke forelagt antagelsen for EU-Domstolen. Jeg kan ikke se, at EU-Domstolens praksis åbner mulighed for antagelser af den type. I givet fald var Kommissionen særdeles meget på vildspor. Der var tusinder af andre virksomheder i nøjagtig samme situation med EU-baserede rettigheder, der i praksis var værdiløse. Alt prellede af på Procesbevillingsnævnet.

Tilsyneladende var det ingen hemmelighed, hvad der foregik. "Staten har ikke råd," fik jeg jævnlige forklaret som den største selvfølgelighed. Gad vide, hvordan man ville reagere, hvis det var Peters forklaring på, at han ikke betalte det brød, han stjal i Brugsen? Staten havde et lovligt alternativ, men valgte ikke at bruge det. I stedet blev den løsning, som generaladvokaten havde kaldt "forkastelig og klart uacceptabel" fuldført af skrupellose embedsmænd og dommere. De rettigheder, borgerne havde ifølge EU-retten, blev ignoreret i næsten alle tilfælde. Da det hele var overstået, var mindre end én procent af den ulovlige afgift tilbagebetalt.

Var der ikke mange importører, som faktisk overvæltede ambi? Givetvis! Det var jo formålet, at de importerede varer skulle blive dyrere, så der blev købt færre af dem, men derved led importørerne også et tab, som burde være erstattet.

Efter retsplejelovens § 371, stk. 1, 2. pkt. kan Procesbevillingsnævnet meddele til-ladelse til prøvelse i 3. instans af en dom, der er afsagt af en landsret, hvis sagen er af principiel karakter. Efter sagens oplysninger og det til støtte for ansøgningen anførte finder nævnet, at denne betingelse ikke er opfyldt. Nævnet kan derfor ikke imøde- komme Deres ansøgning.

Den Europæiske Menneskeretskonvention

Var det en fair retssag? Jeg kom til at tænke på en western-tegneserie, hvor en ophidset pøbel råber til en fange: "Du skal nok få en fair retssag - og så hænger vi dig bagefter." Det var en vittighed, men Østre Landsrets dom var ikke for sjov. Jeg klagede til Den Europæiske Menneskeretsdomstol for at få dens opfattelse af den illusoriske sagsbehandling og det faktum, at Østre Landsret tog sagen i egen hånd i stedet for at lade EU-Domstolen fortolke EU-retten.

Søren Nielsen fra Domstolen foreslog, at jeg trak klagen tilbage, idet han ikke mente, den havde en chance for at blive antaget. Han kunne ikke se problemet, og lettere misfornøjet svarede jeg således: "Hvis De mener, at en rettergang er fair, selvom den er illusorisk med et udfald, der er fastlagt på forhånd og uafhængigt af bevisførelsen, selvom dommen er afsagt af en domstol, der ikke er kompetent på området, og selvom domstolen har undladt at tage stilling til den forurettedes subsidiære påstand i sagen, er det vigtigt for mig, at det er Deres afgørelse."

Den Europæiske Menneskeretsdomstol afviste min klage den 6. juli 2001.

Domstolen er ikke en ankeinstans i forhold til de nationale instanser og kan således ikke ændre disses afgørelser. Med andre ord kan Domstolen ikke afgøre, om de nationale domstole har fulgt principperne bag behandlingen af dem for EU-Domstolen. Domstolen har heller ikke nogen mulighed for at tage stilling til, om de nationale domstole har fortolket de fremlagte beviser korrekt, eller om afgørelsen er i strid med de faktiske omstændigheder. Der er ikke noget i sagen, som kunne danne grundlag for den antagelse, at selve proceduren var "unfair". At De er af den opfattelse, at rettergangen var illusorisk, og at domstolen var partisk hænger nærmere sammen med den omstændighed, at De er uenig i dommens resultat. Dette kan Domstolen i Strasbourg dog ikke ændre på.

Den Europæiske Menneskeretsdomstol til Laserdisken, 17. oktober 2000

Skatteministeriets eklatante nederlag

17 års enighed om at blæse på EF-traktatens forelæggelsespligt blev brudt af tre dommere fra Østre Landsret i Lady & Kid A/S m.fl. mod Skatteministeriet i 2009, hvor flere præjudicielle spørgsmål blev forelagt for EU-Domstolen. Sune Fugleholm repræsenterede igen Skatteministeriet, der ikke kunne have taget mere fejl!

Ved dom i sag C-398/09 den 6. september 2011 blev samtlige 27.000 afgørelser siden de første tilbagesøgningskrav i 1992 underkendt.

EU-Domstolen fastslog, at den eneste slags "overvæltning", der kan komme i betragtning, er direkte overvæltning på prisen. Selv i den situation skal der tages hensyn til det fald i salgsmængden, som overvæltningen har medført.

Sparede arbejdsgiverafgifter kan ikke fratrækkes. Ophævelse af andre afgifter skyldes valg, der er truffet af medlemsstaten på skatte- og afgiftsområdet, og det vedrører ikke retten til at opnå tilbagebetaling af opkrævede *ulovlige* afgifter!

Alle gode gange tre: Importørerne snydt igen

Hvad med de fejlbehæftede afgørelser, hvor skattemyndighederne og domstolene tog fejl, da de på egen hånd vurderede, at det var i orden at snyde importørerne for retten til at få den ulovlige afgift tilbagebetalt?

I et retssamfund skulle man tro, at afgørelserne mere eller mindre automatisk blev ophævet, når det var klart, at borgerne var blevet snydt for deres retmæssige tilbagebetaling, men sådan fungerer det ikke i Danmark. Hvor mærkeligt det end lyder for en retscaffen person, var de 27.000 afgørelser ganske vist forkerte, men de var ikke desto mindre endelige. Skatteministeriet meddelte, at tilbagebetaling stadig ikke kunne komme på tale, for nu var sagerne forældede!

Det blev testet. Den 19. januar 2012 gik Sawo A/S rettens vej. Selskabet søgte om tilladelse til ekstraordinær anke af Østre Landsrets åbenlyst forkerte dom fra 2001. Igen hjalp Højesteret regeringen med at snyde importørerne. I en kendelse afsagt den 10. september 2012 blev Sawo A/S afvist af Højesterets syv dommere: Børge Dahl, Lene Pagter Kristensen, Marianne Højgaard Pedersen, Jens Peter Christensen, Vibeke Rønne, Henrik Waaben og Lars Hjortnæs.

Sune Fugleholm anførte over for Højesteret, at betingelserne for genoptagelse ikke var opfyldt. Sagerne var nemlig ikke forkert oplyst. Der var "kun" tale om, at EU-retten var forkert anvendt, og det er ikke et anerkendt grundlag for at få en sag genoptaget. Og det var Højesterets dommere enige i!

Tilbage står, at importørerne, der havde haft 30-40 mia. kr. i reelle merudgifter, blev ladet i stikken igen. Regeringen kunne have valgt at sige: "Ok, vi reddede den danske økonomi, og det var hovedformålet. Nu kompenserer vi dem, der led tab," men regeringen brugte i stedet enorme ressourcer på systematisk at undertrykke borgernes EU-baserede rettigheder én gang til. Det kostede utvivlsomt Skat mere end mit krav om tilbagebetaling at forhindre, at jeg fik kravet opfyldt.

Det interessante ved sagen er den foragt, myndigheder og domstole udviste for EU-retten, og propagandaen, der "fastslog", at virksomhederne var kompenseret via ophævelsen af arbejdsgiverafgifterne, selvom det var usandt for importørerne, der betalte det meste. Generaladvokaten havde i afsnit 27 i forslaget til dommen i 2011 pointeret: "Tilbagesøgning af beløb betalt i urigtig formening må ikke være undergivet regler, som i praksis gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Fællesskabets retsorden."

Ikke desto mindre havde regeringen og Højesteret opstillet sådanne regler, der gjorde det umuligt for borgere som mig at få den ulovlige afgift tilbagebetalt. Jeg kom ikke for sent med min ansøgning. Jeg tog ikke fejl af EU-retten. Jeg led et tab ene og alene, fordi regeringen og domstolene blæste på mine rettigheder.

Det er mig en gåde, at der findes politikere, der undrer sig over, at borgerne er skeptiske over for EU. De rettigheder, der tilflyder os via EU-retten, er ikke andet end luftkasteller. Et sørgeligt element er, at et stort flertal i Folketinget havde det fint med fremgangsmåden, og de omtaler stadig Danmark som et retssamfund.

52. Skats ulovlige afgift på LaserDiscs

I 1993 havde Laserdisken overraskende overlevet mere end et år med udlejningsforbud og leveringsnægtelse, men en falsk anmeldelse for afgiftssnyd var tæt på at tage livet af virksomheden. LaserDiscs blev forvekslet med grammofonplader, og en stædig embedsmand afviste, at toldmyndighederne skulle tage hensyn til EU-retten.

Afgiftsforholdene i 80'erne

Jeg vidste næsten ingenting om alt det, der skulle på plads, før jeg kunne gå i gang med min egen import, så jeg spurgte mig frem, og heldigvis var de hjælpsomme på toldkammeret.

EF var på det tidspunkt endnu ikke begyndt at udvikle et indre marked. Varer fra England skulle stadig fortoldes, så jeg måtte lære om afgiftspligt og brugstarifnumre, så alt gik rigtigt til.

60'ernes økonomiske opsving var blevet en belastning for betalingsbalancen, så for at beskytte det dundrende underskud havde politikerne i Lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger lagt afgifter på en lang række varer. Nogle gange skulle der beregnes en værdiafgift, andre gange var der tale om en fast punktafgift. Nogle gange var formålet udover at hjælpe på handelsbalancen også at nedsætte forbruget af uønskede materialer. Et enkelt materiale var i særlig grad i unåde, nemlig polyvinylklorid, også kendt som PVC, og det produkt, politikerne langede ud efter, var de gamle vinylplader, der i loven var omtalt som "grammofonplader".

I starten af 80'erne opstod dilemmaet: Var en CD-plade en grammofonplade? En CD-plade indeholder ganske vist ikke vinyl, men Momsnævnet mente, at det ud fra et konkurrencemæssigt og forbrugermæssigt synspunkt var rimeligt også at kalde CD-plader for grammofonplader.

Videogengivere blev betragtet som luksusprodukter, og de var belagt med en heftig stykafgift på 1.500 kr., men videopladerne var ikke belagt med afgift.

Virksomheden har spurgt om punktafgiftspligten for videopladespillere og videoplader, der indføres fra EF.

I den anledning skal toldkammeret meddele, at videopladespillere som videogengivere er punktafgiftspligtige i henhold til lov om forskellige forbrugsafgifter. Afgiften udgør for tiden 1.500 kr. pr. stk.

Videoplader til afspilning på videopladespillere er for tiden punktafgiftsfrie.

Hybridfænomenet CD-Video

I 1987 kombinerede Philips de to optiske systemer, Compact Disc og LaserDisc, i en CD-Video. Det var en moderne kombination af vinylpladens maxi-single, der indeholdt et forlænget remix af singlen plus et par ekstra numre, og den musikvideo af sangen, der blev vist på MTV. Den CD-agtige plade, der var guldfarvet, så man kunne kende forskel, var et helt nyt fænomen: en videosingle. Pladens 20 minutters musik kunne afspilles på en almindelig CD-afspiller, mens videodelen alene kunne afspilles på en særlig kombinationsafspiller. Ikke mange ud over vi filmnørder havde en sådan afspiller, så selvom videosingler med Madonna, Elton John og Dire Straits var cool, blev CD-Video aldrig en succes.

Det var også Audio/Video Leverandørforeningens opfattelse, at CDV-pladen afgiftsmæssigt burde sidestilles med CD-pladen, og det blev den. I øvrigt blev de forbrugsbegrænsende afgifter kort efter ophævet - med en enkelt undtagelse. Ved udgangen af 80'erne var kun én varegruppe belagt med afgift: grammofonplader.

Foreningen har anført, at plader og afspillere i afgiftsmæssig henseende må behandles som lydudstyr. Efter branchens opfattelse er pladernes billedside sekundær, og plade-spilleren kan også afspille almindelige CD-plader, som kun indeholder lyd. CDV-musikpladerne indeholder 6 min. lyd og billede + 20 min. alene med lyd. Dette medfører efter branchens opfattelse, at CDV-pladerne er omfattet af grammofonpladeafgiften efter § 1, nr. 1, i lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, mens afspillerne er pladespillere, der ikke længere er belagt med afgift. Hvis afspillerne derimod betragtes som videogengivere, er de afgiftspligtige efter § 1, stk. 1, nr. 5, i lov om forskellige forbrugsafgifter, selv om de kun kan benyttes til afspilning.

Det fremgår af bemærkningerne til det lovforslag, der medførte en omlægning af afgiften af videomaskiner fra værdiafgift til stykafgift (§ 1, stk. 1, nr. 5), at det afgiftspligtige område samtidig blev udvidet. Ifølge bemærkningerne blev området udvidet til at omfatte videogengivere til fjernsyn, som ikke bruger magnetbånd, men plader, der "aflæses" af laserstråler. Baggrunden herfor var, at sådanne apparater kunne forventes at komme på markedet inden for en overskuelig periode, og at de ville komme i konkurrence med videobåndoptagere.

Brancheorganisationen har til nævnet medsendt et eksemplar af en 12 cm CDV-plade, som benyttes til musikvideo, og en almindelig CD-plade. Nævnet har truffet afgørelse om, at den foreviste 12 cm CDV-plade er omfattet af grammofonpladeafgiften. Nævnet har endvidere truffet afgørelse om, at afspilningsapparatet er omfattet af afgiftspligten efter § 1, stk. 1, nr. 5, i lov om forskellige forbrugsafgifter, da det er en videogengiver til fjernsyn, selv om det også kan anvendes til lydplader.

Laserdisken anmeldes for afgiftssnyd

I sommeren 1993 blev jeg ringet op af en kvinde fra det lokale distriktstoldkammer. Hun havde fået at vide, at jeg ikke betalte grammofonpladeafgiften, så hun ville lige høre, om det kunne være rigtigt.

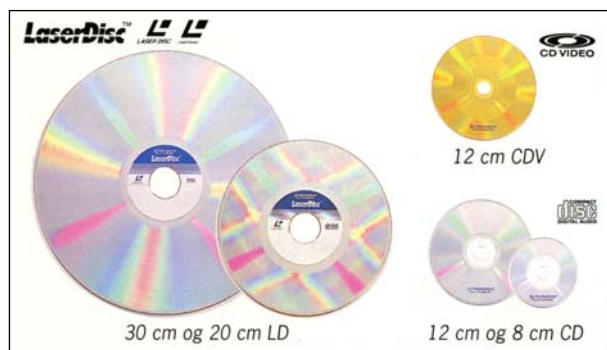
Det var en besynderlig situation. Til at begynde med kunne jeg godt bekræfte, at jeg ikke betalte grammofonpladeafgiften, men det havde en naturlig forklaring: Jeg importerede ikke grammofonplader, og det havde jeg aldrig gjort.

- Jamen, handler du ikke med CD-plader? spurgte damen, og jeg forklarede, at jeg i de første år ganske vist solgte CD-plader, men dels var de købt af de danske distributører, og dels holdt jeg op allerede i 1987, så vedkommende, der havde klaget over konkurrenceforvridning, var på alle måder galt afmarcheret.

Men nogle dage senere havde jeg hende i røret igen. Nu spurgte hun, om det ikke var rigtigt, at jeg handlede med CDV-plader, og det gav anledning til, at jeg gav hende en længere forklaring om de forskellige laseraflæste pladetyper, og jeg solgte altså LaserDiscs, også kaldet videoplader. Det var også for længst afgjort, at LaserDiscs ikke var omfattet af lovens afgiftspligt.

Jeg kunne ikke lade være med at more mig en lille smule, for det var næsten en daglig begivenhed, at folk kom ind i butikken i den tro, at det var grammofonplader, der hang i vinduet. I næsten 8 år havde jeg forklaret folk, at LaserDiscs ikke var grammofonplader, og at det ikke var soundtracks, der hang i vinduet, men videofilm - bare på plade. Så demonstrerede jeg produktet. Folk forstod det straks, og på den måde lærte de om LaserDisc-systemet.

På det tidspunkt kørte retssagen om udlejning af LaserDiscs for fuldt blus. Der var nu én ting, vi var enige om i retssagen: LaserDiscs var ikke grammofonplader, men videogrammer, der hørte til den ophavsretlige kategori "filmværker". Det var endda lykkedes for FDV at få retten til at anerkende, at LaserDiscs var omfattet af begrebet videokassetter, der var det benyttede ord i selskabernes licensaftaler.

Det var helt surrealistisk at møde en fastholdelse af, at det var grammofonplader.

Jeg skrev da en udførlig redegørelse om de optiske lagringsmedier til regionen og vedlagde Pioneers flotte katalog, hvor hele familien af plader er vist på en flot, farvestrålende planche.

På grundlag af det i sagen fremlagte materiale er de omhandlede videoplader fundet afgiftspligtige i henhold til lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, idet de efter de foreliggende oplysninger anses for sammenlignelige med compact discs med lyd og billede, jf. vedlagte kopi af Momsnævnets afgørelse om afgiftspligt.

For plader, der fra dato modtages fra EF-lande eller indføres fra tredjelande, skal der således betales afgift, som udgør 15 % af afgiftsværdien, jf. vedlagte nyhedsbrev om indførsel af varer og afgiftssatser for punktafgiftspligtige varer.

Told & Skat til Laserdisken, 17. september 1993

Skatteregionens kovending

Siden 1984 havde jeg benyttet samme brugstarifnummer som videokassetterne, men nu mente regionen, at brugstarifnummeret for Compact Discs skulle bruges. Jeg blev bedt om at indsende en anmodning om bindende tarifieringsoplysning, så spørgsmålet kunne afgøres formelt, og det gjorde jeg beredvilligt. Jeg sendte min udførlige redegørelse med og så frem til, at misforståelsen blev rettet.

Så let gik det ikke. Det blev ganske vist besluttet, at jeg stadig skulle bruge det samme tarifieringsnummer som videokassetter, men ikke desto mindre mente Inge Christensen og Villy Ilsøe, der afgjorde sagen, at film på LaserDisc var det samme produkt, som Momsnævnet havde taget stilling til i afgørelsen om CDV-plader fra 1988, så fra dags dato skulle jeg betale 15 % i forbrugsbegrænsende afgift.

Da det var den lokale regions afgørelse, kunne jeg indbringe den for Told- og Skattestyrelsen, og det gjorde jeg naturligvis. Regionen hjalp med den praktiske håndtering af afgiften, for det var noget rod, idet jeg havde plader på lager, og fordi afgiften kun gjaldt salget i Danmark. Jeg havde en betydelig eksport, og den forblev afgiftsfri. Det endte med, at jeg lagde afgiften på prisen i butikken, og så afregnede jeg månedligt på baggrund af det indenlandske salg. Jeg kunne således stadig tage udgangspunkt i priserne i postordre katalogerne, og jeg forklarede på fakturaen, hvorfor prisen endte med at være højere.

Medlemsnr.:		Faktura nr.: 931126.03		Dato: 931126
Type	Best.nr	Titel	Antal	Beløb
LD	ID2323LI	Loaded Weapon 1	1 L	398.00
		+ Forbrugsafgift		60.00
		+ Forsendelse		40.00

I alt incl. moms				498.00
Bemærk: Ifølge et nyt cirkulære fra told- og skattevæsenet skal der nu betales 15 % i forbrugsbegrænsende afgift ved køb af videoplader. Hvis Momsnævnet ændrer afgørelsen, betales afgiften tilbage.				

Ny afgift på videoplader

Stik imod tidligere meddelelser og stik imod regeringens offentligt udtalte holdning har told- og skattevæsenet fundet et nyt middel til at hjælpe den betrængte statskasse. Filmglade danskere kommer til at betale.

Alle afgifter på videobånd og videoafspillere bortfaldt ved lov i 1988. En forbrugsbegrænsende afgift på grammofonplader er den eneste tilbageværende afgift. Efter at told- og skattevæsenet i 9 år har betragtet videoplader som et videoprodukt, der er forskelligt fra grammofonplader, er holdningen nu ændret. Siden den 17. september 1993 har told- og skattevæsenet betragtet videoplader som grammofonplader og derefter pålagt afgift på 15 %.

Laserdisken har påklaget afgørelsen til told- og skattestyrelsen, og på et tidspunkt vil sagen blive behandlet af Momsnævnet, der træffer den endelige afgørelse.

Du vil senere få pengene retur, hvis Momsnævnet giver Laserdisken medhold i, at videoplader ikke er det samme som grammofonplader. Du skal blot opgive dit navn og adresse, når du køber videoplader, så vi kan registrere dit køb på fakturaen.

Laserdiskens LaserDisc News, Oktober '93

Laserdiskens løfte til kunderne: Afgiften vil blive tilbagebetalt

Afgiften var en katastrofe for Laserdisken. I forvejen kostede film på LaserDiscs dobbelt så meget som kassetterne, og på grund af FDV's leveringsnægtelse var jeg afskåret fra at få del i det voksende marked for danske udgivelser. Det var stadig mest normalt at leje videofilm, og jeg måtte heller ikke udleje LaserDiscs. Og nu led salget af både plader og afspillere yderligere et knæk, for med afgiften var det blevet afskrækkende dyrt at samle på film på videoplader.

Jeg forsøgte at holde på stamkunderne ved at love, at jeg ville kæmpe for at få afgiften ophævet igen og i givet fald betale afgiften tilbage. Samtidig tryglede jeg regionen om at afvente Momsnævnets afgørelse. Jeg accepterede Villy Ilsøes ønske om at få videopladernes afgiftspligt undersøgt, men det tilkom ikke ham at træffe afgørelsen. I et særskilt brev bad jeg om, at spillereglerne blev overholdt.

Jeg anmoder om ophævende virkning, fordi afgiftspåleggelsen er uventet og har meget stor betydning for min forretnings drift. Jeg har ikke haft mulighed for at orientere mine kunder i forvejen, og da afgiften ikke har været drøftet i Folketinget, har ingen kunnet indstille sig på den. Jeg tror stadig, afgørelsen skyldes en misforståelse, og jeg vil meget gerne have en endelig afgørelse, før jeg pålægges unødvendige udgifter.

Jeg håber også, at De vil efterkomme anmodningen ud fra den betragtning, at De henviser til en bestemmelse fra 1988. Når De har ventet så længe med at ændre tarifiering, kan De forhåbentlig vente lidt længere, indtil der er truffet en endelig afgørelse.

Laserdiskens appel til Told- og Skatteregion Aalborg, 22. september 1993

Ved sagens fremsendelse skal regionen meddele, at spørgsmålet om afgiftspligt for de omhandlede videoplader blev rejst af regionens kontrolafdeling på foranledning af en henvendelse fra region Høje-Tåstrup, som fra en derboende virksomhed havde modtaget en beklagelse over, at Laserdisken forhandlede videoplader uden afgift og dermed påførte klageren ubillig konkurrence.

Regionen har ikke ved afgørelsen om afgiftspligt taget udgangspunkt i varenes tarifiering efter Brugstariffen eller tekniske specifikationer i øvrigt, idet der alene er henset til pladernes indhold og anvendelse.

Villy Ilsøes redegørelse til Told- og Skattestyrelsen, 12. oktober 1993

Skattemyndighedernes zigzagkurs

Villy Ilsøe var ubøjelig. Han lovede dog, at jeg ville få afgiften betalt tilbage, hvis jeg fik medhold i appellen. Han troede åbenbart, at det løste mine problemer med at overleve på de svære betingelser. Da Laserdisken nu var afgiftspligtig, skulle jeg endvidere registreres efter lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger.

Ifølge Villy Ilsøes skrivelse til Told- og Skattestyrelsen havde en virksomhed i Høje-Tåstrup klaget over ubillig konkurrence. Hvem importerede LaserDiscs ud over mig selv? Jeg kunne kun komme i tanke om Pioneer, som netop holdt til i Høje-Tåstrup, og dem havde jeg et fortrinligt samarbejde med. Ville de klage? Næh, fra Pioneer fik jeg oplyst, at region Høje-Tåstrup slet ikke anså LaserDiscs for at være grammofonplader. Pioneer betalte *ikke* grammofonpladeafgift!

Klagen var tydeligvis falsk. Regionen kunne ikke - eller ville ikke - fortælle, hvem der havde klaget, men stilen var umiskendeligt Johan Schlüters (side 510).

Det var svært at trænge igennem. Told- og Skattestyrelsen ville ikke ændre noget. Da Villy Ilsøes argument faldt til jorden, fandt de på et andet. Hvad angår indhold og anvendelse måtte LaserDiscs sammenlignes med videobånd. Hvis man ville se filmen *Grease* (1978), var der to muligheder: en videoplade eller et videobånd! Told- og Skattestyrelsens John Holm Andreasen gav en helt anden begrundelse.

Ifølge loven skal der betales afgift af grammofonplader. Der skelnes i loven ikke mellem plader, der alene indeholder lyd, og plader, der indeholder både lyd og billede. Afgørende for afgiftspligten er varens udseende, afspilningsteknik og det lyd- og billedmæssige element. Videopladen er på størrelse med en almindelig grammofonplade (LP). Pladens sider ligner en almindelig CD-plade, herunder CDV-plader. Videopladen afspilles ved hjælp af en laser aflæser.

Det er på den baggrund styrelsens opfattelse, at videopladen skal sidestilles med grammofonplader, CDV-plader mv.

Told- og Skattestyrelsen til Laserdisken, 17. november 1993

Fra slemt til værre

Hi-Fi Klubben var dengang blandt Laserdiskens kunder. Jeg leverede LaserDiscs, som blev brugt i demonstrationslokalerne til at vise hjemmebio og surroundlyd. Ligesom Pioneer havde Hi-Fi Klubben hovedkvarter i hovedstadsområdet, og der var holdningen hos skatteregionen, at LaserDiscs ikke var grammofonplader. Det fandt de ud af i klubben, så hvorfor købe plader med afgift i Laserdisken, når de selv kunne importere dem uden afgift? Eller endnu bedre: Hvorfor ikke udnytte situationen og sælge afgiftsfri plader til deres egne kunder?

Mens jeg gik og ventede på, at Momsnævnet ville få tid til at behandle sagen, lancerede Hi-Fi Klubben salg af LaserDiscs både pr. postordre og fra klubbens 14 butikker - herunder i Aalborg og København. Derefter kunne kunderne i Aalborg vælge, om de ville købe videoplader med afgift i Laserdisken eller gå ca. 500 m til Lille Kongensgade, hvor de kunne købe dem i Hi-Fi Klubben uden afgift. Og i København kunne de i stedet for at købe videoplader med afgift i Laserdisken i Sankt Peders Stræde tage til Falkonér Alle og købe videoplader uden afgift!

Loyale kunder anbefalede mig at melde Hi-Fi Klubben til Told & Skat, men det ville jeg ikke. De gjorde jo ikke noget forkert. Det ville være absurd at melde en konkurrent for at gøre, hvad jeg selv mente var rigtigt. Fejlen lå et andet sted!

Salget i Laserdisken styrteddykkede, og jeg kunne ikke blive ved med at betale mine regninger. Jeg havde været åben om alle mine problemer, og jeg fandt sympati og forståelse hos mine samarbejdspartnere. Da vi nåede sommeren 1994 gik den ikke længere. Jeg kunne ikke betale mine regninger.

Alle forstod situationen. Jeg vurderede, at jeg havde tabt omkring en million kr. på afgiftssagen, men uanset hvad Momsnævnet nåede frem til, ville afgørelsen forbedre min konkurrencesituation. Et nederlag ville resultere i, at Hi-Fi Klubben også ville komme til at betale afgift.

Tage Sørensen fra den lokale skatteregion havde i hele forløbet været til stor hjælp omkring de praktiske problemer med at håndtere den nye situation, og han gik også med til, at jeg skippede en momsindbetaling. Alle kreditorer trådte til og gik med til at indefryse et samlet tilgodehavende på 784.239,37 kr. Sparekassen Nordjylland bidrog ved at stille afdragsbetalingen for Laserdiskens lån i bero.

EU-retten til undsætning: Artikel 95

Sådan fik jeg parkeret et væsentligt problem, så jeg kunne koncentrere mig om at få afgiften ophævet. Sund fornuft førte ingen vegne, så jeg tyede til EU-retten. EF-traktatens artikel 95 forbød interne afgifter på varer fra andre medlemsstater, medmindre afgifterne også var pålagt lignende indenlandske varer (side 45).

Videokassetter forholdt sig til LaserDiscs som frugtvin forholdt sig til druevin. Ud fra et forbrugermæssigt synspunkt var der tale om lignende produkter, og da der ikke var nogen dansk produktion af LaserDiscs, virkede afgiften i sagens natur som en konkurrencebeskyttelse af de danske - afgiftsfrie - videokassetter.

Hvordan får man arrogante embedsmænd til at tage hensyn til EU-retten?

Personligt er jeg overbevist om, at mine forældres tilfældige møde med journalist Ole Andersens forældre reddede Laserdisken. Dussinvis af pressemeddelelser gjorde intet indtryk på den landsdækkende presse, så min kamp mod videomonopolet var kun omtalt lokalt. Ved et selskab havde mine forældre fortalt om sagen til Ole Andersens forældre, og de havde fundet historien så spændende, at de havde fortalt den videre til ham, og på den måde kom historien i en landsdækkende avis, Børsen.

Det gav en slags troværdighed, og historien var aktuell, idet mødet med Momsnævnet fandt sted den 25. oktober. Jeg tog artiklen med.

Momsnævnet bestod af politisk engagerede mennesker i normale erhverv, bl.a. en gårdejer, en tømrer og en advokat, og det var fint.

Mødet med Momsnævnet

Jeg havde bedt om et møde, så jeg personligt kunne forklare, hvad en LaserDisc var for en størrelse, og så jeg personligt kunne redegøre for EU-rettens betydning. Jeg havde i den skriftlige appel påpeget det ulogiske i at sammenligne LaserDiscs med grammofonplader, der var fremstillet af vinyl, aflæst mekanisk af en nål og gengav musikalske værker. En LaserDisc bestod af polycarbonat og aluminium, aflæses optisk og gengav filmværker. Man kunne lige så godt sammenligne med en CD-ROM, der ligesom LaserDisc var fremstillet af polycarbonat og aluminium og var aflæst optisk af en laser. De lignede hinanden mere, og Momsnævnet havde afgjort, at CD-ROM ikke var belagt med grammofonpladeafgift.

Grammofonpladeafgiften var af og til omtalt som afgiften på "runde medier", men efter det kriterium burde afgiften også omfatte CD-ROM - eller for den sags skyld filmspoler og lysbilledkarruseller. Det afgørende var dog, at LaserDisc er et medium med filmværker. Jeg uddybede for Momsnævnet:

- Set fra et forbrugermæssigt perspektiv er det ønsket om at se film, der får én til at købe en videoplade. Som filmsamler har man to muligheder, hvis man vil have en bestemt film i sin samling. Man kan enten købe en videokassette, der i langt de fleste tilfælde er dansk produceret, eller man kan købe en LaserDisc, der helt sikkert er importeret.

Villy Ilsøe havde i sin redegørelse afvist at tage hensyn til tarifieringen, så jeg anførte, at EU-Domstolen mente noget andet. Jeg henviste til domme, hvor samme varekode medførte, at det formelle krav til begrebet "lignende varer" var opfyldt.

INDRE MARKED Onsdag den 12. oktober 1994

EU ind i speget sag om videomonopol

Fem års energisk kamp mod den etablerede danske videobranchekulminerer i morgen for 33-årige forretningsindehaver i Aalborg

af Ole Andersens

BRUNNEN'S (Berne) Aalborg. Børstebørster skal være dansk forlydende, der giver de store videobesiddere mulighed for adgang til film til private.

For den 33-årige Hans Kristian Pedersen, indehaver af en lille specialforretning i Lundtoften, bliver det en kæmpe dag i forbindelse med domstolens afgørelse i en sag, han har brugt fem år på at føre mod den etablerede videobranchekulminerer i morgen for 33-årige forretningsindehaver i Aalborg

EU-Kommissionen har efter fem års udsat forlydende om sagen til Hans Kristian Pedersen for en orientering om sagen, der både handler om et konkurrence og ophavsret.

Stor interesse

Tusener af stakker var til blevet fulgt op af selskabets, fordi det konkurrerende danske system fremtidig vil være for en størrelse, som videobesiddere ikke længere kan håndtere.

Hans Kristian Pedersen udgav i juni 1992 sin egen version af konkurrence og ophavsret. Den har været udsat for kritik og udfalder videoprogrammer uden særlig succes med videobesiddere.

Systemet giver en version af konkurrence og ophavsret, der er medtaget i videofilm, der ofte er beskrevet i artikler. At den i januar 1993 blev akkurat, Landstinget den eneste udgiver, der giver filmen kompakt.

Videobesiddere kan retter deres sag på, at de har ophavsret til filmen i Danmark for det såkaldte laserdisk-system, der viser film fra plader. Ingen videoer viser film fra band.

Det er blevet foreslået med hensyn til dansk lovgivning.

Sagen har betydning for konkurrence og ophavsret, som ikke er omfattet af EU-retten og derfor en ind-

Principiel betydning

I begyndelsen af Aalborg Børsen for at foretage sagen for EF-Domstolen, siger Hans Kristian Pedersen advokat, Anders Holmgaard, at svare på, om EU-retten er til hinder for en samling af videobesiddere i Danmark, og om den har principiel betydning for danske videobesiddere.

Den i juni 1994 er blevet EF-Domstolens i kraft af retlige og administrative forhold, som forbyder udsalg af videobesiddere til EU-tilhørende som et medlemsland indeholder sig selv.

Den i juni 1994 er blevet EF-Domstolens i kraft af retlige og administrative forhold, som forbyder udsalg af videobesiddere til EU-tilhørende som et medlemsland indeholder sig selv.

Den i juni 1994 er blevet EF-Domstolens i kraft af retlige og administrative forhold, som forbyder udsalg af videobesiddere til EU-tilhørende som et medlemsland indeholder sig selv.

Hans Kristian Pedersen, Aalborg, på vej til EF-Domstolen. De skal vurdere om der findes et monopol på videomonopol.

(Foto: Magnus Antonsson)

Dansker. Det er en hel masse, der har et glæde over. Men sag er i gang, men om videobesiddere vil være til fordel for Hans Kristian Pedersen vil have EF-Domstolen, idet han har ophavsret til filmen i Danmark for det såkaldte laserdisk-system, der viser film fra plader. Ingen videoer viser film fra band.

Den i juni 1994 er blevet EF-Domstolens i kraft af retlige og administrative forhold, som forbyder udsalg af videobesiddere til EU-tilhørende som et medlemsland indeholder sig selv.

Told- og Skattestyrelsen var på mødet repræsenteret ved John Holm Andreasen. Han anerkendte, at videoplader og videobånd i et vist omfang konkurrerede, men det var ikke relevant her, for den lokale region havde på hans henvendelse oplyst, at al Laserdiskens import var fra USA, så den var ikke omfattet af EF-traktatens artikel 95.

Jeg fortalte, at efter det indre markeds indførelse blev varer fra andre EU-lande ikke længere fortoldet, men anmeldt til Intrastat. I sagens natur var al "import" fra et tredjeland. Det havde regionen overset, og John Holm Andreasen undskyldte. Han var klar over, at andre regioner ikke opkrævede afgift, men Styrelsen havde ikke reageret, for den ville først se, om afgørelsen holdt i Momsnævnet. Det var på sin vis fornuftigt, men det var et hensyn, de netop havde afvist i forhold til mig!

I min redegørelse anerkendte jeg, at det kunne være vanskeligt at definere de nye optiske medier, hvor lyd, billede og tekst blev kombineret på helt nye måder, men i det konkrete tilfælde afgjorde EU-retten sagen.

Hvordan forholdt John Holm Andreasen sig til det? Han svarede defensivt, at det ikke var Told- og Skattestyrelsens opgave at forholde sig til EU-retten. Det var et fint udgangspunkt for mine afsluttende bemærkninger til Momsnævnet:

- I har følgende valg: I kan bestemme, at LaserDiscs ikke er grammofonplader, fordi det er sandt, eller I kan stadfæste afgørelsen om afgift, og så vil mit næste projekt være at indbringe sagen for EF-Domstolen. Her kan John Holm Andreasen så prøve at overbevise dommerne om, at Skat ikke behøver at iagttage EU-retten. Jeg har fortalt om afgiftens konkurrencebeskyttende virkning, så I er ikke i god tro, hvis I bevarer afgiften. Så er der tale om magtmisbrug til fordel for FDV.

Jeg var rolig, men bestemt, og på baggrund af Børsens artikel håbede jeg, at de forstod, at det ikke var tomme trusler. Jeg ved ikke, hvad der gjorde udslaget, men dagen efter afgjorde Momsnævnet uden yderligere forklaring, at LaserDiscs ikke var omfattet af afgiftspligten. Lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger blev ophævet allerede året efter, og i 1997 blev Momsnævnet nedlagt.

danskjultekorrupsion.dk/video43
TV Aalborg, 24. oktober 1994

danskjultekorrupsion.dk/video44
TV Aalborg, 28. oktober 1994

Den ulovlige afgifts tilbagebetaling

I det andet af de to anførte tv-indslag lød jeg lettet og forhåbningsfuld. Mareridtet så ud til at få en ende. Nu skulle forbrugerne bare have de penge tilbage, de havde betalt, og så skulle jeg have erstatning for det tab, jeg havde lidt, og det var så det, troede jeg. Tilbagebetalingen forløb uden problemer. Efter en kort drøftelse om, hvorvidt regionen eller Laserdisken skulle håndtere tilbagebetalingen, fik jeg udbetalt 413.231 kr. plus renter. Renterne beholdt jeg uden dårlig samvittighed til dækning af den betydelige administration. Kunderne fik også momsens tilbage, så i alt havde jeg over 500.000 kr. at dele ud af.

Mit eget erstatningskrav blev sendt videre i Told & Skats system.

(De store smil er fremme i Laserdisken. Nu kan vi uddele ca. 500.000 kr. til kunderne)

Laserdisken vandt afgiftsslagsmålet

Momsnævnet gav Laserdisken medhold i, at LaserDiscs ikke er omfattet af afgiftspligt efter Lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Find dine fakturaer med afgift frem, og du vil kunne få 15/115 af fakturabeløbet tilbage. Indlever eller send dem til Laserdisken med et følgebrev med angivelse af navn og adresse samt en oversigt, der indeholder faktureret dato, nummer og fakturabeløb. Postordresalg er registreret på pc, og i den forbindelse kan vi evt. være behjælpelig med at finde manglende fakturaer. Angiv, om du ønsker beløbet tilsendt på check, eller om beløbet skal stå på en konto som dit tilgodehavende.

53. Fire (u) nødvendige retssager om afgiften

En retsstat opfylder frivilligt sine forpligtelser, men det kender man ikke til i Danmark. Ambi-sagen viste, at magthaverne hellere pudser deres gorilla, kammeradvokaten, på den borger, der har et krav. Der stod ikke milliarder på spil her, men alligevel måtte jeg i næsten seks år kæmpe mig igennem fire retssager, før jeg fik udbetalt erstatning.

Laserdiskens tab

Hvad kostede afgiften Laserdisken?

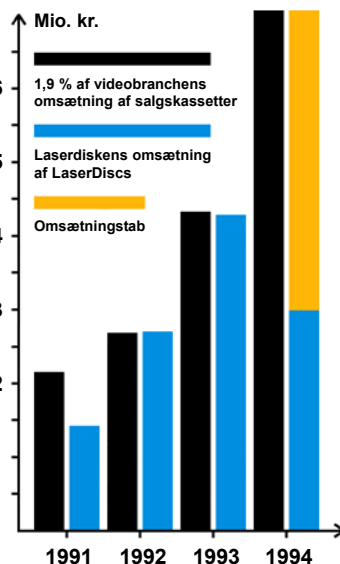
Det kan man ikke vide med sikkerhed uden en parallelverden, hvor man kan se, hvordan det ville være gået, hvis der ikke var lagt afgift på. Da en sådan verden ikke findes, er man nødt til at foretage et kvalificeret gæt. Hvordan ville det være gået uden forbrugsbegrænsende afgift?

Laserdiskens omsætning af videoplader var i 1992 og 1993 meget tæt på 1,9 % af det danske salg af videokassetter. Det var ikke urimeligt at antage, at salget af videoplader havde fulgt det voksende marked for videofilm, og at salget i 1994 dykkede på grund af afgiften. Både mit salg og branchens salg var stigende op igennem 90'erne. Jeg havde ganske vist en mindre andel i 1991, men det var ikke så underligt, da jeg kun havde en butik i Aalborg. Åbningen af en butik i København gav naturligt nok en større markedsandel, og før afgiften lå den stabilt på omkring 1,9 %.

Hvis den udvikling var fortsat i 1994, havde jeg solgt for ca. 7 mio. kr. og ikke blot for ca. 3 mio. kr., som det endte med. Med en fortjeneste på 30 % kunne det direkte tab på grund af omsætningsnedgangen opgøres til over 1 mio. kr. Dertil kommer, at også salget af afspillere faldt, idet de højere priser på pladerne gjorde det mindre attraktivt at investere i en videopladeafspiller.

Hvis man ødelægger en genstand, kan man reparere skaden ved at erstatte den pågældende genstand. Så er man tilbage ved udgangspunktet, men så simpelt var det ikke for mig. Jeg led under forskelsbehandlingen i forhold til Hi-Fi Klubben, der oprindeligt var min kunde. Ville Hi-Fi Klubben være begyndt på egen import, hvis ikke Laserdiskens priser var steget på grund af afgiften?

Det kan være svært at vide, men selvom omsætningstabet blev erstattet, ville det ikke bringe Laserdisken til den situation, butikken ville have været i, hvis der ikke havde været afgift overhovedet. Aktivitetsniveauet var betydeligt lavere ved udgangen af 1994 efter et år med afgift, og det påvirkede fremtidens indtjeningsmuligheder. En sådan forstyrrelse af markedsforholdene skal også erstattes.

Møderne med den lokale skatteregion

Det var vigtigt at komme ud af betalingshenstanden med kreditorerne så hurtigt som muligt, så jeg sendte straks mit erstatningskrav til Tage Sørensen.

Erstatningskravet var baseret på det opnåede resultat i forhold til budgettet for afgiftens indførelse, og da mine budgetter var forsigtige, var det til Skats fordel. Jeg tilbød endvidere at afstå fra erstatning for forstyrrelse af markedsforholdene og for salgsnedgangen af afspillere, hvis vi kunne afslutte sagen med det samme. Det samlede krav var et beløb på 720.216 kr., hvorfra Skat kunne modregne min moms-gæld på 339.146 kr., så en udbetaling på 381.070 kr. kunne afslutte sagen. Efter en uge uden reaktion ringede jeg til Tage Sørensen. Havde han modtaget mit brev, og havde han fået besked om Momsnævnets afgørelse?

Jo, han havde fået begge dele, men han havde regnet med at få en redegørelse og måske nogle instruktioner, og derfor havde han endnu ikke svaret. Han var med på, at vi burde finde en løsning, så vi aftalte et møde.

Da jeg dukkede op, sagde han til mig, at han gerne ville have sin chef med, og vi tre drøftede situationen. Det viste sig, at han troede, at erstatningskravet var en misforståelse, og at jeg havde ment tilbagebetaling. Jeg forklarede, at de to ting er forskellige. Det var forbrugerne, der reelt havde betalt afgiften, og jeg havde bare fungeret som administrator for Told & Skat. Tilbagebetalingen skulle selvfølgelig ske til forbrugerne, men jeg havde også lidt tab, fordi den forbrugsbegrænsende afgift havde ført til en lavere omsætning.

De to lovede at betale indbetalt afgift tilbage til mig, hvis jeg søgte om det. Af tekniske årsager kunne de ikke stå for tilbagebetalingen til kunderne, så det var de nødt til at overlade til mig, og det var jeg indforstået med. Det gav mig goodwill, at jeg havde kæmpet for kunderne, og flere af dem ville måske bruge pengene til at købe film for. Jeg blev bedt om at sende erstatningskravet til Villy Ilsøe.

Jeg sendte en udførlig opgørelse til Villy Ilsøe og mødtes med ham og hans chef, J. Berg Nielsen. Jeg havde beregnet et tab på salg af afspillere til 255.049 kr. og en pris på forstyrrelsen af markedsforholdene til 243.816 kr., men de to beløb ville jeg som sagt give i rabat imod en hurtig afslutning på sagen. J. Berg Nielsen lovede at sende mit erstatningskrav videre til Told- og Skattestyrelsen.

På væggen på Tage Sørensens kontor hang en stribe fra *Peanuts* (Radiserne), og den passede så fantastisk på situationen, at jeg spurgte, om jeg måtte få den med som minde. Det fik jeg, og siden har den hængt på opslagstavlen i Laserdisken.

Til støtte for Deres erstatningskrav har De fremført, at Told- og Skatteregion Aalborgs beslutning om at pålægge Dem afgift var retsstridig, og at regionen i den forbindelse har handlet uagtsomt.

Told- og Skatteregion Aalborgs beslutning om at afkræve afgift af laserdisc blev truffet med baggrund i Momsnævnets afgørelse nr. 92-287-11 af 12. februar 1993. I denne afgørelse bestemte Momsnævnet, at CD-ROM ikke var afgiftspligtige efter lov om forbrugsbegrænsende afgifter. En række produkter, der var umiddelbart sammenlignelige med CD-ROM - såsom CD-ROM XA, CD-I, DVI og CDTV - blev ikke fritaget for afgiftspligt. Momsnævnet lagde ved sin afgørelse vægt på, at CD-ROM udelukkende var beregnet til elektronisk lagring af tekst, mens de andre produkter også blev anvendt til lagring af lyd og billede.

Idet laserdisc ikke udelukkende er beregnet til elektronisk lagring af tekst, men netop til lagring af lyd og billede, kan Told- og Skatteregion Aalborgs afgørelse om at opkræve afgift af laserdisc ikke anses for at være uforenelig med Momsnævnets afgørelse nr. 92-287-11. Told- og Skattestyrelsen finder på den baggrund ikke, at Told- og Skatteregion Aalborg ved sin beslutning om at opkræve afgift af laserdisc har handlet erstatningspådragende, idet regionen ikke kan anses for at have udvist culpa. Styrelsen skal derfor afvise Deres krav om erstatning.

Told- og Skattestyrelsens første afslag på erstatning, 17. marts 1995

Told- og Skattestyrelsens første afslag

Told- og Skattestyrelsens afslag er underskrevet af fuldmægtig Jan Torp Hansen. Nusers bemærkning i tegneserien syntes også at være møntet på ham og ikke kun på Villy Ilsøe, der ikke slet anede, hvad CD-Video eller LaserDisc var for noget, da han på et 100 % teoretisk grundlag traf en forkert afgørelse.

Jan Torp Hansen fattede endnu mindre. Han henviste til, at Momsnævnet havde vurderet diverse CD-ROM produkter. Jamen, sagen drejede sig om LaserDiscs! I stedet for at forholde sig til, at Momsnævnet havde afgjort, at LaserDisc ikke var omfattet af afgiftspligt, fastholdt han, at Villy Ilsøe ikke havde vurderet forkert. Trods Momsnævnets afvisning mente også han, at LaserDisc lignede CD-ROM så meget, at beslutningen om afgift var korrekt. Udover at han ikke vidste, hvad han havde med at gøre, respekterede han ikke engang Momsnævnets afgørelse.

Sund fornuft førte tydeligvis ingen vegne, men han havde ignoreret EU-retten, og det kan man ikke. Jeg forlængede forligstilbuddet til den 7. april 1995, og hvis han fastholdt konklusionen, kunne han jo prøve at overbevise EU-Domstolen om, at artikel 95 gerne må overtrædes, blot det er Momsnævnet, der gør det!

Faktisk havde Momsnævnet kort tid forinden, den 15. februar 1995, vurderet en række CD-ROM produkter på ny og fjernet afgiften på de produkter, der ikke alene eller i overvejende grad var indrettet på at være lydbærende. Jeg så det som et tegn på, at Momsnævnet havde lyttet til mine advarsler og inddraget EU-retten. For en tid førte det til et uoverskueligt afgiftskaos, hvorefter loven blev ophævet.

Yderligere et år med bortforklaringer

Det var åbenbart stadig Told- og Skattestyrelsens opfattelse, at den ikke behøvede at iagttage EU-retten. Afgørelsen var ikke andet end en dårlig undskyldning. Skat havde betalt den indbetalte afgift tilbage, og det var naturligvis ikke sket, hvis der havde været tale om en lovlige afgift, så det forholdt sig sådan, at Skat frivilligt levede op til sine forpligtelser over for kunderne, men i forhold til mig løb de fra ansvaret. Jan Torp Hansen havde simpelthen grebet den første undskyldning, der var faldet ham ind.

Da jeg tænkte nærmere over det, blev jeg mere og mere vred. Jeg havde i min ansøgning pænt forklaret, at Villy Ilsøe ikke med vilje havde overtrådt EU-retten, men det undersøgte produkt havde udviklet sig så langt fra grammofonplader og var i brugsmæssig forstand kommet så tæt på videokassetter, at artikel 95 kom til at få en betydning. Ved at overse dette havde Villy Ilsøe handlet uagtsomt.

Det stødte mig, at Jan Torp Hansen havde valgt at se bort fra EU-retten og min redegørelse om culpa for at fastslå, at der ikke forelå culpa, bare fordi han heller ikke kunne se forskel på en CD-ROM og en LaserDisc. Det var tudedumt og også flabet og respektløst over for mig, så jeg skrev derefter til ham, at jeg ville melde ham til politiet, hvis han fastholdt, at Told- og Skattestyrelsen kunne agere, som om, at EU-retten ikke eksisterede.

Truslen førte i det mindste til, at han accepterede, at vi mødtes for at drøfte sagen. Det skete den 6. april, hvor jeg igen fortalte om videokassetter og videoplader og den konkurrencebeskyttende virkning på salget af videokassetter, som en afgift på videoplader har. Det var afgørende, at næsten alle videokassetterne i Danmark var dansk fremstillet, mens videopladerne næsten alle var importeret.

Jeg forlængede forligstilbuddet til den 21. april, så han fik et par uger til at forstå det EU-retlige dilemma. Det var tydeligt, at han ikke havde forståelse for min situation, og at han anså det for sin opgave at forhindre mig i at få erstatning. Jeg sendte ham afslutningsvist en omhyggelig gennemgang af EU-retten.

Der skete intet, så da deadline udløb, meddelte jeg, at der var gået så lang tid, og at jeg havde pådraget mig så mange følgetab i mellemtiden, at jeg ikke mere ville give afkald på erstatning for forstyrrelse af markedsforholdene. Herefter var forligstilbuddet som udgangspunkt steget til 946.032 kr.

Der var stadig den gulerod, at jeg ville se bort fra tabet i form af nedgangen i salget af videoafspillere, hvis han accepterede tilbuddet senest den 1. maj.

Jeg var ekstremt presset økonomisk på det tidspunkt. Pengene var jo reelt tabt, og det var mine kreditorer, der holdt mig oppe. Mit kreditkort var spærret, og jeg havde meget lidt handlefrihed. Jeg var også vred over de dårlige undskyldninger. Det var min første strid med myndighederne. Min ambi-ansøgning var endnu ikke behandlet, og jeg havde en naiv tro på, at jeg ville få en fair behandling.

I desperation skrev jeg to gange til skatteminister Carsten Koch, og til sidst bad jeg statsminister Poul Nyrup Rasmussen om at gribe ind. Men der skete intet.

Når en medlemsstats overtrædelse af fællesskabsretten må tilregnes den nationale lovgiver, der handler på et område, hvor denne har en vid skønsbeføjelse, når der skal træffes valg af normativ karakter, har de borgere, der har lidt skade, ret til erstatning, når den bestemmelse i fællesskabsretten, der er overtrådt, har til formål at tillægge dem rettigheder, når overtrædelsen er tilstrækkelig kvalificeret, og når der er en direkte årsagsforbindelse mellem overtrædelsen og de skadelidte tab.

Den nationale retsinstans kan ikke inden for rammerne af den nationale lovgivning, den anvender, gøre erstatningen af tabet betinget af, at der hos det statslige organ, overtrædelsen må tilregnes, foreligger culpa (forsæt eller uagtsomhed), som går videre end den tilstrækkelig kvalificerede overtrædelse af fællesskabsretten.

Den erstatning, medlemsstaterne skal betale for skader, de har forvoldt borgerne ved overtrædelser af fællesskabsretten, skal stå i passende forhold til det lidte tab.

EU-Domstolens dom i de forenede sager C-46/93 og C-48/93, 5. marts 1996

Told- og Skattestyrelsens foragtelige løsning

I mellemtiden faldt der ved EU-Domstolen endnu en dom om medlemsstaternes erstatningsansvar, og den var som møntet på situationen. Der var givet afslag på erstatning med henvisning til, at der ikke forelå culpa, men ifølge EU-Domstolen indtrådte erstatningsansvaret, blot EU-retten var overtrådt.

John Holm Andreasen havde i sin redegørelse accepteret, at videokassetter og videoplader konkurrerede, så hvorfor ikke drage den logiske konklusion?

I et desperat forsøg på at undgå erstatningsansvar gik Told- og Skattestyrelsen til Justitsministeriet, og så gik der et år mere. Først den 12. april 1996 forelå en redegørelse af EU-retten og retspraksis. Ok, Skat ville lave sin egen undersøgelse, men behøvede det virkelig at tage halvandet år?

Nu hvor de også havde fået EU-retten forklaret af Justitsministeriet, manglede de blot at anvende EU-retten på den konkrete sag, ikke sandt? Man tror det næppe, men ingen - *ingen* - i hele det store statslige system turde tage det ansvar.

Den 23. maj 1995 forelagde vi spørgsmålet for Justitsministeriet, der den 12. april 1996 afgav en udtalelse om spørgsmålet, herunder en gennemgang af domspraksis. Kopi af udtalelsen vedlægges. Det fremgår heraf, at afgørelsen af, hvorvidt der foreligger en overtrædelse af EF-traktatens art. 95, beror på en konkret vurdering af en række omstændigheder. Desuden fremgår det, at spørgsmålet om i hvilket omfang staten er erstatningsansvarlig efter art. 5 ligeledes beror på en konkret vurdering.

På den baggrund konkluderer Justitsministeriet, "at den endelige afgørelse af den konkrete sag vedrørende firmaet Laserdisken henhører under domstolene". Styrelsen skal derfor afvise Deres krav om erstatning.

Told- og Skattestyrelsens andet afslag på erstatning, 26. juni 1996

Principperne bag modregning

Mon ikke de fleste af os har prøvet at modregne eller været ude for modregning? Jeg er i biografen med min ven Peter, og han har glemt sin pung, så jeg lægger ud. Nu skylder Peter mig 100 kr. Nogle dage senere mødes vi over en øl på John Bull Pub, og Peter betaler for min øl, der koster 40 kr. Han giver mig 60 kr. og siger til mig, at de 40 kr. er modregnet, så nu er vi kvit.

Det er i orden at betale sin gæld ved modregning, når der opstår en fordring den anden vej, og det er et princip, som rutinemæssigt benyttes af Skat og andre offentlige myndigheder, når de får et krav hos borgeren. Det er vigtigt at forstå, at parterne ikke behøver at være enige, selvom det oftest vil være tilfældet. Skat har på sin egen hjemmeside skrevet dette om tvungen modregning:

“Ved tvungen modregning kan modregning ske, uden at der foreligger en aftale om modregning mellem parterne. Tvungen modregning iværksættes ved, at modregneren afgiver en modregningserklæring. Den har karakter af påbud til hovedmanden. Han kan derfor ikke afvise erklæringen, og den har virkning, så snart den er kommet frem til ham.”

Der er nogle betingelser, der skal være opfyldt:

- Kravene er udjævnelige
- Kravene er afviklingsmodne
- Kravene er gensidige
- Modkravet er retskraftigt

Reglerne for modregning blev relevante, da jeg modtog Skats afslag på erstatning. Det var bogstaveligt talt en krigserklæring. Jeg blev direkte opfordret til at lægge sag an, og når man fører sag mod regeringen, er det krig. Der gælder ingen regler, og man skal være forberedt på, at regeringen vil bruge alle - *alle* - midler.

En ny retssag mod regeringen var en stor og en meget uønsket belastning, og Skats adfærd var uretfærdig over for de kreditorer, der holdt Laserdisken i live. Jeg ville benytte lejligheden til at gøre livet lettere og hjælpe kreditorerne.

Jeg drøftede min plan med advokat Per Christensen, der henviste mig til den anerkendte “bibel” på området, Bernhard Gomards *Obligationsret*, i særdeleshed kapitel 22 om modregning, og her fandt jeg direkte støtte til mit forehavende:

“En modregningsret for borgeren har kun begrænset betydning, da det offentlige er betalingsdygtigt. Adgang til modregning kan dog have værdi, f.eks. hvor ekspeditionen af en udbetaling trækker i langdrag, eller hvor modfordringen (med urette) bestrides.”

Jeg stod overfor at skulle betale moms, men i stedet for at betale sendte jeg denne gang en kopi af min nye stævning til Tage Sørensen med den besked, at jeg havde modregnet både momsregningen og al anden gæld til Told & Skat i erstatningskravet, så nu var vi kvit. Det gav mig lidt luft for en tid.

Retssag nr. 1: Fogedforretningen mod Laserdisken

Skatteministeriet tolererede ikke den form for ulydighed. Told- og Skattestyrelsen gav kammeradvokaten ordre til at straffe Laserdisken med en tvangsinddrivelse af det modregnede beløb plus renter og retsafgift.

Opgaven tilfaldt topadvokaten Tomas Ilsø Andersen, der også var i gang med at forhindre, at virksomhederne fik tilbagebetalt ambi, og han syntes ikke, det var nødvendigt at lade mig kende til grundlaget for tvangsinddrivelsen i forvejen. Jeg fik kun at vide, at jeg skulle møde i fogedretten den 9. januar 1997, fordi Told- og Skattestyrelsen havde anmodet om en fogedforretning på 682.633 kr. Han sendte først en kopi af fogedrekvisitionen til mig, *efter* at retsmødet var overstået.

Min modregning var korrekt, men jeg havde selvfølgelig en mistanke om, at modkravets retskraft ville blive anfægtet i og med, at Skatteministeriet ikke havde anerkendt sin erstatningspligt. Tomas Ilsø Andersen tilføjede et argument om, at da staten altid er betalingsdygtig, havde jeg ikke grund til at modregne. Jeg kunne nemlig regne med at få pengene, hvis jeg vandt retssagen i Østre Landsret.

Jeg fandt argumentet bagvendt og virkelighedsfjernt. Det var mig, der havde tabt penge på afgiften, og jeg havde ikke ubegrænsede midler. Jeg kunne ikke føre forretningen videre, som om intet var hændt. Modregningen var gjort nødvendig af, at Told- og Skattestyrelsen ikke selv ville anvende EU-retten på den konkrete sag, men havde forlangt en domstolsafgørelse. Laserdisken kunne ikke overleve uden penge så længe, men når staten havde så mange penge, kunne den vel godt vente, indtil Østre Landsret havde afgjort spørgsmålet?

Jeg forsvarede mig med, at det ikke burde komme mig til skade, at jeg stod ved mit ansvar, mens Told- og Skattestyrelsen forlangte en domstolsafgørelse, før den stod ved sit. Tænk, hvis ingen ville betale skat, før de blev dømt til det!

Alle betingelser var formelt opfyldt, og jeg havde sikret, at kravet ville blive prøvet ved en domstol. Jeg havde ikke hevet et tilfældigt krav op af en hat.

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det gældende, at rekvirenten er berettiget til at foretage udlæg hos rekvisitus, idet betingelserne for rekvisiti modregning ikke er opfyldt, og idet rekvisitus ikke har bestridt eksistensen eller størrelsen af rekvirentens fordring.

Til støtte herfor gøres det gældende, at den fordring, rekvisitus gør gældende at kunne modregne med, udgør et erstatningskrav, hvis berettigelse er ganske udokumenteret. Hertil kommer, at rekvirenten til enhver tid vil kunne honorere et eventuelt erstatningsbeløb, som rekvisitus - mod forventning - skulle blive tilkendt i forbindelse med den anlagte landsretssag, hvorfor rekvisiti adgang til modregning ikke har vægtige hensyn for sig med hensyn til adgangen til på et senere tidspunkt at blive fyldestgjort for sit eventuelle krav.

Tomas Ilsøe Andersen var lige så manipulerende, som han var i ambi-sagen. Han fremstillede situationen, som om likviditetsproblemerne udsprang af striden med FDV. Told- og Skatteregionens deltagelse i betalingshenstanden fremstillede han som en velvillig gestus, som jeg havde misbrugt.

Sikke noget sludder. FDV's fagedforbud og leveringsnægtelse skete i starten af 1992, og ikke desto mindre havde Laserdisken præsteret fremgang både i 1992 og 1993. Det fremgik af mine regnskaber, som skattemyndighederne naturligvis rådede over, men han forsøgte alligevel at lyve sig fra, at omsætningsnedgangen faldt sammen med afgiften på LaserDiscs et par år senere!

Han afviste, at afgiften var i strid med loven. EU-retten var ikke relevant, fordi jeg udelukkende importerede film fra USA, påstod han pludselig overraskende. John Holm Andreasen havde ellers undskyldt for den fejl over for Momsnævnet, men Tomas Ilsøe Andersen buldrede løs og afviste videre, at regionen var blevet underkendt af Momsnævnet.

Hans forklaring var, at Momsnævnet blot havde ændret en tidligere afgørelse, og det betød ikke, at regionens afgørelse var forkert.

Han afviste også, at Laserdisken havde tabt så meget som en krone på grund af afgiften. De virksomheder, som havde solgt videoplader uden afgift i perioden, lå i Taastrup og på Frederiksberg, så det kunne ikke have haft nogen betydning for Laserdisken, som lå i Aalborg.

Havde han aldrig hørt om transport af varer? Hi-Fi Klubben og Laserdisken havde begge butikker i København og Aalborg, og begge havde postordresalg, men disse fakta påvirkede ham ikke.

Omsætningsfaldet kunne skyldes alt muligt andet, fremturede han ufortrødent. Måske var det dårligere service i Laserdisken, der havde fået kunderne til at søge mod andre forhandlere? Uagtet at salgsfremgangen på videokassetter fortsatte i 1994, mente han alligevel, at salgsnedgangen for videoplader skyldtes, at der ikke blev udgivet interessante film på LaserDisc i perioden. Ja, selv noget så langt ude som kursudsving nævnte han som en mulig årsag til omsætningsnedgangen.

Disse argumenter blev fremført af det samme skatteministerium, der i ambi-sagen argumenterede med, at hvis jeg ikke havde lagt ambi på prisen, havde jeg fået så stor en konkurrencefordel ud af det, at jeg af den grund skulle afskæres fra at få ambi tilbagebetalt (side 712). Mens en afgift på 15 % ikke betød det mindste!

På det foreliggende grundlag må det lægges til grund, at der kun var to virksomheder, Danmarks Hi-Fi Klub på Frederiksberg og Pioneer Electronics i Tåstrup, der i 1993-1994 solgte videoplader uden afgift. Det forhold, at to virksomheder, der begge er beliggende i Københavnsområdet, ikke betalte afgift, kan ikke antages at have nogen som helst betydning for sagsøgerens omsætning i perioden.

Den konstaterede omsætningsnedgang kan skyldes en række forhold, som intet har at gøre med afgiftspålægget. Omsætningsnedgangen kan skyldes forhold, som direkte relaterer sig til den afkærende drevne virksomhed, som f.eks. kundernes valg af andre forhandlere på grund af ændringer i serviceniveau, udbud og kvalitet, eller omsætningsnedgangen kan skyldes forhold, som ikke direkte forholder sig til den afkærende drevne virksomhed, som f.eks. en generel mindre tilgang af nye laserdisktitler på markedet, eller kursudsving.

Skatteministeriets kæresvarskrift, 6. marts 1997

Jeg gjorde gældende, at regionen havde betalt afgiften tilbage i erkendelse af, at regionens afgørelse var underkendt, og under alle omstændigheder var afgiften i strid med EU-retten. Af uransagelige årsager ville skattemyndighederne bare ikke selv tage stilling til EU-rettens betydning. Det lå ellers lige til højrebænet, når de var klar over, at videokassetter og videoplader konkurrerede. De havde forlangt en domstols vurdering af EU-retten, og den måtte fogedretten så give dem.

Fogedretten var her retsassessor Dorete Bager, og hun var ikke indstillet på at anvende EU-retten eller tage stilling til noget kontroversielt. Efter retsmødet kaldte hun mig ind på sit kontor. Hun ville lige forklare - det lød nu mest som en undskyldning - at hun ikke kunne tage stilling til mit erstatningskrav andet end at iagttage, at det var bestridt af skattemyndighederne.

- Jeg kan ikke betale 682.633 kr., så en tvangsinddrivelse vil føre til butikkens lukning, forklarede jeg.

- De vil sikkert gå med til en afdragsordning, trøstede hun, men jeg kunne ikke se, at det ville føre til andet end en langsommere død.

- Hvis du giver Told- og Skattestyrelsen medhold, er jeg nødt til at appellere og håbe på, at landsretten vil vurdere mit erstatningskrav, svarede jeg.

- Det forstår jeg godt, sagde hun, og det fik mig til at spekulere på, hvorfor hun ikke var mere sikker på sig selv. Hvis hun havde truffet den rigtige afgørelse, ville en appel ikke ændre noget. Jeg syntes, hun løb fra sit ansvar som dommer.

Fogedretten skal udtale

Idet rekvirentens krav er ubestridt, og idet rekvisiti modregningskrav, der er ukonkret, bestridt og udokumenteret og derfor ikke har en sådan klarhed, at fogedretten ved sin bedømmelse kan tage det i betragtning, tages rekvirentens påstand til følge, hvorfor

b e s t e m m e s:

Den af Skatteministeriet mod Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen begærede fogedforretning nydes fremme.

Fogedrettens kendelse, 28. januar 1997

Det skal præciseres, at spørgsmålet om, hvorvidt videoplader (laserdiscs) var omfattet af § 1 i lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger ikke havde været forelagt Momsnævnet forud for dettes afgørelse herom af 26. oktober 1994, og at der forud herfor heller ikke i øvrigt havde udfældet sig nogen fast administrativ praksis. Først med den nævnte afgørelse fra Momsnævnet blev dette meget tvivlsomme spørgsmål afgjort. Afgørelsen må forstås således, at der ikke har været den fornødne hjemmel for opkrævning af afgift af videoplader.

Skatteministeriets duplik, 10. januar 1997

Told- og Skattestyrelsens beskidte trick

I erstatningssagen ved Østre Landsret var Told- og Skattestyrelsen presset og bad om udsættelse af replikken, der skulle have været mig i hænde den 11. november 1996. Østre Landsret udsatte fristen til 6. januar 1997, men dagen oprandt, uden at jeg hørte noget. Med henvisning til retsmødet i fogedretten den 9. januar 1997 rykkede jeg Østre Landsret, men først den 10. januar - dagen *efter* retsmødet - fik jeg tilsendt duplikken, hvor Told- og Skattestyrelsen for første gang anerkendte, at der ikke var den fornødne hjemmel til at opkræve afgiften.

Told- og Skattestyrelsen havde med vilje tilbageholdt den vigtige erkendelse. Tomas Ilse Andersen havde dagen forinden i fogedretten med stor ildhu afvist, at afgiften var ulovlig, og på det bevidst forkerte grundlag havde han forsøgt at smadre Laserdisken med en tvangsinddrivelse. Hvor lavt kan man synke?

Mit tredje møde med Lilholt

På grundlag af indrømmelsen bad jeg om, at kæremålet fik opsættende virkning, og at der blev anordnet mundtlig forhandling, og begge dele blev bevilget.

Nogle måneder senere erkendte Skatteministeriet også, at afgiften havde været i strid med EF-traktatens artikel 95, og at jeg principielt havde krav på erstatning. I den konkrete sag skulle jeg ikke have erstatning. Nu var argumentet, at afgiften var betalt tilbage, og jeg kunne ikke også få erstatning. Det var Skatteministeriets supplerende holdning, at jeg selv havde valgt at forære pengene væk til kunderne. Jeg måtte altså indkalde Tage Sørensen og Villy Ilse som vidner, så de kunne forklare Vestre Landsret, hvorfor pengene var tilbagebetalt til mig. Det undrede mig, at Told- og Skattestyrelsen ikke selv havde undersøgt det.

Der var retsmøde i Vestre Landsret den 11. november 1997. De tre dommere var Eva Skov og Kurt Rasmussen plus en gammel kending, Lilholt, der hilste på mig, som var vi gamle venner: - Ja, vi kender jo hinanden. Dengang drejede det sig om udlejning. Det var noget med undertekster, var det ikke?

Han nævnte ikke injuriesagen, men jeg blev hurtigt glad for, at han førte ordet. Han skar igennem, når det blev useriøst, og lige så kontant, han havde været mod mig tidligere, var han nu mod kammeradvokatens advokat, Boris Frederiksen.

Retten må lægge til grund, at den omstændighed, at en skønsmæssig afgørelse ændres af rekursmyndigheden, efter retspraksis og herskende teori ikke i sig selv er ansvarspådragende for den underordnede myndighed, og retten finder det ikke godtgjort, at sagsøgtets sagsbehandling har været uforsvarlig, mangelfuld eller i øvrigt af en sådan karakter, at der heri er noget ansvargrundlag.

Retten finder imidlertid, at sagsøgte ved at udsende spæringsmeddelelse på et grundlag, som efterfølgende blev underkendt, og hvortil sagsøgte ikke havde nogen særligt foreskrevet lovmæssig pligt, har handlet ansvarspådragende i forhold til sagsøgeren. Retten har herved tillagt det betydning, at sagsøgeren ikke havde noget anvendeligt retsmiddel mod spærringen. Sagsøgte findes derfor efter dansk rets almindelige erstatningsregler at burde erstatte sagsøgeren hans tab.

Dom om erstatningspligt ved myndighedsfejl, 10. januar 1997

Trods det manglende retsgrundlag for afgiften fastholdt Told- og Skattestyrelsen besynderligt nok, at der ikke var et erstatningsansvar efter dansk lov. Argumentet var, at Villy Ilsøe ikke kunne gøre for, at han havde taget fejl.

Jeg fremlagde en frisk dom, der var offentliggjort i Skats eget blad, *Tidsskrift for Skatter og Afgifter*. Her var sagsbehandlingen hverken uforsvarlig, mangelfuld eller i øvrigt ansvarspådragende, men myndighederne havde ikke haft pligt til at handle og skulle derfor erstatte borgerens tab. Samme situation!

- Det er en god iagttagelse, synes De ikke? sagde Lilholt til Boris Frederiksen, der sad og vred sig og ikke anede, hvad han skulle svare.

Det blev hurtigt klart, at Lilholt ikke ville gå med til en fogedforretning, og det forklarede han Boris Frederiksen således: - Vi mener, I kunne have gjort mere for at behandle lignende situationer ens. Vi kan ikke udelukke, at han får medhold i landsretten. Hvordan vil det ikke se ud i den almindelige befolknings øjne, hvis han får medhold, men forinden har mistet sin forretning?

Han gav alligevel myndighederne en livline, så det ikke kom til at fremgå, at de havde tabt sagen. Han gav dem 14 dage til at skifte mening og "frivilligt" give mig medhold. Det gjorde de så, og således undgik de at få en kendelse imod sig.

Efter votering tilkendegav landsretten, såfremt der skal afsiges kendelse, vil få det udfald, at kærendes subsidiære påstand vil blive taget til følge, således at sagen hjemvises til fogedretten til fortsat behandling, når der er truffet afgørelse i den sag om sagens materielle spørgsmål, der verserer mellem parterne ved Østre Landsret, jf. retsplejelovens § 502, stk. 1, nr. 2.

Landsretten henstillede, at indkærede herefter tog bekræftende til genmæle over for kærendes subsidiære påstand.

Vestre Landsrets tilkendegivelse, 11. november 1997

Det usmagelige skattepolitiske spin

Skatteminister Ole Stavad (S) var sluppet usædvanligt skidt fra et forsøg på at føre sig frem som moralens vogter. Han havde bl.a. bragt sig i vælten, da han løb fra et løfte til Sparekassen Nordjylland om at sikre den et skattefradrag, så den kunne overtage Himmerlandsbanken efter dennes konkurs og redde denne banks kunder fra tab. Løftebruddet tvang sparekassen ud i et årelangt og grotesk forløb, der fik en passende afslutning med sparekassedirektør Jørgen Giversens udødelige ord i kronikken *Den vilde flugt fra ansvaret* i Aalborg Stiftstidende (23. oktober 1994):

Det er menneskeligt at fejle,
men det er forbryderisk at fremture i sin fejltagelse.

Carsten Koch (S) overtog faklen, og han fortsatte i samme stil. På den ene side lod han Skatteministeriet forfølge den ene virksomhed efter den anden, mens han offentligt pudsede ministeriets efterhånden medtagne glorie. Da nogle advokater kritiserede, at Skatteministeriet undertrykte afgørelser, der ikke var til ministeriets fordel, reagerede Carsten Koch personligt i en kommentar i Jyllands-Posten (den 24. maj 1997). Han sluttede af med følgende salut:

"Jeg vil derfor gentage med understregning, at ministeriet absolut ikke fører sager, som objektivt set ikke kan forsvares, og at ministeriet ikke undertrykker afgørelser, som taler for skatteyderens synspunkt."

Samme skatteminister havde jeg to gange uden held forsøgt at få til at forholde sig til mit erstatningskrav, men ministeriet valgte at tvinge mig til at anlægge sag, og først da ville ministeriet erkende, at afgiften var ulovlig. Kan det objektivt set forsvares at tvinge en borger til at anlægge en retssag for at få et svar?

Jeg følte mig i den grad ramt, og jeg deltog i debatten med kronikker i Aalborg Stiftstidende såvel som personlige breve til Skatteministeriet. Et af dem affødte følgende svar fra departementet:

Østre Landsret modtog den 16. juli 1996 Deres stævning med krav om bl.a. erstatning i anledning af, at der i perioden 1993-94 blev opkrævet afgift på videoplader. Skatteministeriet har i april 1997 efter udveksling af processkrifter anerkendt erstatningsansvaret. Der mangler kun at blive taget stilling til størrelsen af erstatningskravet på grundlag af den dokumentation, som De kan fremlægge.

Der er således taget stilling til, at opkrævningen af afgiften stred mod EF-traktatens artikel 95, stk. 2, og at Skatteministeriet var erstatningsansvarlig for et eventuelt lidt tab. En væsentlig del af sagen er inden for meget kort tid blevet afklaret, fordi Skatteministeriet har anerkendt berettigelsen af Deres krav. Et sådant forløb kan ikke med rimelighed tages til indtægt for Deres kritik af, at ministeriet skulle føre sager, som objektivt ikke kan forsvares.

I bortforklaringen er udeladt, at der først var gået 21 måneder, hvor ministeriet havde nægtet at forholde sig til erstatningskravet, og at ministeriet efterfølgende havde forsøgt at tage livet af Laserdisken med en fogedforretning.

Svaret til Kim Behnke nedenfor vedrørte det andet problem. Sandheden er, at Lilholt ikke ville være med til den klapjagt, der kunne koste Laserdisken livet, og derfor blev fogedforretningen afværget. Brug af tilkendegivelser er ofte kritiseret, fordi de giver et misvisende billede af tabte sager. Skatteministeriet havde gjort, hvad det kunne for at smadre Laserdisken, men det tæller ikke med i statistikken som en tabt sag. Carsten Koch undertrykte den tabte sag for at kunne ignorere det faktum, at skattemyndighederne drev klapjagt på mig.

Var det mig, der fik den opkrævede afgift tilbage? Nej, jeg gjorde regionen den tjeneste at forestå tilbagebetalingen til kunderne, og det havde intet med mit krav at gøre. Det skulle vise sig, at Skatteministeriet i yderligere tre år med *alle* midler kæmpede for at undgå at betale erstatning, og det betalte *aldrig* frivilligt.

Spørgsmål nr. S 607:

Vil ministeren redegøre for, hvilke overvejelser ministeren gør sig om borgernes retssikkerhed, efter at Told & Skat har tabt sagen mod Laserdisken i Aalborg ved Vestre Landsret om betaling af moms?

Begrundelse: Borgernes retssikkerhed handler primært om, at myndighederne ikke jagter en skatteborger unødvendigt, og at myndighederne optræder som et serviceorgan for borgerne og ikke som lederen af en klapjagt.

I sagen om Laserdisken fra Aalborg har Told & Skat tabt en sag i Momsnævnet. Og nu også en momsag ved Vestre Landsret. Der er tale om klapjagt på en enkelt unik virksomhed gennem mange år. Til trods for at Told & Skat bliver ved med at tabe sagerne, så fortsætter jagten. Under skatteminister Anders Fogh Rasmussen blev der indført et princip om, at Told & Skat ikke skulle anke sager ved underretten, når borgerne vandt. Under skatteminister Ole Stavad blev klapjagterne igen indledt. Ministeren har mulighed for at afgøre, om Told & Skat skal være et serviceorgan, eller om man skal ødelægge en virksomheds eksistensmulighed ved år efter år at rejse og anke sager mod virksomheden.

Svar:

Told & Skat har efter en afgørelse fra Momsnævnet anerkendt, at firmaet Laserdisken fejlagtigt er opkrævet afgift af videoplader. Den opkrævede afgift er derfor tilbagebetalt til virksomheden.

Det er ikke Told & Skat, men virksomheden der har køret en afgørelse fra fogedretten i Aalborg til Vestre Landsret. Told & Skat har under forhandlingerne i Vestre Landsret accepteret, at det her omtvistede spørgsmål udsættes, indtil en af virksomheden anlagt erstatningssag mod Told & Skat er afgjort af Østre Landsret.

Told & Skat har altså ikke tabt sagen i Vestre Landsret, og forløbet giver mig ikke anledning til overvejelser om borgernes retssikkerhed.

Mens sagsøgte anerkender erstatningsansvaret efter fællesskabsretten, i det omfang sagsøger har importeret videoplader fra EU-medlemsstater, bestrider sagsøgte fortsat, at opkrævningen af afgift har påført sagsøger et tab. Sagsøgte lægger vægt på, at den opkrævede afgift er tilbagebetalt til sagsøger. Det forhold, at sagsøger har valgt at udbetale en del af afgiften til sine kunder, er sagsøgte uvedkommende.

Skatteministeriets processkrift, 6. maj 1997

Politianmeldelsen for bedrageri

Skatteministeriets bortforklaringer var begyndt at blive trættende. Nu lod det som om, at tilbagebetalingen af afgift skulle dække mine tab - ikke kundernes. Hvis en eller anden havde taget en snak med Tage Sørensen eller Villy Ilsøe, ville det være klart, hvordan det hang sammen, men det gjorde ingen. Tilbagebetalingen blev blot brugt som undskyldning for at snyde mig for erstatning.

Jeg havde på det tidspunkt udbetalt 242.118,40 kr. til 529 kunder, og det kunne jeg bare have ladet være med, hvis man skal tro advokat Britta Moll Sørensen, der nu repræsenterede Skatteministeriet.

Hvis hun havde ret, var jeg blevet godt og grundigt snydt af Tage Sørensen og Villy Ilsøe, så jeg meldte dem til politiet. De havde bragt mig i den vildfarelse, at pengene skulle udbetales til kunderne, og det havde kostet mig 242.118,40 kr.

Politiet handlede prisværdigt hurtigt. Jeg sendte anmeldelsen den 12. maj 1997 til statsadvokaten. Den 20. maj fik jeg at vide, at anmeldelsen burde være sendt til politiet, hvortil statsadvokaten videresendte anmeldelsen, og den 26. maj fik jeg en bekræftelse. Allerede den 10. juni - og ja, vi skriver stadig 1997 - fik jeg svar:

“Efter en gennemgang af det her foreliggende vedrørende den omhandlede civile sag er der ikke fundet omstændigheder, der kan danne grundlag for en antagelse om, at nogen person i Skatteministeriet i denne sag vil kunne dømmes for bedrageri.”

Der var vedlagt en klagevejledning, og jeg klagede over afgørelsen. Allerede den 2. juli - og ja, det er stadig 1997 - fik jeg følgende svar:

“Jeg finder ikke grundlag for at ændre Politidirektørens afgørelse og henholder mig til Politidirektørens begrundelse for afvisningen. Det bemærkes, at det er en betingelse for at kunne dømme for bedrageri, at anklagemyndigheden kan bevise, at der er handlet med forsæt til bedrageri.”

Svaret var underskrevet af statsadvokatassessor A.B. Stürup, og han uddybede i telefonen. Han kunne godt se mit problem, men han mente ikke, at Tage Sørensen og Villy Ilsøe bevidst havde forsøgt at vildlede mig, så han foreslog noget andet: “Der er intet i vejen for, at du anlægger en civil retssag om forholdet,” sagde han.

Skatteministeriets skiftende holdninger

Moralens nye vogter, skatteminister Carsten Koch, havde personligt understreget, at ministeriet absolut ikke fører sager, som objektivt set ikke kan forsvares, og departementet havde skrevet til mig, at ministeriet anerkendte berettigelsen af mit krav. Der manglede kun at blive taget stilling til størrelsen af min erstatning.

Naivt troede jeg, at der var sket et gennembrud, så planerne om at sagsøge for at få en afgørelse om forbrugernes tilbagebetaling blev lagt i skuffen.

Vi var imidlertid ikke tæt på en løsning. Skatteministeriet skiftede mening fra måned til måned, og det var uklart, om det overhovedet anerkendte, at afgiften var opkrævet uden det fornødne retsgrundlag. Holdningen skiftede f.eks. således:

17/3-1995	Lovlig	Jan Torp Hansen for Told- og Skattestyrelsen
16/9-1996	Lovlig	Britta Moll Sørensen for kammeradvokaten
10/1-1997	Ikke lovlig	Sune Fugleholm for kammeradvokaten
7/3-1997	Lovlig	Britta Moll Sørensen for kammeradvokaten
6/5-1997	Ikke lovlig	Britta Moll Sørensen for kammeradvokaten
17/8-1998	Lovlig	Peter Biering for kammeradvokaten
11/9-1998	Lovlig	Peter Biering for kammeradvokaten
12/11-1998	Ikke lovlig	Peter Biering for kammeradvokaten
20/11-1998	Ikke lovlig	Peter Biering for kammeradvokaten

Dråben, der fik bægeret til at flyde over

Den 11. november 1997 fortalte Villy Ilsøe i vidneforklaringen til Vestre Landsret om aftalen om tilbagebetalingen til kunderne, og vi drøftede også betydningen af den dom, der er gengivet på side 747. Så var det vel på plads? Næh!

Skatteministeriet lod advokat Peter Biering (side 335 og 505) overtage sagen, og så startede det hele forfra. Jeg var nødt til at indkalde Villy Ilsøe som vidne en gang til, men det blev der ikke noget af. Skatteministeriet afslog at give tilladelse til endnu en vidneforklaring, og så fulgte dråben, der fik bægeret til at flyde over:

For det første er det sagsøgtets grundsynspunkt, at Skatteministeriet ikke har begået fejl eller handlet ansvarspådragende. Det eneste der er sket, er at Momsnævnet ved sin afgørelse af 26. oktober 1994 har afklaret en retstilstand, der tidligere havde givet anledning til tvivl. For det andet er det sagsøgtets grundsynspunkt, at sagsøger ikke har lidt et tab ud over det afgiftsbeløb, der blev tilbagebetalt allerede den 18. november 1994.

Sagsøgte er ikke bekendt med den aftale mellem sagsøger og Told- og Skatteregion Aalborg, som sagsøger henviser til. Konsekvensen er, at forholdet mellem sagsøger og hans kunder (forbrugerne), er den foreliggende sag uvedkommende. Det forhold, at sagsøger selv frivilligt har valgt at udbetale en del af den tilbagebetalte afgift til kunderne, er også sagen uvedkommende.

Retssag nr. 2 & 3: Forbrugernes tilbagebetaling

Efter Peter Bierings processkrift skrev jeg både til Skatteministeriet og til Told- og Skattestyrelsen i et forsøg på at få afklaret, om tilbagebetalingen skulle dække mine tab, eller om pengene tilhørte kunderne, men det viste sig at være umuligt at få et klart svar.

På vegne af 529 kunder, jeg allerede havde tilbagebetalt afgift til, søgte jeg om tilbagebetaling hos Told- og Skattestyrelsen. Hvis det var ministeriets opfattelse, at jeg bare havde delt gaver ud, havde de 529 kunder stadig krav på at få afgiften tilbagebetalt af Told- og Skattestyrelsen, ikke sandt?

Told- og Skattestyrelsen svarede blot, at spørgsmålet om tilbagebetaling anses for at være afsluttet med udbetalingen den 18. november 1994. Det fremgik ikke, hvem de mente, at pengene tilhørte.

Det var på tide at hive statsadvokatens forslag op af skuffen igen. Jeg ville ikke risikere, at Østre Landsret gav Peter Biering ret og afviste mit erstatningskrav på det vanvittige grundlag. Så let skulle Skatteministeriet ikke slippe.

Jeg fik fuldmagt til at repræsentere en af Laserdiskens kunder, som havde et krav på 209,25 kr. plus moms på baggrund af tre fakturaer, og han havde ikke fået de penge tilbage af mig. På baggrund af Skatteministeriets holdning afviste jeg at udbetale pengene til ham, men jeg tilbød at lade min advokat føre en prøvesag mod Skatteministeriet. Advokat Per Christensens første skridt var at søge tilbagebetaling hos Laserdisken på baggrund af Laserdiskens katalog (side 736), og jeg afviste høfligt kravet med henvisning til Peter Bierings processkrift.

Den 9. december 1998 var alle forberedelser gjort, og vi sendte to stævninger mod Told- og Skattestyrelsen til Østre Landsret. På vegne af min kunde krævede advokat Per Christensen en tilbagebetaling på 209,25 kr. plus moms, mens jeg selv krævede erstatning for det beløb, jeg var blevet vildledt til at udbetale til de 529 kunder.

Det satte Skatteministeriet i den situation, at det selv ville ende med at skulle betale afgift tilbage til mindst 529 forbrugere og måske erstatning til mig, hvis det fastholdt Peter Bierings synspunkt. Så skete der noget. Villy Ilsøe, der havde fået forbud mod at afgive forklaring, skrev en vidneerklæring, og den afgjorde sagen.

Sagsøgte kan i denne forbindelse bekræfte, at det har været en forudsætning for den tilbagebetaling, der blev foretaget af Told- og Skatteregion Aalborg den 18. november 1994, at afgiftsbeløbet blev videregivet til dem, der oprindeligt havde betalt afgift, dvs. de pågældende kunder. Der henvises til den skriftlige erklæring fra den pågældende sagsbehandler i Told- og Skatteregion Aalborg, som er fremlagt i den verserende erstatningssag anlagt af Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen mod Skatteministeriet (4. afd.'s sag nr. B-1893-96), og som fremlægges i denne retssag som bilag A.

Efter Momsnævnets afgørelse om, at videopladerne ikke var omfattet af afgiftspligten, indkaldte regionen virksomhedens indehaver til et møde hos regionen med henblik på en afklaring af spørgsmålet om tilbagebetaling af den betalte afgift. På mødet blev det over for indehaveren præciseret, at afgiften alene kunne tilbagebetales i det omfang, afgiften blev betalt tilbage til virksomhedens kunder.

Efter de foreliggende omstændigheder fandt regionen det ikke betænkeligt at tilbagebetale afgiften, inden udbetaling til kunderne havde fundet sted. Virksomheden havde således gennem sit udbudsmateriale og på fakturaer til kunderne stillet disse i udsigt, at den betalte afgift ville blive tilbagebetalt, såfremt afgiftspligten på pladerne ved en senere afgørelse blev ophævet. Spørgsmålet om, hvorvidt det samlede afgiftsbeløb rent faktisk er udbetalt til virksomhedens kunder, indgår i regionens almindelige prioritering af kontrollen med virksomhedernes afgiftsafregning.

Villy Ilsøes skriftlige vidneerklæring, 22. januar 1999

Hvorfor skulle der gå mere end fire år og to måneder og anlægges to retssager, før Skatteministeriet anerkendte eksistensen af min aftale med regionen?

Selvom Peter Biering anerkendte aftalen i den civile retssag om bedrageri, var det ikke utænkeligt, at han alligevel ville fastholde det modsatte synspunkt i den oprindelige erstatningssag, så jeg svarede Østre Landsret således (1. marts 1999):

“Jeg foreslår, at de to sager behandles sammen, og at Skatteministeriet bliver enig med Skatteministeriet om en entydig holdning. Da Skatteministeriet i begge sager repræsenteres af Peter Biering, skulle det være muligt at nå til enighed. Så vidt jeg kan se, er Peter Biering mere uenig med Peter Biering end med mig.”

Vi mødtes i Østre Landsret den 14. april 1999, og jeg fik tilført retsbogen, at det tilbagebetalte beløb skulle holdes uden for mit erstatningskrav. Derefter hævdede jeg de to supplerende retssager igen.

Af uransagelige grunde dømte de tre dommere, Nils Erik Jensen, Højgaard Pedersen og Anette Burkø, mig til at betale sagens omkostninger på 10.000 kr. til Skatteministeriet. Også kunden skulle betale sagens omkostninger. Selvom det var Skatteministeriets uklædelige adfærd, der havde gjort retssagerne nødvendige!

Efter rettens votering erklærede parterne sig enige i, at følgende tilføres retsbogen:

Sagsøgte har erklæret, at han ikke under sagen B-1893-96 vil gøre gældende, at der i et eventuelt dokumenteret omsætningstab for sagsøgers vedkommende skal fratrækkes nogen del af det beløb på 438.317 kr., som den 18. november 1994 er udbetalt til sagsøgeren til tilbagebetaling til hans kunder. Sagsøgeren hævdede herefter sagen.

Østre Landsrets retsbog, 14. april 1999

Retssag nr. 4: Erstatningssagen mod Skatteministeriet

Inspireret af Clint Eastwoods slutreplik i *Il buono, il brutto, il cattivo* (Den gode, den onde og den grusomme, 1966) vil jeg udtrykke det således: "I verden findes der to slags mennesker: De, der tror, at Danmark er et retssamfund, og de, der har prøvet at være i konflikt med de danske myndigheder."

Man forestiller sig næppe, at en så usaglig adfærd som kammeradvokatens er mulig. Det kom bag på mig til at begynde med - det erindres, at ambi-sagen kun lige var startet på det tidspunkt - men efterhånden blev det mere og mere tydeligt, at kammeradvokaten arbejder efter et fast koncept: Det skal være afskrækkende vanskeligt for en borger at kræve, hvad han har ret til.

Selvom borgeren uforskyldt er påført et væsentligt problem, vil man sende det signal, at det skal være så vanskeligt at gøre indsigelse, at den borger, der har et liv, vil lade det passere. Kuren er simpelthen værre end sygdommen.

Jeg havde ikke bedt om en konflikt, og jeg havde slet ikke bedt om en retssag, men jeg kunne ikke få vurderet mit erstatningskrav uden. Som sagsøger skulle jeg løfte bevisbyrden, og ingen detalje var for lille til at blive bestridt, om det er noget så indlysende, som at en forbrugsbegrænsende afgift begrænser forbruget.

Uden videre anførte kammeradvokaten i duplikken den 10. januar 1997: "Det må lægges til grund, at pris har helt underordnet betydning for forbrugerens valg." Hvor i alverden kommer det fra? Blot få uger senere gjorde kammeradvokaten det modsatte synspunkt gældende i ambi-sagen (side 712).

Kammeradvokaten ved godt, at det er nonsens. Formålet er at gøre livet så surt som muligt for den borger, der tillader sig at gøre indsigelse. Han bebyrdes med at finde dokumentation for indlysende selvfølgeligheder. Jeg fremlagde bl.a. to artikler fra fagbladet *High Fidelity* om nørder, der udtalte sig om LaserDiscs:

"Selv har jeg haft LaserDisc i nogle år, men jeg er aldrig blevet stamkunde i nogen software-forretning. De store skiver har været for dyre til mit temperament." (*High Fidelity* nr. 4, 1997)

"Når nu du går så meget op i billeder og film, hvorfor er der så ikke nogen LaserDisc? Henrik syntes i første omgang, at filmene var for dyre." (*High Fidelity* nr. 5, 1997)

Annual Consumer Poll

Are laserdiscs too expensive? Does Los Angeles have earthquakes? It becomes a vicious circle when disc producers are forced by weak sales to raise their sticker prices, only to have sales fall further as a result. Nevertheless, opinions have not changed much from last year. 61 % feel discs are overpriced, just as they did a year ago, with 31 % comfortable with the pricing structure and 8 % undecided.

Kammeradvokatens aparte opfattelse af EU-retten

En besynderlig, tidskrævende - og vedvarende - opfattelse hos kammeradvokaten var forestillingen om, at jeg ikke skulle have erstatning i forbindelse med plader, der var importeret direkte fra USA. Ifølge kammeradvokaten - det var ligegyldigt, hvem af advokaterne der førte sagen - ville de begrænse erstatningsansvaret til de plader, jeg havde importeret fra de øvrige EU-lande.

Uanfægtet af *EU-Karnov* mente kammeradvokaten, at det var afgørende, om jeg havde importeret pladerne direkte fra USA, eller om de var sendt til et andet EU-land først. Jeg kunne have indført dem i England og så sendt dem videre til Danmark, men det havde jeg altså ikke gjort, og så var afgiften ikke ulovlig! For dem var det afgørende, hvilket land pladerne første gang var indført i.

Heroverfor anførte jeg, at hvis det var afgørende, om pladerne var importeret fra et tredjeland, var det slet ikke en intern afgift, men en afgift med tilsvarende virkning som told, og en sådan afgift er også ulovlig.

Ifølge *EU-Karnov* er pladerne bragt på markedet i EU, når der er betalt told og tilsvarende afgifter. Uanset om pladerne var fløjet til Danmark direkte fra USA eller ej, var de "bragt i omsætning" i EU, da afgiften indtrådte, for det skete først i det øjeblik, hvor en kunde købte en plade i en af Laserdiskens butikker.

Kammeradvokaten fremturede og bad en lokal funktionær, Lars Albertsen, om at foretage en opgørelse over andelen af videoplader, der var importeret fra EU hhv. tredjelande. Det havde regionen ingen tal på, så Lars Albertsen kontaktede mig. Jeg skrev til ham, at en sådan opgørelse ikke findes, fordi der ved indførslen slet ikke skelnes mellem videokassetter og videoplader. Tarifnummeret er det samme. Jeg havde et lager af film, men jeg vidste ikke, hvordan det var fordelt, eller hvor varerne stammede fra. Jeg nægtede at bruge tid på det pjat, før deres fortolkning var bekræftet af EU-Domstolen, men for min skyld kunne vi da godt spørge den!

1. Generelt om toldunionen

1.1. Fællesskabets grundlag udgøres bl.a. af en toldunion, jf. TEF art 9. En toldunion indebærer ophævelse af told og toldlignende afgifter ved handel med varer mellem medlemsstaterne. En toldunion indebærer endvidere - til forskel fra et frihandelsområde - etablering af en fælles toldtarif, der skal anvendes ved handel med tredjelande, således at alle varer fra tredjelande behandles ens, uanset i hvilken medlemsstat varerne indføres.

1.3. Toldunionens regler vedrører al handel med varer, der har oprindelse i en medlemsstat eller »frit kan omsættes i en medlemsstat« jf art 9 stk 2. Efter art 10 stk 1 er betingelsen for, at en tredjelandsvare »frit kan omsættes«, at der er betalt told og afgifter med tilsvarende virkning, og at alle formaliteter i forbindelse med indførsel i en medlemsstat (det fælles toldområde) er opfyldt.

Østre Landsrets dom

Kammeradvokaten bad igen og igen om en opgørelse. Jeg forklarede tålmodigt, hvorfor opgørelsen ikke kunne laves, da det gik op for mig, at det var et påskud for at reducere erstatningen.

Jeg valgte at tage chancen i retten, og under domsforhandlingen afviste jeg kammeradvokatens udflugter i en sådan grad, at en tilhører fra Skatteministeriet sagde til mig: "Du har virkelig gjort det svært for retten at dømme imod dig," og det gjorde Østre Landsret heller ikke.

Den 15. juni 2000 fik jeg tilkendt en erstatning på 750.000 kr. plus renter og 60.000 kr. i sagsomkostninger. Skat kunne således have sparet temmelig meget, hvis det i 1994 frivilligt havde anerkendt konsekvenserne af fejlen (side 738).

denskjultekorruption.dk/video45

TV Aalborg, 16. juni 2000

Potentiel retssag nr. 5: Kampen mod rentediskrimination

Derefter opgjorde kammeradvokaten ved advokat Sune Fugleholm sagen således:

Laserdisken har modregnet i alt:	729.429 kr.
Renter til Skat:	455.914 kr.
Skats tilgodehavende i alt:	1.185.343 kr.
Erstatning til Laserdisken:	750.000 kr.
Sagsomkostninger til Laserdisken:	60.000 kr.
Renter til Laserdisken:	247.307 kr.
Laserdiskens tilgodehavende i alt:	1.057.307 kr.

Da blev jeg vred igen. På intet tidspunkt havde Skat haft et reelt tilgodehavende. Alligevel skulle jeg betale over 200.000 kr. mere i renter til Skat!

Per Christensen forklarede: - Først da du modregnede, annullerede du din gæld til Skat. Indtil da var der tale om et forlig, og så kræver Skat 1,3 % om måneden i rente, og de penge er ikke fradragsberettiget. Derimod får du kun diskontoen plus 5 % i rente, og de penge er endda skattepligtige.

Situationen er altså, at hvis man har en strid med myndighederne, koster det en formue, hvis man søger et mindeligt forlig i stedet for at modregne fra starten.

- Hvis du anlægger en retssag, vil du tabe den, advarede Per Christensen.

Jeg ville alligevel anlægge en retssag, og det skrev jeg til skatteregionen. Sagen skulle sætte fokus på uretfærdigheden og sende dette budskab til offentligheden: "Hvis du er i strid med Skat, kan du kun beskytte dig på én eneste måde: Du skal modregne *øjeblikkeligt*." Var det en pointe, Skat havde lyst til at slå for i retten? Tilsyneladende ikke, for Skat eftergav renterne, og det fandt jeg kun rimeligt.

54. Skattemyndighedernes moral

En kreativ skatterevisor mente, at Told & Skat kunne få en stor del af den idømte erstatning - ikke mindre end 407.129 kr. - tilbage igen ved at beskatte det meste af Laserdiskens indkomst igennem 10 år i ét og samme år. Det værste ved affæren er, at hans chef bakkede ham op og derved kastede mig ud i en ny, enerverende strid.

Det progressive skattesystem

Danmark har et progressivt skattesystem. Jo højere indtægt, jo større trækprocent. Det afspejler princippet om, at de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder. De centrale elementer er personfradraget og topskatten. Personfradraget betyder, at man skal tjene et vist beløb, før man overhovedet begynder at betale skat, mens topskatten er en ekstra skat på høje indkomster.

Det betyder som bekendt, at man betaler markant mindre i skat af en indkomst på 100.000 kr., hvis det er den samlede indkomst, end hvis man tjener 100.000 kr. ud over en million kr. Den sidst tjente krone beskattes hårdere end den første.

Selvstændigt erhvervsdrivende

De fleste lønmodtagere har en regelmæssig indtægt, som er let at beskatte, men mange selvstændigt erhvervsdrivende løber ind i det praktiske problem, at deres indkomst ikke kan forudberegnes. Og så kan den variere meget fra år til år.

En landmand håber på at kunne tjene en rimelig årsløn på årets høst, men der kan være år, hvor høsten slår fejl, og der kan være gode år, hvor vejret har været helt rigtigt. Han ved det ikke. En komponist eller forfatter kan ikke vide, om han får et hit, der får kasseapparatet til at ringe, og den professionelle tennisspiller kan ikke forudse, hvad han kommer til at vinde i præmiepenge.

Problemstillingen er, at det progressive skattesystem kun er rimeligt for dem, der har en fast indtægt. En landmand tjener måske 800.000 kr. et godt år, men taber 200.000 kr. året efter, hvor høsten slår fejl. Er det så rimeligt, at han først skal betale skat af 800.000 kr. inkl. topskat og derefter sejle sin egen sø? Eller er det mere rimeligt at se på hans indtjening over en længere periode og beskatte ham, som om han har tjent 300.000 kr. om året i to år?

Virksomhedsordningen

Lov om indkomstbeskatning af selvstændigt erhvervsdrivende (virksomhedsskatteloven) tager hånd om dette. Virksomhedsordningen i loven giver selvstændigt erhvervsdrivende lov til at føre en del af et overskud videre til beskatning i efterfølgende år i stedet.

§ 1. Skattepligtige personer, der driver selvstændig erhvervsvirksomhed, kan anvende virksomhedsordningen efter reglerne i dette afsnit på indkomst fra virksomheden.

Virksomhedsskattelovens § 1, stk. 1

Det er Borger- og Skatteafdelingens opfattelse, at du i forbindelse med overdragelse af driften i Laserdisken til Laserdisken ApS i 1999 er ophørt med at drive selvstændig virksomhed i skattemæssig forstand. Begrundelsen herfor er, at der ingen erhvervs-mæssig aktivitet er i årene 2000, 2001 og 2002 udover modtaget erstatning i 2000 fra Told & Skat Nordjylland. Denne erstatning og eventuelle fremtidige erstatninger kan ikke betragtes som værende en naturlig indtægtskilde i en virksomhed. En virksomhed er kendetegnet ved, at der igennem køb og salg af varer eller tjenesteydelser mv. opnås et overskud i virksomheden. Herunder at virksomheden udadtil tilkendegiver, at den påtager sig at udføre arbejde af en nærmere bestemt art og omfang mv.

Idet Borger- og Skatteafdelingen mener, at du ikke længere anses for at drive selvstændig erhvervsvirksomhed, kan du ikke beskattes efter virksomhedsskattelovens regler.

Borger- og Skatteafdelingen til Laserdisken, 19. april 2004

Moralens vogter

Min strid med Told & Skat blussede op igen den 19. april 2004, da jeg modtog ovenstående besked fra skattemyndighederne. Den kom blot få måneder efter, at daværende statsminister Anders Fogh Rasmussen (V) havde talt dunder til Jyske Bank og TDC for deres mangel på moral efter nogle tvivlsomme fradrag (*Fogh i frontalangreb*, Berlingske Business den 17. februar 2004):

“Jeg siger det ligeud, fordi jeg synes ærlig talt, at når man har ansvaret for store virksomheder i Danmark, som rager op i landskabet og gennem deres adfærd viser nogle eksempler i det danske samfund, så har man nogle forpligtelser, der rækker ud over nogle helt snævre økonomiske forpligtelser. Det er ikke kønt at se på - rent ud sagt - når nogle prøver at udnytte nogle regler ikke bare til det yderste, men til det aller-aller yderste.”

Han fulgte op på svadaen i en folketingsdebat den efterfølgende dag foranlediget af spørgsmål nr. S 2122, stillet af Jens Peter Verner (S), hvor han tilføjede:

“Mennesker, der har et ansvar, og ikke mindst mennesker, der har et ansvar for store virksomheder, og som rager op i det danske samfund, bør tænke over, hvad der er ret og rimeligt. Det kan man ikke give nogen facitliste for, men jeg tror, den enkelte i virkeligheden er meget godt klar over, hvad det vil sige at opføre sig ordentligt.”

Skattemyndighederne misforstod tilsyneladende og opfattede det som et vink om selv at droppe ret og rimeligt og udnytte reglerne ikke kun til det yderste, men til det aller-aller yderste. Eller også havde de bare fundet på en måde at hævne sig på Laserdisken efter de pinlige nederlag i retten i erstatningssagerne.

I hvert fald fik jeg meddelelse om, at de agtede at ændre min selvangivelse for år 2000, idet de ikke længere ville tillade, at jeg anvendte virksomhedsordningen.

De økonomiske konsekvenser

År 2000 var det år, hvor virksomheden havde fået tildelt en betydelig erstatning, og jeg havde anvendt virksomhedsordningen til at overføre en del af overskuddet til beskatning de efterfølgende år. Erstatningen dækkede mit tab i perioden 1993-1996, så det var ikke penge, jeg havde tjent på et enkelt år og slet ikke i år 2000, hvor striden blot blev afsluttet.

Mod slutningen af 90'erne var jeg begyndt at tvivle på, at tvisten om udlejning kunne vindes. Jeg risikerede at skulle betale erstatning til FDV, og jeg anså det for rettidig omhu, da jeg i 1997 og 1998 anvendte virksomhedsordningen til at overføre en del af overskuddet, så jeg havde noget at stå imod med, hvis jeg blev dømt. Ingen af delene blev der taget hensyn til. Min indkomst skulle beskattes således:

1994:	54.252 kr.	1999:	265.156 kr.
1995:	75.076 kr.	2000:	1.322.813 kr.
1996:	142.714 kr.	2001:	91.100 kr.
1997:	128.257 kr.	2002:	93.439 kr.
1998:	206.899 kr.	2003:	114.164 kr.

Hvis man tjener mere end 1,3 mio. kr. om året, er det rimeligt at betale topskat, men jeg tjente jo ikke 1,3 mio. kr. om året. Jeg havde heller ikke tjent 1,3 mio. kr. i år 2000. Det havde været et gennemsnitligt år med en indkomst på 252.871 kr. 1.069.942 kr. var dels overført fra 1997-1998 og dels erstatning for den indkomst, jeg ville have haft i årene 1993-1996, hvis myndighederne havde overholdt loven. Aldeles uanfægtet anså skattemyndighederne virksomheden for ophørt i 1999, og som konsekvens forfaldt al opsparet overskud til beskatning, og således kunne de på ét år beskatte mig for et større beløb end de øvrige ni år tilsammen.

Det var ikke småpenge, Told & Skat kunne tjene på manøvren. Det fremgår af den ændrede årsopgørelse for året 2000, som Aalborg Kommune sendte til mig:

Restskat	243.342,00 kr.
Rest AM	77.772,00 kr.
Renter	86.015,00 kr.
I alt	407.129,00 kr.

Ophørte virksomheden i 1999? Jeg brugte det meste af min tid på virksomheden, der gav overskud og betalte skat og endda afværgede en konkursbegæring i 2002! I de fire år, den ifølge Told & Skat ikke havde eksisteret, havde den tjent mere end dobbelt så meget som anpartsselskabet. I perioden 2000-2003 var overskuddene:

2000:	Anpartsselskabet:	203.105 kr.	Virksomheden:	781.319 kr.
2001:	Anpartsselskabet:	135.403 kr.	Virksomheden:	15.522 kr.
2002:	Anpartsselskabet:	16.925 kr.	Virksomheden:	144.330 kr.
2003:	Anpartsselskabet:	50.776 kr.	Virksomheden:	149.945 kr.
I alt	Anpartsselskabet:	406.209 kr.	Virksomheden:	1.091.116 kr.

Mødet med skatterevisor Bo Horsmark

Brevet fra Borger- og Skatteafdelingen havde karakter af et forslag, så jeg havde mulighed for at kommentere det. Min første reaktion var naturligvis at påpege, at virksomheden var aktiv. Det var deres definition på en virksomhed, der haltedede. Hvorfra havde de fået den opfattelse, at "køb og salg af varer eller tjenesteydelser" er et uomgæeligt kriterium for drift af en selvstændig virksomhed?

Jeg spurgte min revisor, hvad der kendetegner en virksomhed. Han mente, at det kendetegner en virksomhed, at den har aktiviteter. Dermed mente han, at den har indtægter og udgifter. Med henvisning til virksomhedens betydelige overskud i 2000-2003 forsøgte jeg at få myndighederne til at indse, at det altså ikke var alle virksomhedens aktiviteter, der ophørte i 1999.

Jeg anfægtede dernæst påstanden om, at erstatningen fra Told & Skat ikke kan betragtes som en naturlig indtægtskilde. Jeg påpegede, at der var en direkte sammenhæng mellem erstatningen og det overskud, jeg ville have haft på køb og salg af videoplader - den efterlyste aktivitet - hvis ikke myndighederne havde pålagt virksomheden ulovlige byrder. Jeg mente, det netop karakteriserer et retssamfund, at det er naturligt, at de skadelidte kan regne med at få deres tab dækket, når myndighederne begår ulovligheder og derved påfører dem tab.

Jeg fik mulighed for at præsentere mine synspunkter på et personligt møde med skatterevisor Bo Horsmark den 9. juni 2004, og det blev en traumatisk oplevelse. Han viste sig at være ung, glat og arrogant.

Jeg havde på 10 år tjent 2.493.870 kr. ved at slide i det 60-70 timer om ugen. Det havde givet mig en gennemsnitlig månedsløn på mindre end 21.000 kr. Det er da ikke den type indkomster, politikerne ønsker at belaste med topskat?

Jeg fortalte ham om virksomhedsordningens formål. Virksomhedsordningen er som skabt til en situation som min. Formålet er netop at konjunkturudligne for virksomheder med varierende overskud. Der var en usædvanlig fordeling af mine overskud på grund af skattemyndighedernes ulovligheder, og det ville være helt bagvendt, hvis de samme myndigheder greb ind i virksomhedsordningen med det modsatte formål: at forhindre mig i at udligne et skævt fordelt overskud, som de selv havde været årsag til!

- Synes du virkelig, det er rimeligt? spurgte jeg med statsministerens opsang i baghovedet, men det prellede fuldstændig af på ham:

- Rimeligt? Vi har fundet en bestemmelse, der kan fortolkes sådan, at vi kan nægte at lade dig benytte virksomhedsordningen, og det vælger vi at gøre. Vi tager da ikke hensyn til, om det er rimeligt.

Jeg troede ikke et sekund på, at han ville få medhold i en eventuel retssag, og det sagde jeg til ham i et forsøg på at undgå en ny strid, der ville betyde mere spild af tid, men udsigten til en retssag påvirkede ham ikke. Han svarede arrogant:

- Jeg synes, det kunne være interessant at se, hvad Landsskatteretten siger til situationen.

Skats egen hjemmeside

Jeg kastede mig over Skats hjemmeside for at finde ud af, om der virkelig fandtes en særlig definition på en virksomhed "i skattemæssig forstand". Det viste sig at være det pure opspind. Om begrebet "selvstændig erhvervsvirksomhed" stod der:

"For at kunne benytte virksomhedsordningen skal der være tale om en selvstændig erhvervsvirksomhed. Det betyder, at den virksomhed, du driver, skal være af et vist omfang, den erhvervsmæssige aktivitet skal ske nogenlunde regelmæssigt og gennem en vis periode. Virksomheden skal drives for egen regning og risiko med det formål at få et økonomisk udbytte."

Der stod intet om, at aktiviteten skal være "køb og salg". Århus Universitet havde lavet en planche til brug i undervisningen, hvor "selvstændig erhvervsdrivende" var defineret således:

"Udøvelse af virksomhed af økonomisk karakter med det formål at opnå et overskud, når virksomheden udøves for egen regning og risiko."

I ligningsvejledningen stod der om virksomhedsordningen:

"Hverken virksomhedsskatteoven eller anden lovgivning, herunder personskatteoven, indeholder en definition af begrebet selvstændig erhvervsvirksomhed, men det er forudsat, at begrebet i overensstemmelse med hidtidig praksis fortolkes ens i alle skattemæssige relationer."

I ligningsvejledningen stod der om erstatninger:

"En modtaget erstatning skal som udgangspunkt behandles som det tab, erstatningen ydes for. Hvis erstatningen ikke dækker tab af et omsætteligt aktiv, vil det afgørende være, om der er tale om erstatning for en mistet skattepligtig indtægt eller dækning af en fradragsberettiget udgift, i så fald skal erstatningen medregnes ved indkomstopgørelsen."

Ifølge ligningsvejledningen skulle virksomheden altså behandles, som om den havde tjent 750.000 kr. "ved køb og salg af videoplader". Bo Horsmark havde slet ikke iagttaget ligningsvejledningen, der også indeholdt en lang række eksempler på godkendte selvstændige erhvervsvirksomheder.

Der var bl.a. medlemmer af en folkemusikgruppe, en professionel bokser, en avisdistributør, en vognmand og en person, der drev et plejehjem. Ordningen blev også brugt af forældre, som købte en lejlighed med henblik på at udleje den til deres børn, og de opfyldte i hvert fald heller ikke de kriterier, jeg blev mødt med.

Endelig har mange virksomheder en periode uden indkomst. Virksomheder under etablering er f.eks. også virksomheder. Det afgørende er, at der er en fremadrettet aktivitet, der forventes at føre til en indkomst - og jeg arbejdede hårdt i retssagen mod FDV med det klare mål at åbne markedet for udlejning af importerede film.

20 måneders samfundstjeneste i tillægsstraf

Jo mere, jeg studerede skattereglerne, jo mere klart blev det, at Skat havde fundet på en definition specielt til mig. Ligningsvejledningen pegede entydigt på, at jeg kunne anvende virksomhedsordningen.

Jeg brugte det meste af min tid på arbejdet i virksomheden. Det var måske lidt usædvanligt, at arbejdet bestod i at føre retssager, men begge sager havde direkte relation til virksomhedens indkomst. Jeg førte ikke retssager som hobby!

Så vidt angår erstatningen, skulle den i skattemæssig forstand behandles, som om jeg havde tjent pengene ved køb og salg af videoplader. Der røg det argument, at jeg ikke købte og solgte varer. Ifølge ligningsvejledningen skulle erstatningen behandles, som om jeg havde tjent 750.000 kr. på handel med LaserDiscs.

En del af indtægterne var renter fra Laserdisken ApS, men bankvirksomhed er også en slags virksomhed. Jeg havde ganske vist kun én klient, men det adskilte mig ikke fra de forældre, der udlejede en lejlighed til en søn eller en datter.

Retssagen mod FDV vedrørte udlejning af importerede videogrammer. Siden 1987 havde det været essentielt for mig at bryde FDV's monopol på udlejning af videogrammer, og den aktivitet var specifikt *ikke* overført til Laserdisken ApS.

Det var hverken Bo Horsmarks arrogance eller særbehandlingen af mig i forhold til ligningsvejledningen, der fik mig op i det røde felt. Nej, det var tillægsstraffen. Indtil den 19. april 2004 skyldte jeg intet til Told & Skat. Dagen efter skyldte jeg skat og AM plus en mindre formue i tilskrevne renter, fordi jeg ikke havde betalt rettidigt. Men det havde jeg jo ikke haft en chance for at vide!

På overdragelsesblanketten til Told & Skat havde jeg i 1999 i feltet til særlige bemærkninger skrevet: "Virksomheden fortsætter i mindre omfang uden ansatte," og jeg specificerede i et efterfølgende brev. Told & Skat kvitterede den 16. august 1999 med ordene: "Virksomheden har i brev af 10. august 1999 oplyst, at *de fleste* aktiviteter pr. 1.07.99 er overdraget til Laserdisken ApS, SE-nr. 21 73 05 99." Told & Skat vidste godt, at jeg ikke havde overdraget *alle* aktiviteter.

Jeg fortsatte med at angive moms i et år, indtil jeg den 30. juni 2000 afmeldte momsregistreringen. Da skrev jeg i bemærkningsfeltet på afmeldelsesblanketten: "Virksomheden er ikke endeligt ophørt, kun med momspligtige aktiviteter."

Hvornår og hvordan var skattemyndighederne nået frem til den konklusion, at virksomheden var ophørt med at eksistere allerede i 1999?

I 3-4 år havde jeg ikke haft den mindste mistanke om, at jeg skyldte i skat via skattemyndighedernes særlige definition på "selvstændig virksomhed". Pludselig tilskrev de så 86.015 kr. i rente, der vel at mærke ikke var fradragsberettiget, men penge, jeg skulle betale efter at have betalt skat. Med den trækprocent, der fulgte af deres fantasifulde anvendelse af virksomhedsordningen, og med den timeløn, jeg havde haft i de forløbne 10 år, svarede det til, at jeg oven i topskatten som straf skulle arbejde gratis for samfundet i mere end 20 normale måneder.

Var det rimeligt at give mig en tillægsstraf på 20 måneders samfundstjeneste?

Den offentlige debat

Skatterevisor Bo Horsmarks adfærd fik mig ikke just til at betale skat med glæde. Tværtimod blev jeg motiveret til at kaste mig ind i debatten om moral.

Nordjyske Stiftstidende bragte historien (*Skattevæsenet jager os*, 1. juli 2004) og konfronterede skattechefen for Aalborg Kommune, Lars Møller Madsen. Hans første reaktion var: "Hvad der er ret og rimeligt er et politisk spørgsmål og ikke op til os som forvaltning at afgøre. Vi forvalter blot lovgivningen, og ifølge den har vi vurderet, at Laserdiskens brug af virksomhedsordningen ikke passer sammen med vores billede af, hvad der er ordningens hensigt."

Gad vide, hvad han mente, at ordningen skulle anvendes til? Han antydede, at han ville se på sagen igen, så jeg håbede, at han som en god chef ville tage en snak med den kreative revisor og lære ham lidt om det ansvar, han forvaltede. Så kunne de vel se lyset? Nej, ikke Lars Møller Madsen. I en opfølgende artikel (*Skattechef står fast i disken-sag*, 6. august 2004) svarede han: "Vi har set på sagen endnu en gang, men finder ikke grundlag for at ændre den tidligere afgørelse."

Nordjyske Stiftstidende tog nærmest mit parti med en leder (*System skal være retfærdigt*, 2. august 2004), hvor avisen understregede, at det danske skattesystem er nødt til at bygge på en udtalt grad af retfærdighed. Og jo højere skatteprocent, desto større grad af retfærdighed.

Udsigten til en ny årelang kamp mod arrogante og uansvarlige embedsmænd gjorde mig så vred, at jeg skrev to kronikker og to avis kommentarer og åbnede en hjemmeside, www.skatogmoral.dk, så alle kunne følge med i Laserdiskens nye krig mod skattemyndighederne.

Anders Fogh Rasmussens oplæg til debat om moral var ensidigt og hyklerisk. Hvad med at sende en opfordring til embedsmændene om at opføre sig ordentligt? Det ville han ikke. Som så mange andre ministre tog han skyklapper på og kunne derfor ikke se problemet. Naturligvis behandlede myndighederne borgerne på en ordentlig måde og i overensstemmelse med loven! Det måtte være mig, der ikke kunne gennemskue reglerne, når jeg ikke følte mig behandlet på en korrekt måde.

I brevet spørger du mig, om ikke skattemyndighederne skal udvise god moral og behandle borgerne rimeligt og retfærdigt. Det er regeringens politik, at skatteopkrævnningen skal være enkel og korrekt, således at ingen betaler hverken mere eller mindre, end de er forpligtet til. I den forbindelse forventes det helt naturligt, at myndighederne behandler borgerne på en ordentlig måde og i overensstemmelse med loven.

Det er altid beklageligt, hvis en skatteyder føler at have fået en forkert behandling. Ved at forenkle skattesystemet og gøre reglerne mere gennemskuelige, er det netop regeringens håb, at myndighedernes afgørelse vil være nemmere at forstå, således at skatteyderne føler sig behandlet på en korrekt måde.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen til Laserdisken, 23. november 2004

Skatteankenævnets enige afgørelse

Sagen nåede aldrig Landsskatteretten, for klagen over skatteafdelingens afgørelse skulle først behandles af Skatteankenævnet, der var udpeget af byrådet. I Aalborg bestod det dengang af Kirsten Ziegler (S), John Markussen (S), Jørgen Dam (SF), Chresten Underlin (V), Preben Pedersen (RV), Rainer Dannemare (KF) og Lars B. Mortensen (DF).

Sagen illustrerer glimrende forskellen på "almindelige" mennesker og professionelle embedsmænd, der opfører sig som kyniske maskiner, programmeret til at opkræve så mange penge som overhovedet muligt. De folkevalgte er nødt til at være i øjenhøjde med borgerne. I Skatteankenævnet var de enige om, at jeg måtte anvende virksomhedsordningen. Jeg fik 100 % medhold. Flere af medlemmerne kom efterfølgende ind i Laserdisken og fortalte, at de slet ikke havde været i tvivl.

15 minutes of fame

Reaktionerne fra byens borgere antyder alligevel, at det ikke er en dårlig idé, hvis myndighederne lytter til Anders Fogh Rasmussens opråb om at tænke over, hvad der er ret og rimeligt. Jeg anser selv min vigtigste opgave for at være kampen mod FDV's monopolstyre - eller for kulturel frihed, om man vil - mens kampene mod skattemyndighederne "blot" har været irriterende distraktioner.

Det var alligevel min offentlige kampagne mod skattemyndighedernes umoral, der affødte de fleste reaktioner. Vildtfremmede mennesker ville hilse på mig og trykke mig i hånden, fordi jeg tog kampen op mod Skat. Flere havde oplevet noget lignende, mange havde givet op. En mand fortalte, at han havde kæmpet i otte år. Han fik ganske vist medhold til sidst, men han mistede sit hjem undervejs.

- Ved du hvad? sagde han til mig. - De finder hele tiden på noget. De hiver bare påstande ud af den blå luft. Først det ene, så det andet.

- Hvad med at fortælle historien til avisen, foreslog jeg, men han turde ikke. Han var bange for at blive endnu mere forfulgt, og så tilføjede han: - Jeg betaler tilbage på anden måde.

Der findes mennesker i min omgangskreds, der får en regning og betaler moms, når de får udført arbejde på huset. Det er dem, der tror, jeg bare har været uheldig i min omgang med myndighederne. Og så er der alle dem, der har været ude for noget lignende, og som ikke tøver med at få lavet noget sort. Få klager, for de ved godt, at det sjældent er besværet værd. De betaler tilbage "på anden måde".

Hvordan kan Skatteministeriet finde på at bringe sig selv i den position, at folk i al almindelighed anser Skatteministeriet for fjenden? Det er tankevækkende, at jeg kan blive anset for en helt, bare fordi jeg kæmper for at få, hvad en blind mand med en stok kan føle er rigtigt! Er det et demokrati værdigt, at en sådan kamp er nødvendig? Enhver stats- eller skatteminister bør stille sig selv spørgsmålet: - Vil jeg have krig mod borgerne, eller vil jeg have gode og tilfredse skatteydere?

Myndighedernes umoral får i hvert fald ikke snyderne til at ændre adfærd.

55. Skattetillæg, dagbøder og strafrenter

Det er mindre beløb, der er på spil i denne historie, men jeg tager den med alligevel, fordi den illustrerer skattemyndighedernes arrogance og det enorme gab, der er mellem de professionelle embedsmænd og de folkevalgte politikere, når det gælder almindelig sund fornuft og medmenneskelige hensyn.

En ny syndflod af retssager

I 2003 var jeg for første gang i Laserdiskens historie ikke under pres fra FDV. Jeg havde indrettet mig efter Johan Schlüters fortolkning af ophavsretsloven, og den eneste aktuelle retssag, retssagen mod Kulturministeriet om regional konsumtion, kørte mere eller mindre på skinner. I de følgende år kunne jeg koncentrere mig om at opbygge Laserdiskens hjemmeside, som ret hurtigt blev en succes. Jeg gav mig selv en fast månedsløn, og jeg kunne endda spare op, så jeg slap for at spekulere på, hvordan jeg skulle betale næste måneds regninger. I perioden 2003-2005 var mit liv decideret fredfyldt.

Jeg vidste ikke, at Johan Schlüter bag kulisserne planlagde et altødelæggende angreb. Efter næsten tre års forberedelse satte han angrebet ind (kapitel 56), men ufattelig sjusk fra advokaternes og dommernes side efterlod dem med en razzia, der var gennemført uden den fornødne retskendelse. En banal fejl, der burde have annulleret den gennemførte fagedforretning, havde det ikke været for styrken af Johan Schlüters netværk. I 2007 fulgte nye sager, der skulle reparere på fejlen, og Laserdisken var igen truet af erstatningskrav. Imens bekæmpede Kulturministeriet den retlige undersøgelse af ophavsretslovens fortolkning (kapitel 47).

For første gang siden virksomhedens start i 1984 kunne jeg i 2008 ikke nå at aflevere årsregnskabet til tiden, så jeg søgte skattemyndighederne om henstand.

Jeg skal hermed ansøge om udsættelse på aflevering af årsregnskab og selvangivelse. Jeg vil betale et betragteligt a conto beløb i skat, men jeg kan desværre ikke aflevere et korrekt afstemt årsregnskab til tiden i år.

Årsagen er, at jeg/Laserdisken har været slemt plaget af retssager i det sidste år - og især det sidste halve år. Laserdisken er den eneste tilbageværende videobutik med egen import, og da selve Laserdiskens eksistensberettigelse er baseret på ønsket om at tilbyde noget andet end den etablerede videobranche, bringer det automatisk virksomheden i en konkurrencesituation med de danske distributører, og de har nærmest besluttet at kvæle min virksomhed.

Jeg garanterer, at jeg vil færdiggøre regnskaberne så hurtigt, som retssagerne tillader det, men jeg er p.t. under et voldsomt pres fra både den samlede danske videobranche, fra Kulturministeriet og fra Retten i Aalborg og Vestre Landsret.

Laserdiskens ansøgning til Skattecenter Aalborg, 19. maj 2008

Skattecenter Aalborg meddelte, at der kun gives henstand under særlige omstændigheder. Det kan være på grund af sygdom eller fordi oplysninger, af mig utilregnelige årsager, ikke kan fremskaffes. Jeg beder Landsskatteretten tillade henstand på grund af andre særlige omstændigheder, som i praksis gør det umuligt for mig at færdiggøre regnskaberne i tide: Et stort antal retssager, som er livstruende for min virksomhed.

Jeg er reelt havnet i en situation, hvor jeg må vælge, om jeg vil færdiggøre regnskaberne eller håndtere retssagerne, og hvis jeg ikke løser problemet med retssagerne, har min virksomhed ingen fremtid.

Laserdiskens appel til Landsskatteretten, 25. august 2008

Straf nr. 1: Skattetillæg på 5.000 kr.

Skattemyndighederne afsløj med henvisning til, at der kun blev givet henstand "under særlige omstændigheder", og det var i deres øjne indskrænket til sygdom eller fordi oplysninger "af mig utilregnelige årsager" ikke kunne fremskaffes.

Deres holdning til retssagerne fandt jeg virkelig arrogant. Det var absolut ikke min hobby at føre retssager. Jeg havde ikke bedt om at blive udsat for en razzia! Jeg kunne heller ikke forudse, at Kulturministeriet ville skifte mening om lovens fortolkning, og jeg kunne umuligt forudse, at dommernes forsøg på at reparere på fogedrettens fejl ville afføde endnu flere retssager.

Skattecentret havde endvidere anført, at en sen årsopgørelse, der resulterede i en højere skatteansættelse end forskudsregistreret, virkede som billig skattekredit. Her blev jeg provokeret af deres mangel på saglighed. Jeg havde allerede betalt et betydeligt a conto beløb, hvorefter jeg fik alt over 40.000 kr. betalt tilbage igen. Hvis det var et reelt argument, kunne det klares med en forhøjet a conto betaling.

Faktum var, at jeg havde fået et uforudset og tidskrævende problem, som jeg var nødt til at forholde mig til, hvis jeg ville bevare min virksomhed. Det var umuligt for mig at færdiggøre regnskaberne til tiden. Da virksomhedens fremtid var mere vigtig end skattemyndighedernes straf, kostede det mig et skattetillæg på 5.000 kr.

SKAT har afslået klagerens anmodning om fritagelse for betaling af skattetillæg. Der foreligger ikke særlige omstændigheder, der kan begrunde fritagelse for skattetillæg. Det er ikke et anliggende for det offentlige, at Hans Kristian Pedersen fører civile retlige sager. Dette er som udgangspunkt et mellemværende mellem Hans Kristian Pedersen og den part, der føres sager mod.

Endvidere anfører Hans Kristian Pedersen i brev af 19/5-2008, at de civile retlige sager har stået på i ca. et år. Hans Kristian Pedersen har derfor haft mulighed for at indrette sig efter forholdene.

Skattecenter Aalborgs udtalelse til Landsskatteretten, 3. september 2008

Straf nr. 2: Dagbøder på 20.000 kr.

Året efter var situationen kun blevet værre, og heller ikke 2008-regnskabet blev afleveret. Alle aktiviteter i Laserdisken gik i stå i det sekund, razziaen gik i gang, og derefter var alle problemer overskygget af FDV's chikane og usikkerheden om lovens fortolkning. De følgende år satte jeg alt ind for at få løst dette.

I 2010 førte jeg retssager over hele landet. Hovedsagen mod Kulturministeriet om ophavsretslovens fortolkning var nået til Højesteret, men derudover førte jeg sager ved Retten i Aalborg, Københavns Byret, Østre Landsret og Vestre Landsret. Alle sager var udsprunget af razziaen og domstolenes efterfølgende ulyst til at forholde sig til, at razziaen var gennemført uden den fornødne retskendelse, og at FDV's angreb mod mig var baseret på, at foreningen selv havde skiftet holdning. Det viste sig at være en forgæves kamp, men i 2010 kæmpede jeg stadig.

Sådan var situationen, da Skattecenter Skive den 1. februar 2010 truede med dagbøder. Jeg fik 14 dage til at aflevere regnskabet for 2008. Derefter skulle jeg betale 2.000 kr. om dagen op til 20.000 kr. Det var en dråbe i havet i forhold til mine øvrige problemer, men det undrede mig, at de pludselig skuede bissen på. Jeg havde stadig ikke afleveret regnskabet for 2007, og jeg havde forklaret min situation. Det var ikke af dovenskab eller mangel på vilje, men regnskaberne var nødt til at vente, indtil retssagerne gav mig mulighed for at lave dem. Jeg havde fortalt om den suppedas, jeg var havnet i, så hvorfor dette træk?

Jeg fik at vide, at mit brev året før omfattede 2007-regnskabet. Hvis jeg også skulle have henstand med 2008-regnskabet, skulle jeg have søgt om det særskilt. Det havde jeg ikke gjort, så Skat behandlede det som et gentagelsestilfælde, og derfor var der grundlag for at give mig dagbøder - plus endnu et skattetillæg.

Jeg blev vejledt om, at jeg kunne appellere til Landsskatteretten, og det gjorde jeg. Jeg kunne umuligt opfylde domstolenes krav til processkrifter samtidig med Skats krav til regnskaber. Det var et valg mellem pest og kolera.

Hvad motivation angår, var det en stor ulempe for mig ikke at have up-to-date regnskaber. Det betød, at jeg hverken kunne få leverandørkreditter eller en kassekredit, og netop for at undgå en påstand om forsøg på skatteunddragelse, betalte jeg betydelige beløb i a conto skat og moms. Landsskatteretten mente ikke desto mindre, at dagbøderne ville motivere mig til at efterleve reglerne.

Dagbøderne er ikke en strafferetlig sanktion, men derimod et middel, som anvendes for at få skatteydere til at efterleve reglerne. Det er ikke af betydning for at pålægge dagbøder, hvilken motivation skatteyderen har haft for ikke at overholde reglerne.

Fristen for at indgive selvangivelsen for indkomståret 2008 er betydeligt overskredet, og der er først efter pålægget af dagbøder fremkommet anmodning om udsættelse af selvangivelsesfristen.

Straf nr. 3: Renter på 16.865 kr.

I løbet af 2010 fik jeg afsluttet så mange retssager, at jeg fik tid til regnskaberne. Jeg kendte min omsætning, og jeg kendte saldoen på min bankkonto. Begge faldt støt og roligt, så jeg troede, at det skyldtes faldende indtjening.

I 2008 var der imidlertid sket noget. Min tidligere leverandør fra England var lukket, og hos hans afløser havde jeg i farten ikke fået registreret Laserdisken som en momsfri erhvervsvirksomhed. Det betød, at jeg som noget nyt betalte moms af varekøb fra England samtidig med, at jeg betalte a conto moms til Skat. Jeg havde heller ikke bemærket, at det britiske pund var faldet, så trods faldende omsætning havde jeg alligevel opnået et uventet stort overskud i 2008.

Da det hele var gjort op, kunne jeg se, at drænet på bankkontoen skyldtes, at jeg havde en formue til gode hos Skat. Jeg havde betalt alt, alt for meget i a conto skat og moms, men dog betalt for lidt i skat for det succesfulde år 2008.

2007: For meget betalt a conto moms	103.546,49 kr.
2008: For meget betalt a conto moms	322.880,02 kr.
2009: For meget betalt a conto moms	425.250,35 kr.
I alt betalt for meget a conto moms	851.676,86 kr.
2007: For meget betalt forskudsskat	81.832,41 kr.
2008: For lidt betalt forskudsskat	-125.453,63 kr.
I alt betalt for lidt forskudsskat	-43.621,22 kr.

Det var rart at få ryddet op og få forholdet til bank og leverandører normaliseret, og den slunkne bankkonto blev fyldt op igen, da jeg fik det overskydende a conto beløb tilbage. Wow, jeg havde ydet et gratis lån til Skat på over 800.000 kr. Ikke desto mindre sendte Skat en regning, der fik mig til tasterne igen med en ny klage.

Renter af for sent betalt AM, 2008	390,00 kr.
Renter af for sent betalt Skat, 2008	16.475,00 kr.
Renter i alt	16.865,00 kr.

Klagen er begrundet i det faktum, at jeg på intet tidspunkt reelt har skyldt Skat penge, idet jeg som følge af mine forsigtige skøn ved betaling af kvartalsmoms har betalt for meget. Jeg har til enhver tid haft et tilgodehavende, der er større end Skats.

Heroverfor vil Skat måske indvende, at jeg bare kunne have lavet regnskaberne færdig. Jeg har redegjort for mine problemer om dette og søgt om udsættelse, men udsættelse blev afvist, og jeg blev pålagt at betale dagbøder på 20.000 kr.

Min pointe er, at jeg allerede er straffet med 20.000 kr. for at lave regnskaber for sent. Hvis jeg endvidere skal betale fiktive renter på i alt 16.865 kr., straffes jeg reelt dobbelt for den samme forseelse, og derfor vil jeg klage over renteberegningen.

De omhyggelige skattefolk

Skat havde ikke travlt med at betale a conto moms tilbage igen. Et år efter den endelige opgørelse havde jeg stadig ikke modtaget pengene. Skat stoledes ganske vist på mine momsangivelser, når jeg betalte moms, men da opgørelsen viste, at jeg skulle have penge tilbage, var der 117 ting, der skulle kontrolleres først.

Skattecentret fandt ikke, at der var grundlag for at give mig medhold i klagen, men det irriterede mig, at ingen forholdt sig til det centrale klagepunkt, nemlig at jeg skulle betale renter, selvom det var mig, der havde penge til gode. Jeg havde ydet Skat et stort og rentefrit lån, så det var fuldstændig bagvendt, at det førte til, at jeg skulle betale renter til Skat. Det bemærkes, at på dette tidspunkt i historien var negative renter et ukendt begreb.

Jeg blev vejledt om, at jeg kunne appellere til Skatteankenævnet, og vi mødtes igen den 27. oktober 2011. Formanden var den samme, og blandt medlemmerne genkendte jeg Erik Nielsen, der i 80'erne havde besøgt mig som repræsentant for Esselte Video. Jeg forelagde sagen, og nogle dage efter fik jeg deres skriftlige afgørelse. Den var meget lang med udførlige gengivelser af bestemmelser i kilde-skatteoven og inddrivelsesloven, og først på side 14 kom den korte konklusion:

Nævnet kan kun tage stilling til, om rente- og procentberegning er opgjort korrekt, ikke om det er rimeligt, at der er tillagt tillæg samtidig med, at der er pålagt dagbøder.

Ud fra de foreliggende oplysninger er det Skatteankenævnets opfattelse, at procenttillæg og renter på årsopgørelsen for indkomståret 2008 er korrekt opgjort, herunder beregningen af renter fra 1. oktober i året efter indkomståret jf. kildeskattelovens § 62 A.

Skatteankenævnets afgørelse, 27. oktober 2011

Erik Nielsen var klar over, at afgørelsen fortjente en forklaring, og han opsøgte mig efterfølgende for at uddybe:

- Skatteankenævnet må kun behandle, hvad Skat allerede har taget stilling til, og Skat har ikke taget stilling til, om det er rimeligt, at du skal betale renter. Skat har behandlet sagen, som om du mener, at Skat har regnet forkert.

Jeg havde svært ved at forstå, at ingen under sagens behandling i Skat havde overvejet at kontakte mig og spørge: - Mener du, at vi har regnet forkert, eller mener du, at vi bør eftergive de tilskrevne renter?

Skatteankenævnet havde forstået sammenhængen og havde derfor gengivet de relevante bestemmelser i inddrivelsesloven i afgørelsen. Det var et hint om, at jeg kunne søge eftergivelse. Mere kunne Skatteankenævnet ikke hjælpe officielt, men Erik Nielsen tilbød at hjælpe mig med at skrive en ny ansøgning:

- Du skal selvfølgelig ikke betale de renter, sagde han til mig. - Nu skriver du til Skat og søger om eftergivelse, og hvis du får afslag, kommer du bare til os igen. Så skal vi nok sørge for, at du ikke kommer til at betale.

Jeg skal præcisere, at klagen af 20.12.2010 reelt vedrører eftergivelse. Jeg skal anmode om, at klagen genoptages som en anmodning om eftergivelse. Der henvises til inddrivelsesloven, der giver Skat mulighed for at eftergive de tilskrevne renter på 16.865 kr. Jeg opfylder betingelserne for, at Skat *kan* eftergive renterne jf. § 13, stk. 1, og jeg er *ikke* omfattet af de årsager, der jf. § 13, stk. 2 taler *mod*, at eftergivelse kan finde sted.

Laserdisken til Skattecenter Aalborg, 11. april 2012

Øv, Landsskatteretten igen-igen

Skat lagde til grund, at der ikke forelå fejl hos skattemyndighederne, og på det grundlag blev ansøgningen afvist. Afgørelsen skulle desværre ikke appelleres til Skatteankenævnet, men til Landsskatteretten, og det var som at gå fra asken og i ilden. På en måde er det befriende, så klart Landsskatteretten giver mig skylden for mine problemer, men jeg har svært ved at få øje på den økonomiske fordel, jeg ifølge dommerne har haft af min adfærd, mens problemerne stod på.

Sagen illustrerer fortrinligt den forskel, der er på "ret og rimeligt" alt efter, om man ser verden som professionel sagsbehandler, eller om man ser verden som et empatisk menneske, der prøver at skabe et samfund, hvor alle kan have det godt.

Efter inddrivelseslovens § 13, stk. 6, kan der ske eftergivelse af offentlig gæld, når sociale eller andre forhold i særlig grad taler derfor. Denne bestemmelse finder også anvendelse på spørgsmålet om eftergivelse af renter og procenttillæg til restskat mv. Efter praksis kan eftergivelse ske, når der er tale om myndighedsfejl, force majeure og force majeure lignende forhold. Desuden kan der ske eftergivelse, hvis andre særlige forhold gør det urimeligt at give afslag på en anmodning om eftergivelse.

Renter og procenttillæg er pålagt i overensstemmelse med kildeskattelovens bestemmelse og på grundlag af den af klageren indsendte selvangivelse. Det forhold, at klageren havde indbetalt for stort momstilsvaret for 2008 og 2009 på grund af et fejlskøn, er ikke et sådant særligt forhold, der gør det urimeligt at give afslag på anmodningen om eftergivelse af renter og procenttillæg på restskat. Såvel indbetalingen af momstilsvaret som den manglende indsendelse af selvangivelsen for indkomståret 2008 var resultatet af klagerens egne dispositioner, og et tilgodehavende momsbeløb vedrørende virksomheden kan ikke udligne en pålagt personlig restskat med virkning for forrentningen af restskatten.

Det forhold, at klageren tillige blev pålagt dagbøder for manglende indsendelse af selvangivelse, er heller ikke et særligt forhold, der gør det urimeligt at give afslag på anmodningen om eftergivelse af renter og procenttillæg. Dagbøderne er et sanktionsmiddel, der anvendes for at fremtvinge en selvangivelse, mens renter og procenttillæg skal udligne den økonomiske fordel, som den skattepligtige opnår ved ikke at indbetale restskat rettidigt.

Landsskatterettens afgørelse, 30. august 2013

56. Razzia mod Laserdisken

Den 29. november 2005 er Laserdiskens 9/11. Over 2.000 film blev beslaglagt, og mine regnskaber blev kopieret og senere udleveret til FDV. Det var starten på 11 lange år, hvor domstolene reducerede sig selv til monopolernes villige håndlangere. Hverken retsplejeloven, Grundloven eller EF-traktaten fik lov at stå i vejen for FDV's ønsker.

Dorete Bager på spil igen

“Alle bedes øjeblikkeligt forlade computerne,” lød en bastant kvindestemme. Det var omkring middagstid, og jeg sad på mit kontor i Laserdisken med ryggen til butiksklokalet. De to lokaler tilhører hver sin ejendom, men jeg har fået tilladelse til at lave en murgennembrydning, så det er let for mig at komme ind (eller ned) i butikken, der ligger på et lavere niveau på den skrånende Prinsensgade. Jeg skal blot vende mig om og træde et trin ned, og så står jeg i butikken.

På det tidspunkt var jeg koncentreret om at udvikle flere servicefunktioner til Laserdiskens hjemmeside. Vi havde udviklet en fantastisk hjemmeside, men der var stadig noget, der kunne forbedres, så jeg havde overtalt min IT-medarbejder, Morten Dam Madsen, til at blive et år mere, hvorefter han ville til København og læse videre. Det gjaldt om at nå så meget som muligt, mens vi havde ham. Jeg var i gang med at designe en e-mail, der automatisk skulle give kunder med varer i bestilling en statusoversigt, så de kunne se, at vi stadig ledte efter film, der endnu ikke var leveret. Systemet skulle også give besked til kunderne, hvis en film viste sig at være udgået, og det sad jeg og arbejdede med, da jeg hørte stemmen.

Jeg nåede kun at undre mig i nogle få sekunder, før min medarbejder, Mogens Vestergaard, trådte ind (eller op) i kontoret og med et stort smil informerede: “Du har fået besøg af nogle venner, som er kommet for at lave sjov med dig.”

Da jeg trådte ned i butikken, genkendte jeg Dorete Bager fra Retten i Aalborg (side 745) og advokat Lars Segato fra FDV's forsøg på at få Laserdisken erklæret konkurs nogle år tidligere (side 586). De var næppe kommet for at lave sjov med mig. Der var endnu en person til stede, og ham havde jeg ikke set før. Det viste sig at være byrettens tilkaldte IT-medarbejder, Thomas Førby.

- Hvad drejer det sig om? spurgte jeg henvendt til Dorete Bager.
- Sælger du parallelimporterede film? spurgte hun.
- Ja, men ikke nogen, de danske selskaber har forbudt, svarede jeg.
- Så er betingelserne opfyldt, sagde Dorete Bager henvendt til Lars Segato.

Jeg forstod endnu ikke, hvad opbuddet af mennesker fra FDV og byretten skulle til for, men det var dog klart, at det handlede om min parallelimport, og jeg var allerede en smule irriteret over deres måde at komme anstigende på.

- Hvis der er nogen, der vil forbyde parallelimport, hvorfor svarer de så ikke bare på mit brev? spurgte jeg henvendt til Lars Segato.

Lars Segato afviste over for Dorete Bager, at hans klienter havde pligt til at svare på mine breve. Hun vidste ikke, hvad vi talte om, så jeg forklarede hende, at jeg efter ophavsretslovens ændring havde skrevet til FDV og dens medlemmerne, at jeg ikke ville slås med dem, selvom jeg ikke anerkendte indførelsen af regional konsumtion. Jeg havde lovet FDV at respektere medlemmernes forbud, også et generelt forbud. Hvis et medlem ville forbyde parallelimport, ville jeg respektere det for hele medlemmets rettighedsbibliotek. De skulle bare sige til. Jeg og mine medarbejdere sørgede endda selv for at registrere FDV's udgivelser.

Dorete Bager var ikke interesseret i min forklaring om dette. Hun gav mig en kuvert med forbuds- og bevissikringsrekvisitionen og nogle bilag. Jeg bladrede det hurtigt igennem og kunne se, at det drejede sig om to DVD-plader, jeg havde importeret fra USA og solgt til en kunde, der viste sig at være FDV's kontrollant. Blandt bilagene var et screenshot af en film på hjemmesiden, en ordrebekræftelse og en faktura på to film. Ingen af de to film vedrørte SF Film eller Scanbox.

Jeg lagde kuverten til side på mit skrivebord, idet jeg var opsat på at gøre det klart for Dorete Bager, at der ikke var nogen grund til at blande fogedretten ind i dette - hvad "dette" end var. Mit arkiv er velorganiseret, og jeg fandt hurtigt mit brev til FDV's medlemmer. Jeg tog en kopi til Dorete Bager og tog også en kopi af Østre Landsrets forelæggelseskendelse til EU-Domstolen om gyldigheden af regional konsumtion, idet jeg tænkte, at ingen fogedret ved sine fulde fem ville agere efter en lov, hvis gyldighed ifølge Østre Landsret var tvivlsom.

Hun tog modvilligt mod de to dokumenter, men sagde samtidig: - Det er lige meget, hvad du giver mig, så ændrer jeg ikke min beslutning.

Hun fortalte, at når hun fik en anmodning fra så velrenommerede firmaer, var hun nødt til at reagere, og hun havde allerede lovet Lars Segato at gennemføre en bevissikring, hvis det viste sig, at Laserdisken parallelimporterede film.

- Du vil få mulighed for at fremlægge bilag i justificationssagen, lovede hun, og så forklarede hun mig, hvad en bevissikring går ud på, og hun introducerede Thomas Førby. Det var hans opgave at skaffe adgang til mine regnskaber på mit edb-system, men det var jeg ikke spor indstillet på.

Jeg ringede til advokat Anders Hjulmand og fik i første omgang kun fat i hans sekretær. Hun forklarede, at han sad i møde og ikke kunne forstyrres, men da jeg fortalte, at Dorete Bager stod i butikken og var på vej til at gennemføre en bevissikring, kom han alligevel til telefonen. Jeg satte ham kort ind i situationen, og så bad han om at tale med Dorete Bager. Jeg spurgte hende, om jeg måtte lytte med, men det ville hun ikke give lov til. Det syntes jeg var sært, da Anders Hjulmand i den situation repræsenterede mig, og så burde jeg ret beset have lov til at høre, hvad han sagde til hende på mine vegne.

Jeg overlod røret til Dorete Bager og satte mig på min kontorassistents plads. Jeg var utryk ved situationen og ringede til journalist Lars Borberg på Nordjyske Stiftstidende. Jeg ønskede fokus på FDV's adfærd og ville lade omverdenen vide, hvad der foregik. Samtalen med Lars Borberg tog ikke mange sekunder.

- Kan du ikke ringe lidt senere, jeg er lige i gang med noget, indledte han.
- Fogeden og FDV's advokat står i butikken, begyndte jeg og nåede ikke mere, før han forstod situationens alvor.
- Jeg kommer med det samme, sagde han kort og lagde røret på.

Da Dorete Bager var færdig med at tale med Anders Hjulmand, overlod hun røret til Lars Segato, og da han var færdig, talte jeg selv med Anders Hjulmand igen. Han forklarede, at han havde prøvet at overtale Dorete Bager og Lars Segato til at holde et møde på hans kontor, når han var færdig med det bestyrelsesmøde, han var midt i. Han ville gerne lige have en chance for at sætte sig ind i, hvad det her gik ud på, og da hans kontor lå lige over for Retten i Aalborg, var det i hvert fald ikke den store ulemphed for Dorete Bager.

Lars Segato afviste. Han var kommet helt fra Århus og ville hjem igen, før det blev for mørkt, så han var ikke indstillet på at udsætte bevissikringen, selvom det blot var en time eller to. Dorete Bager valgte at tage hensyn til Lars Segato.

- Det er lige meget, om Anders Hjulmand er her eller ej, for jeg vil gennemføre bevissikringen under alle omstændigheder, sagde hun til mig på en mærkelig trøstende måde. Mens jeg talte med Dorete Bager, så jeg ud af øjenkrogen, at Lars Borberg trådte ind i butikken, og bag ham fulgte fotograf Grete Dahl.

Dorete Bager ville i gang med bevissikringen, og på hendes opfordring ringede jeg til min IT-medarbejder, Morten Dam Madsen. Han havde specifikt bedt om at få fri den dag på grund af studier, så han var ikke glad for at blive forstyrret, men da han hørte, at fogeden stod i butikken og krævede adgang til vores data, lovede han alligevel at komme med det samme. Lars Segato bad om at få udleveret en lagerliste, og den fremstillede jeg til ham.

Først derefter fik jeg mulighed for at tale med Lars Borberg, men jeg kunne hverken finde ham eller Grete Dahl noget sted. Ingen vidste, hvor de var, så jeg ringede til Nordjyskes redaktion for at høre, om de vidste, hvor han var taget hen. Til min overraskelse tog han selv telefonen. Han fortalte, at han ved ankomsten havde henvendt sig til Dorete Bager, og hun havde bedt ham og Grete Dahl om at forlade butikken, mens retten var sat.

Det blev jeg vred over. Lars Segato sagde til mig, at det var for at beskytte mig, hvilket var det mest idiotiske, jeg endnu havde hørt. Jeg havde selv bedt ham om at komme. Hvis jeg trængte til beskyttelse mod nogen, var det ikke Lars Borberg. Jeg tog demonstrativt *Den Europæiske Menneskeretskonvention kommenteret af Peer Lorenzen, Lars Adam Rehof og Tyge Trier* ned fra hylden, idet jeg har et lille juridisk bibliotek på kontoret. Jeg læste op fra artikel 6 og spurgte Dorete Bager, hvordan hun forholdt sig til dens bestemmelser (side 647). Det var min pointe, at en rettergang ifølge konventionen skal være offentlig, men hun misforstod.

- Du fik lov til at ringe til Anders Hjulmand. Det er ikke min skyld, at han ikke har mulighed for at komme, sagde hun afvisende. Det var en god lejlighed til at beskikke mig en advokat, men det fandt hun heller ikke nødvendigt.

Den 29. november var juletravlheden begyndt, og telefonerne ringede hele tiden. Der var næppe gået 30 sekunder fra Dorete Bagers dramatiske kommando, før en kunde var i røret. Instinktivt tog min kontorassistent Anja telefonen og begyndte at slå film op på sin pc. Dorete Bager reagerede ikke, og medarbejderne fortsatte arbejdet bortset fra Mogens, som fulgte efter den utroligt nysgerrige Lars Segato, der snuste rundt i alle butikkers og baglokalernes krinkelkroge. Det var ham, der styrede begivenhedernes gang, og Dorete Bager blev kun involveret, når det var nødvendigt for Lars Segato at tale igennem hende, for jeg var ikke indstillet på at opfylde hans ønsker udover at ophøre med at parallelimportere.

Alligevel forbød Dorete Bager mig formelt at sælge de film, jeg allerede havde importeret fra USA. Det førte til en præciserende diskussion. Var det alle film, for nogle af dem var importeret, før loven var vedtaget? Hvad med de film, jeg havde importeret i god tro, fordi FDV's medlemmer ikke havde forbudt parallelimport? Lars Segato insisterede på, at forbuddet omfattede alle film.

Jeg havde bemærket, at Paramount stod på listen over de "velrenommerede firmaer", som Dorete Bager havde henvist til. Det undrede mig. Mig bekendt var Paramount ikke medlem af FDV. CIC Video, der i 1992 repræsenterede Universal og Paramount, meldte sig netop ikke ind i FDV, idet de ikke var enige med Johan Schlüter i den hårde kurs mod parallelimportører. Samarbejdet mellem Universal og Paramount ophørte ganske vist senere, men så vidt jeg vidste, var Paramount ikke medlem. Det var årsagen til, at Laserdisken havde bevaret samhandelen med Paramount, hvorimod jeg købte FDV's udgivelser af ProShop (side 595).

Jeg havde også skrevet til Paramounts direktør - eller Country Manager, som de kaldte ham - og via repræsentanten, som jævnligt besøgte Laserdisken, havde vi fået den besked, at Paramount ikke ville forbyde parallelimport. For dem betød det ikke noget, så længe vi ikke stødte de andre forhandlere. Hvis der udkom store titler i USA før Danmark, var det fint, hvis vi ventede på den danske udgivelse, og ingen havde beklaget sig. Hvorfor havde Paramount anlagt sag mod os?

Lars Segato oplyste, at Paramount nu var medlem af FDV, og han insisterede på, at forbuddet gjaldt alle film fra alle medlemmer, og den besked gav Dorete Bager videre til mig. Jeg sukkede over udsigten til den forestående opgave:

- Så er jeg altså nødt til at returnere alle film til leverandørerne, sagde jeg træt. Det hørte Lars Segato, og det protesterede han imod. Det ville han ikke tillade. Det førte til en ny, ophedet diskussion. Jeg kunne ikke se, at det vedrørte ham, og det var ikke spor logisk. Hvis jeg returnerede filmene til USA, var det den bedste måde at undgå, at filmene blev spredt i Danmark, ikke sandt?

Vi appellerede begge til Dorete Bager, som var nødt til at træffe afgørelsen. Jeg forklarede, at der ikke var tale om piratkopier. Det var lovlige film, som under alle omstændigheder kunne sælges i USA. Et forbud ville være formålsløst og give unødvendige tab. Hvis filmene hverken blev solgt eller returneret, kunne de ikke undgå at miste værdi.

- Den risiko påtager vi os naturligvis, sagde Lars Segato uden tøven.

Midt i det hele ringede Kenn Andersen, min butiksassistent i Laserdiskens butik i Skt. Peders Stræde i København. Det viste sig, at der var tale om en koordineret aktion mod begge butikker. Københavns fogedret var repræsenteret ved dommerfuldmægtig Elmir Tartic, som ligeledes uden forudgående underretning var mødt op i butikken den dag, hvor Kenn var alene på arbejde. Han lukkede butikken, og så ventede de på, hvad der blev besluttet under fogedforretningen i Aalborg.

I Aalborg ankom Morten Dam Madsen for at bistå Thomas Førby. Hver gang Lars Segato ville have noget nyt, protesterede jeg, og så slog han op i en bog, som han viste til Dorete Bager, hvorefter hun påbød mig at opfylde hans krav.

Han ville også have navnene på mine leverandører, og det bekymrede mig. Jeg havde engang været nødt til at finde en ny leverandør, fordi FDV havde lagt pres på den tidligere leverandør og fået ham til at nægte at levere til Laserdisken. Poul Thyregod fra ProShop havde også fortalt, at FDV havde bedt ham om at undlade at levere til Laserdisken, men det havde han valgt at ignorere.

Jeg spekulerede på, hvad dette cirkus skulle til for. Jeg var sikker på, at det ikke kun handlede om at undgå parallelimport, for så havde de bare svaret på mit brev. Johan Schlüter har sikkert aldrig ment, hvad han skrev til Kulturudvalget i 2002 (side 557) og sagde på ekspertmødet (side 572). Formålet med Peter Schønnings bemærkninger via kulturministeren (også side 557) var vel også udelukkende at få Folketinget til at stemme for lovforslaget. Så kunne de altid etablere den hårde fortolkning bagefter.

Lad os et øjeblik antage, at Niels Bo Jørgensen og Torben Steffensen havde sagt til hinanden: "Det rabler vist for ham i Laserdisken med den fortolkning, han giver udtryk for i sine breve." Der skulle alligevel ikke mere end et brev til for at undgå parallelimport. Torben Steffensen kunne for den sags skyld have svaret én enkelt gang på vegne af samtlige medlemmer. Mere skulle der ikke til, hvis det gjaldt om at undgå parallelimport.

Der måtte ligge noget andet bag, og da spørgsmålet om leverandører kom op, tænkte jeg, at det kunne være det reelle formål med aktionen. De ville stække mig via mine leverandører. Hvis jeg ikke længere kunne få leveret film, ville det ikke alene ramme parallelimporten fra USA, men også de konkurrerende filmtitler, jeg tilbød via Laserdisken. De ville af med Laserdisken én gang for alle. Jeg fortalte Dorete Bager om risikoen for leveringsnægtelser, men det afviste hun.

- Det tror jeg ikke, de vil gøre, sagde hun bare. Jeg prøvede at forklare hende, at leverandørerne under ingen omstændigheder havde gjort noget forkert. Det var lovligt at sælge film til Danmark uanset lovens gyldighed eller fortolkning. Det var højst et videresalg, der kunne være problematisk. Hvorfor var det nødvendigt at afsløre leverandørerne? Jeg kunne ikke se andet formål, end at FDV kollegialt ville lade dem forstå, at Laserdisken var involveret i en retssag om krænkelse af immaterielle rettigheder og betænksomt foreslå dem at beskytte sig selv og kappe forbindelsen til mig. Jeg var så bekymret, at jeg ringede til Anders Hjulmand igen, selvom han sad i møde, men det var forgæves. Dorete Bager lod sig ikke bevæge.

Lars Segato var klar over, at det kunne have betydning, at Østre Landsret havde forelagt spørgsmålet om gyldigheden af regional konsumtion for EU-Domstolen. Han drøftede med Dorete Bager, hvordan de skulle håndtere det, og jeg forstod på dem, at FDV skulle anlægge en normal justificationssag, og derefter ville de bede byretten om at udsætte justificationssagen på EU-Domstolens afgørelse.

Dorete Bager prøvede at overtale mig til at acceptere fogedforretningen, men det var jeg betænkelig ved. Det var kommet helt bag på mig, at noget så drastisk overhovedet kunne ske, og jeg kunne ikke overskue, hvad konsekvenserne kunne blive, hvis jeg frivilligt accepterede bevissikringen.

Mens Lars Segato og IT-folkene var beskæftiget med at kopiere mine data, sad Dorete Bager og jeg i kontoret og ventede. Jeg havde protesteret mod alle FDV's krav, men efter Dorete Bagers afgørelse havde jeg hver gang hjulpet beredvilligt. Jeg ville ikke risikere, at det blev udlagt som accept, så jeg understregede igen og igen, at det ikke måtte fremgå, at jeg var gået med til noget frivilligt. Dorete Bager endte med irriteret at udbryde: - Jeg tror nok, jeg har forstået det synspunkt!

Da de var færdige med at kopiere edb-filer, troede jeg, at det omsider var ovre, men Lars Segato ville også have mine film beslaglagt. Diskussionen gentog sig. Jeg forklarede én gang til, at det var lovlige film, og jeg forsøgte igen at få Dorete Bager til at forstå, at der er forskel på piratkopierede film og parallelimporterede film. Lars Segato holdt fast, og som altid gav Dorete Bager ham medhold.

Vi gik alle tre ned i butikken og kiggede på filmene, og så opstod problemet. Hvordan ville de finde ud af, hvilke film der skulle beslaglægges? Det var ikke klart for mig, hvad formålet med beslaglæggelsen egentlig var, men jeg forstod, at det drejede sig om de af mine film, der var importeret fra et land uden for EU. Lars Segato hævdede, at han havde ret til at disponere over mine film, så snart de krydsede grænsen til Danmark, og det var Dorete Bager med på.

Mit varelager bestod af ca. 25.000 DVD'er fra hele verden. Kunne Lars Segato og Dorete Bager skelne en britisk DVD fra en amerikansk eller sydkoreansk? Og hvis en udgivelse kunne identificeres som amerikansk, hvordan kunne de så vide, om et selskab i FDV havde erhvervet en licens til netop den titel?

Det var selvfølgelig en umulig opgave. For os i Laserdisken var det ikke noget problem i kraft af vores registreringer og Mortens forbudt-program. Dorete Bager foreslog, at vi løste problemet ved at overlade beslaglæggelsen til mig. Jeg kunne selv fjerne de DVD'er, FDV's medlemmer havde danske rettigheder til, og dem kunne jeg så opbevare et andet sted end i butikken. Det huede ikke Lars Segato, men han havde ikke selv en bedre løsning. Det lykkedes til sidst for Dorete Bager at overtale ham, idet hun mente, at jeg var til at stole på.

Jeg lærte senere, at en uanmeldt bevissikring kun foretages, når der er risiko for, at den formodede krænker vil destruere varer og regnskaber, hvis han orienteres i forvejen. Dorete Bager havde i den konkrete situation så meget tillid til mig, at hun ville betro mig at beslaglægge mine egne film! Lars Segato bøjede sig til sidst, da jeg lovede ikke at disponere over filmene uden rettens tilladelse.

Så var fogedforretningen endelig slut, og jeg ringede til Lars Borberg og fortalte om dagens hændelser. Da jeg i fortællingen nåede til den pinlige situation, de var havnet i, da de ikke kunne gennemføre beslaglæggelsen, var det lige før, at han bebrejdede mig, at jeg havde hjulpet Dorete Bager.

- Jeg ville have ladet hende syde i sit eget fedt, sagde han, men jeg mente ikke, det ville gavne mig at være på tværs. Det skader ikke at være hjælpsom, tænkte jeg, men dér tog jeg grueligt fejl. Det kom til at koste mig omkring 285.000 kr.

Senere på aftenen sendte Lars Borberg sin artikel til gennemsyn, idet han bad mig om at kontrollere, at jeg var citeret korrekt. Han havde skrevet, at jeg var rystet over påstanden om, at jeg driver ulovlig parallelimport. Jeg kendte Johan Schlüter og FDV. Selvom jeg troede, at vores strid var bilagt, skulle der mere til for at ryste mig. Jeg foretrak ordet "overrasket" om deres valg af fremgangsmåde.

- Hvis du vil have mig til at sige "rystet", skal det være over, hvor let det var for dem at få Dorete Bager til at opfylde alle deres ønsker, tilføjede jeg.

Dorete Bager havde jo lovet Lars Segato at gennemføre fogedforretningen, før hun overhovedet havde talt med mig. For hende var det godt nok, at jeg blev hørt i justifikationssagen. Det havde jeg ikke forestillet mig kunne ske i Danmark.

Onsdag 30. november 2005

Aalborg 3

Razzia mod Laserdisken

FOGEDSAG: Videobranchens advokat fik fogedretten til at beslaglægge film og pc-filer i det lille Aalborg-firma

Af Lars Borberg

lars.borberg@nordjyske.dk

AALBORG: Kunder der bare var ude for at købe en film på bånd eller dvd i Laserdisken i Prinsensgade i Aalborg befandt sig pludselig i går eftermiddags midt i en dramatisk razzia, da fogedretten i Aalborg, anført af fogeden, dommer Dorete Bager, gjorde sin entre ledsaget af en advokat fra København, teknikere og andet personale fra både retten og foreningen af Videogramdistributører i Danmark og bad alle ansatte forlade deres computere og skrivetorde øjeblikkeligt.

Dommeren satte fogedretten på stedet.

Forretningens indehaver, Hans Kristian Pedersen, fortæller at videobranchens advokat har begæret beslaglæggelse af en del af hans varelager samt af hele forretningens computere med henblik på sikring af bevismateriale.

- De påstår, at vi driver en ulovlig parallel-import forretning med film, som de har ret til at sælge, og de siger, at de skal bruge vores computere til at sikre bevismateriale, siger en overrasket Hans Kristian Pedersen til NORD-

Laserdisken var lukket land for fotografer et par timer i går eftermiddags, mens fogedretten var på beslaglæggelse. Blev gennemført inde i kontoret og butikken.

FOTO: GRETE DAHL

JYSKE.

Han havde held til at overtale dommeren til i første omgang at nøjes med at kopiere alle filer i computerne, så forretningen ikke skal blive fuldkommen lammet efter razzian.

- Men det ryster mig, at retten faktisk udleverer alt materialet fra mine filer til videobranchens advokat, der jo er min forretningsmæssige konkurrent. Det finder jeg helt uantageligt og meget lidt betryggende, siger Hans Kristian

Pedersen.

Det, der særligt ryster ham, er den letthed med hvilken videogramdistributoremes advokat kan få adgang til hans forretningsmateriale.

- Det er jo i høj grad vigtigt, at en forretnings

administrative materiale kan holdes bare nogenlunde fortroligt, især da over for konkurrenter. Det er rettens sædovane at retten selv udfører beslaglæggelsen teknisk og fysisk - mens bagefter udleverer retten så det beslaglagte

materiale til den advokat, der har begæret beslaglæggelsen. Det finder jeg faktisk helt horribelt, siger Hans Kristian Pedersen.

Han forsøgte at formå fogeden til at undlade at udlevere i hvert fald visse dele af computerfilernes indhold til hans modpart, men uden held.

Jeg appellerede til dommeren om at forstå det potentielt uheldige i, at retten afslører mine leverandørers identitet for min konkurrent og modpart - og jeg bad hende vente i hvert fald til det er afklaret, om der er grundlag for beskyldningerne mod mig. De oplysninger kan jo bruges på måder, der kan skade min forretning, også selv om jeg ikke bliver dømt i denne sag. Men det ønskede dommeren ikke at følge mig i, så alt blev overleveret, siger Hans Kristian Pedersen.

Hverken fogeden eller videobranchens advokat ønskede i dag at kommentere forløbet.

Laserdisken forhandler DVD film online og har fysiske forretninger i både København og Aalborg. Hans Kristian Pedersen har gang på gang gennem de sidste snart 20 år været under angreb fra forretnings- og videogramdistributører i Danmark.

Da Lars Segato & Co. var gået igen, lavede Morten hurtigt et program, der kunne skrive såkaldte findelister ud til os efter følgende kriterier:

1. Filmen er udgivet i et land uden for EU.
2. Et medlem af FDV har udgivet samme film i Danmark.
3. Filmen er på lager i Laserdisken.

Vi skelner i vores system mellem film, der stadig er i distribution, og film, der er udgået, så Morten fremstillede derfor to findelister til hver butik.

I København ringede Kenn til sin kollega, filmnørdens David Bjerre, og så gik de to i gang med at fjerne filmene fra hylderne og fylde dem i kasser, så de kunne åbne butikken igen dagen efter. I Aalborg meldte Mogens sig frivilligt til at pakke forbudte film i kasser, indtil alle var fjernet. Det tog hele natten. Kl. 7.46 næste morgen sendte han sin rapport til mig på e-mail, og først da gik han hjem i seng.

Dagen efter gav jeg kunderne besked, ikke mindst dem, der havde bestilt film, de ikke måtte få alligevel. Tre gange om ugen sender Laserdisken en nyhedsmail til abonnenterne, og jeg udsendte en specialmail om razziaen mod Laserdisken med et link til avisartiklen. Hver mail indledes med et billede af ugens film, og den dag valgte jeg et billede fra Michael Radfords filmatisering af George Orwells *1984*.

Er det ulovligt at sælge Region 1-titler i Danmark?

Det er der berettiget tvivl om, siger Østre Landsret. Det spørgsmål kan ikke besvares af andre end EF-Domstolen, som p.t. har spørgsmålet liggende til afgørelse i en sag rejst af Laserdisken. EF-Domstolen kommer med en afgørelse i 2006. Selvom gyldigheden af den danske lov er tvivlsom, har Laserdisken fra starten tilbudt de danske selskaber at respektere et eventuelt ønske om at undgå parallelimport, indtil der er en endelig afgørelse. Nogle selskaber har taget imod tilbuddet, og Laserdisken har afstået fra at parallelimportere film, de udgiver i Danmark.

Andre selskaber reagerede først tirsdag den 29. november - ikke med et pænt brev, som ville have været tilstrækkeligt - men med en dramatisk koordineret razzia i Laserdiskens to butikker. Det endte med, at vi fik lov at beholde både film og pc'ere. Vi lovede naturligvis at leve op til vores tilbud, og derfor har vi fjernet flere parallelimporterede film fra hylderne. Vi er blevet garanteret, at vi fortsat må sælge film, der ikke udbydes i Danmark, og vi samarbejder nu med retten om at afklare, hvilke film der kan komme tilbage på hylderne.

Vi vil naturligvis ikke bryde aftalen med retten, hvilket i værste fald kan føre til butikens lukning, så vi afstår øjeblikkeligt fra at sælge film, der er omfattet af selskabernes forbud. Det gælder også film, du allerede har bestilt, men endnu ikke har afhentet.

Film, der er i dansk distribution eller kommer i distribution af medlemmer af Foreningen af Danske Videogramdistributører, kan således IKKE købes i Laserdisken i øjeblikket.

Efterspil

Jeg var nødt til at orientere min amerikanske leverandør. Det viste sig heldigvis, at hans navn ikke fremgik af de kopierede data. Vi havde for nogen tid siden fået ny leverandør, men det havde ingen praktisk betydning i forhold til referencen til de enkelte film, så vi havde ikke fået det rettet endnu, og FDV's advokater havde fået navnet på den forrige leverandør. Det var en stor lettelse.

Jeg måtte fortælle leverandøren, at jeg ikke kunne købe helt så mange film i fremtiden, før spørgsmålet om import var afklaret. Situationen taget i betragtning tillod han, at jeg returnerede de forbudte film, hvis Retten i Aalborg frigav dem.

Først dagen efter fogedforretningen fik jeg lejlighed til at drøfte situationen med advokat Per Christensen, og han kunne fortælle en masse, jeg egentlig burde have fået at vide af Dorete Bager.

Først og fremmest mente han ikke, at FDV havde fået adgang til regnskaberne endnu. Det ville i hvert fald være højst usædvanligt, for Dorete Bagers kendelse kunne appelleres, og hvis jeg valgte at appellere, var det normal praksis at vente på landsrettens afgørelse. Da jeg ikke havde min advokat til at vejlede mig under fogedforretningen, var det Dorete Bagers opgave at vejlede mig. Det mærkede jeg nu ikke noget til. Hun fortalte ikke engang om muligheden for at appellere.

Jeg bad Per Christensen om at tale med Dorete Bager for at få sikkerhed for, at FDV ikke havde fået adgang til regnskaberne. Jeg bad ham også forsøge at tale hende til fornuft i spørgsmålet om beslaglæggelsen. Først den 2. december fik han fat på hende, og han tog begge spørgsmål op. Han skrev til mig umiddelbart efter samtalen, at hun godt kunne se problemet i forbuddet mod at returnere filmene. Han forventede en afklaring i kendelsen, men da den forelå, var beslaglæggelsen kun omtalt indirekte. Nederst er gengivet kendelsens omtale af beslaglæggelsen.

Jeg rejste endvidere spørgsmålet om de beslaglagte film, herunder om du kan sælge dem til Movie World, din forhandler i USA og/eller kunder i Grønland. Hun kunne godt se problemet i, at forbuddet alene retter sig mod, at du ikke må sælge filmene i Danmark. Jeg tror, at hun vil overveje en mere klar tilkendegivelse af beslaglæggelsens rækkevidde, når hun skriver kendelsen. Den kommer i øvrigt først i starten af næste uge.

Advokat Per Christensen til Laserdisken, 2. december 2005

Parterne aftalte, at filmværker, der fremgår af lagerlisterne både i København og Aalborg som værende omfattet af dels af rekvirentens rettigheder, dels af ophavsretslovens § 19, stk. 1, fjernes fra rekvisiti hylder, således at de ikke forhandles, men dog opbevares hos rekvisitus.

Fra Dorete Bagers kendelse, 7. december 2005

Formalitetfejlen

Da jeg modtog kendelsen med posten den 8. december 2005, smuttede jeg straks forbi advokatfirmaet med en kopi og aftalte et møde med Per Christensen. Jeg bad ham reservere en halv time, hvor jeg ville belæres om bevissikringer, og jeg bad om at få kopier af al relevant juridisk materiale, så jeg selv kunne sætte mig ind i reglerne. Derudover skulle vi drøfte appel af de to fogedforretninger.

Da vi sammen læste kendelsen igennem, undrede vi os over, at Dorete Bager som rekvisitus havde skrevet Laserdisken ApS. Vi tjekkede rekvisitionen, og i den stod Laserdisken ApS anført som rekvisitus. Det undrede os, og vi talte kort om det, men på det tidspunkt holdt vi os til den planlagte dagsorden.

Justifikationsstævningen blev indgivet til Retten i Aalborg den 13. december af FDV's advokat Torben Steffensen. Laserdisken ApS var angivet som sagsøgt. Da jeg i januar 2006 som sædvanlig lavede regnskaber for både anpartsselskabet, der var ved at blive afviklet, og min personlige virksomhed, bad jeg revisor Jakob Christensen om at forklare mig baggrunden for de to regnskaber.

- Det er to forskellige juridiske enheder, svarede han og gav mig en lærebog i selskabsret. Han turde ikke spå om, hvad det betød for retssagen, så jeg pumpede Per Christensen, der anbefalede, at jeg holdt fast ved planen om at forklare Vestre Landsret, at tvisten skyldtes FDV's nye holdning til ophavsretslovens fortolkning. Han tilføjede, at det ville være korrekt af mig at gøre opmærksom på fejlen, så det gjorde jeg i svarskriftet til byretten og i partsforklaringen til Vestre Landsret.

Det præciseres, at Laserdisken ApS overdrog alle aktiviteter tilbage til Laserdisken, v/Hans Kristian Pedersen med virkning fra 1/7-2004. Laserdisken ApS er i dag et tomt selskab, så et fogedforbud rettet mod anpartsselskabet giver ingen mening.

Da sagen begæres afvist under alle omstændigheder, er der ikke herved taget stilling til eventuelle konsekvenser af den formelle fejl.

Laserdiskens svarskrift til Retten i Aalborg, 23. januar 2006

1. Laserdiskens ejerforhold

Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen er en personligt ejet virksomhed (CVR-nr. 10 19 42 45). Virksomheden blev etableret i juni 1984. Hovedbeskæftigelsen er salg af film og udstyr til at fremvise film på det til enhver tid bedst egnede videosystem.

Laserdisken ApS (CVR-nr. 21 73 05 99) beskæftigede sig med salg af film i perioden juli 1999 til juni 2004. Siden juni 2004 har selskabet været tomt.

Ransagningen blev foretaget hos Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen og *ikke* selskabet Laserdisken ApS, der i november 2005 ikke havde aktiver eller salgsmæssige aktiviteter.

Min skriftlige partsforklaring til Vestre Landsret, 13. juli 2006

57. Formalitetsfejlen

Formalitetsfejlen i rekvisitionen og stævningen afslørede, at der var tale om et velovervejet angreb, der havde været planlagt i årevis, og den afslørede også, hvor sjusket dommerne arbejder. Men værst af alt viste den, hvor langt dommerne vil gå for at dække over egne fejl.

Hvorfor Laserdisken ApS?

Hvad gør man, hvis man bliver så snydt, at det er nødvendigt at anlægge en sag mod en erhvervsdrivende? Først må man finde ud af, hvem den erhvervsdrivende er, og her sikrer lovgivningen, at det er nemt at finde ud af (side 694).

Fakturaen er et godt sted at starte. Ifølge loven skal sælgerens navn, adresse og CVR-nummer fremgå, og det gør det også på den faktura, som Johan Schlüter fremlagde som bilag 4. Adressen er ganske vist overstreget, og det skyldes, at jeg brugte fakturaen som adresselabel. Overstregningen markerede for postbudet, at det var afsenderens - ikke modtagerens - adresse.

Man kan også bruge CVR-nummeret til at få den ekstra gratis information fra CVR-registret, og det gjorde jeg, da jeg efter fogedforretningen undersøgte sagen. Svaret på min søgning er gengivet på næste side. Det oplyses, at der er tale om en enkeltmandsvirksomhed, og mit navn er angivet. Startdatoen for virksomheden er ifølge registret 01.07.2004. Den detalje vender jeg tilbage til i kapitel 65.

FDV fremlagde syv bilag sammen med rekvisitionen. Udover fakturaen var der et billede af omslaget til *The Pacifier* (Elitepædagogen, 2005) og fem screenshots fra Laserdiskens hjemmeside. På to af dem fremgår CVR-nr. 10 19 42 45, så der er fin overensstemmelse med oplysningerne på fakturaen og hjemmesiden. Det er derimod umuligt at finde betegnelsen "ApS" noget sted i de syv fremlagte bilag, og CVR-nummeret på bilagene svarer *ikke* til anpartsselskabets (side 393).

FDV's bilag 4: Laserdiskens faktura, 15. juli 2005

LASERDISKEN v/Hans Kristian Pedersen
Cvr-nr: 10194245
Startdato: 01.07.2004
Ophørsdato:
Adresse: Prinsensgade 38
9000 Aalborg
Telefon:
Fax:
Email:
Branche: 524520 Radio- og tv-forretninger
Virksomhedsform: 10 Enkeltmandsvirksomhed
Kreditoplysninger:
Antal ansatte: 10-19 (1. kvartal 2006)
Reklamebeskyttelse: Nej
Grønne regnskaber info:
P-numre for denne virksomhed: 1002888051 (LASERDISKEN v/Hans Kristian Pedersen)
1002888063 (LASERDISKEN v/Hans Kristian Pedersen)

CVR-registret om CVR-nr. 10 19 42 45

Niels Bo Jørgensens utrolige sjuskefejl

Forklaringen på mysteriet findes i FDV's forbuds- og bevissikringsrekvisition fra 11. oktober 2005, for den er underskrevet af advokaterne Niels Bo Jørgensen og Peter Kaas. Hvorfor har det betydning?

Det var lige præcis advokat Niels Bo Jørgensen, jeg havde skrevet til i 2003, da jeg gav besked om min respekt for meddelte forbud mod parallelimport og om mine planer om at fortsætte med specialimporten (side 592). Jeg ville genoptage parallelimporten af film fra de medlemmer, der ikke svarede. Af alle mennesker kendte netop han til parallelimporten og baggrunden for den. Dengang i 2003 var det anpartsselskabet, der drev de to butikker, så jeg skrev selvfølgelig til ham på anpartsselskabets brevpapir. Vel vidende, at jeg ville parallelimportere, indtil jeg fik meddelelse om et forbud, lagde han mit brev i skuffen - og ventede.

Han ventede i 2 år og 242 dage, alt imens jeg fortsatte min parallelimport i god tro. Derefter skrev han til fogedretten og rekvirerede en bevissikring, der skulle bruges til efterfølgende at fremsætte et monstrøst erstatningskrav, der meget vel kunne tage livet af Laserdisken. FDV behøvede blot at tegne et billede af mig som en farlig forbryder, og han og Lars Segato havde let spil med Dorete Bager.

Niels Bo Jørgensen havde fået en kontrollant til at foretage et "kontrolløb" af to film, men han havde ikke set nærmere på den dokumentation, han fremlagde for fogedretten, og som afslørede, at det alt sammen var spil for galleriet.

Han havde taget mit brev op af skuffen og brugt det til at skrive rekvisitionen. Torben Steffensen havde enten brugt mine breve til ham eller skrevet af efter sin kollega, da han skrev den obligatoriske justifikationsstævning.

Næste spørgsmål: Hvorfor gik fogedretten med til dette overlagte angreb?

Pacifier, The

[Specifikationer](#)
[Vurderinger](#)
[Laserdiskens omtale](#)
[Brugeromtaler](#)
[Debat](#)

Udgivet 28. juni 2005 af Buena Vista

WD3966403 / UPC# 786936278057

WIDESCREEN

From the Director of "Bringing Down the House"

Laserdisken (DK)

Pris: 249.00 kr

læg i kurv

København-butik: **På lager**

Aalborg-butik: **På lager**

Web-butik: **På lager**

[Klik her for forventet leveringstid](#)

Movie World (USA)

Pris incl. fragt: 199.00 kr

læg i kurv

Forventet leveringstid: 5-10 dage

Walt Disney - 2005
USA - Farve - 95 min

Ønskeliste

Action

Familie-
film

Komedie

Filmens specifikationer

Original titel: Pacifier, The
Dansk titel: Elitepædagogen
Instruktør: Adam Shankman

Medvirkende:
 Shane Wolfe Vin Diesel
 Principal Claire Lauren Graham
 Fletcher
 Julie Plummer Faith Ford
 Zoe Plummer Brittany Snow
 Seth Plummer Max Thieriot
 Capt. Bill Fawcett Chris Potter
 Helga Carol Kane
 Vice Principal Brad Garrett
 Murney

[Klik for alle udgaver af filmen](#)
 Same Cast

DVD-pladens specifikationer

TV-system: NTSC
 Oprindelse: USA

Region:

Features:

- ✓ Anamorphic (16:9)
- ✓ Documentary
- ✓ Commentary
- Interviews
- Multi-angles
- Hidden Features
- DVD-Rom features
- Antal plader: 1
- Trailer
- Music video
- Music score
- Fact track
- Gallery
- Cast & Crew
- ✓ Outtakes
- ✓ Deleted scenes

Billedformat	Lydformat	Sprog	Tekster
Letterbox	DD 5.1	Engelsk	Engelsk
Aspect Ratio	Kassette	Pladetype	Faste tekster
1,85 : 1	Keep Case	DVD9	Ingen

Billedgalleri:

Lov om bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder

Monopolerne behøvede et retsgrundlag af en slags. Der er nødt til at være en lov, der kan bruges - eller misbruges, om man vil - til at opfylde deres ønsker, også selvom politikerne har vedtaget en sådan lov med et helt andet formål.

Med det magiske ord "ophavsret" har rettighedshaverne i årtier bombarderet politikerne med krav om flere redskaber til at forfølge dem, de ikke kan lide, og ønsket er blevet opfyldt. Det første skridt blev taget i 1998, da Kulturministeriet nedsatte Udvalget om bevissikring ved immaterialretskrænkelser, der skulle se på mulighederne for at give rettighedshaverne mulighed for at rekvirere fogedretten til uden varsel at foretage bevissikringer hos formodede krænkere. Noget sådant var ellers forbeholdt politiet i opklaringsarbejdet, så en ny lov var nødvendig, før FDV kunne sende fogeden ud til Laserdisken i et overraskelsesangreb.

Betænkning om Bevissikring ved krænkelse af immaterialrettigheder m.v. var klar i maj 2000, og på den baggrund fremsatte justitsminister Frank Jensen (S) den 4. oktober 2000 et lovforslag, der vinteren over blev behandlet i Retsudvalget. Arbejdet blev afsluttet med en betænkning den 1. marts 2001 med 57 spørgsmål til ministeren. De vigtigste spørgsmål og svar er gengivet på næste side.

Lovforslaget blev indstillet til vedtagelse af S, SF, V, KF, CD, RV, EL og KRF. Kun DF var modstander af forslaget. De pointerede, at de var imod krænkelse af de immaterielle rettigheder, men frygtede samtidig for boligens grundlovssikrede ukrænkelighed og var derfor tvivlende over for løsningen. Alle de øvrige partier lod sig berolige.

Loven blev vedtaget den 20. marts 2001 og indført i retsplejelovens femte afsnit om foreløbige retsmidler. §§ 1-5 i Frank Jensens oprindelige forslag, L 17, blev til retsplejelovens kapitel 57 A: § 653, § 653 a, § 653 b, § 653 c og § 653 d.

Her er udførligt beskrevet, hvilke krænkelse der er omfattet, betingelserne for at gennemføre en bevissikring - herunder at foretage en bevissikring uden først at varsle rekvisitus, der som tidligere nævnt er betegnelsen for den, det går ud over. I loven er der taget visse hensyn til rekvisitus, f.eks. retten til at tilkalde eller få beskikket en advokat, retten til ikke at udtale sig og retten til at appellere. Der er også krav til rekvirenten om at anlægge justifikationssag inden for en given frist. Rekvirenten er betegnelsen for den, der har bedt om bevissikring.

Under bevissikringen mod mig mærkede jeg ikke meget til de rettigheder, jeg skulle have ifølge justitsministeren. FDV's muligheder for at chikanere mig som konkurrent var i praksis ubegrænsede. Jeg kunne slet ikke genkende det billede, justitsministeren havde tegnet for Retsudvalget. På de følgende sider gennemgås grundlaget for min analyse, nemlig uddrag af justitsministerens svar til udvalget efterfulgt af to sider med udvalgets bemærkninger til lovforslaget.

Derefter gennemgås, hvordan FDV narrede Dorete Bager, og jeg præciserer, hvor Dorete Bager svigtede sin opgave. Det er desværre et kildent spørgsmål, at loven håndhæves af almindelige mennesker med menneskelige svagheder.

Spørgsmål 20:

Er ministeren enig i, at undladelse af forudgående underretning om fogedforretningen let kan blive hovedreglen og altså ikke undtagelsen, sådan som det er formuleret i lovforslaget, jf. § 2, stk. 2?

Svar:

Justitsministeriet er enig i, at betingelserne for at undlade forudgående underretning i en række sager formentlig ofte vil være opfyldt. Det ændrer imidlertid ikke ved, at udgangspunktet efter forslaget er, at rekvisitus skal underrettes om tid og sted for forretningen, og at undladelse heraf forudsætter, at rekvirenten over for fogden kan godtgøre, at der i den konkrete sag vil være risiko for, at beviser bliver fjernet, tilintetgjort eller ændret, hvis rekvisitus forudgående bliver underrettet.

Spørgsmål 25:

Finder ministeren, at parterne i en fogedsag om en bevissikringsundersøgelse er ligestillet i og med, at fogden kan træffe afgørelse om besigtigelse, uden at modparten får mulighed for at udtale sig?

Svar:

Den afgørelse, der træffes på fogedrettens kontor, uden at rekvisitus får lejlighed til at udtale sig, vedrører ikke spørgsmålet om, hvorvidt bevissikringsundersøgelsen skal gennemføres. Afgørelsen vedrører alene spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne er opfyldt for at indlede forretningen, dvs. tage ud til rekvisiti forretningssted mv. uden forudgående underretning af rekvisitus. Det bemærkes, at fogedretten har pligt til selv at påse, at betingelserne for ikke at underrette er til stede.

Er der tvivl om, hvorvidt betingelserne for at gennemføre den begærede undersøgelse er opfyldt, vil fogedretten normalt nægte at gennemføre undersøgelsen, hvis spørgsmålet ikke kan afklares ved den bevisførelse, som kan tillades for fogedretten.

Spørgsmål 29:

Hvorledes sikrer lovforslaget, at en bevissikringsundersøgelse ikke kan misbruges til at fiske efter erhvervshemmeligheder hos en konkurrerende virksomhed eller på anden måde chikanere en konkurrent?

Svar:

Kravet om sandsynliggørelse sigter både til faktiske og retlige forhold. Det skal ikke alene være sandsynliggjort, at rekvisitus har foretaget de handlinger, som påberåbes af rekvirenten, men også, at disse handlinger udgør en krænkelse af rekvirentens rettigheder. Selv om der foreligger en væsentligt underbygget formodning for, at krænkelse eller overtrædelser, der omfattes af lovforslaget, har fundet sted, vil fogedretten efter proportionalitetsprincippet i lovforslagets § 1, stk. 4, helt eller delvis kunne afslå en anmodning om undersøgelse, hvis det må antages, at hele eller en del af undersøgelsen først og fremmest har til formål at chikanere en konkurrent.

På den baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at den foreslåede adgang til bevissikringsundersøgelse ikke i praksis vil kunne misbruges til at chikanere konkurrenter.

Kravet om sandsynliggørelse (afsnit 5.7)

Udvalget anfører, at kravet om sandsynliggørelse sigter både til faktiske og retlige forhold. Det skal ikke alene være sandsynliggjort, at rekvisitus har foretaget de handlinger, som påberåbes af rekvirenten, men også, at disse handlinger udgør en krænkelse af rekvirentens rettigheder eller en overtrædelse i øvrigt, og at rekvirenten er beføjet til at påberåbe sig disse krænkelse eller overtrædelser. Der bør således som udgangspunkt ikke foretages bevissikringsundersøgelse, hvis de produkter, rekvisitus fremstiller, importerer og/eller sælger, adskiller sig fra rekvirentens på en sådan måde, at det er tvivlsomt, om rekvirentens ret krænkelse. På lignende måde bør der som udgangspunkt ikke foretages bevissikringsundersøgelse, hvis der foreligger tvivl om rekvirentens ret til at gøre den pågældende immaterialret gældende i relation til de produkter, der importeres eller forhandles af rekvisitus, fordi der kan være tale om, at produkterne er bragt i omsætning af rettighedshaveren selv eller med dennes samtykke under sådanne omstændigheder, at retten ikke længere kan gøres gældende («konsumtion«).

Grunde til afslag på anmodninger (afsnit 5.7)

En anmodning om bevissikringsundersøgelse bør helt eller delvis kunne afslås, hvis det må antages, at undersøgelsen vil påføre rekvisitus skade eller ulempe, der står i misforhold til rekvirentens interesse i undersøgelsens gennemførelse. Udvalget anfører, at et sådant afslag formentlig navnlig vil kunne komme på tale, hvor anmodningen angår undersøgelse af et privat hjem eller af erhvervslokaler i tilfælde, hvor der er risiko for at påføre rekvisitus væsentlig skade i form af afsløring af erhvervshemmeligheder.

Adgang til advokat (afsnit 5.8)

Udvalget har fundet, at rekvisitus eller den, der varetager rekvisitus' interesser, bør have adgang til at tilkalde en advokat, hvis der ikke er sket forudgående underretning om forretningen. Hvis rekvisitus ønsker at benytte sig af denne ret, bør forretningen som udgangspunkt udsættes, indtil advokaten er kommet til stede. Som begrundelse herfor anfører udvalget, at en bevissikringsundersøgelse er et alvorligt indgreb i forhold til rekvisitus, og at der efter omstændighederne kan være tale om komplicerede retsforhold.

Appel af afgørelser (afsnit 5.8)

Udvalget foreslår, at fogedrettens afgørelser træffes ved kendelse. Alle afgørelser såvel en afgørelse, der imødekommer en anmodning om undersøgelse, som en afgørelse, der afviser anmodningen skal kunne kæres til landsretten. Udvalget har valgt at henvise til reglerne om kære i retsplejelovens kapitel 53. Heraf følger, at såvel fogedretten som landsretten kan tillægge kæremålet opsættende virkning, jf. retsplejelovens § 587, stk. 1, jf. § 395.

Lovlig anvendelse af genstande (afsnit 5.9)

Udvalget fremhæver, at det til stadighed bør have sig for øje, at undersøgelsen tilrettelægges på en måde, som ikke forvolder rekvisitus unødige skade eller ulempe, og som står i rimeligt forhold til rekvirentens interesser. Der bør således i almindelighed ikke ske beslaglæggelse af genstande eller dokumenter, hvis dette kan lægge hindringer i vejen for lovlig erhvervsudøvelse eller anden lovlig anvendelse.

Udlevering af materiale til rekvirenten (afsnit 5.9)

Udvalget anfører, at udlevering af materiale til rekvirenten normalt bør afvente udfaldet af et eventuelt kæremål vedrørende selve afgørelsen om undersøgelse, selv om dette kæremål ikke er tillagt opsættende virkning.

Oplysningspligt (afsnit 5.9)

I forbindelse med mulighederne for at gennemføre undersøgelsen ved anvendelse af tvang har udvalget overvejet, hvorvidt det bør pålægges rekvirenten at give de oplysninger, som fogedretten finder nødvendige til undersøgelsens gennemførelse. Medtagelse af en regel om oplysningspligt vil efter udvalgets opfattelse rejse det problem, at man ved at opfylde oplysningspligten vil kunne udsætte sig selv for strafforfølgning.

Efter retsplejelovens § 752 har en sigtet i en offentlig straffesag ikke pligt til at udtale sig, og vedkommende skal gøres bekendt hermed. I tilslutning hertil antages, at bestemmelser i særlovgivningen om oplysningspligt ikke kan eller ikke bør anvendes, når sigtelse er rejst, eller der er grundlag herfor. Endvidere kan den, der efter artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention anses for »anklaget«, i henhold til Menneskerettighedsdomstolens praksis ikke pålægges oplysningspligt. Efter en samlet vurdering har udvalget fundet, at en regel om oplysningspligt ville rejse sådanne problemer i relation til at udsætte sig selv for straf, at en sådan regel ikke bør medtages.

Frist for sagsanlæg (afsnit 5.10)

Udvalget anfører i betænkningen, side 77, at en bevissikringsundersøgelse normalt vil blive foretaget som et forberedende skridt inden anlæggelse af en retssag om krænkelse. For at modvirke efterfølgende passivitet fra rekvirentens side og deraf følgende usikkerhed for rekvirenten bør det derfor efter udvalgets opfattelse kræves, at rekvirenten anlægger retssag om krænkelse inden for en vis kortere frist efter undersøgelsens afslutning. Der bør dog være mulighed for, at rekvirenten giver afkald på kravet om anlæggelse af retssag.

Udvalget har overvejet, om konsekvensen af, at retssag ikke anlægges rettidigt, burde være, at rekvirenten helt afskæres fra senere at anlægge retssag om krænkelse eller overtrædelser, som var omfattet af anmodningen om undersøgelse og har fundet sted forud for denne. Dette ville dog efter udvalgets opfattelse være for vidtgående, bl.a. fordi der senere kan komme nye oplysninger frem. Udvalget finder derimod, at manglende overholdelse af fristen for sagsanlæg ikke alene bør have som konsekvens, at bevismateriale hidrørende fra undersøgelsen skal tilbageleveres til rekvirenten, men tillige bør medføre, at det under undersøgelsen fremkomne ikke under en efterfølgende retssag kan anvendes som bevis for krænkelse eller overtrædelser.

Udsættelse af bevissikringsforretning (bemærkning til § 2)

Efter § 5, 2. pkt., finder retsplejelovens § 502, stk. 1, nr. 2 og 3, om udsættelse for at afvente udfaldet af en anden sag mv. tilsvarende anvendelse ved bevissikringsforretning. Hvis der f.eks. verserer en retssag om, hvorvidt rekvirenten er indehaver af den ret, som påberåbes som grundlag for anmodningen, kan fogedretten udsætte behandlingen af anmodningen på udfaldet af denne sag.

Dorete Bager ført bag lyset

Naturligvis gjorde Niels Bo Jørgensen og Lars Segato det svært for Dorete Bager. Det er ikke så underligt, at hun lod sig narre til at begynde med.

Det er udgangspunktet, at rekviritus skal varsles i forvejen, for han skal have mulighed for at sætte sig ind i rekvirentens anklager mod ham, og derfor er det et krav, at en anmodning om en bevissikring skal være skriftlig.

Rekvositionen var indgivet af FDV som mandatar for otte angivne medlemmer, dvs. FDV v/advokat Johan Schlüter repræsenterede otte separate rekvirenter eller sagsøgere, som de senere blev. Sagen var altså ikke anlagt af foreningen, men af otte medlemmer individuelt, men alle otte sager skulle behandles samlet og føres af FDV. De syv bilag viste, at Laserdisken solgte film, der var importeret fra USA. Ja, det gjorde jeg i fuld offentlighed og efter at have informeret FDV om det.

Til støtte for anmodningen om bevissikring blev det derefter gjort gældende, "at rekvirentens medlemmer ikke har givet tilladelse til rekvisiti aktiviteter."

Det var et kæmpe bluffnummer, som FDV har brugt siden angrebet på Erik Viuff Christiansen i 1984, for ikke én eneste af de parallelimporterede film har noget at gøre med de otte danske aktieselskaber, der anlagde sagen. Filmene var udgivet af *andre* licenstagere, som næppe havde noget imod, at deres udgivelser blev solgt i Danmark, så de også kunne tjene penge på dem her i landet.

FDV lykkedes med at føre sig frem som ophavsmænd og rettighedshavere til andres udgivelser, fordi ingen havde indsigt eller mod nok til at anfægte det, før det var etableret praksis. FDV's adfærd kan føres helt tilbage til kampen mod videopiraterne, som kunne finde på at anfægte, at FDV var berettiget til at gøre indsigelse. Dengang holdt argumentet ikke, og det fortjener måske en forklaring: Når en videopirat fremstillede kassetter med danske tekster ved at kopiere FDV's udgivelser, var det en krænkelse af medlemmets rettigheder jf. licensaftalen på side 288. Pathé-Nordisk A/S havde købt eneretten til at udgive en videokassette med danske tekster. Når en videopirat gjorde det samme, var medlemmets eneret i henhold til licensaftalen således krænkelse.

Situationen var dengang, at videopiraten både fremstillede kopier uden at have tilladelse til det, og således gjorde noget ulovligt, og at denne handling udgjorde en krænkelse af den udgivelsesret, som FDV's medlem havde erhvervet.

Situationen er en anden i forbindelse med parallelimport. Disse film er lovligt udgivet, bare af andre licenshavere. En licens tilhører den, der har udgivet den pågældende film. Det forklarede den britiske regering allerede i 1987 (side 113). Idéen om, at FDV disponerer over andres udgivelser, så snart de krydser grænsen til Danmark, er opfundet til at bekæmpe parallelimportører. Den rammer lovlige konkurrenter og er temmelig absurd, hvis man tænker lidt over det.

En anden væsentlig pointe er, at udlejningsretten i låne/leje-direktivet ligesom spredningsretten i infococ-direktivet er givet til ophavsmændene. Medlemmerne af FDV er licenshavere med ret til at udgive film. De er ikke ophavsmænd.

Tre grundlæggende spørgsmål burde fogedretten have besvaret som det første:

1. Er regional konsumtion - udtrykt ved ophavsretslovens § 19 - gyldig?
2. Medfører regional konsumtion, at rettighedshaverne skal give tilladelse?
3. Er det i givet fald FDV's medlemmer, der skal give tilladelse?

Hvis ikke alle tre spørgsmål kan besvares bekræftende, er der ikke grundlag for handling. Det første spørgsmål er sjældent relevant, men netop i dette tilfælde var der tvivl om gyldigheden, og ingen kendte svaret før EU-Domstolens dom.

Det andet spørgsmål er relevant her, fordi Johan Schlüter på FDV's vegne selv havde afvist den fortolkning, der lå til grund for overfaldet (side 557 og 572). Der var ikke nogen tvist, før FDV skiftede mening om lovens fortolkning.

Hvad angår det tredje spørgsmål, er der ikke grundlag for at påstå, at det lige skal være FDV's medlemmer, der skal tillade parallelimport. FDV har "bare" ført sig frem med så stor overbevisning, at de fleste uden videre har accepteret det.

Fejl nr. 1: Burde have varslet rekvisitus

Jeg indrømmer gerne, at det ikke kan bebrejdes Dorete Bager, at hun ikke kunne gennemskue dette, men episoden er et godt eksempel på, hvor meget en sag kan fordrejes, når en skrupeløs advokat folder sig ud.

Niels Bo Jørgensen fortalte ikke, at en retssag om lovens gyldighed var nået til EU-Domstolen. Han fortalte heller ikke, at jeg selv havde informeret ham om parallelimporten, og at jeg agerede efter Johan Schlüters oprindelige fortolkning. Lars Segato førte sig frem med stor indignation og sagde sikkert noget i stil med:

“Det ses af udskrifterne på Laserdiskens hjemmeside, at der sælges et stort antal parallelimporterede film. For at være helt sikker har vi købt to film. Det ses på omslaget, at de er udgivet i USA. For nogle år siden blev loven ændret, så det blev forbudt at parallelimportere film, men ham i Laserdisken blæser på det. Vi har tidligere haft problemer med ham i forbindelse med ulovlig udlejning, og nu er den gal igen. Han må simpelthen standses.”

Når en sådan svada fremsættes med overbevisning af en velrenommeret advokat, vil man være tilbøjelig til at tro ham. Det var derfor afgørende for Lars Segato at forhindre, at jeg kom til orde og redegjorde for sagens sammenhæng.

Den opmærksomme læser vil undre sig over, hvorfor Dorete Bager bragte sig selv i denne uheldige position. Hovedreglen er jo, at rekvisitus skal varsles, og det er på dét punkt, at Dorete Bager fejlede. Det var hendes opgave i den konkrete sag at vurdere, om der var risiko for, at jeg ville destruere film og regnskaber, hvis jeg blev underrettet. Hun kendte mig i forvejen, og det viste sig senere samme dag, at hun stolede på mig, så hvorfor gik hun med til en uvarslet bevissikring?

Jo, Lars Segato havde gjort gældende, at sletning af information i digital form og flytning af varer kan ske i løbet af meget kort tid. Det er imidlertid altid sandt og begrundet ikke, hvorfor jeg skulle stikke af efter 20 år i Prinsensgade!

Fejl nr. 2: Burde ikke have lovet at gennemføre bevissikringen

Lars Segato vidste selvfølgelig godt, hvad jeg ville svare og gøre, hvis jeg fik at vide, at andre medlemmer end SF Film og Scanbox ville forbyde parallelimport. Jeg ville have svaret "ok" og markeret distributørerne i Lasernet (side 594).

De to advokater manipulerede med det formål at presse Dorete Bager til at love at gennemføre bevissikringen uden at høre på mig først. I praksis foregår det ikke altid på den måde, som justitsministeren stillede politikerne i udsigt.

De øvrige fejl er konsekvenser af, at hun på forhånd havde lovet Lars Segato at gennemføre bevissikringen. Da jeg kom med indsigelser, og Anders Hjulmand bad om et retsmøde, burde hun have stukket en finger i jorden og overvejet sagen.

Fejl nr. 3: Burde have udsat bevissikringen

Da jeg gav Dorete Bager Østre Landsrets forelæggelseskendelse, burde hun have sat sig ind i dens betydning, og hun burde derefter have sagt til Lars Segato:

- Ifølge Østre Landsrets kendelse er det usikkert, om ophavsretslovens § 19 er gyldig. Jeg er nødt til at udsætte bevissikringen, indtil det er afklaret.

Det siger sig selv, at FDV ikke kan sandsynliggøre, at deres rettigheder krænkes, når FDV ikke engang kan sandsynliggøre, at de påberåbte rettigheder eksisterer.

Justitsministerens bemærkning til § 2 afklarer, hvad der bør ske i den situation, Lars Segato befandt sig i. Udfaldet af sagen ved EU-Domstolen var afgørende for, om regional konsumtion kunne påberåbes i det hele taget. Så var alt andet uden betydning. Det var bevissikringen, der burde udsættes - ikke justificationssagen.

Fejl nr. 4: Burde have reageret på mine bilag

Dorete Bager tog ikke hensyn til mine bilag. Hun sagde senere til Per Christensen, at der var tale om bevisførelse, der gik ud over, hvad hun kunne tage stilling til, men hun valgte en forkert løsning. Ifølge justitsministerens svar på spørgsmål 25 skulle hun have nægtet at gennemføre undersøgelsen (side 785).

Jeg talte med Dorete Bager pr. telefon den 2. december 2005. Under vores samtale fortalte Dorete Bager mig, at hun under fogedforretningen ikke havde tillagt de af Hans Kristian Pedersen fremlagte bilag (brev til rekvirentens medlemmer og Østre Landsrets forelæggelseskendelse) betydning. Dette var begrundet i, at fogedforretningen ikke gav mulighed for en egentlig bevisførelse, og at hun derfor ikke ville/kunne forholde sig til bilag, som blev fremlagt under fogedforretningen. Dorete Bager gav dog også udtryk for, at de to bilag naturligvis kunne og burde fremlægges i justificationssagen, idet de meget vel kunne få betydning for sagens resultat. For så vidt angår filmene, var der på daværende tidspunkt ikke tvivl om, at filmene var beslaglagt, men at det var af praktiske årsager, at filmene blev opbevaret hos Hans Kristian Pedersen.

Rekvirenten, en tøjproducent, havde anmodet fogedretten om at foretage bevissikring i et supermarked. I fogedrettens kendelse er anført, at sagen særligt vedrørte spørgsmålet, om bevissikringsreglerne kan bringes i anvendelse med det formål at aftvinge en parallelimportør oplysninger om identiteten af en leverandør af parallelimporterede varer. Retten afsagde kendelse om, at en forklaring om identiteten på supermarkedets leverandør ville kunne medføre en væsentlig indskrænkning af supermarkedets muligheder for senere at kunne benytte samme leverandør, således at der ville blive påført supermarkedet en væsentlig økonomisk skade, jf. retsplejelovens § 171, stk. 2, nr. 3.

Vestre Landsret i sag nr. B-0973-05, 24. juni 2005

Fejl nr. 5: Burde ikke have pålagt mig at udlevere navnet på min leverandør

Få måneder forinden havde landsretten i en lignende sag afvist at kræve navnet på rekvisiti leverandør oplyst på grund af risikoen for, at det ville skade rekvisitus. I afsnit 5.7 påpegede Retsudvalget i bemærkningerne, at erhvervshemmeligheder bør beskyttes (side 786).

Fejl nr. 6: Burde have holdt et retsmøde med min advokat

Adgang til advokatbistand er en ret, der følger af Den Europæiske Menneskeretskonventions artikel 6. Justitsministeren begrundede også retten til advokatbistand med det faktum, at der kan være tale om komplicerede retsforhold. Det eneste, Dorete Bager tog hensyn til, var Lars Segatos ønske om at komme hjem, inden det blev for mørkt, og det hensyn findes altså ikke i retsplejeloven.

Når man falder rekvisitus i ryggen, bør man være indstillet på, at det kan tage lidt tid, før rekvisiti advokat kan indfinde sig. Retten kunne også have beskikket en advokat, men Dorete Bager fandt det uden betydning. Hun *havde* besluttet sig.

Fejl nr. 7: Burde ikke have beslaglagt mine film

I afsnit 5.9 bemærkes, at der ikke bør ske beslaglæggelse af genstande, hvis dette kan lægge hindringer i vejen for lovlig anvendelse. Ifølge Peter Schønnings notat af 29. oktober 2002 var det ikke ulovligt at importere filmene. Det var heller ikke ulovligt at returnere dem til USA, så det burde ikke være forhindret.

For det første er selve erhvervelsen af et værkseksemplar ikke omfattet af ophavsmandens eneret, jf. ophavsretslovens § 2. Det vil således stadig være tilladt at købe en bog til sig selv eller en anden person inden for sin privatsfære overalt i verden. Det vil fx også stadig være tilladt at importere dvd-film fra lande uden for EØS og forære dem til familiemedlemmer, venner og bekendte, herunder naboer. Det afgørende er, at der ikke må ske videresalg til almenheden, dvs. typisk gennem butikker.

Notat om parallel- og specialimport, 29. oktober 2002

Vestre Landsrets behandling af kæremålet

Jeg var lige så irriteret over Dorete Bager denne gang, som da hun gav Skat lov til at tvangsinddrive moms (kapitel 53), men i det mindste rettede Vestre Landsret dengang fejlen, så skaden blev begrænset til, at jeg spildte en masse tid.

Jeg modtog Dorete Bagers skriftlige kendelse den 8. december og holdt møde med Per Christensen allerede dagen efter, for tiden var knap. Der skal appelleres inden 14 dage, og derefter har man 10 dage til supplerende bemærkninger. Der var kun fire dage til kærefristens udløb, så vi aftalte, at han kærede kendelsen og i den forbindelse meddelte landsretten, at jeg ville sende et uddybende kæreskrift.

Selvom det var årets mest travle tid, lagde jeg alt til side for at gøre det klart for Vestre Landsret, at jeg havde gjort alt, hvad man kunne forlange af mig for at respektere FDV's medlemmers forbud, og bemærkningerne blev sendt inden jul.

Aldrig før havde jeg koncentreret mig så meget om et processkrift. Laserdisken var inde i en forrygende udvikling, og jeg ville undgå en lang, opslidende retssag, så angrebet skulle standses i opløbet. Jeg var særdeles omhyggelig både i form og indhold. Processkriftet endte med at være otte omhyggeligt disponerede kapitler fordelt på 15 sider.

Allerførst bad jeg om mundtlig behandling af kæremålet, så jeg kunne afgive forklaring og afhøre et vidne. Jeg redegjorde for Johan Schlüters brev og tale til Kulturudvalget, for kulturministerens bemærkninger og for korrespondancen med FDV's medlemmer og advokater. Jeg gennemgik EU-retten og Mario Montis tale om EU's forbud mod et system, der fører til overpriser og fratager forbrugerne et frit valg. Jeg skrev videre om Den Europæiske Menneskeretskonvention og om forskellen på piratkopier og parallelimporterede kopier. Jeg begrundede udførligt ønsket om at få lov til at returnere de beslaglagte film til leverandørerne.

Jeg indledte med en illustrativ, omend en smule poppet og historisk ukorrekt analogi, hvor der måske gik lidt for meget Erasmus Montanus i Galilei-historien.

1.1 Analogi

- Høje Kejser. Har De hørt, at Galilei siger, at Jorden er rund?
- Hvad bilder han sig ind. Det er kætteri. Han må spærres inde med det samme.
- Skal vi ikke lige høre, hvad han har at sige først?
- Det er der ingen grund til. Enhver kan jo se, at Jorden er flad.

Denne lidt poppede analogi er relevant, fordi den illustrerer, at tingene ikke altid er, som de umiddelbart ser ud til. Eftertiden har vist, at der blev begået væsentlige fejl i fortiden, fordi man undlod at høre på de anklagedes forklaringer.

Retten til at svare for sig (kontradiktion) er blevet en grundlæggende rettighed i moderne demokratiske staters retspleje, og også i året 2005 er der risiko for at begå fejl, når retten tilsidesætter dette princip,

Partsforklaring og afhøring af et vidne

Jeg ønsker at føre Laserdiskens IT-medarbejder som vidne. Han skal forklare hvilke tekniske foranstaltninger, der er gennemført i Laserdiskens system til at sikre, at et eventuelt forbud givet af FDV's medlemmer mod parallelimport overholdes.

Jeg vil selv afgive forklaring om overstående samt om mine samtaler med Paramount og Nordisk Film, om risikoen for at der udøves pression mod Laserdiskens leverandører og om risikoen for piratkopiering, når kunderne afskæres fra muligheden for at købe lovlige kopier.

Laserdiskens særlige anmodning, 23. december 2005

Det var Niels Bo Jørgensen, der skrev FDV's svarskrift, og han nedlagde påstand om, at kæremålet skulle afvises. Han påstod, at jeg havde accepteret både fogedforbuddet og bevissikringen. Ifølge ham var der kun uenighed om, hvorvidt FDV skulle have oplyst navnet på min leverandør i USA.

I min replik kaldte jeg det absurd, at jeg skulle have stolet så meget på Dorete Bager, at jeg uden sagkyndig rådgivning skulle finde på at frafalde retten til appel. Per Christensen kunne i givet fald bevidne, at jeg dagen efter ikke engang var klar over, at bevissikringen kunne appelleres. Jeg havde også protesteret så meget, at jeg havde irriteret Dorete Bager. Landsretten var velkommen til at spørge hende!

FDV vildledte landsretten ved at forbinde min parallelimport af ikke-forbudte film med mit sagsanlæg mod Kulturministeriet om ophavsretslovens gyldighed. Begge dele var hver for sig sandt nok, men de to fakta blev sat sammen, så det så ud til, at jeg blæste på loven og parallelimporterede i tillid til, at loven var ugyldig. Den manipulation blev kronet med en opfordring til at fremlægge dokumentation på, at jeg havde fået FDV's tilladelse til at importere!

FDV foreslog, at justifikationssagen og kæremålet blev udsat, indtil EU-Domstolens dom forelå. Jeg protesterede øjeblikkeligt. I mit hoved var spørgsmålet om lovens gyldighed ikke spor relevant. Jeg overholdt loven, men det hastede med at returnere filmene, hvis de ikke skulle miste værdi. Jeg bad om, at kæremålet fik opsættende virkning, så jeg kunne sende filmene retur. Derefter rundede FDV af:

Processuelle bemærkninger:

Det følger af retsplejelovens §§ 650 og 653 a, stk. 8, at kæremål vedrørende fogedforbud og bevissikring ikke kan tillægges opsættende virkning.

Af de grunde der er anført i svarskriftet fastholdes, at der ikke er grundlag for at underkaste kæremålet mundtlig behandling.

FDV's duplik til Vestre Landsret, 9. marts 2006

Landsretten bemærker, at der ikke er hjemmel til at tillægge kære af fogedrettens kendelse om forbud opsættende virkning, jf. retsplejelovens § 650, 2. punktum.

For så vidt angår fogedrettens kendelser vedrørende bevissikring finder landsretten ikke i det, der er anført af kærende, grundlag for at træffe bestemmelse om, at kæremålet skal forhandles mundtligt.

Vestre Landsrets beslutning, 30. marts 2006

Vestre Landsrets skræmmende beslutning

Jeg undrede mig over Lars Segatos afsluttende bemærkning i duplikken. Hvorfor afsløre et så grundlæggende ukendskab til retsplejeloven? Vi vidste jo fra vores tvist om udlejning, at kæremål af fogedforbud kan tillægges opsættende virkning (side 294). Lars Segato havde ikke sat sig ind i retspraksis fra FDV's egne sager, men han burde dog som advokat i en sag om bevissikring have læst Retsudvalgets bemærkninger til lovforslaget om bevissikring, hvor det er formuleret således: "Udvalget har valgt at henvise til reglerne om kære i retsplejelovens kapitel 53. Heraf følger, at såvel fogedretten som landsretten kan tillægge kæremålet opsættende virkning, jf. retsplejelovens § 587, stk. 1, jf. § 395." (side 786)

Ok, Lars Segato bluffede, men hvordan kunne en landsdommer hoppe på den? Det følte, som om landsretten havde udnævnt FDV som overdommer. Når noget var skrevet på Johan Schlüters brevpapir, var der ingen grund til at undersøge, om det var rigtigt! Det skræmte særligt, at dommeren var Eskild Jensen, for han var en af de dommere, der med henvisning til § 587 sammenholdt med § 395 i 1992 havde tillagt mit kæremål opsættende virkning. Havde han totalt glemt reglerne?

Hvorfor var der ikke grundlag for at behandle kæremålet mundtligt? Jeg havde bedt om det, og jeg havde ikke fået chancen hos Dorete Bager, så det var vel kun rimeligt, at jeg fik chancen for at forklare mig for landsretten? Det var en ændring af den praksis, jeg kendte. Mine tidligere kæremål blev forhandlet mundtligt.

Da reglerne om appel i fogedsager blev foreslået af Retsplejerådet og i 1988 blev fremsat som lovforslag, fulgte følgende vejledende bemærkninger med ifølge Tillæg A til Folketingstidende for folketingsåret 1988-1989 (spalte 269-302):

"Af hensyn til de processuelle garantier, der er knyttet til den mundtlige forhandling, er det af væsentlig betydning, at landsretterne ved afgørelsen af, om mundtlig forhandling skal anordnes, lægger afgørende vægt på parternes ønske herom." (spalte 281)

"Mundtlig forhandling vil i øvrigt navnlig kunne tænkes anordnet, såfremt der begæres bevisførelse for landsretten i form af parts- eller vidneforklaringer, eller såfremt sagens juridiske tvivlsspørgsmål gør det hensigtsmæssigt, at parterne forelægger sagen mundtligt." (spalte 288)

Advokat Henrik Karl Nielsen tilkaldes

Kæremål behandles normalt meget hurtigt. I Vestre Landsrets vejledning står der, at landsretten har en målsætning om at behandle kæremål inden 6 uger fra modtagelsen. Der står videre: "Der er mulighed for at anmode både byretten og landsretten om at tillægge et kæremål opsættende virkning, jf. retsplejelovens § 395." Så kan man overveje, hvordan både Lars Segato og landsdommer Eskild Jensen kunne glemme en grundlæggende regel, der er gentaget så mange gange.

Per Christensens kæreskrift blev fremsendt fra byretten til landsretten den 15. december. Da Eskild Jensen afviste at tillægge kæremålet opsættende virkning og nægtede mig adgang til at forklare mig mundtligt, var der allerede gået 15 uger. Hvis retten ville afgøre sagen på skriftligt grundlag, var der ingen grund til, at der ikke forelå en afgørelse allerede. For mig var det vigtigt at få en hurtig afklaring på, hvad der skulle ske med de beslaglagte film, og jeg rykkede for svar.

Jeg bad Per Christensen om hjælp. Jeg havde en udpræget fornemmelse af, at Vestre Landsret ikke hørte på mig. Hvad kunne årsagen være? Skyldtes det, at jeg var selvmøder? Ville det hjælpe, hvis vi fandt en stærk advokat med lige så meget pondus som FDV's advokater?

Jeg ved godt, at det ikke bør være sådan, men hvis det var det, der skulle til, ville jeg gerne betale for at blive hørt. Per Christensen foreslog Tyge Trier, som jeg kendte til fra bogen om menneskeretskonventionen. Han var ikke til rådighed, men han anbefalede advokat Henrik Karl Nielsen, og ham rådførte jeg mig med.

Det åbenlyse problem var, at jeg var nægtet adgang til den ønskede bevisførelse i form af partsforklaring og vidneafhøring. Henrik Karl Nielsen foreslog, at jeg i stedet udarbejdede en skriftlig partsforklaring. Det gjorde jeg i 28 separate afsnit, og jeg indledte med at præcisere ejerforholdene i afsnit 1 (side 780).

Morten Dam Madsen var flyttet til København, men skrev en erklæring om IT-systemet og de ændringer, han foretog som konsekvens af fogedforretningen og de skærpede forbud mod salg af film, der var importeret, før de blev forbudt.

David Bjerre forklarede om registreringsarbejdet af de danske udgivelser, der omfattede de oplysninger, der er tilgængelige på selskabernes hjemmeside, så han gjorde allerede, hvad Niels Bo Jørgensen havde foreslået i FDV's svarskrift.

Henrik Karl Nielsen sendte de skriftlige forklaringer til landsretten sammen med et processkrift, hvor han sammenfattende gjorde gældende, at det hverken var godtgjort eller sandsynliggjort, at Laserdiskens virksomhed var ulovlig eller i strid med FDV's medlemmers rettigheder. Efter mere ventetid gik det pludselig stærkt.

12. september 2006: EU-Domstolen afsagde dom om regional konsumtion.

13. september 2006: FDV sendte et processkrift herom til Vestre Landsret.

14. september 2006: Vestre Landsret afsagde kendelse.

Jeg fik ikke mulighed for at kommentere EU-Domstolens dom og redegøre for den fortolkning, EU's institutioner havde lagt til grund i sagen. Kun FDV blev hørt.

Hans Kristian Pedersen har i fogedretten erkendt, at han har importeret eksemplarer af filmværker fra lande uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejde (EØS) og solgt dem i Danmark. Det må efter det foreliggende lægges til grund, at medlemmer af Foreningen af Danske Videogramdistributører har de ophavsretlige enerettigheder til i hvert fald en del af disse filmværker, og at Laserdisken ApS ved salgene af de således ophavsretligt beskyttede filmværker har overtrådt ophavsretslovens § 2, jf. § 19. Efter det oplyste, herunder om EF-Domstolens praksis i sager om regional konsumtion, foreligger der ikke holdepunkter for at antage, at bestemmelsen i ophavsretslovens § 19, som blev indført ved lov nr. 1051 af 17. december 2002 som led i gennemførelsen af artikel 4 i det såkaldte infosoc-direktiv, er ugyldig som stridende mod EU-retten.

- - -

Laserdisken ApS har for landsretten fremsat anmodning om, at det tillades selskabet at returnere de beslaglagte film til leverandørerne for at begrænse et eventuelt tab. Foreningen af Danske Videogramdistributører har protesteret herimod, medmindre Laserdisken ApS sælger de beslaglagte film tilbage til leverandørerne, og pengene fra sådanne salg indsættes på spærret konto til sikkerhed for Foreningen af Danske Videogramdistributørers erstatningskrav.

Landsretten bemærker, at det af fogedbogen fremgår, at parterne for fogedretten aftalte, "at filmværker, der fremgår af lagerlisterne både i København og Aalborg som værende omfattet af dels rekvirentens rettigheder, dels af ophavsretslovens § 19, stk. 1, fjernes fra rekvisiti hylder således at de ikke forhandles, men dog opbevares hos rekviritus." Fogedretten har således ikke truffet bestemmelse om beslaglæggelse af filmværker, og landsretten kan ikke under denne sag tage stilling til, om det vil være i strid med parternes aftale, hvis kærende returnerer filmværker til leverandørerne.

Vestre Landsrets kendelse, 14. september 2006

Ord kan ikke beskrive min skuffelse over landsrettens kendelse. Hvorfor vente ni måneder med at fortælle mig, at mine film slet ikke var beslaglagt? Afgørelsen er *udelukkende* baseret på ordlyden i Dorete Bagers kendelse, så det kunne de have fortalt mig allerede i december 2005! Det var direkte onskabsfuldt.

Kendelsen var en klar sejr til FDV. "Det må efter det foreliggende lægges til grund, at FDV har de ophavsretlige enerettigheder..."

Foreliggende hvad? Absolut intet var fremlagt, som kunne føre til det resultat. FDV havde intet fremlagt om deres rettigheder. De havde blot ført sig frem, som om det var en naturlov, at deres tilladelse til import var nødvendig.

Landsretten burde - som i sagen mod Skat - have ophævet bevissikringen og udsat bevissikringen på udfaldet af EU-Domstolens dom, men den havde i stedet udsat kæremålet i ni måneder, mens den ventede på EU-Domstolens dom. Og så havde den bagefter i bagklogskabens klare lys underkendt Østre Landsret. Ifølge Vestre Landsret havde der aldrig været tvivl om lovens gyldighed!

Intet andet var bedømt. Henrik Karl Nielsen kommenterede bagefter: "Jamen, det er som at dømme en mand for at køre for stærkt, blot fordi han ejer en bil."

58. Justifikationssagen

I justifikationssagen gjorde advokat Henrik Karl Nielsen gældende, at FDV ved at anlægge sag mod Laserdisken ApS havde anlagt sag mod den forkerte part. Forløbet i justifikationssagen viser, hvor langt dommerne er parate til at gå for at hjælpe vennerne i netværket.

Formalitätsindsigelsen

I januar 2006 havde Per Christensen og jeg konkluderet, at frem for at bore i en klodset formalitetsfejl var det bedre at gøre det klart for retten, at jeg havde gjort nøjagtigt, som Johan Schlüter havde skrevet til Kulturudvalget, at man skal gøre. Når det blev klart for dommerne, at konflikten var konstrueret af FDV selv, ville sagen falde, og måske ville FDV endda få en reprimande for deres opførsel.

Det undrede mig, at FDV's advokater turde køre et så klart velovervejet angreb igennem, men måske havde de ikke kalkuleret med, at jeg havde gemt mine breve og indlæggene fra lovforslagets behandling? Imidlertid var der intet, der tydede på, at sammenhængen interesserede domstolene.

Albert Einstein er citeret for at have sagt: "Insanity is doing the same thing over and over again and expecting different results."

Det førte ingen vegne at prøve at forklare sagens sammenhæng. Til gengæld var Henrik Karl Nielsen sikker på, at jeg ikke var omfattet af de anlagte sager mod Laserdisken ApS. Det var lidt bizart. Kun en uge før razziaen havde jeg meddelt Skattecenter Aalborg, at selskabet ville blive opløst inden nytår, men min revisor tøvede. "Det ser ikke godt ud at opløse et selskab, når det lige er blevet stævnet," sagde han, og vi besluttede at vente med at opløse selskabet.

Jeg satte Henrik Karl Nielsen ind i retssagerne om FDV's udlejningsmonopol, hvor dommerne havde været lige så træge. Det var kutyme, at kun FDV måtte udleje i Danmark, og hverken EU-retten eller Johan Schlüters manipulationer fik lov til at stå i vejen. Der var meget déjà vu over situationen, og vi måtte prøve noget nyt. Henrik Karl Nielsen bad da byretten om at få det bevissikrede materiale retur!

Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen har rettet henvendelse til mig i anledning af, at fogedretten i Aalborg den 29. november 2005 har afsagt kendelse om forbud og bevissikring. Af kendelsen fremgår, at rekvisitus/kærende var Laserdisken ApS.

Fogedrettens kendelse af 29. november 2005 har alene retskraft over for Laserdisken ApS, hvilket indebærer, at bevissikringen alene omfatter materiale m.v., der tilhører Laserdisken ApS. Det følger heraf, at min klient, Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen, har krav på at få de bevissikrede effekter, der ikke vedrører Laserdisken ApS, men vedrører Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen, udleveret.

Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, 25. september 2006

Med hensyn til sagsøgtens advokats bemærkninger om, at sagen ikke er rettet mod rette juridiske person, skal alene bemærkes, at dette synspunkt også var forsøgt inddraget under kæresagen for Vestre Landsret, uden at det på nogen måde blev taget til efterretning. Sagsøgte agerede under bevissikringsforretningen i enhver henseende som rette rekvisitus, og dette må også - som af Vestre Landsret - lægges til grund at være sket, alternativt at sagsøgte har accepteret, at kendelserne også vedrører ham.

Det skal oplyses, at der i indeværende uge vil blive indleveret en forbudsbegæring mod Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen til fogedretten i Aalborg.

FDV v/Lars Segato til Retten i Aalborg, 26. september 2006

FDV i panik

Denne gang kom der prompte en reaktion fra Lars Segato. Ifølge retsplejelovens § 351, stk. 4, skal formalitetsindsigelser fremsættes i svarskriftet, og det havde jeg gjort allerede i januar. Ingen reaktion. Lars Segato havde heller ikke kommenteret redegørelsen om ejerforholdene i min skriftlige forklaring til Vestre Landsret.

Men udsigten til, at det bevissikrede materiale fra min personlige virksomhed blev tilbageleveret, fik Lars Segato til at fare i blækhuset. Nu var problemet til at tage og føle på. Retsudvalget har specifikt taget højde for den situation, at der ikke inden 4 uger er anlagt sag mod rekvisitus. Så kan denne kræve materialet tilbageleveret, og det kan ikke bruges i en efterfølgende retssag som bevis for krænkelser eller overtrædelser. Retsplejelovens § 653 c (side 806) indeholder den lovtæst, der svarer til bemærkningerne i afsnit 5.10 (side 787).

Under bevissikringen vidste jeg dårligt nok, hvad der foregik. Lars Segato var i fuld kontrol, og han krævede både det ene og det andet og fik lov til det af Dorete Bager, men bagefter stod det klart, at der var gennemført en dobbelt bevissikring: en bevissikring mod anpartsselskabet Laserdisken ApS samt en bevissikring mod mig, dvs. virksomheden Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen.

Det kunne være sket lovligt, f.eks. hvis FDV havde fulgt Domstolsstyrelsens vejledning til udfyldning af stævningsblanketten (side 692). Niels Bo Jørgensen kunne havde skrevet både selskabet og mig på rekvisitionen. Domstolsstyrelsens vejledning er ikke til at misforstå. Hvis sagsøgte er et selskab, skal både selskabsform og CVR-nr. angives. Hvis sagsøgte er en personligt ejet virksomhed, skal også navnet på ejeren fremgå.

Niels Bo Jørgensen havde af egen fri vilje valgt at indlede retsskridt kun mod Laserdisken ApS, og loven er klar. Da der var gået mere end 4 uger, havde jeg ret til at få det materiale, der ikke vedrørte selskabet, tilbageleveret.

Henrik Karl Nielsen og jeg var godt tilfreds med Lars Segatos reaktion. Først bekræfter han i brevet, at jeg har givet landsretten besked om ejerforholdene, og så bekræfter han indirekte, at jeg ikke er omfattet af retssagen ved at annoncere, at han vil indlevere en forbudsbegæring mod min personlige virksomhed.

Det var ikke med min gode vilje, at der ikke var sket noget i justifikationssagen i ni måneder, men det er normalt, at man afventer udfaldet af et kæremål. Hvis en fogsagsag ophæves i kæremålet, falder sagen også, og justifikationssagen undgås. Det er imidlertid unormalt at vente i ni måneder på et kæremåls afgørelse.

Henrik Karl Nielsen foreslog, at spørgsmålet om rette part behandles særskilt, og det accepterede Lars Segato. I processkriftet til byretten - hvor han angiver de to sagsøgte parter korrekt, men ukorrekt angiver FDV som sagsøger i stedet for medlemmerne - går hans argumentation ud på, at jeg må anses for at være trådt ind i sagen, fordi jeg opførte mig, som om jeg var rette rekvisitus, og fordi jeg ikke allerede før svarskriftet havde gjort opmærksom på formalitetsfejlen.

Foreningen af Danske Videogramdistributører

v/advokat Johan Schlüter

Højbro Plads 10

1200 København K

(sagsøger)

mod

Laserdisken ApS

Prinsensgade 38

9000 Aalborg

CVR-nr. 21 73 05 99

(sagsøgte 1)

og

Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen

Prinsensgade 38

9000 Aalborg

CVR-nr. 10 19 42 45

(sagsøgte 2)

Supplerende sagsfremstilling

Det skal indledningsvist bemærkes, at sagsøger forstår anmodningen om særskilt behandling i medfør af retsplejelovens § 253 af spørgsmålet om rette part, således at det skal afgøres, om hvorvidt sagsøgte 2 også er omfattet af indeværende sag.

Sagsøgte 2 er indtrådt i indeværende sag, hvilket med al tydelighed fremgår af følgende omstændigheder:

Hans Kristian Pedersen var i telefonisk kontakt med sin advokat under forløbet, jf. fogsedogsudskriftet, side 3. Sagsøgte var således ikke afskåret fra juridisk bistand. Sagsøgte havde derfor mulighed for at gøre gældende, at rekvisitionen skulle være indleveret mod en forkert part. Dette skete ikke, og samtlige efterfølgende dispositioner bekræfter, at sagsøgte 2 oplevede sig som part i relation til fogsedforretningerne.

Dommer Henrik Bjørnager Nielsen

Jeg syntes, at Lars Segatos argumenter var temmelig fantasifulde. Hvordan kunne jeg opføre mig som andet end rekvisitus? Han og Dorete Bager var bare kommet busende, så hvad havde han forventet af opførsel fra min side?

Jeg talte ganske vist med advokat Anders Hjulmand i telefonen, men samtalen drejede sig blot om at få lov til at holde et retsmøde. Hvordan mener Lars Segato, at Anders Hjulmand igennem telefonforbindelsen skulle kunne opdage, at det var anpartsselskabet, som FDV havde angivet som rekvisitus?

Hvis jeg havde opdaget fejlen, havde jeg sikkert uden nærmere overvejelser gjort opmærksom på den, men Lars Segato og Niels Bo Jørgensen havde valgt en fremgangsmåde, der så vidt muligt skulle forhindre mig i at komme til orde, og det var lykkedes for dem. De gav mig ikke chancen for at påpege ret meget under fagedforretningen, der var klappet af med Dorete Bager på forhånd.

Retten indkaldte til et forberedende telefonmøde onsdag den 7. marts 2007 kl. 13.00, og det overlod jeg til Henrik Karl Nielsen. Jeg ventede spændt på at høre fra ham, og allerede kl. 13.05 ringede han til mig for at aflægge rapport:

- Ja, det tog ikke lang tid. Dommeren var Henrik Bjørnager Nielsen, og han var godt forberedt. Han indledte med at fortælle Lars Segato, at han havde været alle processkrifterne igennem, og han havde forgæves ledt efter dokumentation på, at du er trådt ind i sagen. Lars Segato begyndte på sit sædvanlige sludder, men det gad dommeren ikke høre på. Han sagde kort, at ifølge retsplejeloven fremgår det af stævningen, hvem der er sagens parter, og nu skriver han i retsbogen, at det er Laserdisken ApS, der er sagsøgt i sagen - og kun Laserdisken ApS. Så gav han Lars Segato tre uger til at fremlægge dokumentation på, at du er indtrådt i sagen.

Det var en fantastisk oplevelse. Det var første gang, at jeg i en tvist mod FDV var stødt på en dommer, der lagde vægt på, hvad der stod i loven!

Det viste sig at være en sjælden oplevelse. I de efterfølgende 10 år var det kun undtagelsesvist, at dommerne fra Retten i Aalborg og Vestre Landsret tog hensyn til lovgivningen, men lige på det tidspunkt skimtede jeg et lys i horisonten.

Det tilkendegaves fra rettens side, at det alene er Laserdisken ApS, som på nuværende tidspunkt kan anses som sagsøgt part i sagen.

Retsbogen for Retten i Aalborg, 7. marts 2007

Jeg skal meddele, at sagsøger kan tiltræde, at ovenstående sag berammes til delforhandling. Sagsøger tiltræder endvidere, at alene Laserdisken ApS er sagsøgt part i sagen.

FDV's proceserklæring, 28. marts 2007

Forligsforhandlinger og deldom

Vi blev indkaldt til delforhandling den 18. september 2007. Lars Segato var ikke klar over, hvad det skulle til for. Han havde jo tabt. Han havde ikke fået medhold i påstanden om, at jeg var omfattet af sagen. Henrik Karl Nielsen forklarede ham, at der ikke var taget stilling til, om Laserdisken ApS var "rette" sagsøgte.

Efter omstændighederne er det ikke så mærkeligt, at Lars Segato begyndte at forhøre sig om mulighederne for et forlig, og jeg accepterede, at vi i forbindelse med delforhandlingen i byretten holdt et forligsmøde.

Da vi mødtes i byretten, var Lars Segato venligheden selv. Trods den håbløse situation for FDV gennemførte han professionelt sin rutine med påstande om, at FDV naturligvis havde krav mod både mig og selskabet, og da Vestre Landsret ikke havde tillagt det betydning, at sagen var anlagt mod selskabet, måtte det være fordi, landsretten anerkendte, at Laserdisken ApS var rette sagsøgte.

Henrik Karl Nielsen gennemgik den fremlagte dokumentation og redegjorde for anpartsselskabsloven, CVR-loven, momsloven og e-handelsloven (side 694). Jeg havde informeret korrekt, og alle bilag viste, at jeg - ikke selskabet - stod bag FDV's "kontrolkøb". Det var derfor en fejl at anlægge sagen mod selskabet.

Det hele var overstået på mindre end en time. Dommer Helle Dietz meddelte, at hun ville afsige dom om 14 dage. Hun forlod retslokalet, og vi andre drøftede et muligt forlig. Jeg fortalte om Davids registreringer og forbudt-programmet, og Lars Segato anerkendte, at det kunne bruges til at undgå parallelimport. Jeg var også interesseret i at afslutte stridighederne. Retssagerne dræned energi, så jeg tilbød at frafalde alle krav om erstatning, hvis FDV også frafaldt alle deres krav. Den fremtidige adfærd måtte så afgøres af retssagen om lovens fortolkning.

Lars Segato lovede at prøve at få medlemmerne til at acceptere forliget. Så tæt var vi på at afslutte retssagerne, men Helle Dietz' delafgørelse ændrede det hele.

Rettens begrundelse og afgørelse

Det lægges til grund som ubestridt, at det ikke var sagsøgte, men Hans Kristian Pedersen, der drev forretningen "Laserdisken", da bevissikring og forbudsforretning blev foretaget. Videre lægges til grund, at sagsøgte ikke, hverken i fogedretten eller senere i Vestre Landsret gjorde gældende ikke at være rette rekvisitus, idet dette anbringende første gang fremsættes under denne justifikationssag. Da fogedretten, som stadfæstet af landsretten, på dette grundlag gennemførte fogedforretningerne mod Laserdisken ApS, er denne juridiske person eneste - og rette - sagsøgte under den påfølgende justifikationssag, hvorfor sagsøgers påstand herom tages til følge. Retten har ikke herved taget stilling til de foreløbige retsmidlers lovlighed.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Sagsøgte, Laserdisken ApS, skal anerkende at være rette sagsøgte.

Dommer Helle Dietz

Der er næppe tvivl om, at Helle Dietz forlængede retssagerne med 8½ år. Sagerne var startet og styret af FDV's advokater, og deres sjuksk var nu ført til en sag mod et inaktivt, tomt selskab og en ulovlig bevissikring mod mig. Det så ikke ud til, at selskaberne ønskede - endsige kendte til - den krig, advokaterne havde startet. De havde givetvis accepteret et tilbud om at komme ud af det igen med skindet på næsen, men Helle Dietz gav advokaterne blod på tanden. Hendes delafgørelse var så vanvittig, at jeg dårligt ved, hvor jeg skal begynde. Sandsynligvis var hun motiveret af et kollegialt hensyn til Dorete Bager, der havde fået problemer, fordi hun ikke havde undersøgt noget som helst, før hun efterkom FDV's ønsker, og Helle Dietz fandt det belejligt at give mig skylden for hele miseren.

Lars Segato er ikke dum. Han så perspektiverne i, at jeg - den eneste, der under bevissikringen ikke var klar over, at Laserdisken ApS var angivet som rekvisitus - fik skylden for Niels Bo Jørgensens fejl, som Dorete Bager burde have opdaget. Hun burde have undersøgt, om der var en sammenhæng mellem rekvisitus og den fremlagte dokumentation, og hun burde have sikret, at bevissikringen skete hos den angivne rekvisitus. Lars Segato kunne pludselig gå på vandet, og prisen for et forlig steg øjeblikkeligt fra 0 kr. til 300.000 kr. i erstatning til FDV, og jeg afslog.

Helle Dietz havde ikke taget stilling til, om bevissikringen var lovlig, så vi skulle i retten igen. Ifølge retsplejelovens § 653 c skal justificationssagen omhandle de krænkelser, som *begrundede* anmodningen om en undersøgelse, så sagen var klar. Uanset om der var tale om ophavsretlige krænkelser, besiddelse af euforiserende stoffer eller ulovlig våbenbesiddelse, kunne FDV's dokumentation ikke begrunde en undersøgelse af selskabet, idet *alle* bilag vedrørte min personlige virksomhed. Uanset hvad problemet måtte være, vedrørte det *ikke* Laserdisken ApS.

I påstandsdokumentet, hvis funktion er at opsummere sagen, nedlagde FDV uden videre en ny påstand om erstatning, men frafaldt påstanden om fogedforbud. Samtidig fremlagde Lars Segato de bevissikrede fakturaer som helt nye bilag. Jeg protesterede og gjorde samtidig opmærksom på, at spørgsmålet om krænkelser af ophavsretlige rettigheder slet ikke havde været behandlet i sagen.

For så vidt angår sagsøgers nye påstand og nye bilag skal jeg med henvisning til artikel 6 i Den Europæiske Menneskeretskonvention meddele retten, at jeg ikke ser mig i stand til at forholde mig til den nye påstand allerede under domsforhandlingen den 5. februar. Det bemærkes, at relevante spørgsmål som lovfortolkning, erstatningsgrundlag, erstatningsansvar, tabsbegrænsning og culpa ikke har været behandlet i sagen tidligere. Endvidere har sagsøger været i besiddelse af de fremlagte bilag siden den 11. december 2006, hvorfor det ikke kan anses for undskyldeligt, at erstatningspåstanden først fremsættes nu.

Helle Dietz' ufattelige afgørelse

Jeg kan ikke finde anden forklaring på Helle Dietz' adfærd, end at hun ville bruge mig som syndeboek for FDV's og Dorete Baggers fejl.

Lars Segato indså, at han ikke kunne forsvare et forbud mod salg rettet mod et tomt selskab, så han frafaldt påstanden om forbud. Helle Dietz tillod ham ikke at fremsætte den nye påstand om erstatning så sent i forløbet. Selv for hende var det for sent, men hun gav ham til gengæld en anden og endnu større gave.

Jeg havde ikke forestillet mig, at hun ville tillade Lars Segato at fremlægge de bevissikrede fakturaer som bilag, før det var afgjort, om bevissikringen var lovlig, men det gjorde hun allerede under domsforhandlingen:

- Jeg er ligeglad med, om bilagene er fundet i et gammelt skur. Hvis de kan belyse, hvad der er sket, kan de fremlægges, sagde hun overraskende og lagde op til, at FDV kunne anlægge en erstatningssag mod mig efterfølgende.

Omstændighederne betød intet. Hun så bort fra, at salget vedrørte film, der var importeret før lovens ikrafttræden og solgt efter aftale med FDV's advokat Torben Steffensen, eller film, der var importeret, efter at FDV og medlemmerne kunne have gjort indsigelse, men ikke havde reageret. Det er et mysterium, hvordan hun kom frem til, at FDV skulle have erstatning. Er der opstået en ny naturlov?

Laserdisken parallelimporterer => FDV skal have erstatning

Rettens begrundelse og resultat

Det fremgår af de fremlagte bilag, herunder sagens bilag 9, der er indsamlet af den af fogedretten udpegede edb-sagkyndige, at sagsøgte fra den 2. januar 2003 har solgt en række film, bl.a. importeret fra USA. Sagsøgers medlemmer har rettighederne til en større andel af disse film, og det findes på baggrund heraf godtgjort, at sagsøgte i en periode fra den 2. januar 2003, til virksomheden blev overdraget 1. juli 2004, ved parallelimport og salg har krænket sagsøgers medlemmers rettigheder, og den den 29. november 2005 foretagne bevissikring har været nødvendig for sagsøger, bl.a. med henblik på at kunne opføre et erstatningskrav. Bevissikring efter retsplejelovens § 653, stk. 2, kan foretages også vedrørende afsluttede handlinger, hvorfor den foretagne bevissikring har været lovlig.

For så vidt angår sagsomkostninger har retten lagt vægt på, at justifikationspåstanden vedrørende det nedlagte fogedforbud er frafaldet, at dette først skete i påstandsdokumentet, og at sagsøger i samme påstandsdokument nedlagde ny påstand om erstatning, og at retten ikke tillod denne påstand nedlagt. Under hensyn hertil, og til sagens resultat, ophæves sagens omkostninger.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, Laserdisken ApS, skal anerkende, at den af Fogedretten i Aalborg den 29. november 2005 gennemførte bevissikring var lovlig.

Retssikkerhedsproblem nr. 1: Selvinkriminering

Det provokerede mig i sig selv, at jeg blev bebrejdet ikke at have reddet Dorete Bager og FDV, når de selv havde tilrettelagt et forløb, der forhindrede mig i det, men lad os forlade de logistiske umuligheder og se på de retssikkerhedsmæssige problemer. Lad os begynde med beskyttelsen mod selvinkriminering.

Hvis man arresteres i USA og efterfølgende forhøres af politiet, vil man få sine rettigheder læst op. Det sker ofte med følgende ord: "You have the right to remain silent. Anything you say can and will be used against you in a court of law. You have the right to an attorney. If you can't afford an attorney, one will be provided for you. Do you understand the rights I have just read to you? With these rights in mind, do you wish to speak to me?" Hvis det ikke bliver sagt, og arrestanten ikke giver et positivt samtykke, kan forklaringen ikke bruges i retten.

Fra amerikansk tv kendes også begrebet "take the fifth". Der henvises til den amerikanske forfatnings femte tilføjelse, en del af de såkaldte *Bill of Rights*, der fastslår, at en anklaget ikke er forpligtet til at vidne mod sig selv og herunder ikke kan tvinges til at udlevere oplysninger til skade for sig selv.

Den Europæiske Menneskeretskonvention indeholder en lignende ret til en fair retssag, der ifølge Domstolens praksis omfatter "the individual's right to remain silent and not to contribute to incriminating himself".

På dansk er det blevet til, at man ikke må tvinges til at udlevere oplysninger til skade for sig selv. Det kaldes selvinkriminering. Ikke alene har alle danske statsborgere disse rettigheder, det er også politiets og dommernes pligt at informere de anklagede om det. Problematikken blev også debatteret under forhandlingerne om bevissikringsreglerne, så man behøver ikke at have studeret international ret for at kende til disse regler. Det er rigeligt at læse Retsudvalgets bemærkninger til bevissikringsreglerne (side 787).

Alligevel er alt dette totalt ukendt for Retten i Aalborg og Vestre Landsret, men Elmir Tartic fra Københavns Byret advarede korrekt både Kenn og mig. Der skal jo ikke megen fantasi til at forestille sig, hvad der ville være sket, hvis jeg under fogedforretningen havde sagt til Dorete Bager og Lars Segato:

- Det er faktisk ikke Laserdisken ApS, der ejer Laserdisken. Det er mig!

Antruffet blev medarbejder Kenn Andersen, der blev gjort bekendt med sagen og fik udleveret rekvisition med bilag. Han blev vejledt om, at han ikke havde pligt til at afgive forklaring, og at han havde ret til at tilkalde en advokat. Han oplyste, at Laserdiskens ejer er Hans Kristian. Han kontaktede ejeren telefonisk. Derefter talte fogeden med ejeren, som forklarede, at han var i Laserdiskens lokale i Aalborg i anledning af tilsvarende fogedsag. Han blev vejledt om, at han ikke havde pligt til at afgive forklaring, og at han havde ret til at indkalde en advokat til fogedforretningen i København.

Fra Elmir Tartics kendelse, 29. november 2005

Eksempel 1: Judge John Deed

Princippet er dramatiseret i BBC's tv-serie *Judge John Deed*, sæson 3, afsnit 3, *Conspiracy* (2003). En ung mand er indkaldt for at vidne i en kontroversiel sag, men det viser sig, at advokaten prøver at sværte vidnet til ved at afsløre ham som en utroværdig kriminel person, hvorefter dommer John Deed griber ind.

Advokaten, mr. Cantwell, læser fra et brev: - "If you don't let me have £1.000 I'll send your letters to the Daily Mail and tell them the whole dirty truth about you." Did you write that to mr. Roxborough on the 1st of March?

Vidnet, mr. Toombs: - I can't remember.

Advokaten: - You can't remember? Did you often write letters like this?

Dommeren: - Are you exhibiting this, mr. Cantwell?

Advokaten: - I will be, my lord.

Dommeren: - Do you have a handwriting expert?

Advokaten: - You bet we do. Well, mr. Toombs?

Dommeren: - Mr. Toombs, before you answer, has anyone advised you that you might expose yourself to the serious charge of blackmail under Section 21 of The Theft Act 1968?

Advokaten: - Does your Lordship have to hand him the lifeline?

Dommeren: - Come off it, mr. Cantwell, it's the oldest rule in the book. Mr. Toombs, no one is bound to answer any question if the answer might lay them open to a criminal charge.

Eksempel 2: JAG

Næste retssikkerhedsproblem er begrebet "probable cause", som man heller ikke kan undgå at støde på, hvis man ser amerikanske tv-serier. Dette eksempel er fra *JAG* (Interne Affærer), sæson 6, afsnit 14, *Killer Instinct* (2001).

Dommeren: - I'm extremely disappointed in what I've heard from the prosecution today. At best, a witness have been evasive, at worst, he testified untruthfully. The law is clear: The information gained after a search cannot be used to support probable cause for that search. Therefore I'm granting the defence's motion. The evidence found in Petty Officer Duell's locker is suppressed.

denskjultekorrupsion.dk/video46
Judge John Deed, sæson 3, afsnit 3

denskjultekorrupsion.dk/video47
JAG, sæson 6, afsnit 14

Retssikkerhedsproblem nr. 2: Retsgyldig grund jf. “probable cause”

På dansk kaldes det retsgyldig grund. Princippet genfindes i retsplejeloven. Det er ikke tilfældigt, at der i § 653 c står, at der skal anlægges retssag om de krænkelser, “som *begrundede* anmodningen om en undersøgelse.”

Min situation var den samme som den i *JAG*, hvor der blev foretaget en ransagning af Duells skab. Her fandt man relevant bevismateriale, men det retfærdiggjorde ikke, at der savnedes et retsgrundlag for ransagningen.

Tv-serien afspejler virkeligheden, for begrebet er indført i demokratiske lande for at begrænse magthavernes brug af vilkårlige ransagninger og for at sikre lovlig indsamling af beviser.

§ 653 c. Rekvirenten skal inden 4 uger efter modtagelsen af fogedrettens meddelelse om, at undersøgelsen er afsluttet, anlægge retssag vedrørende de krænkelser eller overtrædelser, som begrundede anmodningen om undersøgelse, medmindre rekvisitus frafalder forfølgning. Har rekvisitus ikke frafaldet forfølgning, og anlægges retssag ikke rettidigt, skal fogedretten og rekvirenten efter anmodning fra rekvisitus tilbagelevere beslaglagte genstande og dokumenter, fremstillede kopier og andet bevismateriale hidrørende fra undersøgelsen, og det under undersøgelsen fremkomne kan ikke anvendes som bevis for krænkelser eller overtrædelser.

Retsplejelovens § 653 c, stk. 1

Problemstillingen var særlig aktuel på det tidspunkt. Den 30. januar 2008 havde DR sendt en dokumentarfilm om hemmelige amerikanske fangetransporter, der foregik på dansk/grønlandsk territorium i og med, at de amerikanske fly mellemlandede på Grønland. Det var tvivlsomt, om de amerikanske fangetransporter var i overensstemmelse med menneskerettighederne, og der blev taget kraftig afstand fra en mulig anvendelse af danske flyvepladser til sådanne krænkelser.

Det affødte en forespørgselsdebat i Folketinget den 6. februar 2008. Der blev talt om en undersøgelseskommission, da Finn Aen (EL) foreslog, at man kunne borde de mistænkte fly og således finde ud af, om der foregik noget ulovligt. Det affødte følgende svar fra justitsminister Lene Espersen (KF):

Jeg vil sige til hr. Frank Aen, at retsplejelovens regler er meget klare. Der skal være en konkret mistanke - og også en mistanke med en vis styrke - for at politiet kan borde et fly. Og hvis det, hr. Frank Aen nu lægger op til, er Enhedslistens nye retspolitik, altså at danske politimyndigheder skal kræve, at et fly, der har et vist nummer, og som man tror, er ulovligt, skal mellemlande i Danmark, og at vi kan borde det uden noget konkret mistankekrav, så vil jeg sige, at der er meget af Enhedslistens retspolitik, der skal revideres.

Det svarer jo til, at en hvilken som helst forening eller person kan udslynge en beskyldning mod andre, som så selv har ansvaret for at bevise deres uskyld. Sådan spiller klaveret altså ikke i et retssamfund, må jeg sige til hr. Frank Aen.

Justitsminister Lene Espersen (KF) til Frank Aen (EL), 6. februar 2008

Retssikkerhedsproblem nr. 3: Anvendelsen af ulovlige beviser

Men sådan spiller klaveret faktisk hos Retten i Aalborg og Vestre Landsret - også når det gælder anvendelsen af ulovlige beviser.

Ifølge forfatterne til den kommenterede menneskeretskonvention (side 773) er der ikke tvivl om, hvordan Menneskeretsdomstolen ser på anvendelsen af beviser, der er tilvejebragt i strid med beskyttelsen af privatlivets fred: "Anvendelsen af ulovlige beviser anses ikke i sig selv for stridende mod art. 6. Dette gælder dog naturligvis ikke, hvor der er tale om beviser, der er tilvejebragt i strid med andre bestemmelser i EMRK, f.eks. art. 3 om tortur m.v. eller art. 8 om privatlivets fred."

Eksempel 3: Judge John Deed

Hvordan forholder John Deed sig til anvendelsen af ulovlige beviser? Det fandt vi ud af i sæson 2, afsnit 1, *Political Expediency* (2002). Igen står han over for mr. Cantwell, der prøver at forsvare sit bevismateriale:

Mr. Cantwell: - My lord, these records are a matter of fact.

Dommeren: - Mr. Cantwell, the moment we begin to admit evidence that has been obtained in violation of the law, the whole moral legitimacy upon which the legal system is founded begins to crack. The end does not justify the means in this process. If it did, we might just as well torture everybody suspected of a crime. Under Section 78 of the Police and Criminal Evidence Act 1984, and you know the section, the court may exclude evidence if it appears that, having regard to all the circumstances - including those under which it was obtained - it's admission would have an adverse affect. I'm going to exclude it.

Eksempel 4: Water Rats

Hvad bør konsekvensen af en formalitetsfejl være?

I den australske tv-serie *Water Rats* om havnepolitiet i Sydney måtte de lade en narkohandler gå efter en ransagning, fordi der var skrevet en forkert dato på kendelsen. Mere skulle der ikke til, før de var nødt til at lade narkohandleren gå. Så kunne de skændes om, hvem der havde ansvaret for at se efter, om alt stemte. Eksemplet er fra sæson 6, afsnit 14, *Broken English* (2001).

denskjultekorrupsion.dk/video48

Judge John Deed, sæson 2, afsnit 1

denskjultekorrupsion.dk/video49

Water Rats, sæson 6, afsnit 11

Retssikkerhedsproblem nr. 4: Konsekvensen af formalitetsfejl

Tænk, hvis jeg ikke havde været på arbejde den 29. november 2005, men var taget på ferie? Hvem ville de så give skylden for Niels Bo Jørgensens og Dorete Bagers fejl? Bevissikringen ville jo være gennemført under alle omstændigheder!

Hvad ville konsekvensen være, hvis bevissikringen blev ophævet? Ja, det ville få den virkning, at FDV ikke kunne snage i, hvad der solgte godt i Laserdisken, men det ville ikke få indflydelse på deres rettigheder. Det ville højst påføre dem den ulempe, at de skulle anlægge en almindelig retssag - sådan som alle andre i Danmark er nødt til. Hvis FDV's nye fortolkning viste sig at være rigtig, var min parallelimport naturligvis ulovlig, og hvis også de erstatningsretlige betingelser var opfyldt, risikerede jeg at skulle betale erstatning til en eller anden. Hvis retten fik brug for mit regnskabsmateriale ved bedømmelsen af et eventuelt krav, kunne de få adgang til mine regnskaber ved edition. Det betyder, at retten pålægger mig at give dem adgang til mine regnskaber.

Konsekvenserne for FDV ville i realiteten være uhyre beskedne. De ville kun blive handicappet på den måde, at de ville blive stillet som alle andre sagsøgere, men mine handlinger var tilsyneladende så alvorlige, at dommerne var villige til at se bort fra almindelige retssikkerhedsmæssige principper. Jeg havde solgt film, der ikke var udgivet af FDV. "Fy fan," som de siger i Sverige.

Hvis jeg derimod havde begået en mere almindelig forbrydelse, f.eks. stukket en anden person ned med en kniv, var jeg sluppet for straf, for i sådanne sager går domstolene ikke på kompromis med retssikkerheden jf. artiklen nedenfor.

Efter den uheldige hændelse med knivstikkeren fremsatte justitsminister Lene Espersen et lovforslag, der skulle gøre det lettere for anklagemyndigheden at forkynde en ankestævning fremover. Der er ikke ændret på reglerne om bevissikring, så politikerne er åbenbart tilfredse med, at dommerne ser bort fra lovgivningen, når målet er at forfølge FDV's - og andre monopolders - konkurrenter.

Knivstikker går fri efter politifejl

En banal procedurefejl begået af Fyns Politi har fået alvorlige og dramatiske konsekvenser for en familie på Østfyn. Familiefaderen på 46 år blev den 1. maj sidste år stukket ned med kniv i Nyborg og er i dag stadig under behandling på psykiatrisk afdeling på Odense Universitetshospital.

Den formodede knivstikker gik fri i byretten i Svendborg, fordi vidner blev truet til tavshed. Da Fyns Politi skulle forkynde anketiltalen for den formodede knivstikker, var han væk. Derfor skete forkyndelsen til en søster på adressen i Bøgeparken i Volls-mose. Det var efter reglerne. Men fordi søsteren ikke har bopælsadresse samme sted som den tiltalte, har Østre Landsret afvist sagen. Den, der førte kniven mod den 46-årige familiefader, bliver dermed aldrig stillet til ansvar, og nu er sagen lukket.

Ankesagen

Da Laserdisken ApS i 2005 ifølge planen skulle opløses, var dets egenkapital på 149.000 kr. FDV's fejl havde påført selskabet omkostninger til advokater på over 164.000 kr. Min opsparing i selskabet var tabt, og jeg måtte indskyde yderligere 15.000 kr. for at kunne betale regningerne.

Jeg var ikke indstillet på at bløde for FDV's overfald og fejl. FDV havde kun fået medhold i ét punkt, og det skyldtes Helle Dietz' tilsidesættelse af princippet om retsgyldig grund. Jeg ankede dommen for at afprøve det principielle spørgsmål, om det bevissikrede materiale kan begrunde selv samme bevissikring. Og så ville jeg have FDV til at betale sagens omkostninger.

I svarskriftet nedlagde FDV den samme påstand om erstatning, som var afvist af Helle Dietz. Lars Segato var informeret om, at han kunne appellere kendelsen, og det havde han ikke gjort. Han fremsatte bare den afviste påstand i ankesagen, og han gjorde FDV's tabsopgørelse til svarskriftets hovedtema.

Jeg protesterede og henviste specifikt til de tidligere ankesager mod FDV, hvor landsretten både i injurieszagen og udlejningssagen havde afvist at tage stilling til forhold, som byretten ikke havde taget stilling til. I udlejningssagen havde jeg for byretten nedlagt påstand om erstatning, men Arildsen ville behandle lovligheden af forbuddet først. Derfor blev erstatningsspørgsmålet først aktuelt i landsretten, som ikke desto mindre afviste at behandle mit erstatningskrav (side 401).

Trods min protest godkendte Vestre Landsret påstanden, og dermed ændrede sagen karakter. Nu indgik ophavsretslovens fortolkning, der var afgørende for, om min adfærd havde været forkert. Men Lars Segato kom ikke ind på dette. For ham var det stadig en naturlov, at parallelimport begrundede FDV's erstatningskrav, og han undlod at forholde sig til ankesagens tema, retsgyldig grund. Uden antydning af sagsforberedelse om disse to temaer berammede landsretten domsforhandling. Jeg skulle møde den 21. december 2009 og betale 2.120 kr. i retsafgift.

Jeg drøftede situationen med Per Christensen. Landsretten lagde tydeligvis op til, at Laserdisken ApS summarisk skulle dømmes til at betale erstatning til FDV, så jeg kunne skyde en hvid pind efter mit håb om at få omkostningerne dækket. Jeg var ikke forpligtet til at skyde flere penge i selskabet, om det så blev dømt til at betale en trillionard kr. til FDV, men at gennemføre sagen på de nye præmisser ville være spild af tid og penge. Jeg undlod at betale retsafgiften, hvorefter Vestre Landsret ophævede min anke. Derefter frafaldt FDV påstanden om erstatning.

Fremsættelse af nye påstande og anbringender, der medfører, at sagen udvides med krav, der ikke har været behandlet i foregående instans, bør i reglen undgås, da ankeinstansen ellers, for så vidt angår disse krav, kommer til at afsige dom som første og i almindelighed også som sidste instans.

For så vidt angår kærendes bemærkninger om, at Vestre Landsret ikke iagttag kærendes bemærkninger om det forhold, at sagen er anlagt mod kærende og ikke Laserdisken v/ Hans Kristian Pedersen, skal det bemærkes, at Vestre Landsret selvfølgelig har været bekendt med dette forhold, al den stund kærende meddelte dette *skriftligt* til Vestre Landsret.

FDV v/Lars Segato til Østre Landsret, 23. maj 2007

Østre Landsrets behandling af kæremålet

Under fogedforretningen i København havde Elmir Tartic fra Københavns Byret afventet, hvad Dorete Bager besluttede i Aalborg, og Østre Landsret stillede også kæremålet i bero, indtil Vestre Landsret havde truffet afgørelse.

Min omhyggelige redegørelse var også sendt til Østre Landsret, men jeg turde ikke løbe risikoen for, at de lige så skræmmet afviste at iagttage Johan Schlüters fortolkningsbidrag og mine foranstaltninger til at undgå forbudt parallelimport, så jeg skiftede strategi. Jeg skrev til Østre Landsret, at Vestre Landsret så ud til at have overset mine indlæg, og for Østre Landsret ville jeg alene gøre gældende, at de anfægtede handlinger ikke havde noget at gøre med Laserdisken ApS.

Lars Segato protesterede. Lidt usædvanligt forsøgte han at bestemme, hvad jeg ville gøre gældende, og han afviste, at Vestre Landsret havde undladt at iagttage, at det ikke var Laserdisken ApS, der ejede Laserdiskens butikker.

Østre Landsret anerkendte, at der ikke var fremlagt oplysninger, der gav grund til at antage, at Laserdisken ApS i november 2005 disponerede over lokaler, computere eller andet på adressen Sankt Peders Stræde 49, København, og at der her ville kunne findes bevis for krænkelse. Østre Landsret ophævede bevissikringen og bestemte, at FDV skulle betale Laserdisken ApS 5.000 kr. i sagsomkostninger. En sejr over FDV var så usædvanlig, at jeg tog et billede af checken som minde.

Erfvervs- og investeringscenter City · Ny Østergade 25 · 1101 København K · Tlf. 33 52 52 08 · www.forbank.dk

København DEN 11/10-2007 BETAL MOD DENNE CHECK KR. 5000,-

KRONER femtusinde 00/100

TIL Laserdisken ApS
Att.: Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Ålborg

KONTO NR. 2031403

Johan Schlüter advokatfirma
Højbjergs Allé 10, ØK 100 København K
Tlf. 32 71 20 00 - Fax 32 71 21 00

TIL BANK/ETTER BANKER

CHECK NR. 5401890 REG. NR. 5470 TX KONTO NR.

forstredernes bank
fa bedre råd

Check fra FDV til Laserdisken ApS, 11. oktober 2007

59. Reparationssagen

Hvad gør man som dommer, når man har stolet lidt for meget på den ene part og er "kommet til" at gennemføre en bevissikring uden den fornødne retskendelse? I Dorete Bagers tilfælde rettede hun sin egen fejl året efter med en retrospektiv kendelse om den bevissikring, hun allerede havde foretaget.

Forhåndsorienteringen til fogedretten

Lars Segato havde truet med en fogedforretning mod min personlige virksomhed, medmindre jeg bekræftede, at jeg ikke ville importere og sælge importerede film i strid med FDV's medlemmers rettigheder. Jeg har ikke tal på, hvor mange gange jeg har bekræftet dette både før og efter lovens ikrafttræden, men selvom de ikke havde påvist så meget som ét eneste eksempel på, at forbudt-programmet eller David Bjerres registreringer havde svigtet, fremturede de uanfægtet. For en god ordens skyld bekræftede advokat Henrik Karl Nielsen det én gang til (næste side).

Kunne Dorete Bager finde på at vende tilbage for at gennemføre en ny uanmeldt bevissikring? Det ville jeg prøve at imødegå ved at skrive et brev til fogedretten. Det fik titlen *Forhåndsorientering om mine holdninger og handlinger* og var for det tilfældes skyld, at jeg heller ikke i anden omgang fik chancen for at komme til orde. Jeg påpegede dog samtidig, at da FDV allerede havde annonceret en ny forbudsbegæring, var formålet med en uvarslet bevissikring forspildt.

Da jeg ikke vidste, om fogedretten ville tillade et retsmøde, gjorde jeg meget ud af på forhånd at forklare - med gennemgang af lovforslagets behandling i 2002 med citater og direkte links til dokumenterne på Folketingets hjemmeside - at jeg havde gjort præcis, som Johan Schlüter havde skrevet til Folketinget, at man skal gøre. Jeg havde positivt skrevet til dem, der ifølge Johan Schlüter kunne forbyde parallelimport, og jeg havde spurgt, om de også ville gøre det, og jeg havde lovet, at jeg ville respektere deres eventuelle forbud. Hvordan kunne det være culpøst - altså ansvarspådragende - i forhold til dem?

Kan jeg bebrejdes, at jeg arbejder efter Johan Schlüters egen fortolkning?

Er det culpøst at fortolke en lovgivning *efter* dens vedtagelse på samme måde, som forslaget blev fortolket under behandlingen i Folketinget *før* dets vedtagelse?

Mit udgangspunkt for fortolkningen af loven er - som beskrevet af Johan Schlüter selv - at et forbud forudsætter, at der findes en dansk rettighedshaver, som *kan* og *vil* forbyde parallelimport. Der er for mig ingen tvivl om, at loven forud for vedtagelsen af alle parter blev opfattet sådan, at en dansk rettighedshaver kunne forbyde parallelimport, hvorefter det ville være ulovligt.

Min klient mener ikke, at den af sagsøgerne ønskede erklæring i sit indhold reelt adskiller sig fra de erklæringer, som Laserdisken ApS sendte til FDV's medlemmer den 12. februar 2003.

Min klient respekterer naturligvis sagsøgernes rettigheder i ophavsretslovens § 19 i den fortolkning, der lå til grund for lovens vedtagelse, herunder sagsøgernes ret til at forbyde parallelimport af filmtitler, hvortil de har de danske enerettigheder.

Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, 2. oktober 2006

Vestre Landsret ville i sagen mod Laserdisken ApS ikke tage stilling til parternes "aftale" om de beslaglagte film, som tilsyneladende ikke var beslaglagt alligevel. Det kan undre, at de tre landsdommere - Eskild Jensen, Torben Geneser og Peter Buhl - kunne afvise, at der var tale om en beslaglæggelse, da ingen af dem var til stede under fogedforretningen den 29. november 2005 og heller ikke havde talt med nogen, der var. Eskild Jensen mente jo slet ikke, der var grund til at holde et retsmøde, så de kunne umuligt vide, hvad der var sket. Af gode grunde kunne de ikke vide andet, end hvad Dorete Bager havde valgt at skrive i retsbogen.

Jeg var ikke imponeret over kvaliteten af deres arbejde, men jeg var bevidst om mit løfte til Dorete Bager. Uanset deres kendelse måtte det være op til hende at bekræfte, at jeg kunne råde over filmene igen. Jeg afsluttede mit brev således:

"Samtlige DVD-plader, som blev fjernet fra hylderne efter Lars Segatos krav under den forrige fogedforretning, opbevares fortsat i min kælder. Jeg afventer rettens bekræftelse på, at jeg kan råde over pladerne igen. Selvom forbuddet blev nedlagt mod Laserdisken ApS, afventer jeg rettens afgørelse på, om forbuddet også omfatter min nuværende virksomhed Laserdisken."

Dorete Bager svarede den 5. oktober 2005 uden at nævne de beslaglagte film, og hun henviste til justificationssagen, så vidt angik omfanget af forbuddet. Samme dag fremsendte Lars Segato en ny rekvisition til fogedretten (næste side).

Fogedretten har modtaget Deres skrivelse af 1. oktober 2006 vedrørende en verserende bevissikrings- og forbudssag. Skrivelsen benævner De "En forhåndsorientering om mine holdninger og handlinger". De anmoder heri om fogedrettens stillingtagen til, hvorvidt en allerede afholdt bevissikrings- og forbudssag vedrørende Laserdisken ApS tillige omfatter Dem personligt. Fogedretten gør i den forbindelse opmærksom på, at der for tiden verserer justificationssag vedrørende det nedlagte forbud. I denne er det af Dem fremsatte spørgsmål tillige et tema. I den sag er De repræsenteret ved advokat. Fogedretten finder det derfor mest korrekt, at korrespondance desangående foretages mellem sagens advokater og retten / fogedretten.

Retsassessor Dorete Bager til Laserdisken, 5. oktober 2006

Påstande

1. Det forbydes rekvisitus at importere DVD film (filmværker) fra lande uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) med henblik på salg eller anden form for distribution i Danmark, når der foreligger eksemplarer af filmværker, hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder.
2. Det forbydes rekvisitus at sælge DVD filmværker allerede importeret fra lande uden for EØS og som forefindes hos rekvisitus, når der er tale om filmværker, hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder.

I forbindelse med forbudets nedlæggelse skal jeg endvidere anmode fogedretten om, at der:

3. I henhold til retsplejelovens § 653 foretages bevissikring af al materiale der kan belyse omfanget af krænkelserne, herunder det materiale, der er i hænde hos Fogedretten i Aalborg efter bevissikring foretaget 29. november 2005 mod Laserdisken ApS.
4. I henhold til retsplejelovens §§ 645 og 653 b foretages inddragelse af samtlige i rekvisiti besiddelse værende eksemplarer af filmværker, hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder og som er importeret i strid med disse enerettigheder.

Sagsfremstilling

Rekvirentens medlemmer har i brev af 26. september 2006 til retten i Aalborg (bilag 6) afvist, at der skulle være grundlag for at udlevere noget materiale til Hans Kristian Pedersen henholdsvis afvist at det nedlagte forbud under de foreliggende omstændigheder ikke har retskraft overfor Hans Kristian Pedersen. Det bemærkes, at rekvirenterne er af den opfattelse, at rekvisitus senest ved indlevering af sit kæreskrift af 23. december 2005 - hvor han af sig selv personligt angives som part, og hvor der påstås ophævelse - er indtrådt som part i sagen.

Hans Kristian Pedersen bærer i øvrigt ansvaret for, at driften fremstår som drevet i selskabsform, hvilket bl.a. også fremgår af det brevpapir, der benyttes. Videre bemærkes, at den hjemmeside der bl.a. benyttes til de af forbudet omfattede aktiviteter er registreret som tilhørende Laserdisken ApS, jf. bilag 7. På baggrund af ovennævnte skal det fremhæves, at det er rekvirenternes opfattelse, at Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen allerede i dag er omfattet af det nedlagte forbud og at rekvirenterne er berettiget til at forfølge enhver fremtidig krænkelse som en overtrædelse af dette forbud.

For imidlertid at undgå enhver tvivl om, at Hans Kristian Pedersen er omfattet af det nedlagte forbud personligt indleveres nærværende begæring.

Om det materielle grundlag for forbudet henvises i det hele til den forbudsrekvisition med bilag, der er fremsendt den 11. oktober 2005 til fogedretten i Aalborg (rettens jr. Nr. FS 40-5917/2005). Rekvirentens rekvisition af 11. oktober 2005 fremlægges som bilag 8, idet de med rekvisitionen følgende bilag fremlægges som bilag 8a-8g.

Information om domænet **laserdisken.dk**

Domain: laserdisken.dk
 DNS: laserdisken.dk
 Registered: 1998-03-24
 Expires: 2007-03-31
 Registration period: 1 year
 VID: no
 Status: Active

Registrant
 Handle: L557-DK
 Name: Laserdisken
 Address: Prinsensgade 38
 Postalcode: 9000
 City: Aalborg
 Country: Danmark
 Phone: +45 98 13 22 22

Administrator
 Handle: HKP5-DK
 Attention: Hans Kristian Pedersen
 Address: Prinsensgade 38
 Postalcode: 9000
 City: Aalborg
 Country: Danmark
 Phone: + 45 98 13 22 22

DK Hostmaster om laserdisken.dk

FDV's løgne og manipulationer

Lars Segato løj og manipulerede så utilsløret, at det undrede mig, at han turde. Det måtte da svie til ham, når han blev afsløret?

Trods hans eget brev til Retten i Aalborg (side 798) påstod han i den nye rekvisition, at det først var efter landsrettens kendelse, at jeg fortalte om overdragelsen af aktiviteterne, og han påstod også, "at driften fremstår som drevet i selskabsform."

Nu støttede han den sidste løgn på et andet bilag: selskabets registrering af domænet laserdisken.com. Det må kaldes klassisk brug af mørkelygten, for mens det er rigtigt, at selskabet stod som registrant af dette domæne, var det irrelevant, da det domæne slet ikke blev brugt. Det fremgik af hans egne bilag, at han havde handlet på laserdisken.dk, og det fremgik af DK Hostmaster, at dette domæne ikke er registreret af selskabet, men af mig! Hvordan kunne han tages alvorligt?

To: 'Johny_Gotfredsen@paramount.com'

Subject: Laserdiskens SE-nummer

Vil du give rette vedkommende besked om, at Laserdiskens SE-nr. (VAT-nr) er 101942 45. I må IKKE længere bruge nr. 21730599, som I hidtil har brugt.

Laserdiskens e-mail til Paramounts repræsentant, 12. september 2005

FAKTURA		Sidenr: 1
Fakturanr 191004857	Fakturadao 2005-09-07	Forfaldsdato 2005-10-20
Betalingsbetingelser Løb. måned + 20 dage		
Kundenr S8027	Deres VAT nr DK21730599	
Køber Laserdisken Prinsensgade 38 DK-9000 Aalborg		

FAKTURA		Sidenr: 1
Fakturanr 191008201	Fakturadao 2005-11-09	Forfaldsdato 2005-12-20
Betalingsbetingelser Løb. måned + 20 dage		
Kundenr S8027	Deres VAT nr DK10194245	
Køber Laserdisken Prinsensgade 38 DK-9000 Aalborg		

Det var vildt, at jeg blev beskyldt for at vildlede om ejerforholdene, når jeg havde informeret korrekt og efter loven alle relevante steder. Et elementært kendskab til selskabsret var nok til øjeblikkeligt at udelukke, at Laserdisken ApS havde noget at gøre med det såkaldte kontrolkøb, men jeg kunne fremlægge endnu stærkere dokumentation for min åbenhed om ejerforholdene.

Da jeg overtog butikkerne fra anpartsselskabet, gav jeg samhandelsparterne besked. Hos PBS førte det som tidligere omtalt til, at jeg var nødt til at indgå en helt ny internetindløsningsaftale (side 657).

Nogle måneder før fogedforretningen havde jeg bemærket, at Paramount ikke havde udskiftet anpartsselskabets CVR-nr. med mit eget på deres fakturaer, og jeg havde pligttopfyldende gjort repræsentanten opmærksom på ændringen og bedt ham om at give besked til "rette vedkommende". Hvis Paramount var i færd med at anlægge retssag mod mig, omfattede "rette vedkommende" også deres advokat. Der var ikke tvivl om, at Paramount kendte til ejerskiftet, da bevissikringen fandt sted. Var det min opgave særligt at bede dem informere deres advokat i tilfælde af, at han i al hemmelighed forberedte en retssag mod mig?

Lars Segato påstod også, at jeg vildledte med brevpapiret. Også det var usandt. Jeg var omhyggelig med at bruge det rigtige brevpapir. Det havde min revisor lært mig, da jeg oprettede anpartsselskabet. Selvfølgelig brugte jeg anpartsselskabets brevpapir i 2003, da jeg fortalte Niels Bo Jørgensen om mine planer. Det var også korrekt at bruge dets brevpapir i forbindelse med retssagen mod selskabet. Han tog alle midler i brug for at give mig skylden for deres egne sjuskefejl.

Hvad skulle al det halløj egentlig til for? Jeg havde indstillet parallelimporten, og det faktum brugte Lars Segato endda som argument for, at jeg var omfattet af sagerne mod Laserdisken ApS, så det kunne ikke være det. Nej, det handlede om at få adgang til det materiale, der allerede var bevissikret. Det handlede om at omgå min ret i henhold til retsplejelovens § 653 c. Formålet med rekvisitionen var at forhindre, at jeg fik tilbageleveret det bevissikrede materiale.

Lars Segato mente, at jeg var omfattet af retssagen mod Laserdisken ApS, men han var alligevel ikke mere sikker, end han indleverede den nye begæring "for at undgå enhver tvivl". Henrik Karl Nielsen havde aldrig oplevet noget lignende. Lars Segato forsøgte faktisk at inddrage en tredjepart i en verserende sag ved at gå til fogedretten om en bevissikring, der allerede var foretaget!

I princippet åbner dette op for, at bevissikringer kan foretages i flæng. Skulle rekvisitus protestere, smider man bare en rekvisition på bordet og løser problemet retrospektivt.

Sådan er det nu ikke formuleret i Grundloven. Her fremgår det klart, at en bevissikring alene må ske *efter* en retskendelse.

§ 72. Boligen er ukrænkelig. Husundersøgelse, beslaglæggelse og undersøgelse af breve og andre papirer samt brud på post-, telegraf- og telefonhemmeligheden må, hvor ingen lov hjemler særegen undtagelse, alene ske efter en retskendelse.

Før retsmødet

Dorete Bager indkaldte til retsmøde den 11. december 2006. Første del af planen var lykkedes. Denne gang ville der blive afholdt et regulært retsmøde, før der blev taget stilling til Lars Segatos påstande, og på det tidspunkt - omkring et år efter, at jeg indstillede al parallelimport - var retsgrundlaget endnu mere klart.

Betingelserne for forbud i retsplejelovens § 642 (side 285) kunne diskuteres i 2005, men i 2006 kunne betingelse nr. 2 og 3 umuligt påstås at være opfyldt. Der kan ikke nedlægges forbud mod en handling, der allerede ér ophørt. Lars Segato argumenterede endda selv med, at jeg var holdt op med at parallelimportere. Det var helt frem til og med replikken den 4. december 2006 hans begrundelse for, at jeg måtte være omfattet af forbuddet mod Laserdisken ApS. Han indledte således: "Rekvisitus har efter nedlæggelse af fagedforbuddet den 29. november 2005 ageret som værende omfattet af det nedlagte forbud."

I henhold til retspraksis var betingelse nr. 3 heller ikke opfyldt. Der var ikke grundlag for at påstå, at det var en hastesag. Tidligere på året havde Østre Landsret afvist en begæring om forbud, fordi der var gået otte måneder, før rekvirenten tog sig sammen til at anmode om forbud (side 877). Allerede i januar havde jeg gjort opmærksom på formalitetsfejlen, så hvis det virkelig hastede med at få nedlagt forbud mod mig også, skulle anmodningen være indsendt dengang og ikke først i oktober måned, hvilket var mere end otte måneder senere.

Hvorfor var det overraskende, at jeg agerede, som om der var nedlagt forbud mod mig? Lars Segato havde meddelt, at alle selskaberne forbød parallelimport, og jeg havde gentagne gange forinden bekræftet, at forbud ville blive respekteret. Under razziaen sagde jeg til Dorete Bager, at det var unødvendigt at blande hende ind i sagen, for jeg holder selvfølgelig mine løfter.

Jeg så ikke frem til at diskutere med Dorete Bager igen med Lars Segato som uofficiel overdommer, så jeg bad Henrik Karl Nielsen om at føre sagen. Det var vigtigt for mig at give Dorete Bager en grundig orientering. Hun skulle ikke tro, at formalitetsfejlen var en undskyldning for at slippe for ansvar, så jeg fik Henrik Karl Nielsen til i svarskriftet at redegøre omhyggeligt for korrespondancen, der fandt sted under og efter lovforslagets behandling i 2002 og 2003. Jeg havde fulgt Johan Schlüters egen lovfortolkning. Jeg havde hverken skjult informationer eller solgt parallelimporterede film uden at orientere FDV først. I et særskilt brev bad han om, at betydnings af tvisten om "rette rekvisitus" blev respekteret.

Med henvisning til seneste korrespondance og til den omstændighed, at rekvirenternes advokat har indleveret fornyet anmodning om fagedforbud og bevissikring anmoder jeg om at modtage bekræftelse på, at der ikke sker udlevering af materiale til rekvirenterne, før spørgsmålet om rette rekvisitus er afgjort.

Advokat Henrik Karl Nielsen til fogedretten, 12. oktober 2006

Lars Segatos overraskelsesangreb

Henrik Karl Nielsen havde taget et tidligt morgenfly fra København, så vi kunne nå at gennemgå sagen før retsmødet. Alle relevante bilag var lagt frem for Dorete Bager, herunder min e-mail til Paramounts repræsentant og deres fakturaer, hvor ændringen er registreret. I hvert fald én af sagsøgerne var positivt informeret om ejerskiftet, som selvfølgelig også var afspejlet af hjemmesiden og mine fakturaer. Jeg havde påpeget FDV's fejl for Retten i Aalborg umiddelbart efter samtalerne med min revisor og min advokat, så hvad kunne jeg have gjort mere?

Hvis nogen havde holdt vigtig information tilbage, var det Torben Steffensen, som havde lovet at lade høre fra sig, så snart andre end SF Film eller Scanbox gav en tilbagemelding om deres holdning til parallelimport (side 589), men jeg hørte ikke et ord, før Lars Segato næsten tre år senere pludselig stod i butikken.

- Hvis jeg taber denne sag, vil jeg aldrig kunne vinde en retssag ved Retten i Aalborg, sagde jeg til Henrik Karl Nielsen før retsmødet, men ingen af os havde forudset Lars Segatos overraskelsesangreb, der gik rent ind hos Dorete Bager.

På selve retsmødet fremlagde han en helt frisk faktura fra Laserdisken. Så sent som den 7. december 2006 havde en af FDV's kontrollanter på min hjemmeside bestilt en amerikansk udgave af Walt Disneys *101 Dalmatians II: Patch's London Adventure* (101 dalmatinere II: Kvik på eventyr i London, 2002). Dagen efter var den faktureret og sendt, og det salg blev jeg udspurgt om af Lars Segato:

- Vil du indrømme, at der er tale om et eksemplar, der er importeret fra USA?
- Det er korrekt, det kan jeg se af fakturaen, svarede jeg.
- Vil du anerkende, at de danske rettigheder tilhører min klient?

- Jeg kan da umuligt på stående fod udtale mig om dine klients rettigheder, svarede jeg irriteret, for det kunne jeg ikke vide noget om. Hvis han mente, at en af FDV's klienter havde danske rettigheder til en film, måtte han dokumentere det.

Lars Segato mente, at salget af filmen viste, at mine foranstaltninger til at undgå parallelimport ikke fungerede, og han fastholdt, at det var min pligt at indhente udtrykkeligt samtykke, før jeg importerede film fra et tredjeland, og Dorete Bager spurgte, hvorfor jeg ikke "bare" fik de nødvendige tilladelser.

Jeg forklarede det umulige og absurde i at indhente tusindvis af tilladelser fra alle hjørner af verden for at gøre noget, alle ønskede, nemlig at sælge deres film. Kun FDV var interesseret i at forhindre importen, og det var udelukkende for at undgå konkurrencen fra de andres udgivelser. For mit vedkommende gjaldt det om at undgå problemer med FDV, og det kan gøres ved at registrere FDV's udgivelser og undgå at parallelimportere de titler, medlemmerne udgiver i Danmark. Der var ikke grundlag for, at FDV kunne stille hindringer i vejen for specialimport.

Den eneste relevante information er, om en film i Danmark er udgivet af et af FDV's medlemmer. Jeg kunne ikke forklare salget af Disney-filmene, men fik sagt, at hvis de holdt op med at blokere for Laserdiskens adgang til medlemmernes hjemmesider, ville risikoen for svipsere naturligvis blive mindre!

Jeg illustrerede det nyttesløse i at indhente tilladelse med et aktuelt eksempel. Fra Hong Kong havde jeg importeret *Ying huang boon sik* (A Better Tomorrow, 1986-1989), en trilogi af John Woo, i en flot, læderindbundet udgave. Vi antager derefter, at jeg har fået John Woos og udgiverens tilladelse til at sælge de fine eksemplarer i Laserdisken.

I 2006 blev trilogien så udgivet i Danmark af Scanbox, og takket være forbudtprogrammet blev salget af den importerede udgave indstillet. Havde jeg derimod gjort, som Lars Segato forlangte, havde jeg fortsat importen og salget i god tro, for jeg havde jo fået de nødvendige tilladelser, ikke sandt? Men Scanbox tillader ikke konkurrence fra importerede eksemplarer. Trods min indsats for at erhverve de nødvendige tilladelser ville Scanbox alligevel føle sig krænket.

Udlejnings sagen og Sydney Pollack-sagen viste, at ved Retten i Aalborg slår FDV's udgivelsesrettigheder alle de andres rettigheder. Lightnings tilladelse som udgiver af LaserDiscs var helt uden betydning, og Sydney Pollacks tilladelse som instruktør af *3 Days of the Condor* var også værdiløs. Selvom jeg gjorde alt, hvad Lars Segato forlangte, og jeg havde fået tilladelse til alle 56.000 film i mit udvalg, var de alle værdiløse og ville ikke bidrage til at forhindre problemer med FDV. Jeg afviste den ubrugelige løsning til fordel for en løsning, der fungerede til glæde for alle. Jeg dokumenterede ophavsmændenes glæde over at se deres film spredt med en mail fra Mari Kornhauser: "I'm sorry, I don't speak Danish. I am the director of *Housebound*. I just discovered by accident that you are distributing it and I am thrilled that it is getting out there in the world... so thanks."

Lars Segato fastholdt, at det nye prøve køb viste, at mine foranstaltninger ikke fungerede, og når jeg ikke ville ændre adfærd frivilligt, var det nødvendigt, at der blev nedlagt forbud, og det var nødvendigt, at han fik udleveret det bevissikrede materiale, så hans klienter kunne opgøre deres erstatningskrav.

Henrik Karl Nielsen gennemgik bilag og fuldførte sin procedure, men uden at gøre det mindste indtryk på Dorete Bager. Hun kunne næsten ikke vente, til han var færdig, før hun samlede sine papirer, kiggede på mig og sagde:

- På spørgsmålet om, hvorvidt det betyder noget, om sagen er anlagt mod dig eller anpartsselskabet, er svaret, at det er uden betydning, når du ejer begge dele. Rekvirenterne har derfor ret til at få udleveret det bevissikrede materiale.

- Vi kærer, sagde Henrik Karl Nielsen øjeblikkeligt.

- Noteret, svarede Dorete Bager kort.

- Vi begærer opsættende virkning, fortsatte Henrik Karl Nielsen.

- Begæring afvist! Nu har det ligget her længe nok, sagde Dorete Bager vredt og udleverede en kuvert med den IT-sagkyndiges computerdiske til Lars Segato.

I kulkælderen

Henrik Karl Nielsen var fuldstændig målløs. Jeg havde været bekymret over min egen reaktion ved et nyt møde med Dorete Bager, og det var en væsentlig grund til, at jeg havde betalt for, at Henrik Karl Nielsen brugte en hel dag på at flyve til Aalborg og føre sagen for mig. Jeg havde forventet, at jeg havde brug for ham til at tage sig af mig, hvis mit temperament ikke kunne klare Dorete Bager. Det viste sig at gå næsten omvendt. Han sad fuldstændig paralyseret og sagde ud i luften: "Jamen, man kan da ikke have en dommer, som ikke vil følge loven!"

Jeg fulgte ham til lufthavnen, hvor vi forsøgte at lægge en slagplan. Jeg havde tabt sager mod FDV før, og selvom jeg blev rasende over dommernes løgne, som de var nødt til at lægge til grund for at opfylde FDV's ønsker, gik der sjældent ret lang tid, før en ny plan formede sig i mit hoved. Denne gang forblev mit hoved tomt, og Henrik Karl Nielsen havde heller ingen idéer. Han havde svært ved at komme sig over, hvor vred Dorete Bager havde været. "Aldrig før har jeg set en dommer være så vred," sagde han til mig, inden han steg på flyet.

Jeg følte mig uendelig træt. Normalt ville jeg tage bussen hjem, men den dag ringede jeg efter min far og bad ham hente mig. Det var blevet mørkt, og det var begyndt at regne. Det var en meget trist dag. Ventetiden følte uendelig lang, men far dukkede op, og vi kørte hjem til mor. Hun havde fået besøg af min søster og hendes lille datter Annika på 14 måneder. Da Annika fik øje på mig, stak hun i et stort smil og stavrede hen mod mig for at give mig et knus. Da begyndte tågerne endelig at lette. Natten tilbragte jeg på mine forældres sofa, og hen på morgenen havde en plan formet sig i mit hoved.

Dorete Bagers kendskab til lovgivningen var skræmmende ringe, men på et eller andet tidspunkt måtte jeg løbe ind i en rigtig dommer, som kunne skelne mellem en person og et selskab. Der var ingen sammenhæng i Dorete Bagers handlinger. I brevet til mig anerkendte hun, at spørgsmålet om "rette part" var et tema i sagen mod Laserdisken ApS. Alligevel ignorerede hun Henrik Karl Niensens anmodning om at afvente sagens resultat. Hun tog loven i egen hånd og afgjorde selv, at det var uden betydning, om sagen var anlagt mod mig eller selskabet.

Men hvis hun opfattede rekvisitionen mod mig som en ny sag, var det første bevissikringssag mod mig, og hun burde afvente udfaldet af kæremålet (side 787). Hvis jeg derimod allerede var omfattet af den første sag, var et nyt retsmøde ikke nødvendigt. Hun kunne bare have sendt det bevissikrede materiale til Lars Segato. Hun opfattede tilsyneladende henvendelsen om at få tilbageleveret materialet som et desperat halmstrå fra ham "vaneforbryderen" i Laserdisken, og hun vidste ikke, hvordan hun skulle håndtere det. Hun reagerede ved at blive rasende.

Det var ærgerligt, at FDV havde fået fat i mine regnskaber, men udleveringen af materialet ændrede ikke på mine rettigheder efter retsplejelovens § 653 c. Jeg ville forfølge formalitetsfejlen i kæremålet og en eventuel justifikationssag, og så ville jeg kæmpe for den rigtige lovfortolkning i en ny sag mod Kulturministeriet.

Type	Bestnr	Min	Eks	Pris		Titel		Antal			
DVD-US	DIS14253	0	0	69	249	180	101 Dalmatians (Glenn Close)	N	1		✓
DVD-US	BUV24010	0	0	99	249	150	101 Dalmatians II: Patch's London Advent	N	1		✓
DVD-US	FOX2009770	0	0	99	149	50	28 Days Later (Fullscreen)	N	1		
DVD-US	APX27025	0	0	99	249	150	4th Floor, The	N	1		✓

Findelisten for Laserdisken i Aalborg, 29. november 2005

Forbudt-programmet bestod prøven: Det var ikke en svipser

Dagen efter fortalte jeg medarbejderne, hvordan det var gået, og jeg var ærgerlig over, at Lars Segato med Walt Disney-filmen havde fundet en svipser.

- Det er da ikke en svipser, sagde Niels Ole overrasket. - Jeg har selv hentet filmen i kælderen og sat den til salg. Det gjorde jeg, da den danske udgave udgik. Forbudtet gælder parallelimport, og når vi ikke kan sælge en dansk udgave, er det urimeligt, at den amerikanske DVD skal ligge i kælderen og samle støv.

Niels Ole er ikke jurist, men han har en pointe. Udnyttelsespligten medfører, at erhververen af en licens har pligt til at udnytte den (side 176). Det giver heller ikke mening, at et dansk aktieselskab køber en licens til en film blot for at nægte at sælge eksemplarerne. Der er kun én meningsfuld forklaring, nemlig at licensen var udløbet for FDV's medlem, Buena Vista Home Entertainment A/S. Selskabet havde på det tidspunkt ingen rettigheder, der var krænket af netop det salg.

Forklaring om salg af 101 Dalmatians II: Patch's London Adventure

Jeg spurgte mine medarbejdere, hvorfor de solgte filmen. Jeg fik den forklaring, at der er tale om en film, der først blev betragtet som parallelimport og derefter blev gemt i kælderen efter beslaglæggelsen den 29. november 2005. Vi har siden solgt den danske udgave, men på et tidspunkt kunne vi ikke købe flere, fordi den var udgået. Medarbejderen mente ikke, at der var tale om parallelimport, når der ikke er nogen tilsvarende dansk udgave, og derfor havde han sat filmen til salg igen.

Lars Segato spurgte, om jeg ville bestride, at de danske rettigheder til *101 Dalmatians II* indehaves af Buena Vista Home Entertainment A/S. Det kunne jeg ikke på stående fod tage stilling til, men når filmen er udgået og ikke findes på rekvirentens hjemmeside, er det nærliggende at antage, at Buena Vista Home Entertainment A/S ikke har de danske rettigheder til denne titel lige nu. I så fald er den ikke omfattet af fogedforbuddet. Det er relevant at se dokumentation på rekvirentens rettigheder i dette tilfælde. Det bemærkes, at Buena Vista Home Entertainment A/S er blandt de selskaber, der *ikke* meddelte forbud, og at salget ikke ville være sket, hvis jeg ikke var blevet forhindret i at returnere filmene til USA.

Jeg kontrollerede, om filmen fandtes på Buena Vistas danske hjemmeside, og det gjorde den ikke. Derefter skrev jeg til Dorete Bager, at det i dette tilfælde vil være relevant at se dokumentation på rekvirentens rettigheder.

Lars Segatos påstand ramte ham som en boomerang. Eksemplet viste positivt, at forbudt-programmet fungerede fortrinligt. Det havde fanget den forbudte film, og hvis blot én ud af mange havde lyttet til mig og reageret på mine henvendelser, ville det omtvistede salg ikke være sket.

Hvis Buena Vista havde svaret på mit brev i 2003, havde jeg slet ikke købt den pågældende film i USA. Hvis ikke Lars Segato havde forbudt mig at returnere de importerede film og fået medhold af Dorete Bager, var salget heller ikke sket. Og hvis ikke landsretten havde ignoreret mine anmodninger om at returnere filmene, var salget heller ikke sket. Der var sket præcis, hvad jeg havde advaret landsretten om, der var potentiel risiko for, hvis Laserdisken opbevarede filmene (nedenfor).

En medarbejder havde truffet en kvalificeret afgørelse i en konkret situation som resultat af det dilemma, retten havde sat os i. Det var ikke udtryk for et forsætligt brud på mit løfte om at undlade parallelimport. Betingelse nr. 2 i retsplejelovens § 642 var ikke opfyldt. Det var ikke nogens hensigt at bryde løftet.

FDV og deres medarbejdere har formentlig forgæves ledt efter forbudte film på Laserdiskens hjemmeside, og da det ikke lykkedes, bluffede de Dorete Bager ved på selve retsmødet at lade Lars Segato fremlægge et bilag vedrørende en film, de ikke havde rettigheder til længere, men som jeg umuligt kunne forholde mig til på stående fod. Dorete Bager gav mig ikke en chance for at tage til genmæle.

Om beslaglæggelsen: Piratkopier contra lovlige udgivelser

Det er vigtigt, at retten forstår, at der hverken er tale om piratkopier eller varemærkeforfalskede varer, men om lovlige udgivelser, der er fremstillet med rettighedshaverens samtykke, og hvor rettighedshaveren har modtaget det ønskede vederlag.

Det er ikke ulovligt for Laserdisken at importere disse film. Det er heller ikke ulovligt for de amerikanske leverandører at sælge disse film, hverken i USA eller til danske virksomheder eller til private danske forbrugere.

Det er ude af proportion med beskyttelsen af indkæredes rettigheder at lade disse film destruere eller fjerne fra det lovlige amerikanske marked. Det er heller ikke logisk, at retten forbyder mig at returnere filmene til leverandøren, men lader filmene opbevare hos mig på baggrund af, at begrundelsen for den uanmeldte bevissikring og beslaglæggelse skete på grund af "den betydelige risiko for, at filmværkerne tilintetgøres eller fjernes".

Når varerne skal opbevares i Laserdisken, er der en potentiel risiko for, at en medarbejder sælger et eksemplar. Hvis jeg er den forbryder, som indkærede påstår, er det direkte risikabelt at overlade filmene til mig. Enhver risiko for overtrædelse af indkæredes rettigheder ved salg fra Laserdisken vil være elimineret, hvis varerne returneres.

Rekvirenten har blandt andet henvist til, at der den 29. november 2005 gennemførtes en bevissikrings- og forbudssag mod Laserdisken ApS, hvor Hans Kristian Pedersen var til stede og ikke gav udtryk for, at aktiviteterne i selskabet var overdraget til ham personligt den 30. juni 2004. Fogedretten bevissikrede en række oplysninger, der endnu ikke har været tilgængelige for rekvirenten. Der nedlagdes ligeledes forbud. Vestre Landsret stadfæstede begge forretninger ved kendelse af 14. september 2006. Først den 25. september 2006 gjorde rekviritus opmærksom på, at der for en del af den periode, sagerne vedrørte, nemlig fra indførelse af ophavsretslovens § 19 i december 2002 til 29. november 2005 var tale om to forskellige rekviriti, hvoraf sagerne alene var rejst mod anpartsselskabet. Derfor er denne sag mod rekviritus som personlig indehaver af virksomheden nødvendiggjort. De samme forhold, som gjorde sig gældende under den første sag, og som er stadfæstede af landsretten, gør sig gældende i denne sag.

Dorete Bager om reparationssagens formål, 15. december 2006

Dorete Bagers skriftlige kendelser

Fleere ting karakteriserer Dorete Bagers skriftlige kendelse fra den 15. december om bevissikringen. Først og fremmest er den tydeligt baseret på FDV's løgn om, at jeg først den 25. september 2006 gjorde opmærksom på, at der var to rekviriti. Det er bemærkelsesværdigt, idet Lars Segato selv skrev til Retten i Aalborg, at jeg uden held havde forsøgt at inddrage dette synspunkt i kæremålet (side 798).

Det andet er, at det tydeligt fremgår, at formålet med rekviritation nr. 2 var at få adgang til det materiale, der allerede blev bevissikret den 29. november 2005. Der lægges egentlig ikke skjul på, at løgnene skal retfærdiggøre, at der kan ses bort fra de rettigheder, der burde tilfalde mig efter retsplejelovens § 653 c.

Det tredje er, at prøvekøbet af *101 Dalmatians II* uden videre er lagt til grund som en krænkelse af rekvirentens rettigheder. Ifølge retsbogen erkendte jeg i min forklaring, at rekvirenterne har rettighederne til filmen, selvom jeg udtrykkeligt *afviste* at kunne tage stilling til dette - og *bestred* det i det efterfølgende brev.

Fogedretten vurderer, at rekviritus i hvert fald i et vist omfang har krænket rettighedshavers ret, hvilket understøttes af prøvekøb foretaget senest den 7. december 2006. På samme måde som fastslået ved Vestre Landsrets kendelse af 14. september 2006 lægges til grund, at det er godtgjort, at rekviritus i et vist omfang har importeret eksemplarer af filmværker fra lande udenfor EØS-samarbejdet uden rekvirenternes udtrykkelige samtykke hertil, jf. ophavsretslovens § 19. Betingelserne for gennemførelse af bevissikring i rekviriti erhvervsvirksomhed, i samme omfang som den mod Laserdisken ApS den 29. november 2005 gennemførte bevissikringssag, findes således også at foreligge mod rekviritus, således at såvel den personlige virksomheds lagerlister som indkøbsfakturaer med angivelse af leverandører gøres tilgængelige for rekvirenterne.

Dorete Bagers kendelse om bevissikring, 15. december 2006

Som sagens bilag F er fremlagt resposum udarbejdet af rekvirenternes advokat den 29. oktober 2002 vedrørende blandt andet gennemførelse af infosoc-direktivets artikel 4, hvorefter parallelimport af værker fra lande udenfor EØS ikke må finde sted uden samtykke fra enerettighedshaveren i importlandet.

Dorete Bagers gengivelse af Johan Schlüters brev, 19. januar 2007

Dorete Bager udskiller sig også ved at være den eneste dommer i hele forløbet, 2005-2016, der har nævnt Johan Schlüters brev til Kulturudvalget i 2002. Alle de andre dommere har ignoreret det som ikke-eksisterende, selvom jeg har fremlagt det i hver eneste sag og hver eneste appel og læst højt fra det både i byretten og i landsretten. Dorete Bager har imidlertid *ændret* indholdet, så det ikke fremgår, at han advokerede for fortolkning 1 (side 637).

Selvom man gennemlæser samtlige retsbøger fra alle sager, jeg har ført mod Kulturministeriet og mod FDV, vil man ikke finde ud af, hvad Johan Schlüter skrev til Kulturudvalget (side 557) og sagde på ekspertmødet (side 572), for den eneste reference er Dorete Bagers forvanskede gengivelse. Hun og alle andre dommere har derefter uden videre lagt til grund, at det følger af ophavsretslovens § 19, at FDV's medlemmers udtrykkelige samtykke er en betingelse for, at det er tilladt at parallelimportere filmværker fra tredjelande til Danmark.

I kendelsen om forbud, der kom en måned senere, lægges til grund, at jeg ikke vil opfylde hendes og Lars Segatos krav om at indhente udtrykkeligt samtykke i hvert enkelt tilfælde, selvom jeg havde redegjort for det meningsløse i dette. Deres krav ville gøre specialimport umulig, og det kunne jeg ikke acceptere.

I strid med min forklaring og sandheden bag salget af *101 Dalmatians II* lagde hun til grund, at mine foranstaltninger ikke virker. Hvad angår min forklaring, var den gentaget i kronikken *Et retssamfund?* i Nordjyske Stiftstidende fem dage før, hun skrev kendelsen, så hun var næppe i god tro. Med *Ying huang boon sik* som eksempel forklarede jeg igen, hvorfor tilladelser ikke forhindrer strid med FDV. Mine foranstaltninger er det eneste alternativ til et totalt ophør med specialimport.

Det er fogedrettens opfattelse, at rekvisitus kun ved at rette henvendelse til udbyderne og dér erfare, hvorvidt rettighederne er overdraget med sikkerhed kan rette henvendelse til rettighedshaverne i hvert enkelt tilfælde for at opnå det krævede samtykke til parallelimport. Ved rekvisiti forklaring og det fremlagte materiale lægges til grund, at han ikke ønsker at følge en sådan fremgangsmåde og derfor gentagne gange vil kunne krænke rettighedshavernes ret. At dette allerede er sket bestyrkes af forklaringer afgivet under den tidligere forbudssag mod Laserdisken ApS og af rekvirenternes prøve-køb den 7. december 2006.

Dorete Bagers kendelse om forbud, 19. januar 2007

Om fogedrettens påbud om handlepligt

Dorete Bager stod ikke kun 100 % bag FDV i ønsket om at forbyde parallelimport, så de ikke risikerede konkurrence fra alternative udgaver af deres egne udgivelser, men også bag ønsket om at slippe for at konkurrere med de mange tusind film, de ikke havde noget med at gøre: Koreanske film, Hong Kong-film, filmklassikere og så videre. Specialimport skulle gøres så besværligt, at det i praksis ikke kunne lade sig gøre, og derefter ville FDV's film være alene tilbage på markedet.

Da Michael Lynge Jensen i 1992 nedlagde forbud mod udlejning af film, som FDV havde danske rettigheder til, kædede han det sammen med den løsning, at jeg forud for udlejningen kunne spørge FDV, om de havde rettigheder til filmen. Hvis det ikke var tilfældet, var intet til hinder for at udleje filmen (side 293).

En sådan praktisk løsning ville Dorete Bager ikke være med til. Siden er internettet blevet et fantastisk kommunikationsværktøj, og problemet kan løses meget let, blot FDV på en hjemmeside oplyser, hvad de har rettigheder til. Det var et af mine mange forslag tilbage i 2002: Selskaberne anviser et sted, hvor jeg selv kan søge oplysningerne om deres rettigheder (side 588).

Dorete Bager afviste alle fornuftige, realistiske løsninger. Hun ville tvinge mig til at skrive til licenshaverne i Hong Kong og spørge dem, om de kender til, at der findes en dansk licenshaver for tiden. Forestil dig, at andre forhandlere i EU også vil sælge film fra hele verden, som de plejer, og de stilles over for de samme krav. Det globale postvæsen vil drukne i nyttesløse anmodninger. Vi skal også huske, at licenshaverne i Hong Kong så skal følge med i, hvornår Scanbox senere køber en dansk licens, og derefter skal de sende besked ud til alle dem, der tidligere har fået tilladelse. Fremover er det jo Scanbox' tilladelse, der er nødvendig! Hendes krav var totalt gakketak og gik langt ud over, hvad fogedretten havde beføjelse til.

3.1.2.2. Handlepligt

Selvom det således af ordlyden af retsplejelovens § 646 og af retspraksis ganske klart kan udledes, at hovedformålet med et forbud ikke kan være at pålægge rekvisitus en handlepligt, er det imidlertid i retspraksis antaget, at fogedretten undtagelsesvist i forbindelse med nedlæggelse af et forbud har adgang til at pålægge rekvisitus accessoriske handlepligter af forholdsvis underordnet betydning i forhold til den fremtidige undladelsespligt. Som påpeget af Gomard, side 363, er det i nogen grad en skønssag, hvilken grad af accessorisk aktivitet, der kan pålægges rekvisitus som led i efterlevelsen af et forbud. Som eksempel på accessoriske forpligtelser, pålagt ved forbud, kan nævnes pålæg om nedtagelse af skilte i forbindelse med et forbud mod skiltning, jf. UfR 1966/759 V, samt påbud om fjernelse af færdselsspærringer i forbindelse med forbud mod hindring af færdsel, jf. UfR 1920/595 Ø. Det forbud, som pålægger rekvisitus en handlepligt, må være af materielretlig uomtvistelig karakter og så klart beskrevet, at politiet - såfremt rekvisitus sidder handlepligten overhørig - kan gennemføre handlingen.

Retten besluttede at behandle kæremålene i V.L. B-2836-06 og V.L. B-212-07 samlet. Retten finder ikke, at der er grundlag for at træffe bestemmelse om, at kæremålene skal forhandles mundtligt.

Vestre Landsrets beslutning, 26. februar 2007

Kæremålet

Situationen gentog sig. Jeg ville helst sikre mig, at Vestre Landsret blev udførligt oplyst, så jeg bad om at afgive forklaring og afhøre vidner. Det kunne Lars Segato ikke se nogen grund til, og min anmodning blev endnu en gang summarisk afvist. Heldigvis var meget afklaret, inden landsretten behandlede kæremålet:

1. Spørgsmålet om “rette part” var afgjort i justificationssagen, så det var helt sikkert, at jeg ikke var omfattet af retssagerne mod Laserdisken ApS.
2. Konsekvensen af det er, at bevissikringen mod mig i 2005 var gennemført uden den fornødne retskendelse jf. Grundlovens § 72. Der var ikke anlagt sag mod mig rettidigt, så ifølge retsplejelovens § 653 c kan materialet fra bevissikringen ikke anvendes som bevismateriale mod mig.
3. Salget af *101 Dalmatians II* var ikke en krænkelse, men da Vestre Landsret ikke ville tillade mundtlig forhandling med afhøring af vidner, fremsendte indkøberen hos min leverandør, ProShop, en erklæring, hvor det bekræftes, hvad jeg havde forklaret Dorete Bager i mit brev, der også var fremlagt. Da det kom til stykket, viste prøvekøbet overhovedet ikke, at parallelimporten var fortsat, og dermed var grundlaget for begge kendelser bortfaldet.
4. Salget af Walt Disney-filmen beviste tværtimod, at forbudt-programmet er effektivt. Det fangede jo den forbudte film, dengang den var forbudt.
5. Under forberedelsen anerkendte FDV i en proceserklæring, at der ikke var konstateret parallelimport efter den 29. november 2005 (næste side).

Mit navn er Anders Madsen. Jeg var i perioden januar 1998 til september 2005 filmindkøber hos selskabet ProShop ApS, og jeg forestod i den egenskab filmindkøbene hos de danske distributører af DVD-film. ProShop ApS var i perioden grossist og videreformidlede DVD-film til firmaet Laserdisken.

I anledning af bevissikringssagen mod firmaet Laserdisken skal jeg bekræfte, at filmen “101 dalmatinere II: Kvik på eventyr i London” sidste gang blev købt ved Buena Vista af ProShop ApS den 28. juni 2004. Filmen blev den 9. januar 2006 markeret som udgået i vores regnskabssystem, idet det ikke var muligt at købe flere eksemplarer fra den danske distributør. Denne meddelelse blev automatisk videregivet til Laserdisken via vores ugentlige produktfil.

ProShops erklæring om 101 Dalmatinere II, 1. marts 2007

Det bestrides ikke, at der ikke er fremlagt dokumentation for at kærende i perioden fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af forbudsrekvisition den 5. oktober 2006 har foretaget fornyet parallelimport af titler, hvortil indkæredes medlemmer har rettighederne.

FDV's kærereplik til Vestre Landsret, 10. september 2007

6. Peter Risby Hansen, redaktør af magasinet *Alt om DVD*, havde allerede til byretten afgivet erklæring om, at han til magasinet benyttede Laserdiskens registreringer, idet de giver et autoritativt og fuldt dækkende overblik over periodens DVD-udgivelser. Den erklæring var medtaget for at imødegå en mulig påstand fra Lars Segato om, at jeg slet intet foretog mig.

Jeg redegjorde igen i dette kæremål for, at jeg havde arbejdet efter Johan Schlüters fortolkning, som han forklarede til Kulturudvalget (omend han tydeligvis havde skiftet mening), at Torben Steffensen var løbet fra sit løfte om at lade høre fra sig, når andre end SF Film og Scanbox gav en tilbagemelding, og at jeg selv havde skrevet til Niels Bo Jørgensen om parallelimporten og lovet at indstille den igen, hvis et forbud blev meddelt. Endelig gennemgik jeg på baggrund af lovgivningen, at FDV's egne bilag udelukkede, at Laserdisken ApS stod bag "kontrolkøbet".

På det grundlag afsagde Vestre Landsrets tre landsdommere - Kristian Petersen, Stig Glent-Madsen og Jens Nørtved - følgende kendelse:

Hans Kristian Pedersen fik i forbindelse med fogedretsmødet afholdt den 29. november 2005 udleveret et eksemplar af forbuds- og bevissikringsrekvisitionen mod Laserdisken ApS. Han gjorde hverken på dette tidspunkt eller senere under fogsedsagen opmærksom på, at selskabet havde overdraget aktiviteterne. Under landsrettens behandling af kæremålet indleverede Hans Kristian Pedersen et uddybende kæreskrift af 23. december 2005 på Laserdisken ApS' brevpapir, hvor Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen var anført som part, uden at det blev gjort gældende, at den virksomhed, som indkærede anfægtede, ikke blev drevet af anpartsselskabet, men af Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen. Først ved brev af 25. september 2006 - kort efter landsrettens afgørelse den 14. september 2006 - oplyste Hans Kristian Pedersens advokat, at virksomheden rettelig blev drevet af hans klient personligt.

Under de omstændigheder og under henvisning til de grunde, som fogedretten har anført i de påkærede kendelser, og de grunde, som landsretten har anført i kendelsen af 14. september 2006 i sagen mod Laserdisken ApS, tiltrædes det, at betingelserne for foretagelse af bevissikring og nedlæggelse af forbud over for Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen er opfyldt. Det bemærkes, at det, Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen har anført under dette kæremål, ikke kan føre til et andet resultat.

Vestre Landsrets kendelse, 8. oktober 2007

Analyse af Vestre Landsrets kendelse

Lad os lige få én ting på det rene: Hvis jeg havde opdaget formalitetsfejlen under fogedforretningen i 2005, var det min gode ret at sætte mig hen i et hjørne og fnise bedrevidende i det skjulte, indtil det hele var overstået, vente i 4 uger - og så bede om at få materialet tilbage. Det var/er min gode ret intet at sige til Dorete Bager. Og der er intet krav om, at jeg skal kære hendes afgørelser til landsretten.

Hvis min advokat havde været til stede og opdaget fejlen, var det hans pligt at varetage mine interesser, og hans bedste råd ville være at bede mig tie helt stille. Det er konsekvensen af beskyttelsen mod selvinkriminering. Hvis dommerne har et problem med det, skulle de prøve at få ændret menneskeretskonventionen!

Miseren skyldtes, at Niels Bo Jørgensen både er fuldstændig samvittighedsløs og en kæmpe sjuske-Dorte. Han sad med mit brev i årevis vel vidende, at jeg ville genoptage parallelimporten, medmindre jeg fik meddelelse om forbud. Efter flere år tog han brevet frem og brugte det til at skrive en rekvisition til fogedretten, så FDV på det konstruerede grundlag kunne fremsætte et monstrøst erstatningskrav og måske være så heldig at knuse Laserdisken.

Alligevel forventer dommerne af mig, at jeg som en anden børnehavepædagog havde holdt den lille Niels Bo i hånden, da han skrev rekvisitionen: "Kære Niels Bo, der står "ApS" på brevet her, men der står *ikke* "ApS" på fakturaen. Så er du nødt til at tænke dig om, for hvad er det lige, at "ApS" betyder? Jo, så er det et anpartsselskab. Hvad betyder det så, når der *ikke* står "ApS"? Jo, så er det *ikke* et anpartsselskab. Der er forskel på de to ting. Se, hernede er der nogle tal. Der står "CVR-nr. 10 19 42 45". Ved du, hvad det betyder? Og her på dit brev står der "SE nr. 21 73 05 99". Hvad tror du, det betyder? SE og CVR er det samme i dag, men det er to forskellige tal. Det betyder, at det er to forskellige juridiske aktører."

Jeg er dødtræt af at blive bebrejdet, at FDV har ansat en advokat, der ikke har kendskab til de mest basale grundregler og ikke engang evner at følge Domstolsstyrelsens vejledning i at udfylde en stævning. Hvordan kan det være min skyld?

Kendelsen er 100 % løgn og manipulation. Hvad betyder det, at jeg fik udleveret en forbuds- og bevissikringsrekvisition? Jeg fik jo hverken lejlighed til at læse den eller drøfte den med min advokat. Bevissikringen var aftalt på forhånd, og jeg fik ikke et ord at skulle have sagt. Alligevel forventes det, at jeg med Superman-blik ikke alene burde have opdaget fejlen, men også udsat mig selv for retsforfølgelse. Det er direkte løgn, at jeg ikke gjorde opmærksom på fejlen, så snart jeg blev klar over den. Jeg havde fremlagt svarskriftet til Retten i Aalborg som bilag og som det allerførste fortalt om ejerforholdene i min skriftlige partsforklaring til Vestre Landsret (side 780). Dette var ikke gemt langt nede i forklaringen som punkt 17 eller punkt 26. Nej, det var det allerførste punkt i min forklaring.

FDV vidste udmærket, at jeg havde informeret om det. Det havde de påpeget over for Retten i Aalborg (side 798) og Østre Landsret (side 810). FDV's brev til Østre Landsret var fremlagt som bilag, så Vestre Landsret var også informeret.

Dommerne antyder, at jeg forvirrede dem i den første sag ved at angive mig selv som part på anpartsselskabets brevpapir. Var det en fejl? Absolut. Jeg indrømmer gerne, at det forvirrede mig, at FDV efter bevissikringen mod mig anlagde sagen mod anpartsselskabet, og i forvirringen skrev jeg mig selv på som part.

Forvirrede det Vestre Landsret? Absolut ikke. I ikke mindre end otte skrivelser i sagen har Vestre Landsret anført "Laserdisken ApS" uden den mindste slinger i valsen. På intet tidspunkt har den skrevet "Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen". Hvis noget var uklart - og det kunne det have været efter min forkerte angivelse af mig selv som part - kunne dommerne få det afklaret ved at henvende sig til mig jf. retsplejelovens § 339 (side 692). Det gjorde de ikke, så de kan ikke bagefter i en helt anden sag pludselig påstå, at jeg havde forvirret dem. Det var landsretten selv, der vurderede, at en mundtlig forhandling var unødvendig.

Det bebrejdes minsandten mig, at jeg ikke gjorde formalitetsfejlen gældende i det første kæremål. Det skal de da ikke blande sig i! Jeg bestemmer selv, hvad jeg vil appellere, og hvad jeg vil gøre gældende. Hvis de havde forholdt sig til Johan Schlüters kovending og foranstaltningerne til at undgå parallelimport, ville sagen være afsluttet permanent i 2006. Hvad er formålet med de love, politikerne har vedtaget for at gøre livet let for sagsøgere som Niels Bo Jørgensen, når de uden videre ignoreres af dommerne?

Hvis jeg havde informeret forkert på brevpapiret, hjemmesiden eller fakturaen, havde FDV måske haft en sag, men jeg har hele vejen igennem informeret 100 % korrekt og endda gjort Paramount særskilt opmærksom på ejerskiftet. Var det ikke mere rimeligt, at FDV bebrejdede deres klient, Paramount, at denne havde forsømt at give Niels Bo Jørgensen besked om ejerskiftet, når han nu var i færd med at anlægge sag mod mig på Paramounts vegne?

Hvorfor henvisningen til afgørelserne mod Laserdisken ApS? Der var tale om to forskellige sager under forskellige omstændigheder. Der forelå en retskendelse mod Laserdisken ApS. Man kan diskutere, om den var velbegrundet, men den var der trods alt. Derved adskiller den første sag sig fra den anden. Der var ikke nogen retskendelse mod mig, da mine regnskaber blev bevissikret. Det er en helt anden situation, som dommerne må forholde sig til selvstændigt.

Under fogedforretningen betvivlede Dorete Bager, at jeg ville holde mit løfte og indstille parallelimporten efter Lars Segatos meddelelse, men i 2007 havde jeg i over et år vist min vilje til at holde løftet. Det er meningsløst at nedlægge forbud mod en handling, som rekvisitus for længst er holdt op med i henhold til et løfte, han udtrykkeligt har afgivet.

Også i denne sag skjulte dommerne, hvad der var sket, og hvad jeg havde gjort gældende. Igen skrev de blot kryptisk, at det, jeg havde anført, ikke kunne føre til et andet resultat, præcis som i udlejningssagen (side 408), hvor det var vigtigt for FDV at skjule retsstillingen og det, jeg havde anført. Der tegnede sig et mønster af, at dommerne var ligeglade med, hvad der var sket. De var også ligeglade med loven. Det handlede udelukkende om at holde hånden over FDV's markedskontrol.

60. Retssagen mod Domstolsstyrelsen

Træt af dommernes løgne og fortielser forsøgte jeg at tvinge dem til at forholde sig til de relevante fakta og den relevante lovgivning via en selvstændig retssag, men de loyale kolleger i Københavns Byret afviste sagen uden overhovedet at læse stævningen eller tale med mig om den.

Skal dommerne ikke dømme efter loven?

Og er der ingen grænse for, hvor groft dommerne må lyve? De spørgsmål stillede jeg til advokat Per Christensen efter Vestre Landsrets kendelse.

Jeg er sikker på, at både politikere og borgere forventer, at dommerne dømmer efter lovene, sådan som juraprofessor Eva Smith påstod i *Deadline* (side 11), og de forventer sikkert også, at dommerne afholder sig fra at lyve, når de begrunder deres domme. Hvad så, når dommerne alligevel lyver og blæser på lovgivningen? Kan man lægge sag an mod dommere, der lyver og nægter at følge loven?

Per Christensen kunne ikke finde noget, der skulle forhindre et sagsanlæg mod løgnagtige dommere, omend han ikke havde hørt, at det var sket. Hvordan griber man en sådan sag an? Hvordan sagsøger man uærlige dommere?

I dagene efter Vestre Landsrets kendelse drøftede jeg dette indgående med Per Christensen. Vi nåede frem til, at der er forskel på, om en person, der tilfældigvis er dommer, har handlet erstatningspådragende f.eks. ved at ødelægge min cykel, eller om han skader mig under udøvelsen af sit betroede hverv som dommer. I de konkrete tilfælde handlede dommerne i embeds medfør, så sagen skulle anlægges mod Domstolsstyrelsen, der har ansvaret for dommernes ageren.

Det overordnede problem er, at dommerne skjuler de relevante fakta og den relevante lovgivning. Det, der kan føre til andet end det ønskede resultat, gemmes væk i formuleringer som “det, kærende har anført under dette kæremål, kan ikke føre til et andet resultat” eller “det, som appellanten har anført, kan ikke føre til andet resultat,” selvom det lige netop ville føre til et andet resultat, hvis der blev taget hensyn til det. Hvordan tvinger jeg dommerne til at forholde sig til noget, de helst vil skjule?

Min løsning var at nedlægge en anerkendelsespåstand om hvert eneste faktum og hver eneste lovbestemmelse, der var censureret ud af sagerne. Så ville de være nødt til at tage stilling på én eller anden måde.

Med advokaterne Per Christensen og Henrik Karl Nielsen som rådgivere gik jeg i gang med at udforme anerkendelsespåstande om alle de løgne og udeladelser i den voksende serie af forløb, hvor dommerne aktivt skjulte, at Peter Schønning og Johan Schlüter havde misbrugt ophavsretsloven til at etablere en retspraksis, der giver FDV og de andre monopoler en hidtil uset markedskontrol. Dommernes vigtigste opgave er at håndhæve EF-traktaten, men det blæser de højt og flot på, når de opdeler det indre marked og forærer området Danmark til et monopol.

Beslaglæggelsen der forsvandt

Uafhængigt af problemet med dommernes censur af mine holdninger og de fakta, mine holdninger er støttet på, havde Dorete Bager skaffet mig et andet problem på halsen: De beslaglagte film.

Fra det sekund, jeg fik at vide, at jeg ikke måtte sælge de parallelimporterede film, var det min agt at returnere dem til leverandørerne, men det havde Dorete Bager forhindret med sit forbud. Min serie af anmodninger til Vestre Landsret om at få lov til at returnere filmene blev aldrig besvaret. Heller ikke forespørgslen om, hvad der skulle ske med filmene. Først i kendelsen den 14. september 2006 blev beslaglæggelsen nævnt, men dommerne undlod at forholde sig til den.

FDV havde nedlagt påstand om beslaglæggelse over for Laserdisken ApS, en påstand identisk med påstand 4 over for mig (side 813), men det fandt jeg først ud af efter fogedforretningen. Lars Segato fik under fogedforretningen Dorete Bager til at gribe ind, og det var udelukkende på grund af min respekt for hendes magtposition som dommer, at jeg undlod at returnere filmene.

Dilemmaet opstod, da det viste sig, at jeg ikke var omfattet af rekvisitionen. FDV havde ret beset begæret anpartsselskabets film beslaglagt - ikke mine film - og mine film indgik derfor heller ikke i justifikationssagen mod Laserdisken ApS. Mine muligheder for at få erstatning afhang af, om retten ville lægge vægt på Lars Segatos mundtlige løfte om, at han påtog sig den økonomiske risiko.

Lars Segato havde gentaget påstanden uændret i reparationsrekvisitionen mod mig, men Dorete Bager havde fuldstændig ignoreret den. Beslaglæggelsen er ikke nævnt i nogen af de to kendelser. Justifikationssagen skal efterprøve fogedrettens kendelser, men der var ikke nogen kendelse om beslaglæggelsen. Når det kommer til stykket, er det udelukkende Dorete Bagers mundtlige forbud, der er årsag til, at mine film ikke blev returneret i 2005.

Det var (og er) min opfattelse, at beslaglæggelsen var ren chikane. Det tjente intet formål at blokere for returneringen, men jeg forventede et juridisk efterspil, der ville afklare dette og sikre mig en erstatning. Jeg forventede også, at Dorete Bager ville være ærlig om Lars Segatos løfte om at påtage sig den økonomiske risiko, der som udgangspunkt altid er rekvirentens.

Men nu stod jeg med 2.230 beslaglagte film i kælderens. Ingen interesserede sig for dem længere, og de var ikke omfattet af nogen retssag. Hvis ikke fogedretten ville sikre, at FDV stod ved ansvaret, ville jeg stille fogedretten til ansvar. Hvis jeg ikke gjorde noget, ville jeg selv komme til at hænge på filmene til evig tid.

Jeg startede med at skrive til retspræsidenten for Retten i Aalborg. Det var stadig Ida Heide-Jørgensen. Hun henviste til, at der var en klagefrist på 4 uger. Goddag mand, økseskaft! Problemet opstod jo først senere, men hun lod henvendelsen gå videre til Dorete Bager, som så kunne tage stilling til, om de begivenheder, der fik så stor betydning, kunne blive tilføjet. Hun ville ikke ændre noget. Hun afviste, at protokolleringen ikke var korrekt - og sådan placerede hun aben hos mig.

Bondefanget af byretten

LASERDISKEN: 2000 film beslaglagt over et år i et Kafka-agtigt sagsforløb

Af **Lars Borberg**

lars.borberg@nordjyske.dk

AALBORG: - Jeg føler mig bondefanget af byretten, siger indehaveren af filmforretningen Laserdisken i Aalborg, Hans Kristian Pedersen.

- Det er en absurd situation, jeg er havnet i. Siden november 2005 har jeg haft i alt 2000 dvd-film liggende i mit eget lager i beslaglagt tilstand, mens de dag for dag taber værdi. Jeg har forsøgt at appellere beslaglæggelsen, men appelinstansen har svaret, at den ikke vil tage stilling til min appel, fordi jeg frivilligt har aftalt med fogeden, Dorete Bager, at opbevare filmene selv.

- Det sagde jeg ja til at gøre af rent praktiske grunde, men der blev også sagt andet. Det er bare ikke kommet med Dorete Bagers retsbogsindføring, og det betyder nu, at jeg har mistet min juridiske appelret, siger Hans Kristian Pedersen.

Denne sag begyndte 29. november 2005, da retsassessor Dorete Bager gik ind i Laserdiskens lokaler i Prinsensgade i Aalborg sammen med advokaten for den danske videobranch, Lars Segato. Det skete på hans begæring. Dorete Bager forlangte på vegne af Lars Segato og den danske videobranch Laserdiskens forretningscomputere beslaglagt sammen med et stort antal dvd'er på Laserdiskens hylder.

Lugt af monopol

- Den ny ophavsretslov fra 2002 giver de danske rettighedshavere til værker som f. eks. dvd-film ret til at forbyde andre at importere og videre-sælge filmene, hvis de er udgivet udenfor EU. Det skete angiveligt som et led i bekæmpelsen af parallelimport og piratvirksomhed, men det blev samtidig en mulighed for de store videofirmaer for at skaffe sig monopol lignende status på markedet.

Hans Kristian Pedersens reaktion på loven i 2002 var at skrive breve til alle de danske videoselskaber, hvori han spurgte, om de ville forbyde parallelimport af titler, de havde rettigheder til.

Overholdt forbud

- Nogle sagde ja, men andre gjorde ingenting. Vi overholdt forbuddene og lod være med at

Hans Kristian Pedersen i Laserdiskens lagerrum med 2000 dvd-film, der nu har været beslaglagt i snart halvandet år efter videobranchens krav til fogedretten.

FOTO: JENS MORTEN

parallelimportere de film, som selskaberne havde forbudt, siger Hans Kristian Pedersen.

- Det forklarede han også Dorete Bager og videoadvokaten Lars Segato, da fogedforretningen stod på i Laserdisken 29. november 2005.

- Men det var ikke nok for Lars Segato. Han forlangte, at jeg skulle fremlægge positivt dokumenteret tilladelse til at sælge. Derefter nedlagde Dorete Bager på stedet forbud mod salg af alle filmtitler, hvor medlemmer af Foreningen af Danske Videogramdistributører har danske rettigheder. Det ramte også film fra selskaber, der ellers ikke tidligere havde forbudt parallelimport, fortæller Hans Kristian Pedersen.

- Jeg svarede, at de ikke havde behovet at sende fogeden. De kunne bare have svaret på mit brev, så jeg havde undgået at importere film, de havde rettigheder til. Jeg tilbød så at sende de berørte film

tilbage til mine leverandører, fortæller Hans Kristian Pedersen.

- Men det var ikke godt nok. - Lars Segato ville have filmene beslaglagt. Jeg protesterede og forklarede, at det jo ikke var piratkopier. Rettighedshaverne havde fået betaling, og filmene var købt i god tro. Det kunne vel ikke skade nogen, at de blev sendt retur til USA, hvor de godt må sælges, mente jeg, fortæller Hans Kristian Pedersen.

- Men videoadvokaten Lars Segato fastholdt, at de skulle beslaglægges. Hans Kristian Pedersen forklarede nu dommeren, at dvd-film hurtigt mister deres værdi, og at de ville miste stort set hele deres værdi, hvis de blev beslaglagt under en hel retssag.

Ingen retur

- Men så erklærede Lars Segato, at den risiko var han og videobranchen parat til at

påtage sig, og derefter gav Dorete Bager ham medhold. Filmene måtte ikke returneres.

Der opstod så et praktisk problem med at finde ud af, hvilke film, det drejede sig om, det er ikke så ligetil. "Kan du ikke selv klare det?!", spurgte Dorete Bager mig. Hun foreslog, at jeg selv fjernede filmene fra hylderne og opbevarede dem under beslaglæggelsen. Det gik jeg med til, og jeg og mine medarbejdere fjernede derpå omkring 2000 film fra hylderne, fortæller Laserdiskens indehaver.

- Det var for så vidt okay. Men det var det efterfølgende ikke. Dorete Bager skrev bagefter i retsbogen, at der var "indgået en aftale med Hans Kristian Pedersen om at fjerne filmene fra hylderne med henblik på at opbevare dem". Og det var jo sandt nok - men hun skrev ikke, at Lars Segato forinden havde påtaget sig den økonomiske risiko, og hun skrev heller ikke, at hun havde afvist mit ønske om at sende filmene retur, siger han.

Dagen efter opsogte Hans Kristian Pedersen sin advokat for at appellere afgørelsen, og siden han har kæmpet i retssystemet for at få beslaglæggelsen ophævet. Efter mere end et år er det så endelig afgjort, at retten ikke vil tage stilling til hans appel, fordi der står i retsbogen, at han frivilligt har indgået en aftale.

Bondefanget

- Det er her, jeg føler mig bondefanget, siger Hans Kristian Pedersen.

- Det er da klart, at jeg ikke frivilligt har indgået denne aftale. Jeg var meget uenig med dommeren, som trods min protest forbød mig at returnere filmene. Men jeg opførte mig pænt og respekterede, at det var hende, der bestemte. Så jeg besluttede at opføre mig voksent og fremkommeligt og hjælpe hende med det praktiske arbejde i stedet for at smide med maling og brosten. Men så meget mere urimeligt og uværdigt synes jeg også det er, at jeg nu også skal straffes for det. Hun har slet og ret taget mig ved næsen ved ikke at skrive hele sandheden i retsbogen, siger Hans Kristian Pedersen.

Han har nu besluttet at gå til Retten i Aalborg i et forsøg på at få rettet fejlen.

På toårsdagen for beslaglæggelsen mente jeg, at Dorete Bager havde haft tid nok til at finde ud af, hvad der skulle ske med filmene. Jeg syntes i hvert fald, det var på tide med et andet arrangement. Nu havde filmene fyldt op i min kælder i to år, og jeg kunne godt bruge pladsen til noget andet, så jeg bad Dorete Bager om at finde en anden til at opbevare filmene for fogedretten.

Dorete Bager rådførte sig med Lars Segato, og det er fair nok, at hun spurgte, om han mente, at beslaglæggelsen fortsat var påkrævet, men han talte udenom. Han vidste selvfølgelig udmærket, at jeg ønskede filmene frigivet med henblik på at returnere dem til USA, men han svarede alligevel, at FDV ikke ville tillade, at de blev solgt i Danmark. Han fik også lige gentaget den absurde påstand om, at de var ulovligt importeret! For hans skyld kunne arrangementet fortsætte i 100 år, og indtil retten - og det skulle så være Dorete Bager - traf en anden afgørelse, ville han og FDV henholde sig til aftalen.

Dorete Bager gjorde ingenting. Hun nøjedes med at sende mig en kopi af Lars Segatos svar, men hun svarede overhovedet ikke på min anmodning om, at retten overtog opbevaringen af filmene eller bemyndigede en anden til det.

Vedrørende opbevaring af beslaglagte dvd-film

Jeg har i to år opbevaret de ca. 2.000 dvd-film, der blev beslaglagt under ransagningen den 29. november 2005 i Laserdisken. Jeg ønsker ikke mere at være den person, som er bemyndiget til at opbevare det beslaglagte materiale efter rpl. § 653 b, stk. 4. Jeg skal anmode om, at retten overtager opbevaringen eller bemyndiger en anden til at opbevare filmene.

Laserdisken til Retten i Aalborg, 29. november 2007

Hoslagt fremsendes kopi af Hans Kristian Pedersens skrivelse af 29. november 2007 til fogedretten i ovennævnte sag samt formentlig tillige sagen mod Laserdisken ApS. De anmodes om straks at kontakte fogedretten med henblik på en afklaring af sagernes retslige status og derved afklaring af, hvorvidt beslaglæggelse af materiale fortsat er påkrævet samt hvordan, jf. herved retsplejelovens § 653 c.

Retten i Aalborg til FDV v/Lars Segato, 2. december 2007

Rekvirenterne kan naturligvis ikke tillade, at de pågældende film, der alle er ulovligt importeret, sælges i Danmark. Indtil anden aftale er indgået mellem parterne eller indtil retten har truffet anden afgørelse, henholder rekvirenten sig til den aftale, der den 29. november 2005 blev indgået med Hans Kristian Pedersen om opbevaring af filmene.

FDV v/Lars Segato til Retten i Aalborg, 11. december 2007

Stævningens struktur

Overordnet handlede alle sagerne fra 2003 til 2016 om håndteringen af regional konsumtion og grundlaget for den etablerede retspraksis. FDV og jeg havde hver vores tilgang til dette.

Næppe var loven vedtaget, før FDV's advokater førte sig frem, som om det var en selvfølge, at parallelimport var forbudt, medmindre et medlem af FDV havde givet udtrykkelig tilladelse. Jeg havde en anden tilgang. Jeg ønskede en juridisk undersøgelse. Jeg mente, at EU-Domstolen burde træffe afgørelsen under behørig hensyntagen til EF-traktatens grundlæggende formål og de øvrige fortolkningsbidrag, der kunne belyse spørgsmålet. På den måde kunne afgørelsen tages på et kvalificeret grundlag.

FDV's frækhed blev minsandten belønnet - én gang til kan det siges med tanke på udlejningsmonopolet. Aldrig har dommerne interesseret sig for baggrunden for regional konsumtion, formålet med det indre marked, de andre EU-retlige kilder eller OECD's formål med liberaliseringen af verdenshandelen.

Tankevækkende, at det er frækhed, der etablerer retspraksis i Danmark!

Det tvivlsomme valg af tilgang til løsningen af juridiske problemstillinger var det overordnede tema for retssagen. Baggrunden var de ni retssager på det tidspunkt, nemlig de to sager mod Kulturministeriet om regional konsumtion, FDV's sager mod Laserdisken ApS og reparationssagerne mod mig:

Twisterne om regional konsumtion: Gyldighed (1) og fortolkning (2).

Razziaen (3) plus kæremålet (4), justifikations sagen (5) og ankesagen (6).

Reparationssagen (7) plus kæremål 2 (8) og justifikations sagen 2 (9).

På den ene side havde dommerne uden forståelige begrundelser afvist mit forsøg på at få spørgsmålet om valg af fortolkning juridisk undersøgt, og på den anden side var der ingen grænser for deres støtte til FDV's overfald på mig.

Den første retssag i Østre Landsret var forløbet efter bogen, men de otte andre sager er kendetegnet ved tvivlsomme afgørelser, udeladelser og deciderede løgne. Stævningen handler især om dommernes accept af FDV's fremfærd i forbindelse med ophavsretslovens fortolkning, men et andet væsentligt formål med retssagen var at kaste lys over de konkrete manipulationer og udeladelser. Endelig krævede jeg erstatning for mine tab - herunder for værditabet af de beslaglagte film.

Jeg gennemgik systematisk de otte retssager og formulerede en anerkendelsespåstand for hvert ignoreret faktum og hver ignoreret lovparagraf, og jeg tilføjede serier af påstande om de erstatningsretlige betingelser og andre grundlæggende regler, som dommerne havde undladt at forholde sig til.

Påstandene var organiseret, så de etablerede en række fakta, der burde lede hen til en velbegrundet konklusion. Hvis det ikke var den konklusion, jeg forventede, ville det i det mindste blive klart, hvor kæden sprang af. Serien af anerkendelsespåstande blev længere og længere, efterhånden som arbejdet skred frem.

Ad afsnit 1.6

Jeg synes, det er et rigtigt godt afsnit. Jeg gjorde det, at jeg gik direkte til dette afsnit (sprang de første over), så da var det lidt svært at forstå. Efter at have læst afsnit 1.1 - 1.5 (som enhver normal læser vil gøre), er afsnit 1.6 langt mere forståeligt. Det er lykkedes dig helt at kvæle lysten til at være ironisk/sarkastisk, men du holder tonen på et passende, neutralt leje, hvor man lejlighedsvis helt glemmer, at du er part i sagen og ikke en uafhængig observatør. Dette er bestemt en meget stor styrke ved fremstillingen og en imponerede præstation fra din side.

Ad afsnit 1.7

Jeg synes sammenligningen er helt på sin plads. I dette afsnit er du lidt hård overfor dommerne - men det er der jo en grund til. Jeg synes sammenligningen er god, og det er en helt central problemstilling, du har fat i - forskellen på et forbud ctr. indhentelse af tilladelse.

Advokat Per Christensen til Laserdisken, 9. marts 2009

Udarbejdelsen af stævningen

Efter Vestre Landsrets kendelse den 8. oktober 2007 (side 826) koncentrerede jeg mig om arbejdet med at udarbejde en stævning mod Domstolsstyrelsen. Over en bred kam havde dommerne taget parti til fordel for FDV, og de ville overhovedet ikke høre på mig. Det var umuligt at få medhold på "normal" vis, så jeg var nødt til at gøre noget usædvanligt. Det var afgørende for min formidling af filmværker, at FDV ikke fik fuldstændig kontrol over enhver form for import, så jeg lagde alt til side for at færdiggøre stævningen, inden justifikationssagen mod mig var nået så langt, at der ikke var nogen vej tilbage.

Stævningen har karakter af en retsvidenskabelig analyse, og det var vigtigt, at den blev forstået. Jeg hyrede både Per Christensen og Henrik Karl Nielsen som "testlæsere" og kritikere, og ikke én linje eller påstand er formuleret uden at være vendt med de to. Intet blev sparet for at være så forståelig som mulig, for det er ikke let stof. Regional konsumtion er et absurd begreb, og det giver faktisk ikke mening. Det betyder i praksis, at folk som Peter Schønning og Johan Schlüter kan slippe af sted med en hvilken som helst forklaring, og det er vel også den dybere mening. Der er mange penge i at kontrollere verdenshandelen.

Jeg gjorde et hæderligt forsøg, men det er ligesom at læse Calculus. Man kan ikke forstå universitetets matematik uden først at beherske elementær matematik. Man er nødt til at forstå kapitel A, før kapitel B giver mening. Man er nødt til at forstå sammenhængen. Det blev anskueliggjort, da Per Christensen gik direkte til afsnit 1.6 og fandt det uforståeligt, men da han havde læst afsnit 1.1-1.5, var det meget lettere at forstå, skrev han til mig.

Da jeg var færdig med gennemgangen, var antallet af påstande nået op på 534, og jeg kunne lave en top 100 over konkrete krænkelser fra dommernes side.

Aflleveringen af de beslaglagte film

Efter næsten to års intensivt arbejde var stævningen klar. Projektet blev lanceret med en slags happening i Retten i Aalborg. De beslaglagte film var et synligt tegn på byrettens lemfældige sagsbehandling, og jeg fik fat i to varevogne og fyldte dem med de beslaglagte film. Så kørte vi hen til byretten og læssede dem af, og herefter måtte Retten i Aalborg overtage den varme kartoffel.

Jeg havde orienteret Nordjyske Medier og TV2 Nord, og de sendte begge et kamerahold for at dække begivenheden. Byretten havde fået en ny retspræsident, Christian Lundblad. Han blev tilkaldt, og han tog selv mod filmene.

- Er det virkelig nødvendigt at tilkalde pressen? spurgte han, og det var jeg nu ret sikker på. Hvis jeg var kommet alene, ville jeg med stor sandsynlighed blive afvist i døren, men på min måde fik jeg afleveret filmene og gjort opmærksom på mit problem. Jeg afleverede en liste med indholdet af kasserne, fik en kvittering og meddelte, at jeg ville fremsende en stævning med mit erstatningskrav.

denskjultekorrupsion.dk/video50

24 Nordjyske, 16. juli 2009

denskjultekorrupsion.dk/video51

TV2 Nord, 16. juli 2009

Retssagens formål

Samtlige problemer kan henføres til dommernes forhåndsaccept af FDV's påstand om, at dens medlemmers accept er en forudsætning for enhver handel i Danmark med film fra tredjelande. I virkeligheden handlede det hele om ophavsretslovens fortolkning, og mit forsøg på at få en regulær retlig undersøgelse i en retssag mod Kulturministeriet var blevet afvist med den begrundelse, at sagen ikke havde baggrund i "en konkret, aktuel retstvist" (side 652).

Den undskyldning kunne ikke bruges i forhold til Domstolsstyrelsen. Der var en konkret, aktuel retstvist mellem Dorete Bager og mig. Hun havde forlangt, at jeg indhentede udtrykkeligt samtykke, før jeg importerede. Hvis jeg ikke gjorde det, ville jeg uvægerligt krænke FDV's rettigheder, påstod hun. Indtil uenigheden om ophavsretslovens krav blev afklaret, var jeg nødt til at indstille al import eller risikere nye bevissikringer, fordi hun i så fald følte sig berettiget til at kontrollere, om jeg krænkede FDV's rettigheder.

De 534 påstande var fordelt således:

Påstand 1: Ophavsretslovens fortolkning (plus to subsidiære påstande).

Påstand 2-527: Diverse anerkendelsespåstande (plus en subsidiær påstand).

Påstand 528-534: Diverse erstatningskrav inkl. værditabet på filmene.

Spørgsmålet om den rette fortolkning af regional konsumtion overskyggede alt, men i de af FDV anlagte sager ville dommerne ikke engang anerkende, at der var tvist om det emne. For Dorete Bager og de andre dommere var det som mejslet i sten, at FDV's tilladelse var en betingelse for at importere film fra tredjelande. Det fremgår ikke engang af retsbøgerne, at det er min opfattelse, at der for Folketinget også blev redegjort for en anden fortolkning.

Hovedopgaven var derfor at isolere det spørgsmål på en måde, så det ikke var til at komme udenom. Jeg var nødt til at gengive alle påstandene i stævningen, men sagsfremstillingen vedrørte udelukkende ophavsretslovens fortolkning. Jeg kaldte det "en overordnet sagsfremstilling", og den havde som sagt karakter af en retsvidenskabelig analyse af hele problematikken om regional konsumtion. Den var meget grundig og kom til at fylde 155 tætskrevne A4-sider. Stævningen blev rundet af med fem sider om principperne bag erstatningskravene og tre sider om den planlagte bevisførelse med bilag og vidneafhøringer.

Jeg var gået i gang med separate sagsfremstillinger og anbringender for de resterende påstande, men for at fremskynde sagsanlægget havde jeg udskudt det. Efter de nye regler starter alle sager i byretten, og det var ikke hensigtsmæssigt med en sag af den type, så planen var at fremsende grundlaget for påstand 2-534 i et separat processkrift senere, og mens jeg arbejdede på den betydelige opgave, kunne byretten passende tage stilling til min anmodning om at henvise sagen til Østre Landsret på grund af dens principielle karakter. Efter Ole Høyers kendelse måtte det være en formalitetssag, men der ville gå noget tid med det.

Jeg sendte stævningen til Københavns Byret den 29. juli 2009 sammen med 445 bilag. Det samlede erstatningskrav løb op på et samlet beløb på 5.948.485 kr., og det udløste en retsafgift på 71.540 kr. Det fik mig til at overveje fremgangsmåden. Jeg havde talt med advokaterne om, at Domstolsstyrelsen næppe ville tage imod sagen med glæde, og det var mange penge at ofre på en sag, som helt sikkert ville møde betydelig modstand. Jeg gjorde som FDV og anlagde sagen med et mindre erstatningskrav og tog forbehold for senere forhøjelse. Det bragte retsafgiften ned på det førnævnte beløb på 17.540 kr., som jeg betalte den 14. september 2009. Dermed var sagen formelt anlagt, og den fik sagsnr. BS 38A-4743/2009.

Planen var derefter at få FDV's retssag mod mig udsat, til der var taget stilling til de principielle spørgsmål. Når de havde fået en grundig sagsbehandling, ville meget være afklaret, og det ville være let at tage stilling til FDV's påstande.

Behandlingen af erstatningskravene mod Domstolsstyrelsen ville jeg derefter få udsat, indtil det var afklaret, om FDV var erstatningsansvarlig. Angrebet var jo planlagt og udført af FDV's advokater, og det var også dem, der havde klokket i det med formalitetsfejlen, så FDV burde være erstatningsansvarlig. Men hvis jeg ikke fik penge ud af FDV, ville jeg forbeholde mig retten til at gøre Dorete Bager, dvs. Domstolsstyrelsen, ansvarlig. Hvis hun havde gjort sin pligt, havde der slet ikke været nogen bevissikring, og hvis dommerne i Vestre Landsret havde gidet læse mine skriftlige indlæg, havde skaderne været minimale.

Domstolsstyrelsen lod sig repræsentere af kammeradvokaten, denne gang ved advokat Kim Holst. Ikke overraskende begærede han sagen afvist. Han henviste til retssagen mod Kulturministeriet, hvor Vestre Landsret havde afvist den samme påstand som sagens påstand 1. Så blev jeg indkaldt til et forberedende retsmøde.

Retten indkalder Dem til et forberedende retsmøde, jf. retsplejelovens § 353, som afholdes

fredag, den 8. januar 2010 kl. 9.30

i Københavns Byret, Retssal 38, Rådhuspladsen 45-47, 3. sal. Retten har afsat 1 time til mødet. Følgende punkter skal drøftes på mødet:

1. Parternes stilling til sagens faktiske og retlige omstændigheder.
2. Tilrettelæggelse af og tidsrammerne for en eventuel yderligere forberedelse.
3. Tidspunktet for forberedelsens afslutning.
4. Tidspunktet for hovedforhandlingen.

Retten har bestemt, at der på mødet yderligere skal drøftes følgende punkter:

5. Formalitetsindsigelser.
6. Henvi sning af sagen til landsretten eller Sø- og Handelsretten, jf. §§ 226 og 227.
7. Kollegial behandling, jf. § 12, stk. 3.
8. Medvirken af sagkyndige, jf. § 20.

Det forberedende retsmøde

Jeg var overrasket over byrettens indkaldelse. Det er ganske vist normalt at holde et forberedende retsmøde, hvor parternes holdninger i store træk afklares, så den egentlige sagsbehandling kan tilrettelægges, men det er normalt først at afklare, om sagen skal behandles af den pågældende domstol. Sø- og Handelsretten havde som det første henvist retssagen mod Kulturministeriet til Retten i Aalborg, hvor Ole Høyer som det første - og på skriftligt grundlag - havde truffet afgørelsen om at henvise sagen til landsretten.

Københavns Byret havde på det tidspunkt slet ikke modtaget mit processkrift om påstandene 2-534 endnu, og hvis sagen skulle behandles i landsretten, gav det ingen mening at begynde at drøfte dem med en byretsdommer. Jeg studsede også over den afsatte tid. Hvis 445 bilag og 534 påstande skulle drøftes på én time, var der kun afsat 3-4 sekunder til hver. Og det var kun første punkt på dagsordenen! Jeg foreslog byretten, at der som det første blev taget stilling til anmodningen om henvisning, og det kunne gøres på skriftligt grundlag. Byretten svarede ikke.

I begyndelsen af januar blev Nordjylland ramt af en kraftig snestorm. To dage før retsmødet var lufthavnen sneet til. Aviserne blev ikke omdelt i snevejret, men på *Nordjyske Online* kunne læses, at politiet ikke alene opfordrede bilisterne til at undgå al unødvendig kørsel, politiet opfordrede også fodgængerne til at holde sig indendørs på grund af faren fra de snefyldte tage. Skoler var lukket, børnehaver var lukket, og en håndboldkamp i Aalborg mellem Esbjerg og Aalborg blev aflyst, fordi Esbjerg mente, det var uforsvarligt at forsøge at rejse til Aalborg. Og der var meldinger om, at mere sne var på vej mod Aalborg fra vestkysten.

Via fax foreslog jeg Københavns Byret, at retsmødet blev udsat eller aflyst, og jeg bad om et hurtigt svar på fax eller e-mail. Da busdriften hen på eftermiddagen blev indstillet, sendte jeg Nordjyskes artikel til retten via fax og bad om et hurtigt svar. Det fik jeg pr. telefon: - Retten kan ikke se nogen anledning til at udsætte retsmødet, og hvis du ikke møder op, vil du blive dømt som udeblevet.

Torsdag den 7. januar sendte jeg pr. fax mit mobilnr. til byretten, for jeg ville gøre et forsøg på at nå frem via en flyafgang kl. 7.40, men jeg kunne ikke love, at det kunne lade sig gøre, for på det tidspunkt var lufthavnen stadig lukket.

Kl. 6 fredag morgen begyndte busserne at køre igen, og omkring kl. 7 havde friske folk ryddet startbanen, og jeg nåede frem til retsmødet i København kun en smule forsinket. Hvad skulle der så ske den formiddag, der var så vigtigt?

Dommer Stausbøll (også uden fornavn) fortalte, at det er normalt at nedlægge én eller to påstande i en stævning, og jeg havde nedlagt 534 påstande.

- Har De læst stævningen? spurgte jeg og så ham ind i øjnene.

- Jeg har bladret lidt i den, sagde han tøvende og påpegede, at sagsøgte havde anført, at mange af påstandene var uklare og uegnede til en domstolskonklusion, og derfor havde han besluttet at pålægge mig at antage en advokat.

Mødet varede kun få minutter, og så kunne jeg rejse hjem til Aalborg igen.

Baggrunden for advokatpålægget

Var det virkelig nødvendigt at tvinge mig til at bruge en dag på at trodse en storm og rejse til København og tilbage igen blot for at få den besked? Kunne Stausbøll ikke bare have sendt kendelsen til mig?

Hvad vidste han om mine evner til at føre en retssag? Der findes næppe noget menneske med mere retserfaring end mig, bortset fra advokaterne. Højesteret har konkret vurderet, at jeg kan føre en sag i Højesteret, men Københavns Byret, der ifølge loven har pligt til at vejlede mig, nægtede mig denne basale ret!

Hvad var grundlaget for afgørelsen? Det var dommernes kolleger, der i FDV's retssager omhyggeligt undgik at forholde sig til kontroversielle emner, som heller ikke i denne retssag ville have noget undersøgt. Stausbøll havde ikke engang læst stævningen, kun bladret lidt i den. Jeg tænkte på Per Christensens bemærkninger. Det er ikke en sag, hvor det er nok at bladre lidt. Han havde sikkert bare bladret nok til at opdage, at stævningen indeholder et stort antal påstande.

Bør en dommer alene sætte lid til de anklagede? Bør han ikke sætte sig ind i de nedlagte påstande og baggrunden for dem? Det kunne han ikke have gjort, for jeg havde ikke fremsendt processkriftet om de enkelte påstande endnu.

K e n d e l s e

Sagsøger nedlægger i stævningen 534 påstande. Sagsøgte bemærker i svarskriftet, at en del af påstandene vedrører forhold som allerede er afgjort ved tidligere retssager og/eller ikke kan prøves under en sag anlagt mod sagsøgte. Sagsøgte bemærker endvidere, at langt hovedparten af påstandene har karakter af anbringender til støtte for andre af de nedlagte påstande. Derudover er en række af påstandene uklare og uegnede til at indgå i grundlaget for en domskonklusion. Sagsøgte gør på den baggrund gældende, at der skal ske afvisning overfor samtlige påstande.

Efter karakteren af stævningen, herunder indholdet af de 534 påstande, sammenholdt med sagsøgtes bemærkning om, at en del af påstandene vedrører forhold som allerede er afgjort ved tidligere retssager, finder retten ikke det muligt at behandle sagen på forsvarelig måde uden at sagsøger er repræsenteret ved en advokat. Under henvisning til retsplejelovens § 259, stk. 2,

b e s t e m m e s:

Det pålægges sagsøger, Hans Kristian Pedersen, fremover at lade sagen udføre af en advokat. Retten bestemte, at sagsøger skal indlevere et processkrift til retten og sagsøgte senest den 21. april 2010 med bemærkninger til afvisningspåstanden herunder angivelse af påstande, der efter sagsøgers opfattelse kan tages under påkendelse i forbindelse med den anlagte sag.

Hvis processkriftet ikke indgives af en advokat eller hvis fristen ikke overholdes, kan retten træffe bestemmelse om udeblivelsesvirkning, jf. retsplejelovens § 259, stk. 3 og § 360, stk. 5, jf. § 355, stk. 2.

Hvem tør modstå dommerne?

Nordjyske Stiftstidende havde samme morgen bragt historien om den forsvundne beslaglæggelse som optakt til retsmødet, og Lars Borberg ventede på at høre mig rapportere fra dagens retsmøde. Der var sket så lidt, at det kunne klares pr. SMS. Resten af turen hjem overvejede jeg, hvordan advokatpålægget kunne håndteres. Stausbøll havde beordret mig til København under falske præmisser, nemlig en dagsorden, han ikke havde intentioner om at følge. Sagsanlægget var mit forsvar mod FDV's overgreb, men for dommerne var det en krigserklæring, og Stausbøll stillede sig fra starten på samme side som de dommere, jeg havde stævnet.

I årevis havde jeg arbejdet tæt sammen med Per Christensen, og jeg tænkte, at hvis det blev nødvendigt, kunne jeg sikkert skrive udkast til processkrifterne, som han ikke behøvede at ændre ret meget, før han kunne skrive under. Det var dog kun en nødløsning. Stausbøll havde med advokatpålægget og henvisningen til sagsøgte bemærkninger illustreret det egentlige problem: Han var mere kollega til de sagsøgte end en upartisk dommer. Det problem bør håndteres selvstændigt af de politisk ansvarlige.

Den umiddelbare plan var, at jeg skulle skrive processkriftet om de andre 533 påstande, mens Per Christensen skulle forsøge at få sagen henvist til landsretten, hvor vi ville have en ny situation. Landsretten har aldrig givet mig advokatpålæg.

Så let kom det ikke til at gå. Da jeg fortalte Per Christensen om forløbet og mine planer, var han synligt rystet. "Det havde jeg ikke set komme," sagde han og bad om at drøfte situationen med Anders Hjulmand. Et par dage senere gav han mig den nedslående besked, at advokatfirmaet ikke kunne hjælpe mig.

Advokat Anders Hjulmands firma havde udviklet sig støt og roligt, og nu var det fusionerede HjulmandKaptain blandt Danmarks største advokatvirksomheder, og det ville være for risikabelt at repræsentere mig i sagen. Problemet er, at det er afgørende for et succesfuldt advokatfirma at have et godt forhold til domstolene. Det burde ikke være sådan, at man ikke kan føre en sag mod domstolene, men risikoen var for stor til, at advokatfirmaet ville løbe den.

Jeg havde også haft et fortrinligt samarbejde med Per Mogensen, og han havde stadig sit advokatfirma i Aabybro, men også han afslog. Han udførte opgaver for byretten af og til, fortalte han, og det ville ikke være passende at føre sag mod sin arbejdsgiver. Han hjalp dog i forsøget på at få ophævet advokatpålægget med en positiv udtalelse om mine evner og kompetencer både som elev på HD-studiet på Aalborg Universitet og som samarbejdspartner under vores fælles retssager.

Nogle måneder forinden havde advokat Kim Olsen som et klap på skulderen i respekt for min indsats for et frit kulturliv tilbudt gratis juridisk assistance, og i min nød tog jeg kontakt til ham, men en sådan sag var for stor en mundfuld.

Advokat Henrik Karl Nielsen viste sig at have mest hår på brystet. Han skrev et processkrift, der opfyldte de krav, dommer Stausbøll havde stillet i kendelsen, og derefter kæmpede han videre for at få advokatpålægget ophævet igen.

Sagsøgers Processkrift

Københavns Byret
BS 38A-4743/2009

Hans Kristian Pedersen mod Domstolsstyrelsen

Retten har den 8. januar 2010 bedt om sagsøgers advokats bemærkninger til sagsøgtes afvisningspåstand samt en angivelse af de påstande, der efter sagsøgers opfattelse kan tages under påkendelse i forbindelse med den anlagte sag.

Bemærkninger til sagsøgtes afvisningspåstand:

Sagsøgtes afvisningspåstand omfatter sagsøgers 534 påstande, hvorom sagsøger samtidig med indgivelsen af stævningen har meddelt, at hver enkelt påstand vil blive gennemgået med selvstændige sagsfremstillinger og angivelse af anbringender for hver enkelt påstand i et separat processkrift, når retten har taget stilling til anmodningen om henvisning af sagen til Østre Landsret.

Sagsøgtes afvisningspåstand er derfor i sagens natur fremsat uden et kendskab til baggrunden for de enkelte påstande. Den synes hovedsageligt at være begrundet i den vildfarelse, at påstande, der også har karakter af et anbringende til støtte for en anden påstand, ikke kan påkendes særskilt. Der henvises herom til UfR 2002.1789H, hvor Vestre Landsret og Højesteret afviste dette synspunkt.

Bemærkninger til de fremsatte påstande:

Undertegnede har ydet juridisk rådgivning til sagsøger siden 2006, og rådgivningen omfatter udarbejdelsen af nærværende sags stævning herunder påstandenes formulering. Som jeg ser det, er anerkendelsespåstandene formuleret skarpt og præcist. Det er min opfattelse, at alle påstande kan tages under påkendelse i nærværende sag.

Som rådgiver for Hans Kristian Pedersen gjorde jeg allerede i 2008 opmærksom på, at det måtte forventes, at Domstolsstyrelsen ville overdrage det til kammeradvokaten at føre sagen, og at han ville nedlægge påstand om afvisning. Mine bemærkninger til Københavns Byret er de samme, som de var til Hans Kristian Pedersen, og det er følgende:

1. Det er nødvendigt med en stillingtagen i påstandsform, fordi ingen ret hidtil har forholdt sig til de problemer, der tages op. Man har i stedet set bort fra indsigelserne.
2. Der er tale om faktum, som er relevant for at pådømme erstatningskravet og krænkelse af Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Da der er tale om forhold, som sagsøger har en retlig interesse i at få påkendt, vil det være synspunktet, at en afvisning af en realitetsbehandling af sagen vil udgøre en overtrædelse af kravet i EMRK art. 6 om "access to court", og sagsøger har følgelig instrueret mig om at meddele retten, at sagen om fornødent vil blive indbragt for Den Europæiske Menneskeretsdomstol, såfremt sagsøgers påstande ikke realitetsbehandles. En gennemførelse af sagen for en dansk domstol er dog forudgående påkrævet for at iagttage kravet om udtømmning af nationale retsmidler.

Advokat Henrik Karl Nielsen til Københavns Byret, 21. april 2010

Stævningen, som min klient har udtaget, omfatter en række anerkendelsespåstande og et antal fuldbyrdelsespåstande. I sin begrundelse for kendelsen af 8. januar 2010 henviser retten bl.a. til "karakteren af stævningen" og "indholdet" af påstandene. Denne begrundelse kunne for så vidt anvendes i forhold til en hvilken som helst stævning i en sag, der behandles i civilrettens former.

I begrundelsen henviser retten videre til sagsøgtes "bemærkning" om, at en del af påstandene vedrører forhold, der allerede er afgjort ved tidligere retssager. Argumentation fra en af parterne i en sag kan selvsagt ikke tjene som grundlag for, at den anden part pålægges et advokatpålæg. Betingelserne for at meddele advokatpålæg fremgår af retsplejelovens § 259, stk. 2, og det er retten - og ikke sagsøgte - der må afgøre, om betingelserne for at meddele advokatpålæg er til stede.

Retsplejelovens udgangspunkt er efter § 259, stk. 1, at enhver kan gå i rette for sig selv. Det følger af forarbejderne til § 259, stk. 2, der hjemler en fravigelse af dette udgangspunkt, at der skal udvises tilbageholdenhed med meddelelse af advokatpålæg. Jeg henviser til lovbemærkningernes henvisning til Retsplejerådets og Justitsministeriets opfattelse af spørgsmålet (FT A 1968-69, sp. 2897f., der vedlægges i kopi):

"Rådet forudsætter derfor, at underretterne viser tilbageholdenhed med anvendelsen af bestemmelsen. Justitsministeriet er enig i forslaget om at udvide bestemmelsen og kan tiltræde det af Retsplejerådet anførte om bestemmelsens anvendelse."

Efter bestemmelsens ordlyd og forarbejder kan en sags omfang alene målt på antallet af påstande naturligvis ikke i sig selv tjene som begrundelse for, at der meddeles advokatpålæg, når der slet ikke er foretaget nogen konkret vurdering af, hvorvidt parten er i stand til at redegøre for sin stilling til sagens faktiske og retlige aspekter.

Ingen andre end min klient har et sådant detailkendskab til de faktiske og retlige forhold i den flerhed af sager, der ligger til grund for den nu anlagte sag. Min klient er fuldt ud i stand til på betryggende vis at redegøre for sine bevæggrunde for at ønske en prøvelse af kvaliteten af sagsbehandlingen i de allerede afgjorte sager. I det omfang retten måtte finde, at sagen involverer spørgsmål, der allerede har fundet deres afgørelse ved domstolene, er den adækvate reaktion ikke et advokatpålæg forud for sagens hovedforhandling.

Endelig må jeg gøre opmærksom på, at en sag med 534 påstande og 445 bilag nødvendigvis involverer et meget betydeligt antal tidsmæssige ressourcer at forberede og hovedforhandle. Min klient driver en sund forretning i Ålborg og København. Det forhold, at min klient tvinges til at lade sig repræsentere af advokat i en sag af dette omfang, vil - som enhver må kunne sige sig selv - være ensbetydende med, at min klient effektivt afskæres fra at få de spørgsmål prøvet retsligt, som sagen vedrører. Noget sådant vil indebære en overtrædelse af min klients ret til "access to court", jf. EMRK art. 6 og vil krænke samme konventions art. 13. I lyset af det forhold, at min klient er både i stand til og villig til at repræsentere sig selv i nærværende sag, hvis faktiske og retlige aspekter han er fuldt ud kapabel til at redegøre for, vil pålægget om at antage en advokat til repræsentation - hvilket min klient ikke ønsker - i sig selv udgøre en tilsidesættelse af kravet i EMRK art 6 om "fair trial".

Efter at have gennemgået sagen, må jeg med henvisning til Advokatrådets regler for god advokatskik pkt. 1.1. gøre opmærksom på, at jeg ser et problem i sagen i forhold til at sikre en overholdelse af kravet i Den Europæiske Menneskeretskonventions art. 6. Jeg har med min klient drøftet nærværende sag både før sagens anlæg, før advokatpålægget og efter dette. Min klient giver udtryk for en oplevelse af, at han sagsøger en styrelse, der reelt set er den overordnede myndighed for den person, der beklæder embedet, der skal afgøre den. Den Europæiske Menneskeretskonvention art. 6 indeholder et krav om adgang til en domstol, der er ”uafhængig og upartisk”. Efter Den Europæiske Menneskeretsdomstols praksis indebærer dette et krav om, at ”justice must not only be done; it must also appear to be done.”

Jeg kan ikke se andet, end at vi har at gøre med en sag, hvor sagsøger med rette er berettiget til at kunne forlange, at enhver tvivl om en uafhængig og upartisk afgørelse af sagen er elimineret, og jeg er efter vore advokatetiske reglers pkt. 1.1. forpligtet til at gøre opmærksom på, at retten på sagens nuværende stade bør forholde sig til og tage stilling til, hvorledes sagen får en behandling, der lever op til kravene i art. 6.

Advokat Henrik Karl Nielsen til Københavns Byret, 26. september 2010

Kampen mod Københavns Byret

Henrik Karl Nielsen kæmpede en brav kamp mod byretsdommer Anette Burkø, der overtog sagen fra Stausbøll. Hun var en gammel bekendt, en af de dommere, der tidligere havde straffet mig for at afkræve svar af Skat (side 753).

Jeg fremlagde erklæringer fra Per Mogensen og Preben Bang Henriksen, der begge havde undervist mig, og Højesterets afgørelse på, at jeg var kvalificeret til at møde for Højesteret. I en særskilt skrivelse redegjorde Henrik Karl Nielsen for retsplejelovens betingelser for at meddele advokatpålæg, og da han endvidere havde sagt god for alle stævningens påstande, var Stausbølls krav opfyldt, og så burde jeg kunne fortsætte sagen selv. Men nej, Anette Burkø var nådesløs.

Mere og mere tydede på, at Domstolsstyrelsen opførte sig som de anklagede dommers arbejdsgiver og Anette Burkøs arbejdsgiver, og det var hendes opgave at redde kollegerne. Henrik Karl Nielsen skrev særskilt til hende om problemet i forhold til Den Europæiske Menneskeretskonvention, der krævede uafhængige og upartiske dommere (ovenfor).

Anette Burkø indkaldte til et telefonmøde den 20. december 2010, og ifølge Henrik Karl Nielsen blev det lige så kafkask som mit møde med Stausbøll:

Hej, det blev en kort kafkask proces. Hun fastholder advokatpålægget og vil udskille afvisningspåstanden. Vi får til den 21/1, hvis vi vil komme med endnu et processkrift. Det er helt tydeligt, at hun går efter en hurtig afvisning.

Advokat Henrik Karl Nielsen til Laserdisken, 20. december 2010

Hverken undertegnede eller advokatfirmaet Norsker & Co. kan påtage sig at realitetsbehandle nærværende sag. Som rådgiver for Hans Kristian Pedersen vil jeg gøre retten opmærksom på, at min klients muligheder for at antage en advokat til at føre sagen både afhænger af hvilke påstande, sagsøgte begærer afvist, og de anbringender, afvisningspåstandene støttes på.

Sagsøgte opfordres til at tilkendegive sin stillingtagen til sagens faktiske og retlige omstændigheder i forhold til påstanden om afvisning af hver enkelt af sagsøgers påstande. Det bemærkes, at min klient foranlediget af indkaldelsen af 10. december 2009 til retsmødet den 8. januar 2010 særskilt i et brev af 28. december 2009 har fremsendt et antal provokationer til besvarelse. Selvom der har været afholdt både et regulært retsmøde og et telefonmøde, hvor første punkt på dagsordenen har været ”parternes stilling til sagens faktiske og retlige omstændigheder”, har dette punkt aldrig været behandlet, og sagsøgte har ikke besvaret min klients provokationer.

Det må anses for at være udelukket, at min klient vil kunne antage en advokat til at føre sagen, hvis ikke disse spørgsmål er afklaret forinden.

Advokat Henrik Karl Nielsen til Københavns Byret, 21. januar 2011

Sagens uundgåelige afslutning

I et afsluttende processkrift af 21. januar 2011 opsummerede Henrik Karl Nielsen advokatpålæggets principielle problemer i forhold til Den Europæiske Menneskeretskonvention og muligheden for at gennemføre retssagen i det hele taget. I flere afsluttende breve forsøgte både Henrik Karl Nielsen og jeg selv at lade byretten forstå, at advokatpålægget gjorde det umuligt at gennemføre retssagen.

Sagen blev en god forretning for både det offentlige og for Domstolsstyrelsen. Trods en retsafgift på 17.540 kr. gad ingen dommer læse stævningen, og et enkelt svarskrift, et retsmøde og et telefonmøde på et par minutter hver blev takseret til yderligere 40.000 kr., som jeg skulle betale til Domstolsstyrelsen for ulejligheden.

K e n d e l s e

Da sagsøger ikke inden udløbet af den af retten fastsatte frist har indleveret et processkrift med sagsøgers stillingtagen til de af sagsøgte i svarskriftet anførte indsigelser, afvises sagen i medfør af retsplejelovens § 360, stk. 5, jf. stk.1, jf. § 355, stk. 2, hvorfor

b e s t e m m e s:

Den af sagsøger, Hans Kristian Pedersen, mod sagsøgte, Domstolsstyrelsen, ved stævning af 29. juli 2009 anlagte sag afvises.

Retten bestemte, at sagsøger, Hans Kristian Pedersen, inden 14 dage i sagsomkostninger til sagsøgte, Domstolsstyrelsen, skal betale 40.000 kr.

Københavns Byrets kendelse om afvisning, 10. maj 2011

61. Ørkenvandringen i byretten

Vestre Landsrets dommere havde under behandlingen af kæremålene i reparations sagen støttet så meget på Lars Segato, at de ikke orkede at læse mine processkrifter, men i en justificationssag vil dommerne vel forholde sig til sagens fakta? Næh, det blev mere og mere bizart.

Den første henvisningsbegæring: Håndteringen af bevissikringen

Dorete Bagers reparationskendelse blev på grund af rettens tekniske problemer til to justificationssager om hhv. forbud og bevissikring, og så nedlagde FDV påstand om erstatning. De to sager havde derefter tilsammen følgende hovedspørgsmål:

1. Lovligheden af fogedforbuddet mod parallelimport.
2. Lovligheden af bevissikringen.
3. FDV's erstatningskrav.

I 2003 lovede jeg at afstå fra at parallelimportere film, hvis FDV's medlemmer ønskede det, og det blev meddelt af Lars Segato i 2005 med den konsekvens, at samtlige medlemmer blev markeret i forbudt-programmet (side 594), og parallelimporten blev automatisk indstillet. Dorete Bagers forbud i 2007 ændrede intet. Det var et usædvanligt forbud i og med, at det ikke påvirkede min adfærd.

FDV's erstatningskrav indeholdt en potentiel økonomisk risiko, men ingen af de erstatningsretlige betingelser var opfyldt, så det var Dorete Bagers håndtering af formalitetsfejlen, der indeholdt den mest interessante juridiske udfordring, og den forsøgte Henrik Karl Nielsen at få behandlet ved landsretten.

Henvisningsbegæring:

Udover den udokumenterede påstand om, at sagsøgte har krænket sagsøgernes rettigheder, handler nærværende sag reelt om en omgåelse af retsplejelovens regler om gennemførelse af bevissikring. Bevissikringen af det af sagsøgte tilhørende materiale blev sikret under en fogedforretning på sagsøgtes forretningssted uden en forudgående bevissikringsrekvisition og uden en kendelse, og der blev ikke efterfølgende rettidigt anlagt sag mod sagsøgte. Endvidere undlod fogedretten at besvare sagsøgtes anmodning om at få det uretmæssigt beslaglagte materiale returneret, men tillod sagsøger at omgå retsplejelovens bestemmelser ved at rette op på de nævnte fejl med en efterfølgende fogedrekvisition og et efterfølgende sagsanlæg.

Der ses ikke at foreligge relevant retspraksis fra sammenlignelige sager. Nærværende sag begæres derfor henvist til Vestre Landsret i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, idet der foreligger et generelt lovforklningsspørgsmål i relation til retsplejelovens bestemmelser om gennemførelse af bevissikring, ligesom sagen involverer spørgsmål om Den Europæiske Menneskeretskonventions art. 6 og 8.

Lars Segato tog det som en selvfølge, at de to sager skulle behandles samlet. Han så gerne, at alt blev smidt i en stor gryde og blandet til ukendelighed i et sammenkog, hvor ingredienserne blev så uklare, at dommeren i mangel på overblik ikke så anden løsning end at give FDV medhold i det hele.

Forbuddet var baseret på salget af *101 Dalmatians II*. Det er uklart for mig, om Lars Segato på retsmødet med Dorete Bager påstod, at jeg havde fortsat parallelimporten uanfægtet af razziaen, eller om forbudt-programmet ikke virkede, men allerede dagen efter stod det klart, at ingen af de to argumenter holdt. Det kunne konstateres, at Dorete Bager havde nedlagt forbud mod en adfærd, der var ophørt mere end et år tidligere. Det var en simpel sag, og jeg syntes ikke, der var grund til at blande den sammen med det principielle spørgsmål om håndteringen af en bevissikring, der var gennemført uden den nødvendige retskendelse.

Det første år gik med at afgøre, om sagerne skulle behandles samlet, og om én eller i givet fald begge sager skulle henvises til landsretten. Dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst indkaldte til telefonmøde, og her præsenterede hun en køreplan:

Den 11. august 2008 afleverer sagsøgte (mig) duplik om spørgsmålet.

Den 8. september 2008 afleverer sagsøger (FDV) afsluttende processkrift.

Den 29. september 2008 afsiger retten kendelse.

Jeg uddybede svarskriftets redegørelse for de principielle juridiske problemer i forhold til Grundlovens § 72, retsplejelovens § 653 og § 653 c og bestemmelserne i Den Europæiske Menneskeretskonvention om boligens ukrænkelighed og brug af beviser, der er tilvejebragt i strid med konventionen.

I kendelsen, der blev udsat et par uger på grund af sygdom, lænede Lene Holm Trøst sig så meget op ad Lars Segato, at hun nøjedes med at skrive “som anført af sagsøgerne”, mens mine anbringender blev afvist med “uanset det af sagsøgte anførte”, så ingen blev klogere på, hvad jeg havde anført, og hvad hun selv mente. Faktisk er kendelsen udformet, så den lige så godt kunne være skrevet i forvejen.

Rettens bemærkninger:

Da de omhandlede sager hovedsageligt omhandler samme faktum og jus, ligesom sagernes parter er de samme, finder retten det hensigtsmæssigt, at sagerne forhandles i forbindelse med hinanden, jf. retsplejelovens § 254, stk. 1. Som anført af sagsøgerne og dermed uanset det af sagsøgte anførte finder retten ikke, at de spørgsmål, der skal behandles af retten i forbindelse med sagernes behandling er af principiel karakter. Herefter

b e s t e m m e s:

Sagerne BS 27-50/2007 og BS 27-235/2007 skal i forbindelse med hinanden fortsat behandles ved retten.

Lene Holm Trøsts kendelse om samlet behandling, 15. oktober 2008

Den anden henvisningsbegæring: Ophavsretslovens fortolkning

Lene Holm Trøst skrev, at de to sager omhandler samme faktum og jus, men efter min mening havde sagerne kun parterne til fælles. Lovgivning og fakta var ikke til fælles. Uanset om min parallelimport havde krænkede FDV's rettigheder eller ej, var den indstillet i 2005, og det var nok til at afvise fagedforbuddet. Hvorfor ikke iagttage dette og derefter fokusere på de principielle spørgsmål?

Det var min plan at holde ophavsretslovens fortolkning ude af sagen, selvom FDV's krav selvfølgelig også faldt, hvis fortolkning 1 viste sig at være rigtig (side 637). Det principielle lovfortolkningsspørgsmål forsøgte jeg stadig at få afgjort i retssagen mod Kulturministeriet. Der var så mange erstatningsretlige betingelser, som FDV ikke havde opfyldt, at det var nok til at afvise erstatningskravet.

Dorete Bagers særegne måde at håndtere anmodningen om at få tilbageleveret det bevissikrede materiale vedrørte hverken ophavsretslovens fortolkning eller en påstået ulovlig parallelimport, så hvorfor blande tingene sammen?

Spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning blev lidt uventet relevant alligevel, men på det tidspunkt havde jeg afleveret min duplik. Indtil da havde Lars Segato ført sig frem, som om det ikke kunne diskuteres, at parallelimport krævede FDV's udtrykkelige tilladelse, men han åbnede potentielt for Pandoras æske i en proceserklæring i det afsluttende processkrift. Han skrev: "Det kan lægges til grund, at parterne er uenige om fortolkningen af ophavsretslovens § 19."

Det var første gang, at FDV anerkendte, at sagen ikke handler om, at jeg med vilje havde krænkede deres rettigheder, men at der var uenighed om fortolkningen af ophavsretslovens § 19. Spørgsmålet var, om det var nødvendigt at tage stilling til den uenighed i de to retssager på det tidspunkt?

Det mente jeg ikke, idet FDV's krav kunne afvises af flere andre grunde, men så faldt dommen i Vestre Landsret den 7. oktober 2008, hvor landsretten afviste retssagen mod Kulturministeriet om ophavsretslovens fortolkning (side 652). Det var begrundet med, at spørgsmålet ikke gav anledning til en tvist mellem mig og Kulturministeriet, "men alene mellem sagsøgeren og tredjemand, herunder f.eks. rettighedshavere til værker, sagsøgeren har viderespredt inden for EØS-området." Det var et vink med en vognstang om, at uenigheden om lovens fortolkning efter landsrettens opfattelse burde afklares i en retssag mellem mig og FDV.

På baggrund af de to begivenheder - at FDV anerkendte, at vi var uenige om ophavsretslovens fortolkning, og at Vestre Landsret mente, det var en tvist mellem mig og FDV - foreslog jeg, at spørgsmålet om fortolkning blev inddraget i sagen, og at anmodningen om henvisning af den årsag blev revurderet. Her kunne Lene Holm Trøst passende læne sig op af Ole Høyers kendelse (side 646).

Lene Holm Trøst reagerede ved at blive irriteret. Hun havde lagt en køreplan, og min tidsfrist var den 11. august 2008. Mere forstod hun ikke. Hun svarede den 30. oktober 2008: "Retten finder ikke, at der foreligger sådanne nye oplysninger, at retten har grundlag for at behandle spørgsmålet om henvisning på ny."

Samme faktum og jus?

Der var imidlertid ét gennemgående element i Dorete Bagers kendelser: salget af *101 Dalmatians II* den 7. december 2006. I begge sager havde hun lagt til grund, at FDV's rettigheder var krænket ved dette salg, men var det rigtigt?

Ifølge oplysningerne fra Laserdiskens leverandør var rettighederne udløbet, så kunne FDV's medlem, Buena Vista Home Entertainment A/S, med rette påstå, at salget krænkede selskabets rettigheder? Det burde være let at opklare. Lars Segato kunne bare fremlægge licensaftalen, hvor perioden er angivet. Det havde jeg bedt om adskillige gange, men alle mine anmodninger blev ignoreret.

Den 23. marts 2009 bad jeg til sidst direkte Lene Holm Trøst om at pålægge sagsøgerne at fremlægge dokumentation for, at FDV den 7. december 2006 var indehaver af en eneret til at sælge den amerikanske DVD-film *101 Dalmatians II*. Jeg henviste til reglerne om edition, men hvorfor skulle jeg anmode om et bevis? Er det ikke et generelt princip, at sagsøgeren skal bevise sine påstande?

Den 24. marts 2009 blev spørgsmålet drøftet på et telefonmøde, hvor jeg var repræsenteret ved Henrik Karl Nielsen, der insisterede på at se dokumentationen. Derefter tilføjede Lene Holm Trøst til retsbogen:

“Ad sagsøgte anmodning om editionspålæg, jf. retsplejelovens § 298 tilkendegav retten, at sagsøgerne skal bevise sin påstand, herunder blandt andet at sagsøger som anført af sagsøgte har rettighederne til “101 Dalmatians II”, og at sagsøgerne udsætter sig for processuel skadesvirkning, såfremt beviset ikke føres for retten. Herefter finder retten ikke grundlag for at give sagsøgerne editionspålæg.”

Jeg syntes, svaret var for upræcist. Buena Vista Home Entertainment A/S havde genudgivet *101 Dalmatians II* den 26. august 2008, så selvfølgelig havde Buena Vista licensrettigheder til filmen på tidspunktet for telefonmødet. Anmodningen om edition vedrørte mere end det: Havde Buena Vista eneretten til at sælge det amerikanske, allerede udgivne eksemplar, og havde Buena Vista eneretten på det relevante tidspunkt, den 7. december 2006? Der var jo enighed om, at selskabet havde licensrettigheder til at udgive filmen både før og efter, men havde det også enerettigheder af en slags til filmen på tidspunktet for Laserdiskens salg?

Jeg bad om en præcisering, og Lene Holm Trøst svarede ved brev den 6. april 2009: “Retten bemærker, at det i retsbogen af 24. marts 2009 vedrørende editionspålæg er bemærket “som anført af sagsøgte”. Derved er der implicit henvist til den dato, der er omtalt af sagsøgte.” OK, så blev datoen i det mindste præciseret.

Efter Peter Schønnings succes med at få afvist min retssag mod Kulturministeriet om ophavsretslovens fortolkning forlod han Kulturministeriet for at blive partner i Johan Schlüters advokatfirma, hvor han erstattede Lars Segato i FDV's sag mod mig. Lynkarrieren vakte en vis undren i advokat kredse, men jeg tænkte, at det kun var på tide, at Johan Schlüter selv betalte hans løn efter så mange års tro tjeneste.

K e n d e l s e

På baggrund af, at den ved Københavns Byret anlagte sag mod Domstolsstyrelsen som repræsentant for bl.a. Retten i Aalborg, vedrører erstatningskrav og strafpåstand relaterende sig til handlinger foretaget af medarbejdere ved Retten i Aalborg, samt at den anlagte sag direkte vedrører BS 50/2007 og BS 235/2007, som er verserende sager ved Retten i Aalborg, finder jeg, at Retten i Aalborg som helhed er inhabil i behandling af de 2 sager.

b e s t e m m e s:

Retspræsident Christian Lundblad og samtlige dommere ved Retten i Aalborg er inhabil i denne sag. Sagen udsat på beskikkelse af sættemdommer.

Retspræsidentens kendelse om inhabilitet, 3. november 2009

En frisk begyndelse

Retspræsident Christian Lundblad besluttede at erklære hele Retten i Aalborg for inhabil. Jeg håbede inderligt, at sættemdommeren - betegnelsen for dommere, som hidkaldes fra en anden retskreds i tilfælde af inhabilitet - ville give sagen en reel behandling. Jeg brugte en stor del af vinteren på at skrive et nyt sammenfattende processkrift A, der skulle sætte den nye dommer ind i sagen. Jeg arbejdede tæt sammen med mine advokater, og Per Christensen kommenterede (6. marts 2010):

“I det hele taget synes jeg godt om din saglige, klare og direkte måde at beskrive problemstillingen på. Jeg mener, at det er den bedste, mest tydelige og korte/præcise fremstilling af sagens kerne, jeg til dato har set fra din hånd. Jeg kan godt se, at visse dele ligner noget, du har skrevet tidligere. Det er forståeligt og naturligt, men en rigtig god beskrivelse. Det bør senest efter indleveringen af dette processkrift stå tindrende klart for alle, hvad der er sagens kerne. Stor ros herfra og fortsat god arbejdslyst.”

Henrik Karl Nielsen havde bl.a. følgende bemærkninger (9. marts 2010):

“Jeg har set det igennem. Jeg synes, at det er godt. Dine betragtninger om culpa er også gode. Jeg synes ikke, at der er noget, der “går over stregen”. Jeg synes, at det er sobert og knivskarpt.”

På 26 sider behandles spørgsmålet om regional konsumtion, kommissær Mario Montis holdning til importrestriktioner, de to fortolkninger og deres virkninger, forliget med videobranchen, ændringerne efter fagedforretningen i 2005 osv.

Jeg foreslog at fremme sagen ved at udskille spørgsmålene om culpa og tabsbegrænsning. Så undgik byretten de principielle spørgsmål om ophavsretslovens fortolkning og brug af ulovlige beviser. Forslaget ville føre til en hurtig afslutning på tvisterne om bevissikring og FDV's erstatningskrav, endda helt uden at berøre kontroversielle spørgsmål. Sagen om forbud var allerede simpel og let at afgøre.

En hensigtsmæssig tilrettelæggelse

Den nye dommer ville ved at læse processkriftet få en god baggrund for striden og de principielle spørgsmål, men da principielle spørgsmål ikke hører hjemme i byretten, foreslog jeg en køreplan, hvor sagerne i første omgang blev begrænset til at behandle spørgsmål, en byretsdommer kan tage stilling til, og som alligevel kunne afslutte sagerne. Få relevante fakta burde afgøre de tre hovedspørgsmål.

1. Forbuddet mod parallelimport

Parallelimporten blev indstillet den 29. november 2005, så alene af den årsag var der ikke noget grundlag for at nedlægge fagedforbud den 19. januar 2007.

2. Bevissikringen

Bevissikringen blev foretaget den 29. november 2005, og der blev ikke anlagt sag mod rekvisitus inden 4 uger. Det følger derfor af retsplejelovens § 653 c, at rekvisiti anmodning om tilbagelevering af materialet skal efterkommes, og at det bevissikrede materiale ikke kan anvendes som bevis.

3. FDV's erstatningskrav

Uanset tvivlen om ophavsretslovens korrekte fortolkning er det ikke culpøst over for sagsøger, at sagsøgte fulgte sagsøgers egen fortolkning, som den blev forklaret Kulturudvalget. Sagsøger vidste, at et meddelt forbud til sagsøgte var nok til at bringe sagsøgtes parallelimport til ophør. Sagsøger valgte ikke desto mindre ikke at meddele forbud. Tabsbegrænsningspligten er altså ikke opfyldt.

Jeg havde nedlagt en selvstændig modpåstand om ophavsretslovens fortolkning, men jeg syntes, det var bedst at afslutte spørgsmålene om forbud, bevissikring og erstatning først, så tvisten om ophavsretslovens fortolkning kunne få en regulær sagsbehandling uden det fnidder, fagedforretningen havde forårsaget. Jeg mente også, at Ole Høyers kendelse om henvisning af det spørgsmål burde stå ved magt, da en afgørelse om henvisning ifølge retsplejeloven ikke kan appelleres.

Henrik Karl Nielsen havde et forslag til en genvej: - Du kan gøre gældende, at FDV ikke er rette sagsøger, sagde han. Infosoc-direktivets spredningsret, der er gennemført i ophavsretslovens § 19, er givet til ophavsmanden. FDV's rettigheder er baseret på aftaler med producenten. Allerede af den grund kan FDV's påstande afvises. Det spørgsmål kan udskilles til særskilt behandling og afslutte sagen.

Jeg skrev et processkrift om "rette sagsøger", og det udløste denne reaktion:

Dommeren bemærkede, at han overvejer at meddele sagsøgte et advokatpålæg, jf. retsplejelovens § 259, stk. 2

Sættedommer Hans Esdahl

Hans Esdahl var dommer ved Retten i Randers - og endnu værre end Helle Dietz og Lene Holm Trøst. Alene på baggrund af det sammenfattende processkrift, som advokaterne havde beskrevet som "tindrende klart" og "sobert og knivskarpt", og et processkrift om "rette sagsøger" foranlediget af Henrik Karl Nielsens forslag var hans første reaktion at overveje at meddele mig advokatpålæg!

Jeg skrev til ham, at sagens uafklarede spørgsmål var de samme, uanset hvem der repræsenterede mig. Jeg var mest interesseret i at få en autoritativ fortolkning af regional konsumtion, men den 3. maj 2010 var min sag herom endeligt afvist af Højesteret (side 658). Jeg havde ikke noget mod, at spørgsmålet blev afklaret i en sag mod FDV, hvis domstolene foretrak det, og hvis han havde et problem med mig, ville det blive løst, blot han respekterede Ole Høyers kendelse og henviste de sager, der vedrørte ophavsretslovens fortolkning, til landsretten. Han svarede:

Retten finder, at spørgsmålet om, hvorvidt sagen er anlagt af de rette sagsøgere er en så uadskillelig del af hovedspørgsmålet, at det ikke vil være hensigtsmæssigt mod sagsøgernes protest at behandle dette særskilt.

Vedrørende de øvrige af sagsøgte nedlagte påstande om udskillelse finder retten ikke, at de af sagsøgte anførte grunde - mod sagsøgernes protest - kan medføre, at lovens hovedregel om en samlet hovedforhandling fraviges.

Retsbogen for Retten i Aalborg, 14. juli 2010

Hans Esdahl ville ikke udskille noget som helst, og han ville heller ikke henvise sagen til landsretten. Også i hans tilfælde er det begrundelsen, der er interessant. Afgørelsen er ikke baseret på, at fremgangsmåden er uhensigtsmæssig, han ville bare ikke trodse en protest fra FDV's advokat, der nu var Peter Schønning.

Sagen fortsatte den 22. december 2010 med et telefonmøde. Det overlod jeg som sædvanlig til Henrik Karl Nielsen, men jeg var temmelig forundret, da jeg i retsbogen efterfølgende kunne læse, at jeg var enig i Peter Schønnings udlægning af sagen. Det var næsten Mogens Christensen om igen (kapitel 25):

Der var enighed om, at sagen grundlæggende drejer sig om, hvorvidt der ulovligt er importeret film eller ej og i forbindelse hermed, om sagsøgeren er rette sagsøger.

Retsbogen for Retten i Aalborg, 22. december 2010

Efter min opfattelse drejede justificationssagen sig grundlæggende om, hvorvidt FDV kunne inddrage mig i en allerede gennemført bevissikring ved retrospektivt at sende en rekvisition til fogedretten. Jeg protesterede og redegjorde for, hvad jeg anså for sagens reelle indhold, men det var blevet en alt for varm kartoffel.

Hans Esdahls krig mod Laserdisken

Jeg bryder mig ikke om telefonmøder. Jeg foretrækker at kunne se folk i øjnene, så telefonmøder overlader jeg altid til en advokat. Jeg skriver en præcis fuldmagt, der bringer klarhed over mødets indhold og beskytter mod dommernes forsøg på at tillægge mig holdninger, jeg ikke har. Det bør dommerne selvfølgelig afholde sig fra, men i praksis har det været et tilbagevendende problem for mig.

Det var let at regne ud, hvad Hans Esdahl var ude på. Sagen skulle handle om, hvorvidt jeg havde parallelimporteret film, og det kunne FDV dokumentere med det bevissikrede regnskabsmateriale, og så ville Hans Esdahl finde bevissikringen retfærdiggjort, hvorefter han ville stadfæste fagedforbuddet og dømme mig til at betale erstatning til FDV.

Hans Esdahl havde ikke orket at læse mit processkrift på 26 sider, og han blev hurtigt så utilfreds med mine processkrifter, at han meddelte mig advokatpålæg. Det var både en regulær krigserklæring og et betydeligt problem. Først havde han afvist en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af sagen, der i stedet skulle omfatte hele molevitten blandet sammen i én stor pærevælling, og så skulle jeg endda bekoste en advokat til det. Vi var ikke kommet et skridt videre siden 2005, og sagen havde kostet mig en mindre formue. Omkostningerne til juridisk bistand og retsafgifter var løbet op i følgende betragtelige summer (ekskl. moms):

2005:	27.800 kr.	2008:	110.820 kr.
2006:	94.494 kr.	2009:	96.640 kr.
2007:	203.573 kr.	2010:	212.775 kr.

Jeg havde brugt 746.102 kr. og over 5 år af mit liv uden at komme nogen vegne, og nu ville Hans Esdahl gøre det endnu dyrere og endnu mere besværligt for mig! Jeg klagede over advokatpålægget til Den Europæiske Menneskeretsdomstol jf. artikel 6, der ifølge ordlyden giver enhver ret til "at forsvare sig personligt eller ved bistand af en forsvarer" (side 647). Henrik Karl Nielsen og jeg var enige om, at det var et interessant principielt spørgsmål, for der var aldrig taget stilling til, om man derved har ret til at forsvare sig selv, hvis man ønsker det.

Vi skulle også finde ud af, hvordan jeg bedst kunne komme videre. FDV havde i den fælles replik af 22. april 2008 sammenfattet og præciseret påstandene:

1. Jeg skulle anerkende, at jeg havde krænket FDV's rettigheder.
2. Jeg skulle anerkende, at det nedlagte fagedforbud var lovligt nedlagt.
3. Jeg skulle anerkende, at bevissikringen var lovlig.
4. Jeg skulle betale 1.000.000 kr. i erstatning til FDV.

Påstandene 2 og 3 var ligegyldige. Jeg havde allerede indstillet parallelimporten i overensstemmelse med mit løfte, så et fagedforbud ændrede intet, og FDV havde allerede fået udleveret regnskaberne, så den skade var uoprettelig. Påstand 1 og 4 vedrørte indirekte lovens fortolkning samt et stort beløb. De var værd at forsvare. Jeg meddelte Hans Esdahl, at Henrik Karl Nielsen ville forsvare de to påstande.

Jeg finder ikke, at De har opfyldt advokatpålægget, idet det går ud på, at jeg inden den nævnte dato skulle have besked fra en advokat om, at denne var villig til at føre sagen, hvilket efter min opfattelse betyder hele sagen og ikke kun en del af sagen. Det fastholdes derfor, at jeg inden den 1. april 2011 skal have tilsagn fra en advokat om, at denne er villig til at føre sagen for Dem. Hvis De ikke opfylder dette advokatpålæg, kan De forvente, at der afsiges dom i overensstemmelse med sagsøgernes påstande.

Dommer Hans Esdahl til Laserdisken, 18. marts 2011

Jeg mener ikke, at der i retsplejeloven er hjemmel til at pålægge en part i en civil retssag at påtage sig advokatbistand og dermed udgifter til frifindelsespåstande over for anerkendelsespåstande, som parten ikke har økonomisk interesse i.

Henrik Karl Nielsen til dommer Hans Esdahl, 22. marts 2011

Det ses af reaktionen, at det ikke var godt nok for Hans Esdahl. Han forlangte, at min advokat ville forholde sig til alt, hvad FDV kunne finde på at påstå, så det var nødvendigt, at Henrik Karl Nielsen satte ham på plads. Det faldt heller ikke i god jord, og Hans Esdahl reagerede prompte ved at afsige udeblivelsesdom.

Hans Esdahls kærlighed til FDV bekræftes af dommen. Trods FDV's proceserklæring (side 826) og manglen på bevis for rettighederne til *101 Dalmatians II* fandt han fagedforbuddet den 19. januar 2007 begrundet.

Han dømte mig også til at anerkende at have krænket sagsøgers medlemmers rettigheder, selvom Henrik Karl Nielsen havde meddelt, at han ville forsvare netop den påstand. Det kunne jeg selvfølgelig ikke acceptere, så jeg var nødt til at anke.

Rettens begrundelse og afgørelse

Da sagsøgte skønt lovligt opfordret ikke har opfyldt rettens pålæg om advokatpålæg i sagen, afsiges der dom efter sagsøgerens påstand, der findes begrundet i sagsfremstillingen og det i øvrigt fremkomne samt sagsomkostninger som nedenfor anført.

Th i k e n d e s f o r r e t:

Sagsøgte, Hans Kristian Pedersen, skal anerkende at have krænket sagsøgers medlemmers, Egmont Film A/S, Buena Vista Home Entertainment A/S, Nordisk Film Video A/S, Paramount International A/S, Sandrew Metronome Video Danmark A/S, Scanbox Entertainment A/S, SF Film & Video A/S, Universal Pictures Danmark A/S og Warner Bros. Entertainment ApS, rettigheder, og at det af fagedretten i Aalborg den 19. januar 2007 nedlagte fagedforbud er lovligt gjort og forfulgt samt at betale sagens omkostninger med 10.000, 00 kr.

Hans Esdahls udeblivelsesdom, 15. april 2011

Ankesagen ved Vestre Landsret

I ankestævningen redegjorde jeg for Hans Esdahls roderi og anfægtede i det hele taget advokatpålægget. Jeg havde ikke ønsket denne sag, og jeg havde ret til at forsvare mig selv uden at blive pålagt ekstra omkostninger. Den 23. februar 2012 befandt jeg mig igen i Vestre Landsret i Viborg.

På gangene så jeg Kristian Petersen, der intet havde forstået i injurienesagen og endda løjet i det andet kæremål efter fogedforretningen, og jeg fik det dårligt. Jeg fik det værre nogle minutter senere, da det viste sig, at han skulle dømme i sagen, men han overraskede mig. Næppe havde vi hilst på hinanden, før han spurgte, om jeg var bekendt med U.2008.2502V. Det var jeg ikke, så han udleverede en side fra *Ugeskrift for Retsvæsen* og gav mig fred og ro til at læse den. Så spurgte han, om jeg ville være med til at gøre det samme anbringende gældende, for så kunne de afgøre sagen med det samme i overensstemmelse med den omtalte dom.

Det drejede sig om, at Hans Esdahl havde været for hurtig på aftrækkeren og dømt mig, selvom det endnu ikke var konstateret, at jeg var udeblevet fra noget. Det burde han ikke have gjort, og på den formalitetsfejl blev dommen ophævet. Mindre end en time efter, at jeg havde parkeret bilen foran Viborg Domkirke, var jeg på vej hjem igen som en "fri" mand. Hvorfor så hjælpsom? Jeg tænker, at de hellere ville bedømme en ufarlig formalitetsfejl end selve advokatpålægget.

Peter Schønning var irriteret. På vej ud sagde han vrissent til mig, at han godt kendte dommen, men det var ikke hans opgave at hjælpe mig. Men han spildte en hel dag på en rejse til Jylland, og jeg fik en sjældent god oplevelse ved landsretten.

Landsrettens begrundelse og resultat

Retsvirkningen af, at et advokatpålæg ikke efterkommes, er, at processkrifter, der indgives af parten efter pålæggets meddelelse, betragtes som ikke indgivne, ligesom parten anses for udeblevet fra de retsmøder, der afholdes efter pålæggets meddelelse, jf. retsplejelovens § 259, stk. 3, 1. pkt.

Udeblivelsesvirkning forudsætter således enten, at der efter pålæggets meddelelse er meddelt parten frist for at indlevere et processkrift eller påstandsdokument, og at dokumentet ikke rettidigt er indleveret af en advokat, jf. retsplejelovens § 360, stk. 5, jf. stk. 3, fj. § 355, stk. 2, eller § 357, stk. 1, eller at parten ikke til et retsmøde har givet møde ved advokat jf. § 360, stk. 3, jf. § 352, stk. 3, § 353 eller § 355, stk. 1.

Da byrettens dom er afsagt uden, at det således er konstateret, at udeblivelsesvirkning var indtrådt, var der ikke hjemmel i retsplejelovens § 360, stk. 3 eller 5 til at afsige dommen af 15. april 2011. Landsretten ophæver derfor dommen og hjemviser sagen til fortsat behandling ved Retten i Aalborg.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom ophæves, og sagen hjemvises til fortsat behandling ved byretten.

Sættedommer Mette Langborg

Hans Esdahl løste selv problemet ved at gå på pension, og Mette Langborg blev udpeget som ny sættedommer. Hun fik tilsendt min klage over advokatpålægget, og hun gav mig mulighed for at skrive et nyt sammenfattende processkrift.

FDV's påstand 3 forsvandt pludselig ud af sagen. Peter Schønning mente slet ikke, at bevissikringens lovlighed var et emne længere. Jeg kunne ikke være mere uenig og nedlagde derfor modpåstande om de emner, FDV prøvede at undgå.

Sagsøgtes modpåstande

1. Sagsøger tilpligtes at anerkende, at bevissikringen mod sagsøgte den 29. november 2005 var ulovlig, at sagsøgtes regnskabsmateriale hidrørende fra denne bevissikring ikke kan anvendes i en retssag mod sagsøgte, og at det bevissikrede materiale skal tilbageleveres til sagsøgte.
2. Sagsøger tilpligtes som erstatning til sagsøgte for værditab af de af sagsøgtes film, der på sagsøgers foranledning blev beslaglagt under fagedforretningen den 29. november 2005, at betale 285.000,00 kr.

Laserdiskens modpåstande, 2. juli 2012

Fakta om Laserdiskens parallelimport

Mette Langborg skulle ikke begå den fejl at tro, at sagen drejede sig om, hvorvidt jeg havde importeret film. Det var åbenlyst. Jeg præciserede omfanget af parallelimporten og angav fire mulige årsager til, at der ikke var meddelt forbud.

Frem til 22/12-2002:	Uhindret import og salg af importerede film.
23/12-2002 - 28/2-2003:	Ingen import, men udsalg af eksisterende varelager.
1/3-2003 - 29/11-2005:	Salg af eksisterende varelager samt parallelimport af film fra de selskaber, der ikke havde forbudt det.
30/11-2005 til nu:	Hverken parallelimport eller udsalg af varelageret.

Fire årsager til, at FDV's medlemmer ikke meddelte forbud

1. De mente ikke, at deres licens omfattede andre licenshaveres udgivelser jf. Sandrew Metronomes brev af 15. januar 2003 (side 596).
2. De var ikke generet af parallelimporten, da de selv ejede datterselskaberne og tjente penge på filmsalget under alle omstændigheder jf. CIC Video.
3. De ville afvente resultatet af tvisten om lovens gyldighed for at være sikker på ikke at gøre noget forkert ved at blande sig i salget af andres udgivelser.
4. De lod mig importere i god tro med fuldt overlæg med henblik på at kunne smække et monstrøst erstatningskrav på bordet på et senere tidspunkt.

Under alle omstændigheder havde de selv valgt ikke at meddele forbud, selvom de havde fået at vide, at det ville føre til, at jeg indstillede parallelimporten.

Retten finder ikke, at sagen er af en sådan principiel karakter, at der er grundlag for henvisning efter lovens § 226. Derimod må det, som også anført i rettens kendelse af 27. juni 2011, antages, at fortolkning af ophavsretslovens § 19, har væsentlig betydning for sagen, og at parterne har en væsentlig forskellig opfattelse heraf, særligt for så vidt angår bestemmelsens overensstemmelse med EU-retten. På denne baggrund finder retten, at sagen bør behandles af 3 dommere, jf. retsplejelovens § 12, stk. 3, litra 1 og 3.

Mette Langborgs underkendelse af Ole Høyer, 30. juli 2012

Ingen henvisning - ingen afklaring

Mette Langborg ophævede advokatpålægget, men hun gjorde det umuligt at få en autoritativ afgørelse på tvisten om ophavsretslovens fortolkning. Peter Schønning protesterede mod en henvisning til landsretten, men det var intet problem for ham, at sagen blev behandlet af tre dommere, så sådan blev det naturligtvis.

På intet tidspunkt i de forløbne år havde nogen dommer i sagen anerkendt, at der var andre muligheder for fortolkning, end at FDV's udtrykkelige tilladelse var en betingelse for parallelimport. Det var utænkeligt, at en byretsdommer ville lave om på det. Det var næsten lige så tvivlsomt, at landsretten ville ændre retspraksis. Selv når sagen nåede til Vestre Landsret, ville dommerne tænke ligesom Lilholt (side 275): "Vi kan ikke underkende praksis. Vi er ikke Højesteret."

Ved at underkende Ole Høyers vurdering og kendelse fjernede Mette Langborg adgangen til Højesteret, og jeg så i øjnene, at det var umuligt at få en autoritativ afklaring på fortolkningen af regional konsumtion. Jeg kunne højst håbe på, at én af de tre dommere ville anerkende de erstatningsretlige betingelser, så jeg ikke også blev dømt til at betale en formue i erstatning til FDV.

Jeg anså det for udelukket, at sagen blev afsluttet med byrettens dom, men det betød ikke, at jeg gav op. Jeg troede jo heller ikke, at erstatningssagen mod Skat blev afsluttet med Østre Landsrets dom, men det lykkedes at gøre det så svært for dommerne at dømme mod mig, at jeg fik medhold, og jeg ville selvfølgelig gøre mit bedste for at gentage kunststykket her.

FDV's advokater skiftede mening, som vinden blæste, men den basale taktik var konstant: Laserdisken har parallelimporteret film => Laserdisken skal betale erstatning til FDV. Og sådan fremturede de uophørligt.

FDV's processkrifter handlede næsten udelukkende om, hvor mange film jeg havde solgt uden tilladelse, og hvordan erstatningskravet var opgjort. For mig var det ligegyldigt, om jeg havde solgt én, 100 eller 10.000 film. Ikke én eneste film var solgt, uden at FDV kendte til det og havde haft mulighed for at forhindre det, og det var afgørende i forhold til de erstatningsretlige betingelser.

Jeg meddelte på forhånd, at jeg ikke ville drøfte det bevissikrede materiale og erstatningskrav baseret på dette. Jeg anerkendte heller ikke byrettens kompetence til at fortolke ophavsretsloven, så derfor søgte jeg ikke en byretsdom herom.

Laserdiskens vidner

Mit forsvar var centreret om Johan Schlüters fortolkningsbidrag til Kulturudvalget (side 557 og 572), Torben Steffensens løfte om at holde mig orienteret (side 589) og brevene til Niels Bo Jørgensen og FDV's medlemmer (side 592 og 593).

Peter Schönning lod som ingenting og besvarede heller ikke provokationerne. Det skal måske tilføjes, at en provokation i retlig forstand ikke er provokerende. Det er blot en opfordring til modparten om at komme med en oplysning, f.eks. om hans holdning til sagens hovedemner jf. eksemplet på side 889.

Jeg havde helst undgået at indkalde en masse vidner, men det var umuligt at forudse, hvad Peter Schönning kunne finde på at påstå under domsforhandlingen. Jeg havde dårlige erfaringer med afhøringer i retten. Jakob Stegelmann havde jo ikke mindre end tre gange taget turen fra København for afgive forklaring i retten om Panoptikons parallelimport og André Poulsens forgæves forsøg på at standse ham, men ikke én eneste gang havde nogen skrevet noget ned.

Jeg ville også undgå, at dommerne manipulerede med vidneforklaringerne, så alle vidner - med én enlig undtagelse - fremlagde skriftlige vidneerklæringer, som de vedstod i retten under ansvar. Den enlige undtagelse var Dorete Bager, der var meget modvillig. Først meldte hun afbud med den begrundelse, at hun havde en anden aftale. Det kan man ikke bare gøre som vidne, påpegede jeg, hvorefter hun appellerede til både Mette Langborg og retspræsident Christian Lundblad for at slippe. Men hun var et vigtigt vidne for mig, og hun var selv skyld i, at der ikke var andre vidner til stede under fogedforretningen, idet hun havde bortvist Lars Borberg og Grete Dahl. Derfor havde jeg ikke specielt ondt af hende.

Jeg havde ikke lov til at indkalde Lars Segato, så Dorete Bager var den eneste, der kunne bekræfte, at hun havde forbudt mig at returnere filmene, og at hun ikke var i stand til at gennemføre beslaglæggelsen. Hun var fjendtlig, men ville vel ikke lyve direkte under ansvar? Jeg fremlagde min forklaring og 14 vidneerklæringer:

1. Bent Rasmussen, direktør for Esselte Video A/S og CIC Video I/S.
2. Jakob Axel Nielsen, Laserdiskens advokat og rådgiver.
3. Anders Hjulmand, Laserdiskens advokat og rådgiver.
4. Per Christensen, Laserdiskens advokat og rådgiver.
5. Henrik Karl Nielsen, Laserdiskens advokat og rådgiver.
6. Jørn E. Hansen, Laserdiskens revisor og rådgiver.
7. Jakob Christensen, Laserdiskens revisor og rådgiver.
8. Peter Risby Hansen, redaktør af *Alt om DVD*.
9. Lars Borberg, journalist på Nordjyske Stiftstidende.
10. Niels Ole Pedersen, Laserdiskens filmindkøber.
11. David Bjerre, Laserdiskens filmmedarbejder.
12. Morten Dam Madsen, Laserdiskens IT-medarbejder.
13. Mogens Vestergaard, Laserdiskens butiksassistent.
14. Anders Thyregod Madsen, indkøber hos leverandøren, ProShop ApS.

Den økonomiske betydning af parallelimport for CIC Video

CIC Video blev etableret i Danmark i 1992 som filial af (det internationale) CIC Video, der var et interessentskab med Paramount og Universal Studios som interessenter. CIC Video i Danmark var således en integreret del af CIC Video (internationalt), og det spillede ingen afgørende rolle for CIC, om man tjente på sine rettigheder ved salg i det ene land eller i det andet. Da Laserdisken henvendte sig til os for at få at vide, om vi kunne tillade parallelimport af Paramount titler på laserdisks, drøftede vi sagen både internt i den danske virksomhed og med hovedkontoret. Netop fordi vi var overbevist om, at denne parallelimport ville medføre indtægter til CIC under alle omstændigheder, besluttede vi, at vi ikke ville lægge hindringer i vejen for Laserdiskens parallelimport. Det meddelte vi Hans Kristian Pedersen på et møde i virksomheden, som så vidt jeg husker fandt sted engang i foråret 1992.

Direktør Bent Rasmussens vidneerklæring til Retten i Aalborg

Bent Rasmussen

Ikke siden 1992 har FDV fremlagt dokumentation for deres påståede rettigheder, der viste sig at være ganske almindelige licensrettigheder med ret til at fremstille eksemplarer af et værk i en aftalt periode (side 288). Jeg afviste generelt, at FDV's medlemmer kunne råde over film, andre licenstagere havde udgivet. I retssagen mod Laserdisken ApS havde Lars Segato fortalt, at de var rettighedshavere i kraft af ejerforholdene. Medlemmerne var ejet af de filmselskaber, som havde udgivet de importerede film, og på den måde var de rettighedshavere, forklarede han.

Den forklaring efterlader bare det problem, at filmselskaberne ikke samtidig kan påstå, at de har lidt tab ved salget. De har fået betaling for hver eneste film. Det er jo ikke piratkopier. Principielt er parallelimport ifølge FDV's fortolkning ganske vist ulovlig, men rettighedshaverne har ikke lidt noget tab, og det er altså en forudsætning for, at de kan få tilkendt erstatning i Danmark. I modsat fald er der tale om dobbeltbetaling. Det erindres, at det var statens succesfulde argument i ambi-sagerne (kapitel 51).

Bent Rasmussen havde fortalt mig, at hverken Esselte Video eller CIC Video var interesseret i FDV's retssag mod mig om udlejning af LaserDiscs, for Paramount og Universal tjente penge under alle omstændigheder, uanset hvilken licenstagere der havde udgivet pladerne, og som direktør var han et troværdigt vidne.

Jeg havde ikke talt med Bent Rasmussen siden 1992, men jeg fandt frem til ham igen, og han ville gerne hjælpe mig ved at afgive forklaring for retten. Hans forklaring havde til formål at afvise FDV's påstand om, at de i kraft af ejerskabet kunne påberåbe sig rettighederne til de importerede film og samtidig påstå, at de led tab ved salget af disse film.

Er det i bund og grund ikke en absurd påstand, at jo flere film, jeg solgte, jo flere penge tabte rettighedshaverne? Men sådan argumenterede FDV's advokater.

Jakob Axel Nielsen

Jakob Axel Nielsen fortalte om baggrunden for oprettelsen af Laserdisken ApS, hvilket han havde anbefalet i 1999 på grund af den personlige risiko, jeg udsatte mig selv for i udlejningskonflikten med FDV.

Peter Schönning fremstillede mig som en af verdens største idioter. Han sagde igen og igen, at jeg udmærket vidste, at min parallelimport var ulovlig.

Jeg skjulte jo ikke min import. Jeg fortalte både Niels Bo Jørgensen og FDV's medlemmer, at jeg genoptog parallelimporten, altså "forbryderkarrieren", og så droppede jeg det beskyttende anpartsselskab og påtog mig risikoen personligt. Havde jeg beholdt anpartsselskabet, kunne jeg slippe for FDV's erstatningskrav ved at lade selskabet gå konkurs, men som den idiot jeg var, krænkede jeg åbent FDV's rettigheder under et personligt ansvar, der kunne efterlade mig med gæld resten af livet. Giver det mening, at jeg vidste, at min parallelimport var ulovlig?

Anders Hjulmand og Per Christensen

Advokaternes erklæringer støttede min beskrivelse af det faktiske forløb. Anders Hjulmand fortalte om hans forgæves forsøg på at få Dorete Bager til at holde et retsmøde før bevissikringen, og Per Christensen fortalte om samtalen med hende om de beslaglagte film samt om opdagelsen af formalitetsfejlen og min gradvise forståelse for, at den kunne have betydning. Han bekræftede også, at han foreslog, at jeg i svarskriftet gjorde byretten opmærksom på formalitetsfejlen.

Henrik Karl Nielsen, Jørn E. Hansen og Jakob Christensen

Henrik Karl Nielsen bekræftede flere faktiske begivenheder, bl.a. Dorete Bagers udlevering af det bevissikrede materiale på mødet den 11. december 2006 med ordene "nu har det ligget her længe nok" og Lars Segatos omtale af angivelsen af Laserdisken ApS i rekvositionen som en fuldmægtigfejl. Han afviste også at have erklæret sig enig i Hans Esdahls beskrivelse af, hvad sagen drejede sig om.

Revisorerne bekræftede årsagerne til overdragelsen af aktiviteter i 1999 og 2004 og fortalte om det forbundne arbejde. Jakob Christensen bekræftede drøftelserne om forskellen på et anpartsselskab og en personlig virksomhed. Jørn E. Hansen blev tillige benyttet som ekspertvidne, da han forklarede, at de af FDV fremlagte bilag ikke kunne føre til den opfattelse, at et anpartsselskab var ansvarlig for det såkaldte kontrolkøb, fordi "ApS" ikke forekommer, og fordi det af CVR-registret fremgår, at det angivne CVR-nr. tilhører en enkeltmandsvirksomhed.

Peter Risby Hansen

Peter Risby Hansen bekræftede, at han benyttede Laserdiskens registreringer af de danske udgivelser i *Alt om DVD*, fordi de var de mest omfattende på markedet. Hans forklaring skulle imødegå en evt. påstand om, at jeg slet intet foretog mig, for det kunne Peter Schönning sagtens finde på, hvis ikke jeg dækkede mig ind.

Lars Borberg

Bevissikringen i Laserdisken var en historie af offentlig interesse, og Lars Borberg havde baseret avisartiklen på samtalerne med mig, for Dorete Bager havde smidt ham og Grete Dahl ud af butikken, og hverken Dorete Bager eller Lars Segato ville udtale sig til ham efterfølgende.

Så har jeg bare fundet på det hele? Herunder at jeg hjalp Dorete Bager, da hun ikke kunne udpege de film, der skulle beslaglægges? I så fald løj jeg også for Lars Borberg, for han beskrev det nøjagtigt, som jeg havde beskrevet det for ham.

Laserdiskens medarbejdere: Niels Ole, David, Morten og Mogens

Fire af Laserdiskens medarbejdere afleverede erklæringer.

Niels Ole fortalte om mødet med Paramounts repræsentant, da han som svar på min henvendelse og spørgsmål til Paramounts direktør meddelte, at Paramount ikke ville forbyde parallelimport. Niels Ole forklarede også, at han havde sat *101 Dalmatians II* fra de oprindeligt beslaglagte film til salg igen, da han havde fået at vide, at den danske udgave var udgået. Han vidste godt, at parallelimport var forbudt, men han mente ikke, at det var tilfældet længere.

David fortalte både om arbejdet med at registrere de danske udgivelser og om arbejdet med at fjerne de forbudte film fra lageret sammen med sin kollega efter besøget af fogedretten i Laserdisken i København den 29. november 2005.

Morten vedstod den forklaring, han havde skrevet til Vestre Landsret til brug i det første kæremål om forbudt-programmets virkemåde. Derefter fortalte han om fogedforretningen, hvor han blev kaldt på arbejde på sin fridag, fordi han skulle hjælpe fogedrettens IT-medarbejder og senere udarbejde findelister med de film, Lars Segato havde forbudt, og som derfor skulle fjernes fra butikken.

Det var Mogens, der tog mod Dorete Bager & Co. og først troede, der var tale om en practical joke. Han gav sig selv den opgave at følge Lars Segato, som var utrolig nysgerrig og snusede rundt i alle lokaler. Det var også Mogens, der brugte hele natten på at fjerne de forbudte film, så forretningen kunne tage imod kunder igen allerede den følgende dag. Han bekræftede specifikt, at *101 Dalmatians II* var blandt de film, han havde fjernet fra lageret den 29.-30. november 2005.

Anders Thyregod Madsen

Anders Thyregod Madsen var indkøber hos ProShop ApS, leverandør af FDV's DVD-plader til Laserdisken. Han bekræftede, at *101 Dalmatians II* i januar 2006 blev registreret som udgået, og at han gav Laserdisken besked. Som den eneste af de 14 frivillige vidner mødte han ikke op i retten for at bekræfte erklæringen.

Det var afgørende for mit anbringende jf. retsplejelovens § 653 c, at der ikke var tvivl om, at bevissikringen fandt sted den 29. november 2005, og hvem var bedre til at bekræfte dette end rettens egen IT-medarbejder, Thomas Førby? Men det var ikke muligt at indkalde ham, for byretten havde ingen kontaktoplysninger på ham!

Laserdiskens samlede processkrifter

Domsforhandlingen blev berammet til tre dage fra mandag den 13. maj 2013 med en fjerde dag i reserve.

Der skulle ikke være tvivl om, hvad jeg mente om sagens emner, så jeg skrev et processkrift om hvert hovedemne og opsummerede i det sidste processkrift, hvor jeg mindede om, at det var en justificationssag efter en fogedforretning, der var gennemført uden en kendelse. Jeg samlede processkrifterne i et praktisk limet hæfte. Jeg ville ikke være skyld i, at dommerne ikke var fuldt informeret om, hvad det drejede sig om. Hæftet var på 68 sider og havde følgende indhold:

Introduktion	1-2
Processkrift vedr. betydningen af sagsøgers formelle fejl	3-4
Processkrift vedr. ejerforholdene og informationerne herom	5-11
Processkrift vedr. påstanden om fogedforbud	12-19
Processkrift vedr. påstanden om erstatning for beslaglagte film	20-29
Processkrift vedr. sagsøgtets skiftende holdninger	30-40
Processkrift vedr. konflikten med domstolene	41-46
Processkrift vedr. konkurrencen "13 rigtige"	47-54
Processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning	55-66
Processkrift vedr. den rette løsning (samlet konklusion)	67-68

Det er normalt, at sagsøger udarbejder en fælles bilagsekstrakt, hvor de relevante bilag er samlet for retten, men Peter Schönning gik med til, at jeg lavede min egen ekstrakt, hvortil jeg kunne henvise i de sammenfattende processkrifter.

Mine bilag kunne være i ét enkelt ringbind. Der var 326 sider dokumentation og 57 sider såkaldt materialesamling, der ikke handler om faktiske forhold, men er juridisk litteratur, der støtter en opfattelse af lovens fortolkning. Det kan f.eks. være domme, betænkninger, lovforslag, noter til *Karnovs Lovsamling* osv.

På min anmodning bekræftede dommerne, at de læste processkrifterne.

Ét element havde særligt irriteret mig lige siden fogedforretningen: Dommernes blinde tillid til FDV's advokater. Det var helt surrealistisk, som dommerne troede på dem, selv når noget var tydeligt usandt og let at verificere. Lars Segato kunne sige ét og få medhold, og øjeblikket efter kunne han sige det modsatte og også få medhold i det, uden at nogen løftede et øjenbryn.

Lad mig blot tage et enkelt eksempel: I brevene til Retten i Aalborg (side 798) og Østre Landsret (side 810) bekræftede Lars Segato, at Vestre Landsret kendte til formalitetsfejlen. Derefter lagde både Dorete Bager (side 822) og Vestre Landsret (side 826) alligevel til grund, at jeg intet havde fortalt. Og ingen forholdt sig til, at det allerede af hjemmesiden og af FDV's fremlagte faktura fremgik, at jeg - og ikke Laserdisken ApS - stod bag "kontrolkøbet". Det var vildt frustrerende.

Processkriftet vedr. sagsøgtets skiftende holdninger gennemgår 17 sådanne køvendinger, løgne og manipulationer, som dommerne bare havde lukket øjnene for.

FDV's dokumentation og bevisførelse

Peter Schønning undlod at forholde sig til Johan Schlüters fortolkning af ophavsretsloven. Det var åbenbart en svipser, da Lars Segato anerkendte uenigheden om fortolkningen og dermed antydede, at der er mulighed for flere fortolkninger.

Peter Schønning henviste bare til sine egne notater som kontorchef (kapitel 40), ja, netop dem med den fortolkning, Johan Schlüter kaldte "fejlagtig", da et flertal i Folketinget viste sig at være kritisk over for et importforbud, men i FDV's sager ville ikke én eneste dommer forholde sig til dette. Den eneste skriftlige reference til Johan Schlüters fortolkningsbidrag er som nævnt Dorete Bagers forvanskede gengivelse i kendelsen om fagedforbud (side 823).

Peter Schønning fokuserede kun på én ting: Hvor stor erstatning Laserdisken skulle betale. Beløbsmæssigt lagde han til grund, at parallelimport skulle takseres på samme måde som piratkopiering, dvs. 70 kr. pr. eksemplar. FDV havde troligt gennemgået det bevissikrede materiale og opgjort, at jeg i perioden fra 1. juli 2004 til 29. november 2005 havde solgt 9.739 eksemplarer af filmværker i strid med FDV's medlemmers rettigheder. Jeg skyldte dermed FDV 681.730 kr. i vederlag, hvortil han skønsmæssigt lagde 500.000 kr. ovenpå i erstatning.

Peter Schønning fremlagde også en materialesamling (174 sider), en samling af retsbøger og kendelser (124 sider), en samling af processkrifter (373 sider) og en mammalsamling på 15 bind af udskrifter fra det bevissikrede materiale på ikke mindre end 6.995 sider. Mon opgørelsen var lige så manipuleret som FDV's lister over udlejede film (side 297)? Det ville sikkert kun gøre ham kosteligt, hvis jeg spildte min tid med at gennemgå de 6.995 sider, og det afstod jeg fuldstændig fra.

Bevisførelse

Der vil under hovedforhandlingen blive afgivet partsforklaringer af følgende:

- Salgs- og marketingdirektør Thomas Schultz, SF Film & Video A/S
- Salgsdirektør Jan Klarskov, Walt Disney Studios Home Entertainment A/S

Sagsøger påberåber sig følgende bilag:

---

24. Lagerlister udvisende indholdet af sagsøgtes lager af film importeret fra USA, Hong Kong eller Korea på bevissikringstidspunktet den 29. november 2005.
25. Print fra cd-rom indeholdende en kopi af det hos sagsøgte den 29. november 2005 elektronisk indsamlede bevismateriale.

Domsforhandlingen

Peter Schønning skulle forelægge sagen, dvs. fortælle retten, hvad der var sket og i fornødent omfang gennemgå dokumentation. Er det ikke en fordel at være i den position? Det mente jeg, og jeg var ikke tryk ved det, selvom han ifølge retsplejeloven har pligt til at gøre det objektivt. Jeg var skeptisk og havde drøftet det med Per Christensen. "Jeg tror, han er professionel nok til at gøre det objektivt," havde han beroligende sagt til mig, men der tog han grueligt fejl.

Peter Schønning gik udenom alt det kontroversielle om lovens fortolkning og udvekslingen af breve mellem FDV og mig. Alene baseret på sine egne notater til Folketinget fastslog han, at parallelimport var forbudt, og derefter gik han direkte til 2005, hvor FDV "til deres enorme overraskelse" tilfældigvis opdagede, at jeg havde kastet mig ud i nye krænkelse. Det var i den grad kommet bag på dem, at jeg kunne finde på noget så dumt, da jeg lige havde overstået en lang retssag om ulovlig udlejning. De havde reageret med det samme og foretaget et kontrolkøb, der beviste den ulovlige adfærd, og derefter havde de både internt og i forhold til moderselskaberne afklaret, hvordan de skulle forholde sig til problemet.

Det meste af mandag formiddag gik med, at han gennemgik det bevissikrede materiale, hvorfra han fandt den ene film efter den anden, som jeg havde solgt, og som et medlem af FDV angiveligt havde enerettighederne til. Det beviste han ved at slå op i en stor mappe, der ifølge ham indeholdt en samlet fortegnelse over foreningens filmrettigheder. Det fortsatte helt til middag, og jeg var tvunget til at holde mund. Da han omsider blev afbrudt af pausen, var jeg rasende. Skulle det forestille at være en objektiv forelæggelse?

Mette Langborg var ikke dummere, end hun efter middagspausen spurgte, om jeg havde supplerende bemærkninger. Jo, det havde jeg, og hun gav mig faktisk frie hænder til at foretage en supplerende forelæggelse. Man kan roligt sige, at sagen blev forelagt to gange - på to meget forskellige måder.

Peter Schønning havde før domsforhandlingen foreslået, at vi kunne spare tid, hvis vi undlod at læse dokumentation op i retten. "Det er ikke nødvendigt efter de nye regler," fortalte han. "Hvis vi nøjes med at læse op under proceduren, kan vi måske nå det hele på to dage," foreslog han. Jeg ignorerede ham.

Jeg indledte min forelæggelse med at rose ham for en overbevisende indsats. Det var tæt på, at jeg selv følte mig skyldig af at høre på ham, men jeg vidste altså, at sandheden var en ganske anden. Og så gennemgik jeg alt det, Peter Schønning havde sprunget over. Jeg læste omhyggeligt Johan Schlüters fortolkningsbidrag, Kulturministeriets aka Peter Schønnings kommentar til Kulturudvalget samt min korrespondance med FDV's advokater og FDV's medlemmer. Jeg fortalte om de foranstaltninger, jeg havde gjort for at kunne respektere medlemmernes forbud, men kun SF Film og Scanbox havde reageret. Jeg bemærkede, at det også var de to, der havde svaret via Torben Steffensen. Hvis andre ville undgå parallelimport, skulle de blot meddele det, men det gjorde de først den 29. november 2005.

Dorete Bagers vidneforklaring

Dorete Bager havde faktisk en anden aftale tirsdag den 14. maj 2013, som ifølge tidsplanen var afsat til vidneforklaringer, men jeg havde ikke noget imod, at hun afgav forklaring allerede mandag. Hun havde kæmpet mod afhøringen, og det var indskærpet for mig, at jeg skulle holde mig til det spørgetema, jeg havde angivet. Tilsyneladende frygtede de, jeg ville forfølge hende personligt, men jeg var kun ude på at få hende til at fortælle, hvad der faktisk var sket. Alligevel virkede hun skræmt og forsagt, da hun mødte op i retten.

Det var begrænset, hvad hun kunne huske, og hun rodede rundt i, hvornår hun havde talt med Per Christensen, og hvornår hun havde talt med Anders Hjulmand. Hun kunne ikke huske, at jeg havde bedt om at returnere filmene, og hun afviste, at hun havde foreslået, at jeg skulle stå for beslaglæggelsen. Hun mente slet ikke, at filmene var beslaglagt, og hun beklagede, at hun havde brugt det ord.

- Det var ikke en beslaglæggelse, fortalte hun og uddybede: - Der var tale om en civil ransagning, hvor filmene skulle oplagres uden for Laserdiskens bygning, medmindre vi fandt en anden løsning.

Hun fik trods alt sat nogle ting på plads. Hun forklarede, at hun ikke havde reageret på FDV's påstand om beslaglæggelse i reparations sagen på grund af den aftale, der blev indgået i den første sag, og hun afviste, at hun havde tillagt min skriftlige forklaring om salget af *101 Dalmatians II* betydning.

Jeg var tilfreds med forløbet. I modsætning til Vestre Landsret anede hun ikke, at *101 Dalmatians II* var importeret før fagedforretningen og var fanget af forbudtprogrammet, men var sat til salg igen efter meddelelsen om, at filmen var udgået hos FDV's medlem. Baseret på de faktiske omstændigheder ville det være let for dommerne i justifikationssagen at hæve fagedforbuddet.

Uanset hendes besynderlige ordvalg bekræftede hun, at filmene i realiteten var beslaglagt. Hun brugte blot ordet "oplagret". Vi havde fundet en løsning, så mine film ikke skulle "oplagres" uden for Laserdisken. Hun var befriende klar i mælet, da hun forklarede, at hun ikke reagerede på FDV's påstand om beslaglæggelse i reparations sagen, fordi spørgsmålet var løst af den indgåede aftale. Trods hendes usikre optræden støttede hendes forklaring i virkeligheden mine påstande.

Jeg havde forberedt en illustration af Dorete Bagers dilemma for dommerne. Jeg havde pakket 25 forskellige DVD-plader fra hele verden i en lille kasse. Det svarede til én promise af det varelager, Dorete Bager stod overfor, da hun skulle gennemføre beslaglæggelsen i praksis. Udfordringen for hende og Lars Segato var fra 25.000 film at udvælge netop dem, der opfyldte kriterierne.

- Lad os se, om I tre dommere kan klare opgaven. I er velkommen til at få Peter Schønning til at hjælpe jer. I skal udvælge de film, som er udgivet i et land uden for EØS-området, og som et af FDV's medlemmer samtidig har rettighederne til i Danmark, sagde jeg til Mette Langborg og ville overrække hende kassen.

- Vi kan godt se problemet, sagde hun afvisende og tog ikke mod kassen.

Thomas Schultz' vidneforklaring

Thomas Schultz var ikke blot salgs- og marketingdirektør for SF Film, men også formand for FDV. Han fortalte generelt om film- og videobranchens virkemåde, om forholdet til Hollywoodselskaberne og forholdet til biograferne og "vinduet", så en film først udkommer på video, når den har kørt en periode i biografen. Han fortalte, at det skader biografsalget, hvis en film kan købes på DVD på samme tid. Han var interessant at høre på, men hvad havde det med retssagen at gøre?

Jeg havde ikke mødt ham før, men vi havde en historie. Jeg dystede med ham i radioen allerede i 1989, hvor han arbejdede for Metronome, der som det første danske selskab begyndte at udgive salgskassetter og dermed tog konkurrencen op med Laserdisken. Det førte til, at jeg kom til at handle med de danske selskaber. Og det var ham, der advarede mig om, at nogen havde klaget over min udlejning af LaserDiscs (side 283-284). Vi havde et udmærket forhold til hinanden.

Det var også Thomas Schultz, der havde underskrevet brevet om forbud i 2003 (side 593). Da han var færdig med sin forklaring, kunne jeg stille spørgsmål. Jeg startede med at få bekræftet, at det var hans underskrift på brevet, og jeg fortsatte:

- Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvorfor SF Film har anlagt sag mod mig? Han var ét stort spørgsmålstegn, så jeg uddybede.

- Jeg skrev til SF Film, at jeg ville respektere et forbud mod parallelimport, og du svarede ifølge det brev, vi lige har set på. Jeg ved, jeg har gjort mit bedste for at overholde løftet, så det undrer mig, at SF Film har anlagt sag mod mig.

Han var stadig helt blank og forstod ikke, hvad jeg mente, så jeg prøvede igen:

- Altså, du fører retssag mod mig. Du har bedt om fagedforbud, og du kræver erstatning, så du må have den opfattelse, at jeg er løbet fra mit løfte. Hvornår og hvorfor fik du den opfattelse? Og hvorfor gav du mig ikke lige et kald?

- Nej, nej, udbrød han, da tiøren faldt. - Sådan gik det slet ikke til. Jeg fik en henvendelse fra foreningens advokat, og når foreningens advokat beder os være med i en retssag, deltager vi naturligvis. Det var noget med et prøvekøb!

Jan Klarskovs vidneforklaring

Jan Klarskov fortalte om Walt Disneys verdensomspændende strategi om at holde Walt Disneys film friske ved kun at have dem på markedet i kortere tidsrum af gangen. Der skulle ikke Disney-film i udsalgskurvene. Anders Thyregod Madsen havde beskrevet det samme i det første udkast til vidneerklæring, men jeg havde bedt ham begrænse forklaringen til fakta. Men ok, nu fik retten en forklaring på, hvorfor licensperioden til Walt Disneys film er forholdsvis kort.

Jan Klarskov fortalte ikke noget, jeg ikke vidste i forvejen, og han så ud til at tale sandt. Det var hovedkontoret, der bestemte, om en film skal lukkes ned, som han kaldte det. Selvom han gerne ville sælge ud over den periode, måtte han ikke. De gemte nogle eksemplarer, som de pr. kulance kunne bytte til en ulykkelig mor, der var kommet til at knække en plade, men de havde ikke lov til at sælge filmen.

Hullerne i Jan Klarskovs forklaring

Jan Klarskov fortalte, at parallelimporten saboterede deres markedsføringsplan. Det er en katastrofe, når parallelimporterede film sælges, mens filmen stadig vises i biografen, og derfor krævede FDV erstatning ud over vederlag. Han anerkendte, at moderselskabet tjener penge, når jeg køber de amerikanske eksemplarer, men det hjælper ikke det danske datterselskab, fordi det har sine egne budgetter.

Efter hans forklaring fik jeg mulighed for at stille spørgsmål, og han gentog, at det er moderselskabet, der dikterer den tilladte salgsperiode. Det harmonerer naturligvis ikke med påstanden om, at FDV's medlem havde enerettighederne på tidspunktet for salget, altså den 7. december 2006. Selskabets egen direktør sagde direkte, at de ikke havde ret til at sælge filmen på det tidspunkt!

Der var ikke fremlagt en kontrakt, men den logiske forklaring er, at der i Walt Disney's kontrakt med det danske aktieselskab, Buena Vista Home Entertainment A/S, er specificeret, at licensaftalen gælder i den periode, hvor filmen må sælges. Hvis moderselskabet havde lagt sag an, var situationen en anden, men påstanden i retssagen gik ud på, at det danske medlem af FDV havde enerettighederne netop den dag, og det blev ikke bevist af Jan Klarskovs vidneforklaring. Tværtimod.

Jeg var forberedt på argumentet om, at min parallelimport saboterer FDV's fine markedsføringsplan, men filmselskaberne bestemmer altså selv, hvornår filmene udgives på DVD, og oftest udkommer de på samme tid over hele verden. Det sker imidlertid af og til, at enkelte film har så stor succes i biografen, at der opstår en pukkell af film, der må vente på at få premiere. Så må DVD-udgivelsen udskydes. Jeg havde taget nogle aktuelle engelske udgivelser med og angivet releasedatoen:

	England	Danmark
<i>Gone</i> (Blu-ray og DVD)	13/8-2012	9/4-2013
<i>Aladdin</i> (Blu-ray)	15/4-2013	Kun DVD!
<i>Hunchback of Notre Dame</i> (Blu-ray)	15/4-2013	Kun DVD!
<i>Jagten</i> (Blu-ray og DVD)	27/3-2013	7/5-2013
<i>Anna Karenina</i> (Blu-ray og DVD)	4/2-2013	Ikke udgivet
<i>Les Miserables</i> (Blu-ray og DVD)	13/5-2013	Ikke udgivet

De sidste to film spillede stadig i biografene og var end ikke planlagt til dansk videoudgivelse endnu. De to tegnefilm var i England udgivet på både Blu-ray og DVD, men i Danmark var de kun udgivet på DVD.

- Er importen fra England ikke lige så ødelæggende for jeres markedsføringsplaner? spurgte jeg. - Jo, den er lige så skadelig, men den kan vi ikke gøre noget ved, svarede han og overså dermed den pointe, at hans nationale markedsføringsplaner under alle omstændigheder saboteres af EU og det indre marked. Selvom importen fra USA ophørte, kunne kunderne købe de engelske udgaver.

- Hvis min import fra USA er så skadelig, var det så ikke værd at besvare mit brev? spurgte jeg. Det kunne han ikke svare på, for han var ikke direktør i 2003.

Bevisførelse og procedure

Peter Schønning ville have domsforhandlingen overstået så hurtigt som muligt, så han foreslog, at mine vidners erklæringer blev godtaget, uden at vidnerne mødte frem i retten for at vedstå dem. Forslaget kom så sent, at jeg kunne ignorere det, men jeg foretrak, at erklæringerne blev læst op i retten. Kun på den måde kunne jeg være sikker på, at dommerne fik kendskab til dem.

Alt tydede på, at jeg var faldet i samme fælde som i injurienesagen. Jeg havde spildt flere år på at angribe gyldigheden af regional konsumtion, og imens havde Johan Schlüter og Peter Schønning stille og roligt etableret den ønskede praksis, som tre byretsdommere umuligt kunne ændre mere end 10 år senere.

Johan Schlüter overdrev ikke, da han roste sig selv for den troværdighed, han var omgivet med. Hvis hans navn stod på en bevissikringsrekvisition, var det en garanti for, at bevissikringen blev gennemført. Dommerne troede på alt, hvad der kom fra FDV's advokater, og deres påstande og begrundelser blev ukontrolleret brugt i domme og kendelser. Det kunne forklare Vestre Landsrets absurde adfærd i de to kæremål. Jeg havde svært ved at tro, at dommerne løj med fuldt overlæg, og den eneste anden forklaring var, at de havde fuldstændig tillid til FDV.

Denne domsforhandling var anderledes, fordi dommerne for første gang blev præsenteret for hele sandheden. Jeg var meget omhyggelig med, at alt blev læst op i retten for dommerne, Mette Langborg, Dot Buchtrup og Iver Iversen. At der gik en hel dag med at føre vidnerne ind, så erklæringerne kunne læses op, var en pris, jeg gerne betalte, og jeg hoppede ikke på Peter Schønnings forslag om at nøjes med at henvise til dokumentationssamlingen. Nej, jeg læste alt relevant op.

Der var en god stemning i retten, og da vi på tredjedagen nåede til procedurerne, uddybede jeg den lidt spidse proceserklæring om, at jeg ikke anerkendte byrettens kompetence til at fortolke ophavsretslovens § 19.

- Jeg havde selvfølgelig gerne set, at tvisten om ophavsretslovens fortolkning fik en autoritativ afgørelse, men det kan ikke lade sig gøre i en sag ved byretten, fordi den nuværende retspraksis har været *de facto* anerkendt også af landsretten i over 10 år. Det dilemma vil jeg slet ikke udsætte byretten for.

- Påstandene om forbud og erstatning kan sagtens afgøres uden en autoritativ afgørelse på fortolkningstvisten, hvilket under alle omstændigheder forudsætter en præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen. Det er tilstrækkeligt at konstatere, at jeg ophørte med at parallelimportere allerede i 2005, og at de erstatningsretlige betingelser om culpa og tabsbegrænsningspligt ikke er opfyldt i nærværende sag. Lad mig for en god ordens skyld understrege, at jeg ikke er enig i Johan Schlüters fortolkning af ophavsretsloven. Jeg mener ikke, at FDV's medlemmer er ophavs-mænd, men jeg har ageret efter Johan Schlüters fortolkning for at undgå strid med FDV, mens lovens fortolkning undersøges. Jeg mener stadig, at det spørgsmål bør afklares i en sag mod Kulturministeriet, der er ansvarlig for gennemførelsen af EU-retten. Den centrale uenighed vedrører EU-begrebet regional konsumtion.

Om fagedforbuddet

Det erindres, at retssagen startede med FDV's anmodning om et forbud mod mig med den begrundelse, at de ville undgå tvivl om, at jeg var omfattet af det forbud, der var nedlagt mod Laserdisken ApS (side 813). Påstanden var dengang støttet på det faktum, at jeg havde indstillet parallelimporten og "agerede som værende omfattet af det nedlagte forbud" (side 816). Det blev senere bekræftet af FDV i kærereplikkens proceserklæring den 10. september 2007 (side 826).

Det er vel retshistoriens mest absurde begrundelse for at kræve et fagedforbud, og det blev vendt fuldstændig på hovedet den 11. december 2006 af salget af *101 Dalmatians II*. Jeg fik ikke mulighed for at forklare sammenhængen i fagedretten, men i justificationssagen beviste jeg, at filmen blev fanget af forbudt-programmet og betragtet som beslaglagt, indtil den danske udgave udgik. Niels Ole vurderede da, at kriterierne for at forbyde salg ikke længere var opfyldt for filmen.

Jeg ville slet ikke have importeret filmen, hvis Buena Vista havde svaret på mit brev i 2003, og den ville ikke være solgt i Danmark, hvis jeg havde fået lov til at returnere de beslaglagte film (side 821). Kunne FDV ikke have gjort mere for at undgå den situation? Jeg havde immervæk forhindret, at situationen kunne opstå igen, idet jeg havde afleveret de beslaglagte film til byretten (side 835).

Dorete Bagers fejlagtige udgangspunkt var altså, at forbudt-programmet ikke virkede. Hun nedlagde forbud, fordi jeg ikke vil følge en fremgangsmåde, der med sikkerhed *ikke* fører til fred (side 823). Jeg gennemgik eksemplet med *Ying huang boon sik* for de tre dommere, og jeg havde også som bilag fremlagt den kronik, hvor jeg skriftligt redegjorde for det nyttesløse i at indhente tilladelser.

Hvorfor pege fingre ad mine foranstaltninger? Det opsigtsvækkende eksempel viste sig at være et eksempel på det modsatte: at forbudt-programmet virker! Fire år senere spurgte jeg Dorete Bager, om der havde været klager over, at jeg ikke overholdt fagedforbuddet, selvom jeg ikke fulgte hendes pålæg, men brugte mine egne foranstaltninger? Hun bekræftede, at der ikke havde været klager.

Angående retsplejelovens betingelser for at nedlægge forbud (side 285) havde jeg frafaldet anbringendet om rette sagsøger undtagen for *101 Dalmatians II* for ikke at sætte byretten i en umulig situation. Det var nok, at betingelse nr. 2 og 3 ikke var opfyldt. FDV havde tiltrådt, at jeg havde indstillet parallelimporten, men faktisk var betingelse nr. 3 heller ikke opfyldt. Niels Bo Jørgensen havde allerede den 29. januar 2003 truet med fagedforbud (side 591), men først den 11. oktober 2005 gjorde han alvor af truslen. Ifølge U.2004.2532Ø var det alt, alt for sent.

Det kan oplyses, at fagedretten ikke har modtaget klager fra rekvirenterne over Deres eventuelle manglende overholdelse af fagedforbudet. Fagedretten er ikke bekendt med mulige henvendelser til politiet.

Om erstatningskravet

Det erindres også, at anledningen til nærværende reparations sag var Henrik Karl Nielsens anmodning om at få returneret det regnskabsmateriale, der vedrørte min personlige virksomhed. Den anden rekvisitions direkte formål var at forhindre, at jeg fik tilbageleveret dette regnskabsmateriale. Dorete Bager afviste Henrik Karl Nielsens anmodning med den overraskende begrundelse, at det er uden betydning, om kendelsen vedrører mig eller selskabet. Reparations sagens blotte eksistens er i sig selv et vidnesbyrd om, at bevissikringen blev foretaget uden den fornødne kendelse, for ellers var det jo ikke nødvendigt med endnu en kendelse!

Selvom Dorete Bager havde udleveret materialet til Lars Segato i stedet for at levere det tilbage til mig, kan det ikke anvendes som bevis for krænkelse eller overtrædelser. Her er retsplejelovens § 653 c klar, og det forholdt jeg mig til, og det havde jeg i en separat modpåstand bedt byretten forholde sig til.

Byretten kunne umuligt foretage en autoritativ fortolkning af ophavsretsloven, men jeg havde omhyggeligt gennemgået både Johan Schlüters fortolkning til Kulturudvalget og min korrespondance med FDV og FDV's advokat Niels Bo Jørgensen. På tredjedagen var der ingen tvivl om, at konflikten var konstrueret af Torben Steffensen og Niels Bo Jørgensen. Ja, jeg havde selvfølgelig genoptaget den parallelimport, der ikke var forbudt, og det var muligvis blevet til tusinder af film i årenes løb. Det afgørende var, at ikke én eneste af de film var blevet solgt, uden at FDV forinden var orienteret om det og havde haft mulighed for at undgå det. De skulle blot give besked, ligesom SF Film og Scanbox havde gjort.

Peter Schønnings indledende forklaring om, at FDV i 2005 tilfældigvis havde opdaget, at jeg havde kastet mig ud i nye krænkelse, var en åbenlys løgn. Allerede den 29. januar 2003 havde Niels Bo Jørgensen opdaget lagerudsalget og truet med et fagedforbud, og jeg forklarede ham situationen den 9. februar 2003.

Hvis FDV's advokater tilfældigvis havde opdaget parallelimporten, havde de selvfølgelig anlagt sag mod den virksomhed, der stod bag salget, og det fremgik af fakturaen og hjemmesiden, hvem det var. Der var ikke tvivl om, at der var tale om en konstrueret tvist, hvor hovedelementerne var kovendingen i fortolkningen af ophavsretsloven og et vellykket forsøg på at narre mig til at parallelimportere i god tro igennem flere år.

Jeg sluttede af med at gennemgå al dokumentationen vedrørende de beslaglagte film, der ifølge min egen partsforklaring, de andre vidneforklaringer og også den skriftlige dokumentation var beslaglagt - lige indtil FDV i 2009 foretog endnu en kovending. Beslaglæggelsen behandles særskilt i kapitel 63.

Jeg var godt tilfreds med forløbet. Der var ingen tvivl om, at de tre dommere forstod, hvad der var sket. FDV's egne vidner havde endda været til stor hjælp. Jan Klarskov bekræftede, at han ikke havde ret til at sælge *101 Dalmatians II* den 7. december 2006, og Thomas Schultz bekræftede, hvad jeg hele tiden havde haft mistanke om: at det var FDV's advokater, der havde ønsket og iværksat retssagen!

62. Sandhedens time

Er dommerne “bare” sjuskede og fordomsfulde? Eller er de bevidste håndlangere for den danske mafia med folk som Johan Schlüter og Peter Schønning i spidsen? Årtiers tvivl blev omsider afklaret. Efter byrettens dom og forløbet ved Vestre Landsret står det lysende klart.

J'accuse...!

Lige fra min allerførste retssag, injuriesagen ved dommer Mogens Christensen, var det åbenbart, at dommerne ikke tog kritikken af FDV alvorligt, og de var ikke det mindste interesseret. Domsforhandlingerne mod FDV blev gennemført under dybe suk fra dommerne, mens jeg forklarede eller læste op fra dokumentationen. Ingen af de centrale omstændigheder er gengivet i nogen dom. Så hvorfor havde jeg en tro på, at det kunne blive anderledes denne gang?

Min søster var med i retten under domsforhandlingen i injuriesagen, og den knækkede hendes tillid til systemet. “De er ligeglade,” var hendes opfattelse, og den har ikke ændret sig. Og hun tvivler på, at Margrethe Vestager og Folketingets medlemmer vil afse tid til at læse denne bog.

Jeg tror stadig på det gode i mennesket. Bortset fra forholdsvis få psykopater ønsker mennesket dybest set retfærdighed. Jeg troede optimistisk, at det var indgroede fordomme, der var årsag til, at Mogens Christensen, Arildsen, Lilholt, Ida Heide-Jørgensen og de andre dommere ikke havde andet end suk til overs for mig. Deres ører var lukket hermetisk til under domsforhandlingerne. Uden at bruge to sekunder på at overveje noget som helst afsagde de den forudbestemte dom. Jeg troede, det ville ændre sig, når det gik op for dem, hvad der foregik.

For mig lå forskellen i den tre dage lange og grundige domsforhandling, de to modpåstande, formalitetsfejlen, de udførlige processkrifter og de skriftlige vidnerklæringer. Jeg er ikke i tvivl om, at Mette Langborg & Co. efter den grundige domsforhandling var klar over, hvordan det hele hang sammen.

Min reaktion på dommen var derfor enorm skuffelse. Jeg har aldrig ønsket at bruge mit liv på retssager, og efter endnu en årrække med en ny ørkenvandring så jeg frem til at få sagen afsluttet, så jeg efter otte års pause kunne vende tilbage til arbejdet med at udvikle Laserdiskens hjemmeside. Det ændrede sig alt sammen, da jeg modtog dommen og drøftede den med Lars Borberg. Den aften blev kimen lagt til det projekt, der er manifesteret med *Den skjulte korruption*.

På det tidspunkt var det klart, at jeg umuligt kunne vinde retssagen ved at være flink og medgørlig. En rutineret advokat vil måske sige, at det ikke hjælper noget at føre krig mod dommerne, men jeg stod samtidig i en position, der ikke kunne blive værre. Jeg havde reelt intet at tabe. Samtidig er dommernes medvirken til de enorme økonomiske forbrydelser et relevant samfundsmæssigt problem, så jeg gjorde det til min mission at afsløre dette. Som arbejdstitel gav jeg projektet navn efter Émile Zolas åbne brev til den franske præsident: *J'accuse...!*

Resumé: Realiteten og formaliteten

Lad mig genopfriske, hvad tvisten grundlæggende handler om. Der er to emner, idet problemet kan opdeles i sagens realitet og sagens formalitet.

Sagens *realitet* er, at Johan Schlüter på FDV's vegne overbeviste et modvilligt Folketing om at gennemføre regional konsumtion i ophavsretsloven ved at gå i rette med Peter Schønnings meget restriktive fortolkning. Alligevel ønskede han bagefter den restriktive fortolkning håndhævet. Jeg agerede efter Johan Schlüters fortolkning, og FDV kunne undgå min parallelimport blot ved at meddele forbud. Advokaterne Torben Steffensen og Niels Bo Jørgensen lod mig ikke desto mindre importere i god tro, indtil de uden varsel faldt mig i ryggen med en bevissikring og et monstrøst erstatningskrav, baseret på Peter Schønnings fortolkning.

Sagens *formalitet* er, at FDV's to advokater i deres arrogance havde overset, at deres kontrolløb ikke vedrørte det anpartsselskab, de havde korresponderet med i 2003 og planlagt at falde i ryggen. Derfor blev razziaen mod mig gennemført uden den fornødne retskendelse, og derfor blev der ikke anlagt justifikations sag mod mig. Ifølge retsplejelovens § 653 c skal det bevissikrede materiale på min anmodning tilbageleveres, og det kan ikke anvendes som bevis for krænkelser.

Retsassessor Dorete Bager ignorerede dette og afsagde i stedet en ny kendelse om den bevissikring, hun allerede havde foretaget, og hun gav materialet til FDV.

Sagsfremstillingen i dommen

Byrettens dom ankom i min e-boks den 15. juli 2013. Det er en forholdsvis lang dom på 52 sider. Allerede indledningen stak i øjnene: "Disse sager, der drejer sig om prøvelse af en bevissikring og justifikationssag vedrørende et fogedforbud, er anlagt henholdsvis den 5. januar og 31. januar 2007."

Hvorfor stak det i øjnene? Fordi datoen for bevissikringen, som er sagens helt centrale emne, besynderligt nok er udeladt af dommernes sagsfremstilling.

Trods de mange sider er sagsfremstillingen yderst mangelfuld. Dokumenterne fra lovforslagets behandling i Folketinget og min efterfølgende korrespondance med FDV er naturligvis afgørende, men de er også udeladt. Det meste af dommen er en gengivelse af vidneerklæringerne og dommernes referater af forklaringerne fra Thomas Schultz, Jan Klarskov og Dorete Bager. Flere af vidneerklæringerne var af begrænset betydning, idet de kun var medtaget for at foregribe nye påstande fra Peter Schønning. De relevante vidneerklæringer er dog også taget med, selv når de går imod rettens konklusioner. Der er refereret til datoen for bevissikringen, den 29. november 2005, ikke færre end 41 gange.

Jan Klarskovs og Dorete Bagers forklaringer er gengivet korrekt, også selvom de faktisk bekræfter min opfattelse, men dommerne ændrede på Thomas Schultz' forklaring, så jeg var nødt til at indhente en supplerende erklæring til ankesagen. Den største fejl er dog, at den skriftlige dokumentation om ophavsretslovens fortolkning er totalt udeladt, og min korrespondance med FDV er groft manipuleret.

Dommernes censur

Konfliktens kerne omhandler fortolkningen af regional konsumtion. For FDV og alle de andre internationale rettighedshavere, herunder Levi's og Converse, er det afgørende for deres markedskontrol, at butiksejernes import fra tredjelande anses for ulovlig, uden at rettighedshaverne behøver foretage sig noget.

Torben Steffensen og Niels Bo Jørgensen vidste udmærket, at jeg agerede efter Johan Schlüters fortolkning med de irriterende forudsætninger, at der i *Danmark* findes en rettighedshaver, som både *kan* og *vil* gribe ind, sådan som han sagde til Kulturudvalget. Af kulturelle årsager kæmper jeg for at bevare specialimporten, og den kan ikke bevares, hvis den restriktive fortolkning håndhæves. For FDV's advokater handlede det egentlig ikke om Laserdiskens parallelimport. De vidste udmærket, at et enkelt brev med en meddelelse om forbud på vegne af samtlige medlemmer ville føre til ophør af parallelimport i Laserdisken, men det indebar en principiel anerkendelse af den milde fortolkning, og det kunne skade deres ønske om en ansvarsfri markedskontrol. Så hellere stole på, at domstolene ville se gennem fingre med deres manipulationer.

Lovens fortolkning blev ikke drøftet under fogedforretningen, idet Dorete Bager slet ikke ville høre på mig, men i kæreskriftet fokuserede jeg på ophavsretslovens fortolkning og FDV's kovending på dette punkt. Måske læste dommerne i Vestre Landsret slet ikke kæreskriftet? Måske troede de på Lars Segatos løgn om, at jeg parallelimporterede i tillid til, at loven var ugyldig? Efterfølgende løj de selv og gav endda mig skylden for, at de havde overset formalitetsfejlen.

Dommens gengivelse af kendelserne i fogedsagerne fortæller intet om FDV's kovending, bagholdsangrebet og den grundlæggende tvist om ophavsretslovens fortolkning, men det var hovedemnerne under domsforhandlingen.

Ja, jeg ville have FDV's krav afvist på grund af formalitetsfejlen, men jeg ville bestemt ikke fremstå som en forbryder, der forsøgte at undslippe lovens lange arm på grund af en uheldig fuldmægtigfejl. Jeg gjorde det klart for dommerne, at jeg ikke havde gjort noget forkert. Formalitetsfejlen var blot en udvej for dommerne, så de kunne undgå at tage stilling til de kontroversielle emner om lovfortolkning og FDV's bagholdsangreb. Jeg gjorde det krystalklart, at FDV's fortolkning førte til en opdeling af det indre marked, og at EU's institutioner havde lagt en anden fortolkning til grund, da spørgsmålet blev behandlet ved EU-Domstolen.

Det blev alt sammen omhyggeligt gennemgået med oplæsning i retten. Da jeg var færdig, understregede Mette Langborg betydningen af spørgsmålet, idet hun meddelte, at *Processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning* ville indgå i sagen med samme vægt som mit påstandsdokument.

Men ingen af de faktiske omstændigheder, jeg bygger min retsopfattelse på, er medtaget i sagsfremstillingen. På den baggrund er det ikke overraskende, at FDV fik medhold. Det vigtige er dommernes manipulationer, så lad os se nærmere på, hvordan de begrundede deres afgørelser. Jeg starter med forbuddet.

Twisten mellem parterne udspringer særligt af, at Hans Kristian Pedersen fortolker ophavsretslovens § 19 sådan, at den ikke er til hinder for parallelimport fra lande udenfor EØS til Danmark, hvis ikke en dansk rettighedshaver positivt har nedlagt forbud herimod, mens FDV fortolker ophavsretslovens § 19 sådan, at den, der ønsker at foretage parallelimport fra lande udenfor EØS til Danmark, positivt skal indhente tilladelse hertil fra den danske rettighedshaver.

Hans Kristian Pedersen oplyste under hovedforhandlingen, at han overfor FDV's påstand 1 kun ville påstå afvisning og ikke frifindelse, da han ikke ønsker, at der under justifikationssagen sker en egentlig prøvelse af fortolkningen af ophavsretslovens § 19. Det må derfor lægges til grund, at Hans Kristian Pedersens spredning af film importeret fra lande uden for EØS stred mod medlemmerne af FDV's ret. Betingelserne efter retsplejelovens § 642, nr. 1, - hvorefter det skal godtgøres eller sandsynliggøres, at de handlinger, der søgtes forbudt, strider mod rekvirentens ret - var derfor opfyldt ved nedlæggelse af forbuddet i januar 2007.

Der blev nedlagt forbud mod Laserdisken ApS under en forbudsforretning den 29. november 2005. Det blev i den forbindelse konstateret, at Laserdisken ApS havde importeret og solgt dvd film fra lande uden for EØS. Laserdisken ApS var imidlertid ophørt den 1. juli 2004. Det var derfor nødvendigt at nedlægge et forbud overfor Hans Kristian Pedersen personligt, hvis forbuddet skulle have direkte virkning overfor ham. Ved brev af 25. september 2006 rettede Hans Kristian Pedersens advokat henvendelse til fogedretten og oplyste, at fogedrettens kendelse af 29. november 2005 alene havde retskraft overfor Laserdisken ApS, og at det indebar, at bevissikringen alene omfattede materiale mv., der tilhørte Laserdisken ApS, ligesom Hans Kristian Pedersen ikke var afskåret fra at råde over sit varelager. Advokaten anmodede samtidig fogedretten om at tilsende ham det materiale, der beroede i fogedretten i det omfang, det tilhørte Hans Kristian Pedersen. I fogedrekvisitionen af 5. oktober 2006 mod Hans Kristian Pedersen personligt henviste FDV til dette brev. Der var endvidere - inden forbuddet blev nedlagt - foretaget et prøve køb hos Hans Kristian Pedersen, der viste, at det var muligt at købe en film, som Walt Disney havde rettighederne til.

Hans Kristian Pedersen gjorde under fogedforretningen blandt andet gældende, at kun SF Film og Scanbox havde reageret overfor ham med et direkte forbud mod salg af film, og at han derfor anså sig berettiget til at parallelimportere film i det omfang, der ikke blev nedlagt direkte forbud herimod. Morten Dam Madsen har forklaret, at forbudt-programmet alene tog højde for de rettighedshavere, der specifikt havde sagt nej til, at deres film måtte sælges. Da Hans Kristian Pedersen således mente sig berettiget til at importere og sælge film, som de øvrige rettighedshavere havde enerettigheder til, er det sandsynliggjort, at Hans Kristian Pedersen ville foretage de handlinger, der søgtes forbudt, ligesom formålet ville forspildes, hvis FDV var henvist til at gøre sin ret gældende ved almindelig rettergang. Betingelserne for nedlæggelse af forbud efter retsplejelovens § 642, nr. 2 og nr. 3 mod Hans Kristian Pedersens import og salg af film, som FDV's medlemmer havde rettighederne til, var derfor også opfyldt. Den omstændighed, at den medarbejder, der havde solgt Walt Disney filmen, fejlagtigt troede, at der ikke var nogen rettighedshaver til filmen, kan ikke føre til andet resultat.

Forbuddet

Forbuddet i 2007 fik ingen praktisk betydning, fordi jeg frivilligt ændrede adfærd allerede i 2005, men påstanden om forbud er interessant, fordi behandlingen af den viser, hvor langt dommerne ville gå for at opfylde FDV's mindste ønsker.

Det erindres, at påstanden om forbud oprindeligt var nedlagt for at undgå tvivl om, at jeg var omfattet af rettens forbud mod Laserdisken ApS (side 813). Det var ikke tilfældet, og det blev afklaret uden fogedrettens medvirken (side 800).

Forbud kan nedlægges efter retsplejelovens § 642, hvis tre betingelser alle er opfyldt (side 285), så lad os se, hvordan dommerne håndterede den opgave.

Betingelse nr. 1: Parallelimporten strider mod FDV's medlemmers ret

Jeg anførte, at FDV var mandatar for danske selskaber, der ikke var ophavsmænd og heller ikke var producenter. De var købmænd, der havde købt et antal licenser til at fremstille eksemplarer af diverse film, men der var ikke grundlag for til at anse dem for rettighedshavere til eksemplarer, andre lige så legitime licenstagere allerede havde bragt på markedet. Det var mit synspunkt, det har altid været mit synspunkt, og det burde dommerne forholde sig til.

FDV end ikke forsøgte at løfte bevisbyrden. Siden 1984 har FDV ført sig frem som rettighedshavere til *andres* udgivelser, uden at nogen har gjort indsigelse, og de overlod det simpelthen til dommerne at sikre, at der ikke blev rokket ved noget. Det klarede dommerne ved at henvise til, at jeg ikke havde fastholdt den påstand, der autoritativt afklarer ophavsretslovens fortolkning. Jeg opgav påstanden efter Hans Esdahls og Mette Langborgs underkendelse af Ole Høyer, for det nytter ikke at forsøge at få byretsdommere til at underkende en retspraksis, som landsretten *de facto* har stadfæstet. Jeg sparede byretsdommerne for det dilemma.

Men hvorfor skal mit synspunkt om ophavsmænd afvises, blot fordi det ikke er formuleret som en påstand? Og hvilken magi fører til, at FDV's medlemmer alene af den grund kan kalde sig rettighedshavere til andre licenshaveres udgivelser?

Særligt om dommernes gengivelse af "min" fortolkning

Gengivelsen af "min" fortolkning er også ren manipulation. Selvom *Processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning* ifølge Mette Langborg ville få samme vægt som påstandsdocumentet, er hele gennemgangen fjernet 100 % fra sagsfremstillingen. Dommerne gjorde i stedet Johan Schlüters fortolkning til min, hvorefter de uden videre begrundelse afviste den.

Dommernes problem er, at de ikke kan iagttage Johan Schlüters fortolkninger til Kulturudvalget uden at opdage, at han har manipuleret, og det hænger dårligt sammen med den ubetingede tillid, de har vist ham igennem årtier. Det forklarer i hvert fald, hvorfor de ændrede mit hovedanbringende: at jeg netop for at undgå strid med FDV agerede efter den fortolkning, som Johan Schlüter på FDV's vegne advokerede for under det lovforberedende arbejde i Folketinget i efteråret 2002.

Betingelse nr. 2: Jeg ville fortsætte parallelimporten uden et fagedforbud

Det var injurienesagen om igen. Dommerne så bort fra alle fakta. Dokumentation og vidneforklaringer blev smidt ud alle som én og erstattet af en påduttet holdning, der ligesom i Piet Heins gruk var det rene vanvid. Antagelsen om, at jeg fra 2006 ville ophøre med at agere efter Johan Schlüters fortolkning og åbenlyst gå i gang med at krænke FDV's rettigheder og udsætte mig for et erstatningskrav, jeg ikke engang selv kunne forsvare, er ikke alene ubegrundet, men direkte fornærmende. Antagelsen tager grundlæggende udgangspunkt i, at jeg er komplet idiot.

Jeg har ikke tal på, hvor mange gange jeg har bekræftet at ville respektere et meddelt forbud, og det fik jeg fra alle FDV's medlemmer den 29. november 2005 via Lars Segato. Derefter var det også efter "min" fortolkning forbudt at sælge de parallelimporterede film. Alle medlemmer blev registreret i forbudt-programmet, da Lars Segato forlangte det. Det er et ubestridt faktum.

Parallelimporten blev indstillet den 29. november 2005. Det anerkendte FDV i proceserklæringen den 10. september 2007 (side 826), der også er censureret ud af dommen. Jeg bad igen og igen om at få lov til at returnere de beslaglagte film, og hvis jeg havde fået lov, havde vi heller ikke haft tvisten om *101 Dalmatians II*.

Særligt om 101 Dalmatians II

FDV begærede forbuddet den 5. oktober 2006. Salget af *Dalmatians II* skete den 7. december 2006. I sagens natur var anmodningen ikke støttet på dette salg. Nej, FDV's anmodning var begrundet i min opfattelse af, at jeg ikke var omfattet af det forbud, som retten havde nedlagt mod Laserdisken ApS. Det vedrørte i øvrigt kun import, ikke salg af allerede importerede film. Selvom jeg skulle være omfattet af rettens forbud mod Laserdisken ApS, var forbuddet ikke engang overtrådt.

Niels Oles vurdering er ikke udtryk for forsæt, og det er altså en forudsætning for betingelse nr. 2. Der er heller ikke belæg for at påstå, at han tog fejl. FDV har ikke dokumenteret rettigheder til filmen. Jan Klarskov bekræftede tværtimod selv, at han ikke havde ret til at sælge filmen uden for den afgrænsede tidsperiode. Den 7. december 2006 havde rekvirenten slet ikke en ret, der kunne krænkes af salget.

Lad mig nævne igen, at salget af filmen slet ikke ville være sket, hvis ikke FDV og fagedretten havde forhindret mig i at returnere varelageret til leverandørerne!

Når de lukker for salg af en film, har de ofte en kasse med overskydende film liggende. Dem bruger de i de tilfælde, hvor en privatperson ringer og beklager sig over, at filmen ikke længere kan skaffes, og vedkommendes eksemplar er gået i stykker. De kan så sende et nyt eksemplar til vedkommende pr. kulance. Når filmen er lukket ned, er den lukket ned. Det er hovedkontorets valg, om en film skal lukkes ned. Selvom de gerne ville sælge, må de ikke.

Betingelse nr. 3: En almindelig rettergang er utilstrækkelig

Som udgangspunkt skal det være en hastesag, før betingelse nr. 3 er opfyldt. Som konsekvens kan rekvirenten ikke forholde sig passivt. Østre Landsret forklarede tankegangen i afvisningskendelse B-101-06 den 20. januar 2006. Betingelse nr. 1 og 2 var opfyldt i den pågældende sag, men der var gået otte måneder, uden at rekvirenten havde reageret. Retten lagde til grund, at problemet ville være løst ved almindelig rettergang, hvis ikke rekvirenten havde været passiv så længe.

Jeg havde fremlagt denne afgørelse for Dorete Bager, og i justifikations sagen havde jeg endvidere fremlagt U.2004.2532Ø, hvor et forbud ligeledes var afvist af Østre Landsret, da der uden saglig grund var gået halvandet år fra rekvirentens trussel om retslige skridt, til forbudsbegæringen omsider blev sendt til retten.

Niels Bo Jørgensen truede med fogedforbud den 29. januar 2003 (side 591). Efter mit svar den 9. februar 2003 (side 592) måtte det være klart for ham, at der var uenighed om ophavsretslovens fortolkning. Det havde de tre dommere også forstået, idet det fremgår af indledningen til deres afgørelse, at tvisten udspringer af "min" opfattelse af ophavsretslovens § 19.

Der er 3 år og 238 dage mellem den 9. februar 2003 og den 5. oktober 2006. Hvis FDV havde anlagt sag om ophavsretslovens fortolkning i stedet for at vente, var det så urimeligt at antage, at den uenighed var afklaret den 5. oktober 2006?

Østre Landsret mener ifølge offentliggjorte domme, at hhv. otte måneder og halvandet år er for længe at vente, men FDV fik lov til at vente i 3 år og 238 dage. Der er ingen begrundelse for de tre dommeres særbehandling af FDV. Det hives bare ud af den blå luft uden tilhørende forklaring: "ligesom formålet ville forspildes, hvis FDV var henvist til at gøre sin ret gældende ved almindelig rettergang."

Fogedretten havde den 3. juni 2005 nedlagt forbud mod, at A drev grillbar/restaurant, da denne virksomhed fandtes stridende mod en konkurrenceklausul i en forpagtningskontrakt indgået med B. Forbuddet blev imidlertid ophævet, idet den af B anlagte justifikations sag afvistes, fordi et svarskrift blev indleveret for sent. B indgav herefter på ny forbudsbegæring på samme grundlag. Fogedretten bemærkede, at forbud er et foreløbigt retsmiddel og derfor ikke hindrer, at der indleveres forbudsbegæring på samme grundlag eller eventuelt, at der nedlægges forbud på ny. Under henvisning til fogedrettens tidligere kendelse fandtes betingelserne i retsplejelovens § 642, nr. 1 og 2, at være opfyldt. Derimod fandtes betingelsen i § 642, nr. 3, om, at formålet vil forspildes, såfremt rekvirenten henvises til at gøre sin ret gældende ved almindelig rettergang, ikke at være opfyldt. Der blev herved lagt vægt på, at der allerede én gang var nedlagt forbud, at dette forbud var ophævet på grund af B's forhold, at der nu var gået 8 måneder siden A åbnede sin restaurant, og at sagen formentlig, når bortsås fra rekvirentens forsømmelse, kunne have været afsluttet ved almindelig rettergang, hvilket rekvirenten måtte bære risikoen for. Stadfæstet i henhold til grundene.

Ved advokat Torben Steffensens brev af 6. januar 2003 blev Hans Kristian Pedersen som direktør og ejer af Laserdisken ApS gjort bekendt med, at SF Film og Scanbox ikke ville give tilladelse til parallelimport, ligesom han efter indholdet af brevet burde være bekendt med, at de andre rettighedshavere ikke havde givet en sådan tilladelse, jf. ordlyden: "Så snart eller såfremt hvert enkelt af de øvrige medlemmer måtte give mig en tilbagemelding, vil du høre fra mig."

Hans Kristian Pedersen har på den baggrund handlet uagtsomt, idet der i den efterfølgende periode via først Laserdisken ApS og senere Hans Kristian Pedersen er solgt film, hvoraf 9.739 ubestridt er solgt i perioden 1. juli 2004 til 29. november 2005. Betingelserne for at kræve vederlag efter ophavsretslovens § 83, stk. 1, nr. 1, er derfor til stede. I mangel af nærmere dokumentation herfor fastsættes vederlaget - som et sædvanligt honorar for retsmæssig udnyttelse - skønsmæssigt til 400.000 kr.

På baggrund af e-mail af 27. december 2002 til advokat Torben Steffensen og brev af 12. februar 2003 fra Hans Kristian Pedersen til de enkelte medlemmer af FDV, må det lægges til grund, at rettighedshaverne har været bekendt med, at Hans Kristian Pedersen ville fortsætte med parallelimport af dvd film, som medlemmerne havde rettighederne til, medmindre de forbød ham det. Fogedrekvisitionen mod Laserdisken ApS blev først indgivet ca. 2½ år senere og ca. 1 år og 3 måneder efter, at selskabets drift var blevet overdraget til Hans Kristian Pedersen personligt. Retten tager ved fastsættelsen af erstatningen hensyn hertil, idet det lægges til grund, at Hans Kristian Pedersens salg af film, hvortil medlemmer af FDV havde rettighederne, ville have været væsentlig mindre, hvis rettighedshaverne blot havde svaret "ja" til Hans Kristian Pedersens brev af 12. februar 2003.

Rettighedshaverne har ikke underbygget deres påstand om erstatning, herunder vedrørende markedsforstyrrelse, tab af afsætning og udgifter til gennemførelse af kontrol.

Retten finder imidlertid, at det er tilstrækkeligt sandsynliggjort, at Hans Kristian Pedersens krænkelse har medført en vis markedsforstyrrelse, og at rettighedshaverne med rette har afholdt kontroludgifter. Det bemærkes, at det kun i begrænset omfang er godtgjort, at der har været tale om salg af film, før de har haft premiere på dvd-markedet i Danmark. Betingelserne for at kræve erstatning efter ophavsretslovens § 83, stk. 1, nr. 2, er derfor til stede. Erstatningen fastsættes skønsmæssigt til 100.000 kr. Det samlede beløb, som Hans Kristian Pedersen skal betale til sagsøgerne, opgøres til 500.000 kr.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Hans Kristian Pedersen, skal samlet betale 500.000 kr. til sagsøgerne, Egmont Film A/S, Walt Disney Studios Home Entertainment A/S, Nordisk Film Video A/S, Paramount International A/S, Sandrew Metronome Danmark A/S, Scanbox Entertainment A/S, SF Film & Video A/S, Universal Pictures Denmark ApS og Warner Bros. Entertainment Danmark ApS, med procesrente af 100.000 kr. fra den 5. januar 2007 og af 400.000 kr. fra den 22. april 2008.

Sagsøgte, Hans Kristian Pedersen, skal betale 160.000 kr. i sagsomkostninger til Foreningen af Danske Videogramdistributører.

Vederlag og erstatning

Alle de erstatningsretlige betingelser skal være opfyldt, før retten kan tilkende en skadelidt erstatning. Medhold til FDV om ophavsretslovens fortolkning er kun én af mange betingelser, så for at spare byretten for at tage stilling til det for den så umulige spørgsmål, “nøjedes” jeg med følgende anbringender:

- Culpa
- Tab (herunder ugrundet berigelse)
- Tabsbegrænsningspligt
- Beregningsgrundlaget

Indledningsvist om manipulationen af min korrespondance med FDV

Allerede i første afsnit manipulerer dommerne med de faktiske omstændigheder. Der står, at jeg burde være bekendt med, at FDV's medlemmer ikke havde givet tilladelse! Det var altså *ikke* Johan Schlüters krav på det tidspunkt, og det var *ikke*, hvad jeg havde spurgt om i e-mailen den 27. december 2002 (side 588).

I overensstemmelse med Johan Schlüters forsikringer til Kulturudvalget, der er censureret ud af alle retsbogsudskrifterne, forsøgte jeg at finde ud af, hvad FDV's medlemmer ville forbyde. Overskriften på e-mailen er “Forbudte titler”. De sidste ord i e-mailen er: “jeg vil opfylde folks forudbestillinger, såfremt titlerne ikke er forbudt af FDV's medlemmer.”

Torben Steffensen ville lade høre fra sig, “så snart eller såfremt hvert enkelt af de øvrige medlemmer måtte give mig en tilbagemelding.” Det var relevant at vide, hvem der “vil gribe ind over for importen”, som Johan Schlüter formulerede det sidst i sit indlæg til Kulturudvalget. Det indgik i det lovforberedende arbejde og er derfor offentligt tilgængeligt på Folketingets hjemmeside. Alle kan se det her: denskjultekorrupsion.dk/dokument361.

En tilbagemelding er f.eks. også “vi tillader *ikke* parallelimport” i stil med den fra SF Film og Scanbox. Torben Steffensen lovede ikke kun at lade høre fra sig, hvis nogen gav tilladelse.

Jeg søgte klarhed om infosoc-direktivet i en principiel retssag mod ministeriet, men jeg ønskede ikke samtidig at strides med sagsøger. Derfor indrettede jeg min virksomhed, så jeg respekterede meddelte forbud, og jeg solgte kun dvd-film, der var importeret før lovens ikrafttræden, eller som ikke var forbudt af FDV's medlemmer (ekstraktens side 34 og 35). Jeg orienterede sagsøger om mine hensigter om import i en serie breve og e-mails fra den 13. december 2002 til 12. februar 2003. Jeg understregede min respekt for forbud, der blot skulle meddeles én gang. Siden skiftede sagsøger mening og antog den holdning, at parallelimport kræver deres tilladelse. Fogedforretningen er baseret på denne nye holdning.

Skærmbilledet af *The Pacifier* efter forbuddet

Culpa

Mit argument om, at det ikke er culpøst at agere efter sagsøgers egen fortolkning, kom dommerne omkring ved at bortcensurere Johan Schlütters fortolkningsbidrag.

Tab

Hvordan kan en rettighedshaver tabe penge ved at sælge film til den ønskede pris? Bent Rasmussen forklarede, at Paramount var ligeglad med parallelimport, fordi Paramount ejede datterselskaberne. En solgt film var en solgt film. Det betød intet, hvilket datterselskab der stod bag salget. Pengene endte i den samme kasse.

Jan Klarskov anerkendte, at Walt Disney tjente på salget af *101 Dalmatians II*, men det hjalp ikke det danske selskab, fordi det havde sit eget budget. Det svarer lidt til, at kassedamen ved kasse 3 i Bilka klager over en kunde for at gå igennem kasse 7. Hun får færre penge i kassen, når kunderne benytter andre kasser, men Bilka sælger og tjener nøjagtigt det samme. I hvert fald Paramount og Walt Disney blev dobbeltbetalt, da de fik tilkendt vederlag og erstatning.

Kan salget af en importeret film sidestilles med salget af en piratkopi? Det er klart, at alternativet til salg af en piratkopi er et salg, der indeholder et vederlag til rettighedshaveren, og det skal videopiraten selvfølgelig erstatte. Men hvem siger, at kunden ville have købt en dansk udgave i stedet for det importerede eksemplar? Hvis Laserdisken undlod at sælge den amerikanske udgave, kunne kunden lige så godt bestille samme udgave på internettet eller købe den britiske udgave.

De amerikanske udgaver er uden danske tekster og kræver en særlig afspiller. De foretrækkes normalt kun, hvis de er attraktive af andre grunde: Bedre kvalitet, korrekt filmformat, ekstramateriale osv. Her er vist *The Pacifier* (side 783), som den blev præsenteret efter forbuddet. Hvis en kunde foretrak den amerikanske udgave, og den ikke måtte sælges i Laserdisken, kunne han bestille den hos Amazon eller Movie World. Dommerne ignorerede fuldstændig de realistiske alternativer.

Tabsbegrænsningspligt

Retten lægger til grund, at rettighedshaverne har været bekendt med, at jeg ville fortsætte parallelimporten, medmindre de svarede “ja” til mit brev. Retten lægger videre til grund, at salget ville have været væsentlig mindre, hvis de havde svaret. Hvorfor “væsentlig mindre”? Hvorfor ikke lægge til grund, at jeg i så fald havde indstillet parallelimporten? De lægger til grund, at jeg nogle gange ville trodse et forbud? Hvad begrundes, at jeg ville have solgt parallelimporterede film ud over dem, der var importeret før lovens ikrafttræden, sådan som jeg havde aftalt med Torben Steffensen? Der er hverken belæg for at lægge til grund, at jeg har løjet, eller at jeg ved hvert salg manuelt vurderede, om jeg ville leve op til løftet.

Der er kun ét eksempel på, at der i Laserdisken er solgt film efter et forbud. Det er *101 Dalmatians II* under ekstraordinære omstændigheder. Jo, jeg er ansvarlig for medarbejdernes adfærd, men jeg havde selv påpeget risikoen og anbefalet en returnering til leverandørerne netop for at forebygge den situation (side 821).

Det kan da ikke bebrejdes mig, at retten ikke svarede! Senere afleverede jeg de beslaglagte film til retten og forhindrede på den måde, at situationen opstår igen. Dommerne havde bestemt, at jeg skulle fremstilles som upålidelig, og da det ikke støttes af fakta, ændrede de Thomas Schultz’ vidneforklaring. I direkte strid med sandheden skrev de, at SF Film var med i sagen, fordi jeg importerede deres film!

Foreholdt Hans Kristian Pedersens brev af 12. februar 2003 og vidnets svar af 17. februar 2003, hvoraf fremgår, at SF Film forbyder parallelimport, har vidnet forklaret, at det er ham, der skrev under på brevet af 17. februar 2003. De er part i sagen, fordi der er enkelte af deres titler, der er parallelimporteret og solgt. Han tænkte ikke på at kontakte Hans Kristian Pedersen og sige, at han ikke levede op til sit tidligere løfte.

Dommernes gengivelse af Thomas Schultz’ forklaring, 15. juli 2013

Beregningsgrundlaget

Retten lægger til grund, at det er ubestridt, at jeg fra 1. juli 2004 til 29. november 2005 har solgt 9.739 film ulovligt. Det er en sandhed med modifikationer.

Det ser ud til, at jeg har tiltrådt antallet af film, men det er ikke tilfældet. Jeg har tilbudt at medvirke til en undersøgelse af mit regnskabsmateriale i en regulær retssag, efter at det er undersøgt og afgjort, at FDV’s fortolkning er korrekt, og at de erstatningsretlige betingelser i øvrigt er opfyldt. I den situation er det relevant at undersøge, hvor mange “ulovlige” film jeg har solgt i perioden.

Hvad angår det bevissikrede materiale, har jeg konsekvent bestridt, at det kan anvendes som bevismateriale, og derfor har jeg valgt ikke at spilde min tid med at gennemgå Peter Schönning’s 6.995 sider med regnskabsbilag. Jeg havde nedlagt en separat påstand om dette, så det var ikke ubekendt for dommerne. Og hvordan forholdt de sig til de tre led i modpåstand 1 (side 856)? Det fremgår af næste side.

Der blev den 5. marts 2008 truffet afgørelse i en justifikationssag om bevissikringen den 29. november 2005 mod Laserdisken ApS. Dommen blev anket til landsretten, der afviste anken under henvisning til, at der ikke var betalt berammelsesafgift. Dommen af 5. marts 2008 står derfor ved magt, og samme spørgsmål kan derfor ikke prøves under denne sag. Hans Kristian Pedersens påstand 1, 1. led, afvises derfor.

Retten har ved kendelse af 27. juni 2011 taget stilling til, at regnskabsmateriale sikret i forbindelse med bevissikringsforretningerne kunne anvendes i sagen. Kendelsen er endelig, idet Hans Kristian Pedersens kæremål blev afvist på grund af, at han ikke var repræsenteret ved advokat, selvom han havde pålæg herom, jf. retsplejelovens § 259, stk. 2. Der er således taget stilling til dette spørgsmål, og det kan derfor ikke prøves på ny. Hans Kristian Pedersen påstand 1, 2. led, afvises derfor også.

Hans Kristian Pedersen har under hovedforhandlingen præciseret, at det han kræver tilbageleveret i sin påstand 1, 3. led, er hans regnskaber. FDV har anlagt sag om de krænkelse, der begrundede bevissikringen, indenfor fristen i retsplejelovens § 653 c, stk. 1, og bevissikringen er ikke ophævet. Hans Kristian Pedersen har derfor ikke krav på udlevering af det bevissikrede regnskabsmateriale efter denne bestemmelse. Idet Hans Kristian Pedersen ikke i øvrigt har godtgjort, at han har krav på udlevering af materialet, frifindes FDV for denne del af påstanden.

Dommernes bemærkninger til modpåstand 1, 15. juli 2013

Påstandens første led: Bevissikringen mod mig var ulovlig

Dommerne henviser til retssagen mod Laserdisken ApS, som om det er samme sag og samme påstand! Sikke noget ævl. Påstanden vedrører slet ikke selskabets regnskaber. Den vedrører "bevissikringen mod sagsøgte den 29. november 2005". Det er mig, Hans Kristian Pedersen, og ikke anpartsselskabet, der er sagsøgt i den sag, de var sat til at bedømme, og påstanden vedrører *mine* regnskaber.

Sagerne mod mig og sagen mod anpartsselskabet er også indholdsmæssigt vidt forskellige. Jeg anfægtede bevissikringen, fordi den skete uden en retskendelse. Jeg henviste til Grundlovens § 72 og artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention. Ingen af de to bestemmelser var i spil i retssagen mod selskabet.

Påstandens andet led: Det bevissikrede materialet kan ikke anvendes

Påstandens andet led var støttet på retsplejelovens § 653 c (side 806). Jeg gjorde allerede under forberedelsen indsigelse mod bilag, der hidrørte fra bevissikringen. De burde afvises fra starten, anførte jeg, men Hans Esdahl ville behandle det hele samlet og afviste mit forslag til køreplan. Han nåede aldrig frem til at afsige dom. En afgørelse, der er led i forberedelsen, er ikke det samme som en dom.

For at en sådan afgørelse kunne være endelig, skulle han have udskilt spørgsmålet til særskilt behandling og indkaldt til domsforhandling, og der skulle have været sagsfremstilling, gennemgang af dokumentation og procedurer. Han kunne da have afsagt en dom, og hvis dommen ikke blev anket, var afgørelsen endelig.

Påstandens tredje led: Det bevissikrede materiale skal tilbageleveres

Jeg gad nok se den kalender, de tre dommere brugte som grundlag for at lægge til grund, at "FDV har anlagt sag om de krænkelser, der begrundede bevissikringen indenfor fristen i retsplejelovens § 653 c."

Dommerne undlod at skrive datoen for bevissikringen i deres sagsfremstilling, men vidneforklaringerne har entydigt henvist til den 29. november 2005, og også i FDV's påstandsdokument har Peter Schønning angivet den 29. november 2005 som "bevissikringstidspunktet" (side 863).

Ifølge min kalender er der 402 dage mellem den 29. november 2005 og den 5. januar 2007. Ifølge min regnestok er 402 dage mere end de 4 uger, der er anført i retsplejelovens § 653 c.

Allerede da Henrik Karl Nielsen bad om at få materialet tilbageleveret, var der gået 300 dage, og det er også mere end 4 uger. Det er et af universets mysterier, hvordan de tre dommere kunne nå frem til, at retssagen var anlagt rettidigt.

Konklusion

Efter at have læst dommen var jeg ikke i tvivl om, at dommerne dækkede over FDV og Johan Schlüter med fuldt overlæg. I hver eneste redegørelse siden 2005 havde jeg henvist til Johan Schlüters argumentation over for Kulturudvalget, men ikke én eneste dommer har gengivet den i retsbogen. Dorete Bager løj direkte og ændrede indholdet. Jeg sad kun få meter fra Johan Schlüter, da han gentog, at det er klart, at man kan importere, hvis der ikke er nogen til at forbyde det!

Thomas Schultz afslørede under sin vidneforklaring, at advokaterne stod bag overfaldet. Alle medlemmer var sagsøgere, selvom de ikke havde noget problem med mig. Han var tydeligt overrasket, da jeg i spørgsmålene tog udgangspunkt i, at han måtte have et problem med mig, siden han anlagde sag mod mig, men det var ikke tilfældet. Han havde fået en henvendelse fra FDV's advokat, og SF Film bakkede loyalt op, da foreningens advokat bad om det.

I dommernes referat er hans forklaring ændret til, at SF Film var part i sagen, fordi deres titler var parallelimporteret og solgt. I virkeligheden havde han afvist, at det forholdt sig sådan. Han nævnte prøvekøbet, men vidste ikke, hvilke film der var omfattet, og jeg kunne så fortælle ham, at det vedrørte film, som Buena Vista og Nordisk Film havde udgivet i Danmark.

Ændringen af hans vidneforklaring var næppe tilfældig, for dommerne havde ikke anden undskyldning for at kunne lægge til grund, at jeg trodsede forbuddene.

Jeg har handlet med Paramount uafbrudt siden slutningen af 80'erne, og vi har aldrig været i konflikt. Retssagen her har aldrig været nævnt på noget tidspunkt. Jeg er ikke sikker på, at Paramount vidste, at de førte retssag mod mig. De havde som svar på min henvendelse via den repræsentant, der besøgte Laserdisken, sagt til os, at de ikke ville forbyde parallelimport. Så meldte de sig ind i FDV, og vupti, så var de igen part i en retssag, de ikke havde nogen som helst interesse i.

Status efter seks års ørkenvandring

For mit vedkommende havde det været seks spildte år. Den eneste, der havde vist interesse for EU-retten, var byretsdommer Ole Høyer, og ham var der ingen, der havde den mindste respekt for. Han kunne hverken matche Peter Schønning eller Johan Schlüter. Lene Holm Trøst, Hans Esdahl og Mette Langborg spildte alles tid ved at gøre en egentlig undersøgelse af ophavsretslovens fortolkning umulig, før sagen havde været igennem byretten. I de seks år havde der ikke engang været et forberedende retsmøde, hvor FDV's advokat havde meddelt sin holdning til sagens faktiske og retlige omstændigheder.

I mit hoved var retssagen end ikke begyndt, men jeg havde heller ikke de store forhåbninger om, at Vestre Landsret ville tillade, at FDV blev afsløret i ankesagen. Vestre Landsrets holdning har været konsekvent siden den første sag i 1992: Johan Schlüters adfærd i videbranchen skal ikke undersøges.

Vestre Landsret forhindrede en undersøgelse i injuriersagen, den forhindrede en undersøgelse i udlejningssagen, den forhindrede en undersøgelse i retssagen mod Kulturministeriet, og i kæremålene i de aktuelle sager havde alle dommerne undgået at forholde sig til FDV's kovending om ophavsretslovens fortolkning. Var det sandsynligt, at de nu ville vende på en tallerken og respektere EU-retten? Nej, jeg havde ingen grund til at tro, at noget havde ændret sig.

Mit fokus var et andet i ankesagen. Jeg forventede at blive dømt igen, men jeg så det som en chance for at gøre det klart for omverdenen - hvis det interesserede nogen - hvor korrupt Vestre Landsret er. Det kunne jeg kun opnå ved at gøre det så svært som muligt for dommerne at stadfæste byrettens dom, så jeg slækkede ikke på den omhu, hvormed jeg førte sagen.

Jeg startede med to anmodninger: I ankestævningen begærede jeg sagen hjemvist til byretten til behandling, og separat bad jeg retspræsidenten om at erklære Vestre Landsret inhabil. Christian Lundblad havde erklæret byretten inhabil, fordi han ikke kunne gøre andet, sagde han. Vestre Landsret var i samme situation.

Jan Klarskov og Thomas Schultz havde optrådt fair. Meget tydede på, at de var bønder i advokaternes skakspil. Rygtet gik, at medarbejderne på Johan Schlüters advokatkontor så mig som "gåsen med guldæg". Jeg var en permanent indtægtskilde. FDV's retssager mod mig indbragte advokatfirmaet en formue.

Thomas Schultz viste sig at være ærlig, og han havde ikke noget problem med at berigtige byrettens "fejl" med en skriftlig erklæring til Vestre Landsret:

Forklaringen til byrettens dom præciseres med følgende: Retssagen blev behandlet via FDV på vegne af alle dets medlemmer. Jeg husker, at der blev foretaget prøve køb, men hvorvidt disse også indeholdt film, hvortil SF Film havde danske rettigheder, husker jeg ikke.

Thomas Schultz' erklæring til Vestre Landsret, 2. november 2015

En ommer?

Anmodningen om hjemvisning var måske en provokation, men på det tidspunkt var fløjlshandskerne taget af. Hellere være præcis end høflig.

Byretten havde ikke realitetsbehandlet sagens påstande, og udgangspunktet er, at landsretten i en appelsag kun behandler spørgsmål, der har været behandlet af byretten. I forhold til modpåstandene havde de tre dommere blot henvist til andre dommere, som heller ikke havde undersøgt noget.

Helle Dietz havde i retssagen mod Laserdisken ApS ikke taget stilling til det problem, at der ikke var en retskendelse om mit regnskabsmateriale. Hans Esdahl havde ikke taget stilling til retsplejelovens § 653 c, men blot ønsket at behandle alle spørgsmål samlet. Han havde ganske vist henvist til kendelsen i kæremålet, men det er ikke en undersøgelse. Det er dommernes opgave i en justificationssag at efterprøve den fogedretlige afgørelse. Det kan i sagens natur ikke ske bare ved at henvise til den afgørelse, der skal efterprøves!

Samme trick havde dommerne benyttet i behandlingen af spørgsmålet om de beslaglagte film. Rettens håndtering af disse film gennemgås separat i kapitel 63.

Jeg så det sådan, at retssagen indeholdt fire relevante spørgsmål, men dommerne så bort fra alle fire spørgsmål og frasorterede samtlige faktiske omstændigheder i relation til dem. Jeg mente, det måtte være en ommer. Jeg bad om, at sagen blev hjemvist til byretten til realitetsbehandling. De fire relevante spørgsmål er:

1. Kan der repareres på en bevissikring, der er gennemført uden en kendelse?
2. Kan der ses bort fra en lovs forarbejder, når loven skal fortolkes?
3. Kan der ses bort fra EU-retten, når en EU-bestemmelse skal fortolkes?
4. Skal man belønnes for at gå til fogedretten med en konstrueret tvist?

I mit processkrift gennemgik jeg igen forløbet i Folketinget. Allerede i 2002 var der flere fortolkningsmuligheder. FDV og jeg havde hver vores måde at løse dette problem på: Jeg søgte en undersøgelse i en principiel retssag mod det ansvarlige ministerium, mens FDV konstruerede en tvist og forberedte en uvarslet razzia på basis af en ændret fortolkning og lod som om, det var den eneste mulighed.

De tre dommere kunne vælge at rette fogedrettens fejl i henhold til loven og ophæve bevissikringen, eller de kunne kvæle fortolkningsproblemet og samtidig prøve at lukke munden på mig. De valgte det sidste.

Jeg gennemgik omhyggeligt, side for side, de enkelte fejl i sagsfremstillingen. Side 1, 3, 6, 7, 8 og 11 er hver især behæftet med én eller flere graverende fejl, men værre er de relevante faktiske omstændigheder, der slet ikke er nævnt. På 14 sider gennemgik jeg 44 relevante fakta, som slet ikke er nævnt i dommen.

Jeg sluttede af med at gennemgå de bestemmelser i Grundloven, EF-traktaten og Den Europæiske Menneskeretskonvention, som byretten havde ignoreret.

Retspræsident Bjarne Christensen afviste at erklære Vestre Landsret inhabil, og landsdommer Erik P. Bentzen afviste at hjemvise sagen til byretten.

Tre nye påstande og et nyt anbringende

Vestre Landsret var uden konkurrence den sidste domstol i verden, jeg ville vælge til at fortolke ophavsretsloven, og nu havde Lene Holm Trøst, Hans Esdahl og Mette Langborg alle blokeret for den adgang til Højesteret, Ole Høyer havde givet mig. Vestre Landsret ville få det sidste ord. Oh, skræk og rædsel.

Samtidig havde byretten med sine bemærkninger gjort det klart, at jeg var nødt til at nedlægge separate påstande om lovens fortolkning i ankesagen. Spørgsmålet om ophavsmanden jf. rette sagsøger rejste jeg både som påstand og anbringende.

Supplerende modpåstande i ankestævningen

3. Indstævnte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører, at ophavsmandens (eventuelle) forbud mod spredning af eksemplarer af et værk, der er bragt på markedet af ham eller med hans tilladelse uden for EØS-området, får retskraft i henhold til ophavsretsloven, men ophavsretslovens § 19, stk. 1 pålægger ikke en forhandler en pligt til at erhverve positivt samtykke, før han viderespreder et eksemplar af et værk, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med hans tilladelse uden for EØS-området.
4. Indstævnte tilpligtes at anerkende, at ophavsmanden er den person eller de personer, som har skabt et givet værk, hvorefter en rettighedshaver, der påberåber sig ophavsmænds forbud mod viderespredning af eksemplarer, der med ophavsmandens samtykke er bragt på markedet udenfor EØS-området, skal kunne dokumentere en sådan ret, der kan føres tilbage til ophavsmanden eller ophavsmændene.
5. Indstævnte tilpligtes at anerkende, at udøvelsen af ophavsmandens ret til at forbyde viderespredning af udgivne eksemplarer jf. gennemførelsen af regional konsumtion er underlagt EU's konkurrenceregler og bestemmelserne om EU's enhedsmarked.

Laserdiskens nye påstande i ankestævningen, 25. juli 2013

Et nyt anbringende: Det bestrides, at indstævnte repræsenterer ophavsmanden

Medmindre sagen hjemvises til byretten, bestrides det i ankesagen, at indstævnte er berettiget til at påberåbe sig rettigheder, der tilhører ophavsmanden. Anbringendet blev ikke gjort gældende for byretten, fordi det fandtes mest hensigtsmæssigt at behandle det sammen med spørgsmålet om lovens fortolkning, hvor lovens formål vil blive belyst nærmere.

For byretten var det tilstrækkeligt at iagttage, at det ikke er culpøst i forhold til indstævnte at følge indstævntes egen fortolkning af loven, og at der er forskel på piratkopier og købte film, hvor rettighedshaverne - hvem det end er - modtager vederlag. Da byretten ikke iagttog dette, og jeg ikke vil risikere samme situation for landsretten, gøres anbringendet gældende i ankesagen.

Laserdiskens meddelelse til Vestre Landsret, 6. september 2013

Peter Schönning's protester

Peter Schönning protesterede mod påstand 4 og 5 - men ikke mod påstand 3 - og han undlod at kommentere det nye anbringende.

De tre påstande, anbringendet og begrundelserne er svære at misforstå, og dog foregav Erik P. Bentzen, at påstand 4 og 5 vedrører påstanden om hjemvisning! Påstandene er alle anbringender over for FDV's erstatningskrav, men hidtil havde landsretten ignoreret alle EU-retlige anbringender, så jeg prøvede at tvinge retten til at forholde sig til dem ved at nedlægge dem som påstande. Det var forgæves.

De supplerende påstande 4 og 5 har nær sammenhæng med påstand 3, der vedrører *ophavsmandens* forbud. Problemet er, at indstævnte uden videre fører sig frem som ophavsmænd eller foregiver, at de har indgået aftaler med ophavsmændene.

Da spredningsretten blev indført i Rådets Direktiv 92/100/EØF af 19. november 1992 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret, også kaldet låne/leje-direktivet, blev den i artikel 9 givet til udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer, filmproducenter og radio- og fjernsynsselskaber, men ikke til ophavsmænd.

Forbuddet mod mig er baseret på en gennemførelsesbestemmelse af infosoc-direktivets artikel 4, hvor spredningsretten er tillagt *ophavsmænd* - ikke producenter eller selskaber. De to påstande er nedlagt for at få en autoritativ afklaring på infosoc-direktivets fortolkning, idet jeg søger en retstilstand, der svarer til direktivets formål; at gennemføre det indre marked og at styrke *ophavsmændenes* rettigheder jf. Mogens Koktvedgaards forklaring til Kulturudvalget - i modsætning til at give *producenternes aftalepartnere* områdebeskyttelse i et *opdelt* EU. En fuldstændig autoritativ afklaring skal ikke kun afgøre, om der er tale om en ret til at forbyde *eller* en pligt til at søge tilladelse, men også *hvem*, der i givet fald kan forbyde parallelimport henholdsvis *hvem*, der skal give en eventuel tilladelse.

Påstandene skal sikre en autoritativ afklaring på direktivets fortolkning, hvilket der også er tvist om i nærværende sag. Påstandene er operative og har sammenhæng med hovedsagen, idet indstævnte ikke har fremlagt dokumentation for, at *ophavsmændene* har overdraget deres spredningsret til dem.

Laserdiskens begrundelse for påstand 4 og 5, 25. marts 2014

K e n d e l s e:

“Appellantens påstand 4” og “Appellantens påstand 5” må forstås som subsidiaire påstande til appellantens hjemvisningspåstande. Landsretten finder, at “Appellantens påstand 4” og “Appellantens påstand 5” vedrører fortolkning af en eller flere lovbestemmelser, og at de reelt er anbringender til støtte for en eller flere af appellantens andre påstande. Landsretten tager derfor de indstævntes afvisningspåstand til følge.

Vestre Landsrets afvisningskendelse, 11. april 2014

Afvisning af EU-rettens forelæggelsespligt

Der havde ikke været nogen egentlig forberedelse, da landsretten meddelte, at den ville beramme domsforhandling. Da det var en ankesag, var det landsrettens pligt at forelægge tvisten om fortolkningen for EU-Domstolen (side 51).

Det problem klarede landsdommer John Lundum, som i 2008 var med til at afvise retssagen mod Kulturministeriet med en lignende løgn. EU-Domstolen tog netop ikke stilling til forståelsen af EU-direktivet, men til gyldigheden. Dommen var tværtimod baseret på EU-institutionernes fortolkning (side 640).

Med ordvalget “og således har krænket de indstævntes rettigheder” lagde han på forhånd til grund, af FDV’s medlemmer er ophavsmænd efter ophavsretsloven. Og nej, kendelsen er ikke gengivet forkert, ikke engang mit navn fik han fat i!

I landsrettens brev er ikke nævnt en forelæggelse for EU-Domstolen jf. Traktatens artikel 267. Den supplerende påstand 3 vedrører “lovfortolkning, og herunder fortolkning af EU-lovgivning i forhold til national ret” - byrettens ordvalg i begrundelsen for at henvise sagen til landsretten. Formelt kan ankesagen ikke appelleres, så det er uklart, om landsretten har overset påstanden, eller om den føler sig kompetent til at fortolke retsakter udstedt af Fællesskabets institutioner.

I landsrettens tidsplan savner jeg en egentlig forberedelse. Sagen indeholder min supplerende påstand 3 om ophavsretslovens fortolkning. Påstanden er som nævnt tidligere henvist til Vestre Landsret jf. § 226 på grund af dens principielle karakter (*bilag S5, ekstraktens side 300*). Her blev påstanden afvist med den begrundelse, at den bør behandles i en sag mod rettighedshavere til værker, sagsøger har viderespredt inden for EØS-området (*bilag T5, ekstraktens side 303*). Nærværende sag er ifølge indstævnte en sådan sag, men indstævnte har ikke forholdt sig til spørgsmål vedrørende ophavsretslovens fortolkning og de EU-retlige grundprincipper.

Laserdisken til Vestre Landsret om en forelæggelse, 12. maj 2014

K e n d e l s e:

Sagen omhandler bedømmelse af, om bevissikring foretaget af og forbud nedlagt af Fogedretten i Aalborg den 5. og 27. januar 2007 var lovligt gjort. Der skal i den forbindelse tages stilling til, om Laserdisken v/Hans Henrik Pedersen har overtrådt ophavsretslovens § 19 og således har krænket de indstævntes rettigheder.

EU-Domstolen har den 12. september 2006 i sag C-479/04 afsagt dom vedrørende en præjudiciel forelæggelse under en retssag mellem Laserdisken ApS og Kulturministeriet. Afgørelsen angik forståelsen af det EU-direktiv, der ligger til grund for ophavsretslovens § 19. Der er på denne baggrund ikke en tvivl om forståelsen af ophavsretslovens § 19 og dennes forhold til de EU-retlige regler, som nødvendiggør en forelæggelse for EU-Domstolen.

Vestre Landsrets afvisning af en forelæggelse, 30. juni 2014

Afvisning af sagsforberedelse

Alle anmodninger om et forberedende retsmøde blev afvist af John Lundum med henvisning til, at Peter Schønning ikke havde noget at tilføje, og Peter Schønning udtalte sig konsekvent ikke om de store ubesvarede spørgsmål i sagen.

Det problematiske er, at John Lundum fjede ham igen og igen. Jeg ville følge retsplejeloven, og det var relevante spørgsmål. Peter Schønning burde ikke kunne styre slagets gang og tilsidesætte retsplejeloven, men det gjorde han.

Provokationer jf. indstævntes kommende processkrift

En række centrale spørgsmål er aldrig blevet besvaret af indstævnte. Peter Schønning har ikke svaret, om han ønsker at afgive et processkrift, men under alle omstændigheder ønskes svar på disse spørgsmål. Gerne i et processkrift. Alternativt som en separat besvarelse.

1. Hvorfor har indstævnte skiftet holdning til fortolkningen af regional konsumtion efter de to forklaringer til Kulturudvalget i Johan Schlüters brev den 29. oktober 2002 (*bilag L5*) og på ekspertmødet den 13. november 2002 (*bilag N5*)?
2. På hvilket støtter indstævnte den opfattelse, at den for Kulturudvalget meddelte fortolkning er forkert?
3. Hvorfor meddelte advokat Torben Steffensen ikke som lovet den 6. januar 2003 (*bilag VI*), at de øvrige medlemmer havde besluttet at forbyde parallelimport, i stedet for at vente til den 29. november 2005?
4. Hvorfor ventede advokat Niels Bo Jørgensen til den 11. oktober 2005 med at reagere på min meddelelse om, at jeg ville genoptage parallelimporten den 17. februar 2003, medmindre medlemmerne meddelte, at de ønskede at forbyde det (*bilag A2*)?
5. Hvorfor valgte han at henvende sig til fogedretten og ikke til mig?
6. Hvorfor rekvirerede han en fogedforretning mod Laserdisken ApS - og ikke mod mig?

Laserdisken til Vestre Landsret om sagsforberedelse, 20. oktober 2014

Det fremgår af brevet, at Hans Kristian Pedersen anmoder om, at der indkaldes til et forberedende retsmøde, jf. retsplejelovens § 353, med henblik på at drøfte parternes stilling til sagens faktiske og retlige spørgsmål.

Landsretten finder ikke grundlag for at indkalde til et forberedende retsmøde, idet de indstævntes advokat ved mail af 20. oktober 2014 meddelte, at han ikke ønskede at afgive yderligere processkrift i sagen, da de spørgsmål, Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen havde anmodet om at få de indstævntes bemærkninger til, efter advokatens opfattelse var af juridisk karakter.

Vestre Landsrets afvisning af sagsforberedelse, 17. november 2014

Indstævnte opfordres atter til at dokumentere, at de repræsenterer *ophavsmændene* til de i sagen omhandlede filmværker jf. ophavsretsloven og infosoc-direktivets artikel 4.

Det bestrides fortsat, at indstævnte repræsenterer *ophavsmænd*. Alle aftaler, indstævnte har indgået, er indgået med filmværkerens *producenter*. Den på sagen baserede spredningsret er tildelt filmværkerens *ophavsmænd*. Indstævnte bedes dokumentere, at de er berettiget til at repræsentere *ophavsmændene*.

Der henvises til advokat Johan Schlüters egne udtalelser til fogedretten, jf. Jyllands-Postens artikel den 27. november 2014 (vedlagt).

Laserdisken til Vestre Landsret om rette sagsøger, 15. januar 2015

Uventet støtte til anbringendet om rette sagsøger

Johan Schlüters fald fra tinderne startede med den franske fængselsdom (side 18). I Danmark var han magtfuldkommen og urørlig, men hans netværk rakte ikke til at beskytte ham, da han snød El Assidi, arvingen til den populære franske sanger Charles Trenet. En fransk dommer ville både sætte ham i fængsel og have ham til at betale 30 mio. kr. i erstatning til El Assidi.

Netop i den forbindelse er det på sin plads at nævne hans forsøg på at undgå at betale, hvad han var blevet dømt til. Da trak han selv kortet "rette sagsøger" og forsøgte at torpedere fogedforretningen ved at bestride, at El Assidis advokater nu også repræsenterede El Assidi. Det er god skik at acceptere, at modpartens advokat repræsenterer modparten, men Johan Schlüter insisterede på at se dokumentation i henhold til retsplejeloven, og sagen måtte udsættes.

Så er det, at jeg spørger: Hvorfor skal retsplejeloven ikke følges i sagerne mod mig? Jeg har god grund til at mene, at FDV ikke repræsenterer ophavsmændene, men dommerne ignorerer det bare.

Måtte sende en fuldmagt

El Assidis advokater fremførte til gengæld, at Schlüter og hans advokater igen og igen forsøger at »torpedere og få udsat sagen«, som Per Astrup Madsen sagde det. Dagens retsmøde var da også knap kommet i gang, før Schlüter-siden bad om dokumentation for, at de to advokater repræsenterede den franske enearving.

»Kan I ikke det på stedet, må I udsætte,« pointerede Karoly Nemeth. Han erkendte dog det usædvanlige i ønsket i forhold til de advokatetiske regler om at stole på en advokat, der siger, at han repræsenterer en klient.

Til det lød svaret kun: »Jeg foretrækker retsplejeloven frem for de advokatetiske regler.«

Efter en kort pause, hvor advokat Marlene Winther Plas ringede til Frankrig og klienten El Assidi, blev mødet dog genoptaget ved beskeden om, at en fuldmagt var på vej.

Jyllands-Posten, 27. november 2014

Præsentationen af J'accuse...!

Da jeg efter byrettens dom gik i gang med at skrive *J'accuse...!*, lignede det mit livs største opgave. Det kunne godt tage et år, måske to, tænkte jeg, men to år senere havde jeg ikke engang skrevet en tredjedel.

Den fik jeg dog trykt, så den kunne indgå i sagen. Jeg ville ikke falde nogen i ryggen, så jeg meddelte dommerne og retspræsident Bjarne Christensen, at det ikke alene var min hensigt at offentliggøre Vestre Landsrets manipulationer, hvis dommerne fortsatte i samme spor. Jeg ville også melde dem til politiet.

Nu er vi nået til året 2022, for opgaven var meget større end forudset. Testlæsernes kritik foranledigede en omskrivning, og det tog et år. Jeg kasserede titlen, da det viste sig, at Dreyfus-affæren ikke er alment kendt. Jeg brugte arbejdstitlen *Den økonomiske krise* i en periode, fordi markedsopdelingen og overpriserne er en væsentlig årsag til den svage økonomiske vækst, men politikerne vil ikke længere kalde det en krise. De er tilfredse, blot væksten er positiv. Så det endte med *Den skjulte korruption*, og det er trods alt også præcis denne skjulte korruption, der er bogens hovedemne.

Om J'accuse...!

Jeg har tænkt meget over, hvordan jeg skal forklare mig uden at fornærme landsretten. Jeg ved godt, at mine informationer - eller påstande, om I vil - hidtil er blevet taget fortrydeligt op, men det er sandheden, og jeg fastholder et håb om, at landsretten en dag vil se sandheden i øjnene.

Johan Schlüter og Peter Schønning er nogle af Danmarkshistoriens mest succesfulde svindlere. Det er ikke sagt i vrede eller irritation. Det er sagt velovervejet og underbygget i en sådan grad, at jeg i fuld offentlighed via "*J'accuse...!*"-projektet vil melde de to til bagmandspolitiet.

I de sidste 23 år har jeg været jævnlig gæst ved Retten i Aalborg og Vestre Landsret. Mønsteret er det samme hver gang i sager mod FDV. Jeg gennemgår dokumentation og redegør for loven, og dommerne ser bort fra dokumentationen og lægger FDV's advokaters ellers åbenlyse løgne til grund for afgørelsen. Byrettens dom i nærværende sag er dråben, der fik bægeret til at flyde over, og jeg startede på "*J'accuse...!*"-projektet, som kun afventer landsrettens dom, før jeg kan gå videre til EU-Kommissionen og Folketinget med det retssikkerhedsmæssige og samfundsøkonomiske problem i, at domstolene i nærmest siciliansk stil dækker over de forbrydere, som ret beset systematisk udplyndrer den danske (og europæiske) befolkning.

Det er ikke for at være disrespektfuld, men jeg husker Albert Einsteins definition på vanvid: "at gøre det samme igen og igen i forventning om et anderledes resultat."

Forberedelsen op til domsforhandlingen

Jeg havde den fordel i ankesagen, at det var mig som appellatant, der skulle stå for forelæggelsen og udarbejdelsen af ekstrakt, dvs. organiseringen af sagens bilag. Jeg skulle også tage Peter Schønnings bilag med, men han nøjedes heldigvis med nogle udvalgte regnskabsbilag. Ekstrakten blev på 730 sider fordelt på 230 bilag af forskellig slags, herunder avisartikler, juridisk litteratur og domme. Overordnet organiserede jeg ekstrakten i følgende afsnit:

Byrettens dom	1-52
Processkrifter og retskendelser fra ankesagen	53-119
Regional konsumtion og gennemførelsen i ophavsretsloven	120-159
Laserdiskens korrespondance med FDV og dens medlemmer	160-177
Retssagen mod Kulturministeriet om lovens gyldighed	178-191
Retssagen mod Kulturministeriet om lovens fortolkning	192-211
Forløbet under fogedforretningen den 29. november 2005	212-220
Dokumentation fra retssagen, FDV mod Laserdisken ApS	221-319
Dokumentation fra reparationssagen, fogedretten	320-367
Dokumentation fra reparationssagen, byretten	368-479
Vidneerklæringer og partsforklaringer	480-518
Lovgivning i relation til formalitetsfejlen	519-526
Dokumentation om Laserdiskens ejerforhold	527-538
Særligt vedrørende <i>101 Dalmatians II</i>	539-553
Særligt vedrørende de besluttede film	554-597
FDV's bilag vedrørende erstatningskravet	598-655
Bilag om sagens samfundsmæssige konsekvenser	656-673
Juridisk litteratur og retspraksis	674-730

Det har altid været et problem, at det overhovedet ikke registreres, hvad der sker under en domsforhandling. Det står fuldstændig frit for dommerne at ignorere og ændre forklaringer og hændelser, som ikke støtter det ønskede resultat.

Hvis man tog retssikkerheden alvorligt, kunne man undgå manipulation af den type ved at lydoptage domsforhandlingen, men det er faktisk forbudt, medmindre retten undtagelsesvist tillader det, og det gjorde Vestre Landsret ikke.

Landsretten fandt ikke grundlæg for undtagelsesvis at tillade, at der sker lydoptagelse af hovedforhandlingen, jf. herved retsplejelovens § 32.

Forelæggelse sker efter retningslinjerne i retsplejelovens § 365. Der skal således kun ske en kortfattet fremstilling af sagen. Byrettens dom og de ved indstregning markerede tekster anses for dokumenterede, således at der ikke skal ske oplæsning heraf. Det er herunder ikke nødvendigt at gentage oplysninger, der fremgår af byrettens dom.

Jeg forventede, at domsforhandlingen ville blive rent spil for galleriet. Ikke alene afslog retsformand Christian Bache anmodningen om lydoptagelse, han lod også forstå, at han ikke ville høre oplæsning i retten. Jeg skulle markere de påberåbte tekster i ekstrakten, og så skulle han og meddommerne, Rikke Foersom og Niels Klitgaard, nok tage hensyn til dem. Yeah, right!

Jeg skulle straffes for mit oprør mod monopolerne, men Danmark er blevet så civiliseret, at jeg ikke frygtede samme skæbne som Skipper Clement (side 413). Økonomisk magt hersker i det moderne Danmark, så jeg var temmelig sikker på, at straffen ville udmønte sig i økonomiske erstatninger og restriktioner i mit virke som filmformidler. Det er nok til at sikre, at udplyndringen af befolkningen kan fortsætte, men korporlig afstraffelse hører heldigvis fortiden til.

Under den traumatiske tur til London i 1992 (side 145) lovede jeg mig selv, at jeg ikke ville lade mig kue af frygt for repressalier, så jeg ville ikke alene slås det bedste, jeg havde lært, jeg ville også efterlade dokumentation til eftertiden for det tilfældes skyld, at adressaterne til det planlagte åbne brev *J'accuse...!* reagerede. Da jeg af erfaring ved, at løgnene fra domsforhandlingen ikke kan dokumenteres bagefter, forberedte jeg nu en slags skriftlig sagsfremstilling. Normalt indeholder påstandsdokumentet en kortfattet sagsfremstilling og hovedanbringender, som så drøftes under domsforhandlingen. I byretten klarede jeg dette på otte sider.

På grund af byrettens mange manipulationer og udeladelser i dommen, Vestre Landsrets løgne i kæremålene og afvisningen af forberedelse i ankesagen var der en betydelig risiko for, at landsretten ville lave nøjagtig de samme numre, hvis jeg spillede efter de samme regler igen. Jeg kørte til Viborg og afleverede personligt følgende dokumenter for at sikre, at sagsfremstillingen er bevaret for eftertiden:

1. Brev til landsretten om <i>J'accuse...!</i> -projektet	3 sider
2. Påstandsdokumentets hoveddel	28 sider
3. Appendix A: Manipulationerne vedr. importforbuddet	17 sider
4. Appendix B: Sandheden bag formalitetsfejlen	21 sider
5. Appendix C: Dokumentationen vedr. beslaglæggelsen	13 sider
6. Appendix D: Om salget af <i>101 Dalmatians II</i>	5 sider
7. Appendix E: De samfundsmæssige konsekvenser	6 sider
8. Appellantens retsomkostninger	4 sider
9. Et prøvetryk af det foreløbige <i>J'accuse...!</i>	400 sider

Selvfølgefulgt fulgte jeg også Vestre Landsrets vejledning og markerede relevante tekster i ekstrakten, men jeg afbildede de samme tekster i påstandsdokumentet og dets fem appendices i stil med gengivelsen af dokumentationen her i bogen, dog med den lille forskel, at der var tale om fotografiske afbildninger, så ægtheden ikke kan anfægtes. Det er ganske vist en alternativ præsentation, men en fin måde at gøre det let for læseren at forstå, hvad der er sket, og hvad der står på spil.

Opgørelse af retsomkostninger er obligatorisk. Selvom jeg førte sagerne selv, var omkostningerne til advokater og retsafgifter løbet op i 1.097.024,93 kr.

Over for FDV's påstand om erstatning nedlægges følgende påstand:

Frifindelse

Subsidiært nedlægges følgende påstand:

Jf. EU-traktatens artikel 267 forelægges for EU-Domstolen spørgsmål om, hvorvidt EU's indførelse af regional konsumtion af den ophavsretlige spredningsret medfører en pligt for borgerne i EU til at respektere eventuelle rettighedshaveres forbud mod spredning af eksemplarer, der er bragt på markedet uden for EØS-området (*fortolkning 1*), eller om regional konsumtion medfører en pligt for rettighedshaverne til at give dokumenterbart samtykke til spredning af sådanne eksemplarer, før de kan spredes lovligt (*fortolkning 2*).

Bemærkninger

Fogedsagen er i realiteten indstævntes indpakkede ønske om en anerkendelse af fortolkning 2 af regional konsumtion samt anerkendelse af indstævnte som rettighedshavere, selvom der er tale om eksemplarer, der er bragt på markedet af *andre* rettighedshavere, og selvom spredningsretten i infosoc-direktivet er tildelt *ophavsmænd* og ikke producenter eller licenstagere. Vestre Landsret har ikke hidtil forholdt sig til, at der findes andre muligheder, så jeg søger en løsning på det problem via "*J'accuse...!*", EU-Kommissionen og Folketinget. I nærværende sag søges alene en afslutning på fogedforretningens formalitetsfejl og indstævntes erstatningskrav.

Laserdisken om FDV's erstatningskrav, 9. november 2015

Påstandene om FDV's erstatningskrav

Jeg droppede modpåstand 3, da den hænger uløseligt sammen med 4 og 5, der var afvist. Uanset om retten vælger fortolkning 1 eller 2, er det lige så relevant at få afklaret, hvem der opfattes som ophavsmænd, og hvordan direktivet harmonerer med EU's konkurrenceregler og EU's enhedsmarked.

Efter Vestre Landsrets afvisning af at forelægge spørgsmålet om fortolkning for EU-Domstolen var landsrettens dom om dette uinteressant. Jeg forventede, at dommerne uden nogen meningsfuld begrundelse ville give FDV medhold, og jeg kan ikke bruge en sådan dom til noget. Jeg bevarede dog det nye anbringende.

Jeg mener stadig, at spørgsmålet om fortolkning bør afgøres af EU-Domstolen via en præjudiciel dom i den retssag, jeg anlagde mod Kulturministeriet. Det er et væsentligt formål med dette projekt at få Kommissionen til at statuere min ret til at gennemføre den retssag. Jeg vil ikke risikere - hvis jeg kommer så langt - at der henvises til en tanketom dom som grundlag for at påstå, at domstolene allerede har taget stilling til det spørgsmål.

Vestre Landsret kunne ikke give FDV medhold uden at tage stilling til tvisten om fortolkning, og det har kun EU-Domstolen kompetence til, så derfor nedlagde jeg en subsidiær påstand om, at sagen forelægges for EU-Domstolen. Det efterlod den oplagte løsning af afvise FDV's krav på grundlag af formalitetsfejlene.

Påstandsdokumentets indhold og opbygning

På det tidspunkt var jeg ikke tvivl om, hvad der i realiteten var sket, og hvad FDV og dommerne prøvede at skjule. Det var min opgave at udstille dette i påstandsdokumentet, så det i givet fald kan bevises for omverdenen, at dommerne lukker øjnene med vilje. De fire vigtigste afsnit fra påstandsdokumentet er følgende:

2. Sagens hovedtemaer

- 2.1 Sagens formalitet: Reparation af en klodset fagedforretning
- 2.2 Sagens realitet: Misbrug af fagedretten til at opnå en bestemt retstilstand

3. Spørgsmål, indstævnte nægter at forholde sig til

- 3.1 Hvorfor skiftede FDV holdning til lovens fortolkning?
- 3.2 Hvorfor ventede FDV v/Niels Bo Jørgensen i 2 år og 242 dage med at reagere?
- 3.3 Hvorfor anlagde FDV v/Niels Bo Jørgensen sagen mod Laserdisken ApS?
- 3.4 Hvorfor skulle fagedforretningen være uvarslet?

5. Vestre Landsrets direkte løgne

- 5.1 At jeg ikke informerede korrekt om ejerforholdene og formalitetsfejlen
- 5.2 At EU-Domstolen har taget stilling til de to fortolkningsmuligheder

6. Hvad Vestre Landsret tilsyneladende ikke vil se i øjnene

- 6.1 Lovens to fortolkningsmuligheder og FDV's kovending herom
- 6.2 Konkurrencekommissær Mario Montis tale
- 6.3 Mit løfte til FDV's medlemmer sammenholdt med forbudt-programmet
- 6.4 Forskellen på tvisten om lovens gyldighed og lovens fortolkning
- 6.5 Torben Steffensens og Niels Bo Jørgensens *planlagte* angreb

Selvfølgelig ventede Torben Steffensen og Niels Bo Jørgensen i årevis, indtil de mente, erstatningskravet kunne gøres stort nok. Så tog de brevene fra selskabet op af skuffen og anlagde sag uden at undersøge det såkaldte kontrolkøb.

Siden mit første indlæg til landsretten i 2005 har jeg henvist til Mario Montis tale. I over 10 år er den konsekvent blevet censureret ud af alle retsdokumenter.

6.2 Konkurrencekommissær Mario Montis tale

Der er en tydelig modsætning mellem fortolkning 2 og konkurrencekommissær Mario Montis bekymring over, at EU-borgerne forhindres i adgang til amerikanske DVD-plader. Hans tale giver ingen mening, hvis EU vil forbyde EU-borgerne at købe amerikanske DVD-plader, sådan som indstævnte påstår. Mario Monti ville i så fald have besvaret klagerne med: "Det må I finde Jer i, for EU har bestemt, at I ikke skal have adgang til disse DVD-plader fra USA."

Det ville være befriende, hvis dommerne sagde: "Konkurrencekommissær Mario Monti er en idiot, som ikke kender noget til EU-ret." Men det gør de ikke. De ignorerer ham blot.

Domsforhandlingen

Jeg har det så skidt med Vestre Landsret, at jeg ikke frivilligt nærmer mig Viborg, men nu stod jeg der igen. Jeg så heller ikke frem til at tilbringe endnu en dag med Peter Schønning. Min bror, opfinder og ingeniør Jens Dall Bentzen, tog endnu en gang med mig til Viborg for at yde moralsk opbakning.

Tilbage i 90'erne var Lilholt høj. Christian Bache var due. Jeg huskede ham som en venlig mand, men det var han ikke den dag. Han havde fået den opfattelse, at jeg i ekstrakten havde fremlagt nye bilag, og han skældte mig ud. Først efter en længere indledende diskussion gik det op for ham, at det ikke var tilfældet, og han faldt ned igen. Jeg skulle forelægge sagen, men til at begynde med afbrød han mig konstant. Han stolede tydeligvis ikke på, at jeg vidste, hvad en domsforhandling gik ud på. Det blev bedre, da han fandt ud af, at jeg havde styr på det. Jeg fik fred og ro til at gennemgå også alt det, ingen havde iagttaget før, og jeg gennemgik de kontroversielle emner ét efter ét. Jeg blev ikke forhindret i noget og fik endda lov til at bestemme, hvornår der skulle holdes pause. Forelæggelsen var færdig til middag, og efter middagspausen procederede jeg.

Peter Schønning sagde dårligt nok et ord, før det var hans tur til at procedere. Han havde ingen bemærkninger til min forelæggelse. Han var overraskende cool, indtil han i næsten halvanden time løj med så stor overbevisning, at det nærmest var skræmmende. Det rørte ham ikke, at gennemgangen af dokumentation havde vist noget helt andet. Han løj uanfægtet, og han var god til det. Jeg skrev et dusin åbenlyse løgne ned undervejs for at afvise dem i min replik på grundlag af den gennemgåede dokumentation. Klokkeren var blevet 16, da han var færdig, og dommerne tilbød, at vi kunne fortsætte dagen efter. Vi var så tæt på at være færdige, at jeg øjnede chancen for at undgå en tur mere til Viborg. "Det er bedst at afvise løgnene, mens de er i frisk erindring," svarede jeg. Her er et eksempel:

Jeg havde anført, at FDV ikke engang havde forsøgt at bevise, at de var berettiget til at anvende ophavsmændenes spredningsret. Det klarede Peter Schønning ved i sin procedure at påstå, at min advokat i en "bindende proceserklæring", som han kaldte det, havde frafaldet at gøre gældende, at FDV ikke er rette sagsøger. I den forbindelse overrakte han et dokument til Christian Bache.

- Det kender jeg intet til, replicerede jeg, da det blev min tur igen. - Hvis han har sagt det, er det sket uden min bemyndigelse. Jeg har altid bestridt, at FDV er ophavsmænd. Jeg har selv ført ankesagen, så det må stamme fra byretssagen. Der blev anbringendet ikke gjort gældende, men jeg har særligt gjort det gældende for landsretten og både nedlagt påstand herom og rykket for svar (side 890).

Jeg havde ikke forestillet mig, at den obligatoriske samling af processkrifter ville blive relevant, men jeg kunne henvise til mit brev til Vestre Landsret fra den 6. september 2013 (side 886). Det var med i ekstrakten som side 89. Jeg læste det højt for de tre dommere, og Christian Bache sad for en gangs skyld med rynkede bryn og så meget eftertænksom ud.

Vestre Landsrets manipulationer

Truslen om *J'accuse...!* og en politianmeldelse prellede helt af på de tre dommere. De frygtede tilsyneladende ikke, at nogen ville kontrollere dem, for dommens kun 16 sider er næsten ren fiktion fra start til slut.

Jeg lavede et faktatjek og fandt 78 fejl eller manipulationer i den relativt korte dom, der ligesom byrettens dom er præget af alle de relevante faktiske omstændigheder, der ikke er medtaget.

FDV lader tit en bombe springe under domsforhandlingen, og bomben var denne gang den bindende proceserklæring, jeg ikke kendte til. Det viste sig senere, at det dokument, Peter Schönning havde overrakt til Christian Bache, var en udskrift af byrettens retsbog fra den 4. maj 2011. Hvorfor var det problematisk?

Fordi han ikke havde sagt et ord om dette indtil da! Jeg havde ikke vurderet, at Hans Esdahls bemærkninger under advokatpålægget var relevant for ankesagen, så jeg havde ikke taget retsbogsudskrifterne med i ekstrakten, og Peter Schönning havde ikke bedt om at få dem med. Anbringendet om rette sagsøger var i byretten et forsøg på at få en hurtig afslutning på sagen under Hans Esdahl (side 850), men da det ikke lykkedes, og jeg fik et advokatpålæg, begrænsede jeg anbringenderne i byretten til dem, Hans Esdahl som byretsdommer kunne tage stilling til.

I ankesagen var det derfor et nyt anbringende. Det havde jeg gjort opmærksom på, og Peter Schönning havde ikke protesteret. Retten kan af egen drift afvise et nyt anbringende, men det havde landsretten ikke gjort. Efter retsplejelovens § 358 kan en part ikke komme med nye anbringender under domsforhandlingen, men Peter Schönning havde alligevel gemt denne "bombe" til domsforhandlingen og helt frem til sin egen procedure.

Der gælder åbenbart særlige regler for FDV, og ganske usædvanligt blev Hans Esdahls retsbogsudskrift fremhævet i dommen i en supplerende sagsfremstilling, selvom den hverken var medtaget i ekstrakten eller omtalt i min sagsfremstilling, altså den sagsfremstilling, som Peter Schönning ikke havde haft bemærkninger til.

§ 383. Påstande og anbringender, som ikke har været gjort gældende i foregående instans, kan, hvis modparten protesterer, kun tages i betragtning med rettens tilladelse.

Retsplejelovens § 383, stk. 1

Supplerende sagsfremstilling

Det fremgår af byrettens retsbog i nærværende sag, at retten den 4. maj 2011 fremlagde blandt andet to breve af 2. marts og 17. april 2011 fra Hans Kristian Pedersens daværende advokat, hvorefter følgende blev tilført retsbogen:

“Det fremgår af de modtagne breve, at sagsøgte frafalder at gøre gældende under nærværende sag, at sagsøgerne ikke er rette sagsøgere.”

Vestre Landsrets dom, 11. januar 2016

Den bindende proceserklæring

Kan det passe, at Henrik Karl Nielsen under forberedelsen i byretten permanent havde afskåret mig fra at mene, at FDV's medlemmer ikke er rette sagsøgere i og med, at de ikke repræsenterer filmværkernes ophavsmænd?

Nej, jeg var underlagt et advokatpålæg og havde ikke bemyndiget ham til det. Selvom han skulle have skrevet til retten, at jeg positivt anerkendte, at FDV's medlemmer er ophavsmænd, betød det ikke noget. Han kunne ikke udtale sig på mine vegne uden min bemyndigelse, og den havde han naturligvis ikke, men også dét var ren manipulation fra dommernes side. Henrik Karl Nielsen havde derimod forklaret, at jeg ønskede det spørgsmål behandlet sammen med ophavsretslovens fortolkning. De to spørgsmål er principielle og hænger uløseligt sammen, og jeg syntes alligevel ikke, det gav mening at inddrage dem i sagen ved byretten.

For landsretten havde jeg nedlagt de to påstande som nr. 3 og 4. De fastlagde min holdning krystalklart (side 886). Jeg havde suppleret med et nyt anbringende og en opfordring til FDV om at dokumentere deres påstand (side 890).

Det bliver endnu mere vanvittigt: Mette Langborg & Co. gav FDV medhold, fordi jeg ikke fastholdt påstanden om fortolkningen af ophavsretsloven (side 874). Ingen påstand, intet synspunkt! Det skulle ikke ske igen. Jeg nedlagde påstanden for landsretten og supplerede med påstand 4, der autoritativt afklarer, hvem der kan udgive sig for at være ophavsmand. Trods min grundige forklaring løj landsretten om, at påstand 4 vedrørte hjemvisning af sagen - og afviste den (side 887)!

Det er ikke usædvanligt, at man som sagsøgt i 1. instans tror, at man har skyts nok til en frifindelse. Så viser det sig, at dommerne ikke tog hensyn til det, man gjorde gældende. Så anker man og fører tungere skyts frem i ankesagen.

Det første brev (af 2. marts) vedrører ikke emnet, og kun ond vilje kan opfatte det andet brev (af 17. april) som en erklæring, der afskærer mig fra at mene, hvad jeg mener. Dommerne henviste ikke engang til Henrik Karl Niensens brev, men til Hans Esdahls *udlægning* af brevet. Det viser, hvor langt dommerne vil gå for at undgå at forholde sig til, at FDV fører sig frem som ophavsmænd.

Det bemærkes, at sagsøgte ikke længere gør spørgsmålet om rette sagsøgere gældende i relation til sagsøgernes påstande.

- - -

Det var på min anbefaling, at sagsøgte fremsendte et processkrift om spørgsmålet om rette sagsøgere den 4. maj 2010, og det kan have givet anledning til misforståelsen. Sagsøgte mener, at spørgsmålet om, hvem der kan påberåbe sig de bestemmelser, der bygger på infosoc-direktivets artikel 4, vil blive afklaret i forbindelse med den principielle undersøgelse af formålet med infosoc-direktivet jf. ophavsretslovens § 19 på den måde, som er bestemt af byrettens kendelse af 14. marts 2008 i sagen mellem sagsøgte og Kulturministeriet.

Henrik Karl Nielsen om rette sagsøgere, 17. april 2011

Flere eksempler på Vestre Landsrets manipulationer

Hvis jeg sidder på en bænk i en offentlig park, og en 2 meter høj og 200 kilo stor rocker med knojern siger til mig: "Skrid, eller du får tæsk," vil jeg flytte mig. Det skyldes, at jeg ikke bryder mig om at få tæsk. Det er en pragmatisk reaktion. Det betyder ikke, at jeg er enig i, at han er indehaver af retten til at sidde på bænken.

Jeg opførte mig tilsvarende pragmatisk over for FDV. I udlejningssagen begik jeg den fejl at tro på, at dommerne ville forholde sig til min dokumentation, hvis FDV angreb min udlejning, men det gjorde de ikke igennem de 11 år, hvor jeg fik tæsk. Det ville jeg undgå i 2002, og derfor fulgte jeg Johan Schlüters fortolkning. Nej, det fremgår ikke af landsrettens dom, at det var *Johan Schlüters* fortolkning, jeg fulgte. Dommerne misbrugte min pragmatiske adfærd som undskyldning for at pådutte mig hans fortolkning, og i stedet for at forholde sig til spredningsretten og uenigheden om dens fortolkning drøftede dommerne FDV's licenser, som om jeg havde anfægtet FDV's udgivelsesrettigheder!

Jeg har aldrig anfægtet FDV's ret til at udgive film. Det er almindeligt kendt, at filminstruktørerne i deres kontrakter afgiver retten til at udgive eksemplarer af filmene til producenterne, som sælger denne ret videre til licenstagere i alverdens lande, men det gør altså ikke licenstagere til ophavsmænd! I infosoc-direktivets artikel 4 er den omtvistede spredningsret specifikt tildelt ophavsmændene.

Formålet med manipulationen i sagsfremstillingen ses af dommen: Dommerne havde brug for at komme uden om anbringendet "rette sagsøger", og alene fordi FDV's medlemmer havde licens til at udgive film, blev de anset for ophavsmænd!

Landsrettens begrundelse og resultat

Hans Kristian Pedersen har for landsretten gjort gældende, at FDV's medlemmer ikke har dokumenteret at have ophavsret til de omtvistede film.

Hans Kristian Pedersen, der må anses for godt branchekendt, har ved sine henvendelser til FDV og FDV's medlemmer anerkendt de indstævnte som indehavere af rettigheder til distribution af film i Danmark. Endvidere har han efter det oplyste under byrettens behandling af sagen ved sin advokat frafaldet at gøre gældende, at de indstævnte ikke var "rette sagsøgere". Hans Kristian Pedersen har ikke bestridt, at de indstævnte har licenserne til at udgive de pågældende danske DVD-versioner, og der er ikke påvist grunde til at antage, at licenserne til de pågældende film ikke skulle hidrøre fra de ophavsretligt berettigede.

Det er under disse omstændigheder sammenholdt med sagens øvrige oplysninger ubetænkeligt at lægge til grund, at de indstævnte i kraft af erhvervede enerettigheder har ret til at fremstille og distribuere de spillefilmværker på DVD i Danmark, som sagen angår. De indstævnte må derfor anses for at være ophavsmænd jf. ophavsretslovens § 19, stk. 1, 1. pkt. jf. § 2.

Den ukendte bevissikring

Vestre Landsret stadfæstede dommen med henvisning til byrettens begrundelser. Thomas Schultz' erklæring gjorde intet indtryk. Også landsretten fandt forbuddet nødvendiggjort af, at jeg solgte film, som SF Film havde forbudt!

Som noget særligt uddybde dommerne alligevel, hvordan FDV havde anlagt sag rettidigt, selvom der var gået mere end et år. De opfandt en ny bevissikring, der skulle have fundet sted den 15. december 2006. Eller også regner de fra den dato, hvor kendelsen blev skrevet ned, selvom det var længe efter bevissikringen og længe efter mine protester? Det fremgår ikke klart af dommen nedenfor.

Alle inkl. Peter Schønning henviste til den 29. november 2005 som datoen for bevissikringen. Jeg mener *bevissikringen* i bestemt form. Der var kun én. Dorete Bager kunne selvfølgelig have tilbageleveret materialet og bagefter gennemført en ny bevissikring, men det gjorde hun ikke. Hendes opfattelse på retsmødet den 11. december 2006 var, at det er uden betydning, om min personlige virksomhed eller selskabet er angivet, når jeg ejer begge dele. På det tidspunkt var formålet med sag nr. 2 at fjerne tvivlen om, at kendelsen mod selskabet også omfatter mig, og det kom landsretten omkring med en alternativ læsning af retsplejeloven.

Der står ikke i retsplejelovens § 653 c, at tidsfristen løber fra kendelsens dato. I retsplejeloven står der, "at undersøgelsen er afsluttet". I dommernes fortolkning er der ingen reel beskyttelse. Så kan Dorete Bager gå ud og bevissikre alle FDV's konkurrenters regnskaber uden en kendelse. Det er måske praktisk, at de allerede befinder sig i fogedretten, hvis FDV skulle finde på at rekvirere dem! Hvis nogen protesterer, kan hun afsige kendelse bagefter. Det giver selvfølgelig et problem i forhold til Grundlovens § 72, som dommerne derfor så bort fra.

Summa summarum: De tre dommere ved Vestre Landsret, Christian Bache, Rikke Foersom og Niels Klitgaard, tog loven i egen hånd. De gav sig selv kompetence til at fortolke EU-retten således, at de kan tilsidesætte EU-rettens grundlæggende bestemmelser om enhedsmarkedet og formålet med en ensartet gennemførelse af regional konsumtion. De opdelte selv det indre marked i nationale territorier og bemyndigede de lokale licenstagere, nemlig FDV, til at kontrollere markedet dér.

Bevissikringen - selvstændig påstand 1

Hans Kristian Pedersens påstand (1), 2. led, omhandler - som påstanden er formuleret - materiale sikret ved bevissikringen mod Laserdisken ApS den 29. november 2005. Det er imidlertid det samme materiale, der efter anmodning fra de indstævnte blev bevissikret ved fogedrettens kendelse af 15. december 2006, stadfæstet af Vestre Landsret den 8. oktober 2007, i bevissikringssagen mod Hans Kristian Pedersen. Under denne ankesag må det afgørende være, hvornår sagen er anlagt i forhold til kendelsen af 15. december 2006.

63. De beslaglagte film

Var det i orden at beslaglægge mine film og forhindre mig i at sende dem retur? En vurdering af håndteringen af beslaglæggelsen fordrer kun et minimum af jura, så også læsere uden særlige kundskaber vil forstå, at dommerne reelt er ophørt med at håndhæve loven. I stedet har de reduceret sig selv til den moderne mafias villige håndlangere.

En klassisk FDV-kovending

Hvordan kan det gå til, at 2.230 DVD-udgivelser bestående af film, tv-serier og et antal varianter af samlinger til en samlet udsalgspris på 475.273 kr. inkl. moms efter fire års beslaglæggelse lige pludselig aldrig har været beslaglagt?

En del af forklaringen er en retsassessors uvilje mod at lade offentligheden få kendskab til det, der foregår på hendes retsmøder, en uvilje mod selv at skrive ned om forløbet og en svigtende hukommelse på det afgørende tidspunkt.

En anden forklaring er formentlig, at beslaglæggelsen burde være afvist helt fra begyndelsen. Retsplejelovens § 653 b giver fogedretten lov til at beslaglægge genstande "i det omfang det må anses for nødvendigt med henblik på sikring af bevis." Ifølge justitsministerens bemærkninger hertil skal det haves for øje, at det ikke må forvolde rekvisitus unødigt skade, ligesom der ikke må lægges hindringer i vejen for lovlig anvendelse (side 786).

Efter fogedforretningen prøvede jeg forgæves at få oplyst et formål med at lade filmene opbevare i Laserdiskens kælder. Dels havde Lars Segato fået udleveret en lagerliste, dels havde IT-konsulenten taget kopier af mine edb-filer, og dels er der ikke megen sikring i at lade den formodede forbryder selv opbevare beviset.

Der var intet ulovligt ved filmene, der kunne forhindre en returnering til USA. Det var højst spredning i Danmark, der kunne anfægtes (side 642 og 791).

Peter Schönning's brev til byretten nedenfor er en klassisk kovending og en lige så klassisk afledningsmanøvre. Alle dommerne havde ignoreret beslaglæggelsen og mine anmodninger om frigivelse, indtil jeg i 2009 mødte frem med pressen og for rullende kameraer fik en overrasket retspræsident til at love, at nu ville der ske noget i sagen (side 835). Han kontaktede FDV og fik følgende svar:

Sagsøger har gennem hele sagen været af den opfattelse, at det er uden betydning for sagsøger, hvordan der forholdes med filmene, så længe de ikke distribueres i strid med det nedlagte fogedforbud. Det er således uden betydning for sagsøger, hvor filmene opbevares. Selve eksemplarerne (dvs. de enkelte dvd-film) er ikke i sig selv ulovlige, hvilket er begrundelsen for, at sagsøger ikke har nedlagt påstand om inddrivelse m.v. efter ophavsretslovens § 84.

FDV v/Peter Schønning til Retten i Aalborg, 25. august 2009

Den hemmelige beslaglæggelse

Jeg behandler beslaglæggelsen separat, fordi manipulationerne i den forbindelse kan forstås uden juridiske forhåndskundskaber. Dommene er afsagt, så jeg beder heller ikke Folketingets medlemmer om at blande sig i dommernes arbejde, men jeg beder dem vurdere, om dommernes adfærd er et demokrati værdigt.

Som udgangspunkt blev det selvfølgelig et handicap for mig, at Dorete Bager bortviste Lars Borberg og Grethe Dahl og heller ikke ville vente på min advokat, for hvem kan så støtte min forklaring? Der findes heldigvis anden dokumentation. Lad mig afsløre med det samme, at jeg hverken fik lov til at returnere filmene eller fik tildelt erstatning. Formålet med kapitel 63 er at begrunde min opfattelse af, at de danske dommere over en bred kam hellere vil hjælpe den danske mafia med at chikanere lovlige konkurrenter end at håndhæve loven.

De to retsinstanter behandlede påstanden om erstatning på følgende grundlag:

1. FDV's første rekvisition, 11. oktober 2005 (side 903)
2. Dorete Bagers vidneforklaring (side 904)
3. Min partsforklaring (svarende til kapitel 56).
4. Journalist Lars Borbergs vidneerklæring (side 905)
5. Advokat Per Christensens vidneerklæring (side 790)
6. Advokat Per Christensens e-mail, 2. december 2005 (side 779)
7. Dorete Bagers kendelse, 7. december 2005 (side 779)
8. Kronik i Nordjyske Stiftstidende: *Et retssamfund?* 11. december 2005
9. FDV's justifikationsstævning, 13. december 2005 (side 905)
10. Laserdiskens første anmodning til VL, 23. december 2005 (side 905)
11. Laserdiskens anden anmodning til VL, 23. december 2005 (side 821)
12. FDV's svarskrift til VL, 24. januar 2006 (side 906)
13. Laserdiskens tredje anmodning til VL, 28. januar 2006
14. FDV's duplik til VL, 9. marts 2006
15. Laserdiskens fjerde anmodning til VL, 10. marts 2006
16. Laserdiskens rykker for svar, 3. april 2006
17. Laserdiskens anmodning til Dorete Bager, 1. oktober 2006 (side 812)
18. FDV's brev til fogedretten, 5. oktober 2006
19. FDV's anden rekvisition, 5. oktober 2006 (side 813)
20. Laserdiskens klage til retspræsidenten, 18. april 2007 (side 830)
21. FDV's betingelse for at frigive varelageret, 27. november 2007
22. Laserdiskens anmodning til Dorete Bager, 29. november 2007 (side 832)
23. Dorete Bagers henvendelse til FDV, 2. december 2007 (side 832)
24. FDV v/Lars Segato til Dorete Bager, 11. december 2007 (side 832)
25. FDV v/Peter Schønning til byretten, 25. august 2009 (side 901)
26. FDV's påstandsdokument v/Peter Schønning, 11. april 2013 (side 907)
27. Illustration af beslaglæggelsen (for byretten), 15. maj 2013 (side 865)
28. Illustration af beslaglæggelsen (for landsretten), 16. november 2016

Påstand 3

I forbindelse med forbuddets nedlæggelse skal jeg endvidere anmode fogedretten om, at der i henhold til retsplejelovens § 645 og § 653 b foretages inddragelse af samtlige i rekvisiti besiddelse værende eksemplarer af filmværker, hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder, og som er importeret i strid med disse enerettigheder.

I forbindelse med bevissikringens gennemførelse anmodes der om, at der foretages beslaglæggelse af samtlige eksemplarer af ulovligt importerede dvd-film, som rekvisitus måtte have rådighed over, jf. retsplejelovens § 645, stk. 2, samt § 653 b, stk. 1.

Det understreges, at rekvisitus ikke kan lide tab som følge af beslaglæggelsen, idet rekvisitus har importeret disse med henblik på salg, og rekvisitus er derfor afskåret fra lovligt at disponere over de ulovligt importerede filmværker, hvorfor disse er uden økonomisk værdi for rekvisitus.

FDV's forbuds- og bevissikringsrekvisition, 11. oktober 2005

Klassisk Johan Schlüter-manipulation

FDV's forbuds- og bevissikringsrekvisition, hvor advokat Niels Bo Jørgensen via påstand 3 rekvirerede beslaglæggelse af mine film, har ikke meget til fælles med Peter Schønnings afvisende forklaring til Retten i Aalborg fire år senere.

Peter Schønnings henvisning til ophavsretslovens § 84 minder lidt om FDV's angreb på Erik Viuff Christiansen, hvor Johan Schlüter pegede på den paragraf, der lige præcis ikke var relevant. Johan Schlüter havde jo ret i, at filmværker ikke var omfattet af ophavsretslovens § 23, men det var netop ikke relevant.

Og Peter Schønning havde ret i, at der ikke skete *inddrivelse* efter *ophavsretslovens § 84*. Nej, for FDV havde bedt om *beslaglæggelse* (nævnt to gange) eller *inddragelse* (nævnt én gang), og det var begrundet i *retsplejeloven*.

Ifølge rekvisitionen kunne fogedretten uden betænkeligheder foretage den ønskede beslaglæggelse, fordi de omtalte film var *ulovligt importeret* (nævnt to gange), hvorfor jeg af den årsag allerede havde mistet retten til at disponere over dem. Ifølge FDV på det tidspunkt var filmene ulovlige og dermed værdiløse for mig.

Også det står i skærende kontrast til Peter Schønnings forklaring om, at filmene ikke i sig selv var ulovlige.

§ 645. Fogedretten yder efter anmodning rekvirenten bistand til forbudets opretholdelse, herunder ved at hindre, at et forbud overtrædes, og ved at tilintetgøre, hvad der er foretaget i strid med forbudet.

Stk. 2. Fogedretten kan beslaglægge rørligt gods, såfremt det anvendes eller har været anvendt ved overtrædelse af forbudet, eller såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det vil blive anvendt til sådant formål.

Stk. 3. Det beslaglagte opbevares på rekvirentens bekostning af fogedretten eller af den, fogedretten bemyndiger hertil.

Retsplejelovens § 645

Dorete Bagers vidneforklaring

Da Dorete Bager afgav forklaring i retten, havde hun glemt både debatten om mit ønske om at returnere filmene til leverandøren og problemet med at gennemføre den rekvirerede beslaglæggelse. Selvom hun selv havde omtalt beslaglæggelsen i sit brev til FDV (side 832), afviste hun mærkeligt nok, at filmene var beslaglagt. Det fremgår dog af dommen, at vi stod over for følgende valg: enten skulle mine film "oplagres" uden for Laserdiskens bygning, eller der skulle findes en løsning, så de kunne opbevares hos Laserdisken.

Hvordan var jeg mon havnet i en situation, hvor jeg kunne vælge mellem pest eller kolera? Jeg ville *returnere* filmene! Jeg havde ingen interesse i nogen af de to muligheder. Er det ikke nærliggende at forbinde det opståede valg med FDV's påstand om beslaglæggelse? Dorete Bager forklarede videre, at hun opfattede den indgåede aftale som en løsning på den identiske beslaglæggelse, FDV rekvirerede i den anden rekvisition. Her afspejlede aftalen kravet om beslaglæggelse!

Jeg syntes, hun var ynkelig. Jeg vidste godt, hun ikke var min ven, men jeg var overrasket over, at hun ville lyve, herunder få hukommelsestab. Da hun talte med Per Christensen kort efter fogedforretningen, kunne hun godt se problemet i, at det kun er i Danmark, at filmene ikke må spredes. De to drøftede både returnering til forhandleren, salg til Movie World og salg til Laserdiskens kunder i Grønland (side 779). Han forventede, at hun ville komme med en mere klar tilkendegivelse om beslaglæggelsens rækkevidde i kendelsen, men hun ignorerede dilemmaet og nøjedes med at gengive aftalen uden at nævne baggrunden for den.

Giver det mening, at jeg selv valgte ikke at returnere film, jeg ikke måtte sælge? Lars Segato var klar nok i justifikationsstævningen 14 dage senere (næste side): Jeg var gjort bekendt med, at filmene ikke måtte sælges, ej heller uden for EØS.

Dorete Bager er blevet foreholdt forbudsrekvisitionens påstand om beslaglæggelse i bevissikringssagen fra 2005. Hun har hertil forklaret, at under bevissikringssagen, der er en civil ransagning, skulle filmene enten oplagres uden for Laserdiskens bygning, eller der skulle findes en praktisk løsning, sådan at filmene kunne opbevares hos Laserdisken. Parterne aftalte, at filmene skulle fjernes fra hylderne og opbevares ved Laserdisken. Hun husker ikke, om Hans Kristian Pedersen bad om lov til at returnere filmene til leverandøren under fogedforretningen. Hun ved ikke, hvem der fandt på, at filmene skulle blive i Laserdiskens lokaler, men det var ikke på hendes foranledning.

Foreholdt sit brev af 2. december 2007 til advokat Lars Segato, har hun forklaret, at hvis hun skulle formulere brevet i dag, ville hun ikke bruge ordet: "beslaglæggelse". Der var ikke tale om beslaglæggelse. Foreholdt fogedrekvisitionen i bevissikringssagen fra 2006, hvoraf fremgår, at der er påstand om beslaglæggelse, har vidnet forklaret, at når hun ikke reagerede på påstanden om beslaglæggelse, var det fordi, der allerede var en aftale mellem parterne i den første sag.

Dommernes gengivelse af Dorete Bagers forklaring, 15. juli 2013

Sagsøgte er gjort bekendt med, at de film, der er importeret til Danmark i strid med sagsøgernes rettigheder, ikke må sælges af sagsøgte ej heller uden for EØS.

FDV's justifikationsstævning, 13. december 2005

En hel del senere, mens jeg så småt var ved at holde en sen fyraften, ringede Hans Kristian Pedersen så igen. Han fortalte om, hvad der var sket siden - også om, at Lars Segato havde forlangt, at en lang række af Laserdiskens film skulle beslaglægges, fordi de ikke opfyldte de betingelser, FDV havde fastsat. Han fortalte også om, hvordan beslaglæggelsen af de mange film var foregået, også at advokaten fra videbranchen ikke engang selv kunne udpege, hvilke film der skulle beslaglægges. Da han så fortalte, at Dorete Bager havde foreslået, at Hans Kristian Pedersen selv og hans egne folk kunne sortere filmene ud, og at de oven i købet havde gjort det, sagde jeg til ham, at man også kan være for medgørlig. "Jeg ville da have ladet hende syde i sit eget fedt. Hvis de ikke engang er professionelle nok til at udføre deres arbejde, skulle de måske finde noget andet at lave," var min kommentar.

Journalist Lars Borbergs vidneerklæring til Retten i Aalborg

Appellerne til Vestre Landsret

Dorete Bager havde forsøgt at få mig til at acceptere fogedforretningen, men hun havde ikke fortalt om muligheden for at appellere. Det gjorde Per Christensen, og som det første efter mødet med ham sendte jeg en anmodning til Vestre Landsret om at frigive de beslaglagte film med henblik på at returnere dem:

Anmodning om frigivelse af beslaglagte DVD-plader

Jeg skal særligt anmode om, at Landsretten allerede på baggrund af processkriftet giver tilladelse til, at jeg returnerer de beslaglagte film til min leverandør. De beslaglagte film opbevares i Laserdisken på rettens foranledning, og her er de dømt til at miste værdi for hver dag, der går, dels fordi nye film er lettere at sælge, og dels fordi de falder i værdi som følge af, at katalogprisen for DVD-plader nedsættes efter kort tid.

Det bemærkes, at samtlige film er lovligt udgivet. Der er ikke tale om piratkopier, men om eksemplarer, hvortil rettighedshaverne har fået det ønskede vederlag. Der er tillige tale om, at filmene lovligt kan sælges i USA - herunder via postordre til kunder i Danmark - så det er udelukket, at returneringen kan misbruges til en ulovlig omgåelse af fogedforbuddet. I den retligt set værste situation fra min side er det stadig kun salg i Danmark, der kan krænke indkæredes rettigheder. Risikoen, for at det vil ske, elimineres af, at filmene returneres til USA.

Anmodningen skal også ses på baggrund af min tabsbegrænsende pligt.

Laserdiskens særlige anmodning, 23. december 2005

FDV's bastante afvisninger

Dorete Bagers ringe hukommelse til trods havde hun forklaret, at filmene skulle "oplagres uden for Laserdisken". Hvordan adskiller det sig fra "beslaglægges"? Jeg selv, Lars Borberg og Per Christensen afgav forklaring. Per Christensen havde talt med Dorete Bager om beslaglæggelsen tre dage senere, mens Lars Borberg havde fået et referat om forløbet fra mig allerede samme aften.

Den skriftlige dokumentation i de efterfølgende to år er entydig. Lars Segato afviste utvetydigt i svarskriftet (nedenfor), at "de af fogedretten beslaglagte film" må frigives, medmindre pengene for returneringen stilles som sikkerhed for FDV. Han havde endda nedlagt en selvstændig påstand om at nægte anmodningen.

I yderligere fire indlæg henviste FDV til de beslaglagte film helt frem til Lars Segatos svar til Dorete Bager den 11. december 2007, hvor han til hendes spørgsmål om behov for beslaglæggelse svarede, at han henholdt sig til aftalen, indtil retten traf en anden afgørelse. Jeg hørte ikke fra Dorete Bager igen, og Vestre Landsret undlod at besvare mine anmodninger. Spørgsmål om beslaglæggelsens formål blev også ignoreret.

Efter mere end to års forgæves forsøg på at få en afklaring koncentrerede jeg mig om stævningen mod Domstolsstyrelsen (kapitel 60), idet jeg ville fremtvinge en stillingtagen til beslaglæggelsen. Da jeg havde afleveret de beslaglagte film til Retten i Aalborg, foretog FDV endnu en af sine klassiske kovendinger via Peter Schønnings svar til byretten (side 901) og hans påstandsdocument (næste side).

Påstande

2. Nægtelse af kærendes anmodning om frigivelse af de beslaglagte og af forbuddet omfattende videogrammer i DVD-format beroende hos kærende.

- - -

Ad beslaglæggelsen

Først og fremmest må det understreges, at den import, der er foretaget af filmværker, hvortil indkæredes medlemmer har rettighederne til distribution i Danmark, og som er sket med henblik på salg, er ulovlig, og at de enkelte eksemplarer af filmværker derfor med rette er beslaglagt.

Indkærede er dog ud fra en værdispildsbetragtning villig til at acceptere, at de af forbuddet omfattede filmværker sælges tilbage til leverandørerne. Dette er dog betinget af, at penge fra et sådant salg indsættes på en spærret konto til sikkerhed for et eventuelt krav, som indkærede senere måtte have mod Laserdisken. Da de omhandlede filmværker er beslaglagt af fogedretten og kun med indkæredes samtykke kan frigives, er det vigtigt, at kærende ikke tilbagesælger filmene, førend der er truffet de nødvendige foranstaltninger vedrørende købesummen herfor, dvs. oprettet en spærret konto med betingelser for frigivelse godkendt af indkærede. Tilbage salg til leverandører til USA må ikke ske, før indkærede har en skriftlig bekræftelse herpå fra fogedretten i Aalborg.

Sagsøgers anbringender

Under fogedforretningen den 29. november 2005 skete der ikke "beslaglæggelse" af filmene i medfør af ophavsretslovens § 84 eller andre bestemmelser. Det er muligt, at dette udtryk fejlagtigt er anvendt i forbindelse med sagen, men faktum er,

- at det fremgår af fogedrettens kendelse, at parterne indgik aftale om, at filmene "fjernes fra rekvisiti hylder, således at de ikke forhandles, men dog opbevares hos rekvisitus" og
- at Vestre Landsret i sin kendelse af 14. september 2006 afviser, at der er truffet bestemmelse om beslaglæggelse, hvorfor landsretten ikke vil tage stilling til, om filmene kan returneres til leverandørerne.

FDV's påstandsdokument v/Peter Schønning, 11. april 2013

Byrettens ansvarsforflygtigelse

Under domsforhandlingerne var der som nævnt afgivet vidneforklaringer, og der var læst op af alle dokumenterne, og jeg havde illustreret Dorete Bagers håbløse situation, da hun måtte opgive at gennemføre beslaglæggelsen.

Beslaglæggelsen var det sidste emne i min procedure, og da Mette Langborg spurgte, om jeg var færdig, tænkte jeg mig om et øjeblik og tilføjede så:

- Jo, altså, det kan godt være, at jeg har brugt ordet "beslaglæggelse" forkert i påstanden, men i så fald har jeg brugt ordet forkert på nøjagtig samme måde som FDV's advokater og Dorete Bager.

Et smil krøb over alle tre dommere, og jeg er sikker på, at de forstod.

Jeg har tidligere været inde på, at det i en justifikationsrapport er dommernes opgave at efterprøve, om fogedrettens *foreløbige* afgørelse, der er truffet på et *summarisk* grundlag, kan holde til en *nærmere* undersøgelse. Det siger sig selv, at det ikke er tilstrækkeligt at henvise til den afgørelse, der skal undersøges!

Bortset fra det formelle problem er det totalt gakketak at lade de tre dommere i landsretten under kæremålet afgøre sagen. De vidste intet om beslaglæggelsen. De var ikke til stede. De havde end ikke talt med nogen, der var til stede. Hvordan skulle de vide noget som helst om de begivenheder, der gik forud for aftalen?

Mette Langborg, Dot Buchtrup og Iver Iversen løb simpelthen fra deres ansvar.

Som følge af Vestre Landsrets kendelse af 14. september 2006 må retten lægge til grund, at opbevaringen af filmene beroede på en aftale mellem parterne og ikke en beslaglæggelse. Der er allerede derfor ikke grundlag for at pålægge FDV et erstatningsansvar overfor Hans Kristian Pedersen. FDV frifindes derfor også for Hans Kristian Pedersens påstand 2.

Byrettens bemærkninger til beslaglæggelsen, 15. juli 2013

Af den efterfølgende skriftveksling mellem parterne i kæresagen V.L. B-2787-05 ved Vestre Landsret fremgår, at de indstævnte da delte Hans Kristian Pedersens opfattelse af, at filmene måtte anses for beslaglagt. Under disse omstændigheder kan aftalen sidestilles med en beslaglæggelse af de omhandlede film.

Da tilbagesalg også under en faktisk beslaglæggelse måtte ske på sådanne vilkår om deponering af provenuet, som de indstævnte tilbød, og da Hans Kristian Pedersen ikke benyttede sig heraf, er det imidlertid ikke godtgjort, at han har lidt et tab som følge af aftalen, som kan danne grundlag for et erstatningskrav mod de indstævnte.

Vestre Landsrets dom, 11. januar 2016

Landsrettens redningskrans til FDV

“Den risiko påtager vi os naturligvis,” sagde Lars Segato, da jeg protesterede over hans forbud mod at returnere de importerede film, og risikoen for tab forårsaget af en fagedforretning tilhører som udgangspunkt altid rekvirenten.

I landsretten havde jeg i klare vendinger kritiseret byrettens flugt fra ansvaret. I må som dommere forholde jer til den fremlagte dokumentation, insisterede jeg, og landsretten løste problemet ved at henvise til FDV’s “tilbud” i svarskriftet.

Hvorfor er det problematisk? Af fire årsager: For det første havde FDV ikke ret til at røre mine film under en fagedforretning mod Laserdisken ApS. For det andet er der i retsplejelovens § 645 og § 653 b ikke hjemmel til at sikre et økonomisk krav via beslaglæggelse. For det tredje fandt dommerne selv på det. FDV havde ikke gjort anbringendet gældende (side 100). Og for det fjerde vidste jeg intet om det, før jeg læste dommen. Jeg fik aldrig chancen for at forholde mig til det.

Det eneste positive ved dommene er, at dommerne klart og tydeligt bekendte kulør: De har reduceret sig selv til den nationale mafias trofaste håndlangere.

Chicago, 1933

Aalborg, 2005

*Kære ven, hvis du køber dine varer af andre end min boss,
så vil min ven her tage sig kærligt af dit varelager.*

64. Personlig forfølgelse

Fogedretten var ikke tilfreds med at tage mine penge og mine film og udsætte mig for et fogedforbud. Nej, den gjorde det også umuligt for mig at deltage i Dixie Chicks' koncert i London, og den forbød mig at tage imod gæsterne sammen med familien til mine forældres store begivenhed, deres diamantbryllup! Chikaneriet blev personligt.

Historien om Dixie Chicks

Tillad mig at holde en pause i fortællingen for at introducere et idol i kampen om ytringsfrihed: de friske texanske tøser, Dixie Chicks. Jeg kendte intet til dem, før en kunde bestilte DVD-pladen med deres *Top of the World Tour - Live* (2003), og den fangede min interesse. Der var fest og glæde, og jeg tænkte, at det måtte være en kæmpe oplevelse at overvære en sådan arenakonzert sammen med 30.000 fans. Chansen bød sig i 2006, da jeg besøgte Los Angeles, netop som Dixie Chicks var på turné igen, og jeg lagde en Dixie Chicks koncert ind i mit program.

Det blev nu ikke til noget. Koncerten blev aflyst på grund af ringe billetsalg. Det viste sig, at Dixie Chicks var udsat for en omfattende boykot. Deres plader måtte ikke spilles i radioen, og de måtte ikke engang indrykke radioannoncer. Jeg fandt ud af, at forsangeren, Natalie Maines, havde udsat sig for radiostationernes vrede. Det skete i London, den 10. marts 2003. Som optakt til antikrigssangen *The Travelin' Soldier* og på baggrund af historisk store demonstrationer mod George Bush' planer om at invadere Irak sagde Natalie Maines til sit publikum:

“Just so you know, we're on the good side with y'all. We do not want this war, this violence, and we're ashamed that the President of the United States is from Texas.” Hun blev citeret i *The Guardian*, og hendes udtalelser bredte sig som en løbeild i de konservative kredse i USA. En omfattende boykot blev iværksat, og Natalie Maines blev truet på livet. Det tog de tre piger over tre år at komme sig over oplevelsen, men de var stadig boykottet af radioen. Før var Dixie Chicks historiens hotteste kvindegroupe; efter udtalelsen var deres karriere stendød.

Jeg havde umådelig respekt for deres mod og deres kompromisløse kamp for at have lov til at have en mening, og de var en inspiration for mig i min egen kamp for ytringsfrihed. Stor var min begejstring, da de annoncerede et comeback og endda ville vende tilbage til London for at give koncert i O2 Arenaen den 1. maj 2016.

Jeg købte straks billetter, men jeg kom ikke med til koncerten. Det vender jeg tilbage til, for det kom uventet til at indgå i min fortælling.

Status om fortolkningen af regional konsumption

Alle chikanerierne til trods overskyggede ét emne alle de andre, nemlig tvivlen om fortolkningen af regional konsumption. Efter mere end 10 års retssager havde der ikke været antydning af sagsbehandling om det emne.

Da Johan Schlüter i sin henvendelse til Kulturudvalget i 2002 introducerede en mindre indgribende fortolkning, blev det åbenbart, at forskellige fortolkninger var mulige. Peter Schønning var tvetydig, for han korrigerede ikke Johan Schlüter, da denne gik i rette med den strenge fortolkning. Lad os se på kovendingen igen. Jeg formulerede selv Per Clausens spørgsmål og benyttede Johan Schlüters egne ord i spørgsmålet for at gøre en eventuel holdningsændring så tydelig som mulig.

Før lovens vedtagelse

Johan Schlüters henvendelse til Kulturudvalget efterfulgt af kulturministerens/Peter Schønnings kommentarer var følgende (side 557):

Begrebet "parallelimport" forudsætter endelig, at der findes en rettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen. Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være noget grundlag for at forbyde importen. Dette vil i sagens natur kunne have særlig betydning for smalle udgivelser på såvel film- som musikområdet.

Jeg hæfter mig endvidere ved, at Johan Schlüter anfører, at lovforslaget ikke vil være til hinder for specialimport af smalle udgivelser på film- og musikområdet, idet der ikke vil være anledning til at forbyde en sådan import, hvis ikke der findes en dansk enerettighedshaver.

Efter lovens vedtagelse

Per Clausens spørgsmål til kulturministeren efterfulgt af kulturministerens/Peter Schønnings svar var følgende (side 642):

Kan ministeren bekræfte, at ophavsretslovens § 19, stk. 1, må forstås sådan, at begrebet parallelimport forudsætter, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen, og at der ikke er noget grundlag for at forbyde import, hvis en sådan rettighedshaver ikke findes?

Ophavsretslovens § 19, stk. 1, indeholder et forbud mod såvel parallelimport som specialimport af eksemplarer af værker fra lande uden for EU og EØS (regional konsumption). Forbuddet betyder, at det kun er lovligt at videresælge film, bøger, musik-cd'er m.v. købt i et land uden for EU/EØS, såfremt der er indhentet tilladelse hertil hos rettighedshaveren (fx pladeselskabet, forlaget el. filmproducenten). Dette gælder uanset, om der i forvejen findes en licenshaver eller ej.

Procesbevillingsnævnet

Siden den 1. januar 1996 har Procesbevillingsnævnet behandlet ansøgninger om appeltilladelser til Højesteret, selvom ankesagen er afgjort af landsretten. Nævnet kan give tilladelse til, at en ankesag appelleres igen, hvis den rejser spørgsmål af principiel karakter eller at særlige grunde taler for at give tilladelse.

Set med mine øjne var sagsbehandlingen af den grundlæggende tvist end ikke begyndt endnu. Peter Schönning begrundede aldrig, hvorfor han nu tog afstand fra Johan Schlüters fortolkning fra 2002, og han kommenterede aldrig EU-retten eller EU-Domstolens angivne formål med regional konsumtion. Han overlod det selvsikkert til dommerne at sørge for, at intet blev undersøgt.

Jeg er hverken enig i FDV's første eller anden fortolkning. Jeg tiltræder gerne, at hvis politikerne vil styrke rettighederne for ophavsmænd og andre indehavere af spredningsretten i tredjelandene ved hjælp af regional konsumtion, er det en mulighed efter fortolkning 1. Det vil både hjælpe den britiske forfatter i Mogens Kockvedgaards eksempel (side 565) og modefirmaer som Silhouette i ønsket om at komme af med overskudsvarer i et tredjeland uden at risikere at ødelægge det hjemlige marked (side 483). Min indvending går ud på, at det ikke var politikere, der traf afgørelsen, og at der aldrig har været en offentlig debat om emnet.

Hvad angår retssagerne ved EU-Domstolen, støtter ingen af dem den markedskontrol, som Peter Schönning og de danske domstole har indført i Danmark.

Sagens fem spørgsmål af principiel karakter

1. Tvisten om fortolkningen af ophavsretsloven jf. regional konsumtion.
2. Tvisten om Vestre Landsrets kompetence i forhold til EU-Domstolens.
3. Tvisten om fremgangsmåden ved tvivlsom gennemført EU-ret.
4. Spørgsmålet om Vestre Landsrets beskyttelse af privatlivets fred.
5. Spørgsmålet om "fair trial" i forhold til rettens løgne og manipulationer.

Det var nødvendigt at få sagen for Højesteret for at få en regulær sagsbehandling, så jeg søgte Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at appellere. Byretten havde allerede tiltrådt, at den grundlæggende tvist om fortolkning af ophavsretsloven er af principiel karakter (side 646), så det lå lige til højrebænet, men det var slet ikke det eneste principielle spørgsmål i sagen. Jeg fremhævede yderligere fire.

Jeg vil kalde det selvtægt, når nationale dommere tager sagen i egen hånd og blæser på EU-retten. Skal de ikke respektere EF-traktatens forelæggelsespligt? Det er et principielt spørgsmål, jeg samtidig stiller til Margrethe Vestager og den øvrige EU-Kommission. For mig at se undermineres EU af dommernes adfærd. Et beslægtet spørgsmål er, hvorfor FDV skal belønnes for at gå til fogedretten og tiltuske sig en fordelagtig fortolkning på bekostning af en regulær undersøgelse. Jeg havde anlagt retssag om emnet, men den var blevet afvist.

De sidste spørgsmål vedrører Vestre Landsrets underminering af beskyttelsen af privatlivets fred og de mange løgne og manipulationer i forhold til "fair trial".

Beslaglæggelse hos Lis under bevissikring mod Hanne

Vestre Landsret havde i begrundelsen for at afvise mit erstatningskrav mod FDV tilladt beslaglæggelse hos tredjemand og uden et retsgrundlag! Jeg vil illustrere dommernes vanvid med en analogi:

FDV mener, at Hanne har krænket medlemmernes rettigheder, og at der findes beviser i Hannes hjem. De anmoder Dorete Bager om en bevissikring. De finder en sparegris hos Hannes bofælle, Lis. Den tager Dorete Bager så med, for hun vil gerne hjælpe FDV med at få de penge, som Hanne måske skal betale i erstatning, og det kan Lis passende hjælpe med via de penge, hun har i sparegrisen.

Når Laserdisken ApS udskiftes med Hanne, og jeg udskiftes med Lis, er det tydeligt, hvor urimeligt det er. Hvorfor skal Lis bøde for, at FDV har et krav mod Hanne? Er det Lis' skyld, at hun mistede sparegrisen, fordi hun insisterede på at få den tilbage igen i stedet for at stille pengene til rådighed for FDV?

FDV havde rekvireret en bevissikring mod Laserdisken ApS - og kun mod Laserdisken ApS. "Det er ikke en fejl," sagde Lars Segato i justificationssagen og fik medhold (side 801). Jeg var tredjemand i forholdet, og jeg var ikke interesseret i, at mine film blev stillet som sikkerhed for FDV's krav mod selskabet.

Hvis jeg var gået med til det, havde jeg utvivlsomt tabt pengene alligevel. FDV fremsatte jo også et erstatningskrav mod Laserdisken ApS, men trak det tilbage igen, fordi selskabet ikke havde nogen penge. Hvis der havde stået 285.000 kr. på en bankkonto som sikkerhed for FDV's krav mod selskabet, havde de næppe droppet påstanden om erstatning, så også i det scenarium var pengene tabt.

Lad os se bort fra formalitetsfejlen et øjeblik. Lad os sige, at FDV havde bedt om en bevissikring mod mig, fordi de i en alternativ verden havde undersøgt navn og CVR-nummer på fakturaen og fundet ud af, at jeg ejede Laserdisken.

Resultatet bør være det samme. FDV kan heller ikke under en bevissikring mod Lis bare beslaglægge Lis' sparegris for at sikre sig selv en økonomisk fordel. Det er altså ikke det, reglerne om bevissikring og fagedforbud er til for. Manøvren savner simpelthen et retsgrundlag. Hverken FDV eller Dorete Bager havde ret til at beslaglægge mine film med økonomisk afpresning som formål.

Det er et særskilt juridisk problem, at Peter Schönning ikke havde gjort dette gældende. Han var tilfreds med byrettens dom og havde påstået stadfæstelse. Da byrettens løsning ikke holdt, fandt landsrettens dommere på eget initiativ på dette nye anbringende. Hvad med retsplejelovens forhandlingsprincip og min ret til at forholde mig til anbringendet? Det så jo først dagens lys i selve dommen!

Så er der undermineringen af privatlivets fred ved at se bort fra kravet om en kendelse før bevissikringen og ændringen af retsplejeloven fra "undersøgelsen" til "kendelsen", så FDV kunne holde tidsfristen i § 653 c, og så er der ændringen af min opfattelse af, hvem der er ophavsmænd. Det passer jo ikke, at jeg for evigt har givet afkald på at mene, at FDV ikke er ophavsmænd! De mange "fejl" - i alt optalte jeg 78 - gør det også tvivlsomt, at sagen lever op til kravet om "fair trial".

Problemet med erstatningen

Landsretten nedsatte erstatningen fra 500.000 kr. til 150.000 kr., og de samlede sagsomkostninger blev nedsat til kun 78.900 kr. for begge sager. Det var ingenting i forhold til FDV's krav, eller hvad medlemmerne utvivlsomt var kommet af med i honorarer til Johan Schlüter og Peter Schønning. Det gjorde det lettere for mig at betale, men ellers var intet ændret. Én krone i erstatning var stadig én krone for meget, og der var ikke ændret en tøddel ved FDV's markedskontrol.

Jeg havde et andet problem med dommen. I 2007 var jeg blevet stævnet af otte aktieselskaber og et anpartsselskab. Det var ni individuelle sagsøgere, hvis sager blot håndteres af FDV. Hvordan skulle jeg få pengene tilbage igen af sagsøgerne, hvis jeg betalte en samlet sum til FDV? Allerede i 2016 var forbrugerne begyndt at streame film i stedet for at købe DVD-plader. Når regional konsumtion engang i en fjern fremtid bliver undersøgt, er der næppe meget tilbage af videobranchen. Det er ikke engang sandsynligt, at FDV eksisterer til den tid.

Allerede samme eftermiddag modtog jeg på mail Peter Schønnings opgørelse og et kontonummer, hvortil jeg skulle overføre et samlet beløb på 345.697 kr.

1. Erstatning til sagsøgerne	150.000 kr.
2. Sagsomkostninger til sagsøgerne	78.900 kr.
3. Tilskrevne procesrenter	116.797 kr.

Thi kendes for ret:

Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen skal anerkende, at det af Fogedretten i Aalborg den 19. januar 2007 nedlagte forbud er lovligt gjort og forfulgt.

Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen skal til Foreningen af Danske Videogramdistributører for Egmont Film A/S (nu Nordisk Film Distribution A/S), Walt Disney Studios Home Entertainment A/S (nu The Walt Disney Company Nordic), Nordisk Film Video A/S (nu Nordisk Film Distribution A/S), Paramount International A/S (nu Fox-Paramount Home Entertainment Denmark I/S), Sandrew Metronome Danmark A/S, Scanbox Entertainment A/S, SF Film & Video A/S (nu SF Film A/S), Universal Pictures Danmark ApS (nu Universal Sony Pictures Home Entertainment Nordic) og Warner Bros. Entertainment Danmark ApS betale 150.000 kr. med procesrente af 100.000 kr. fra den 5. januar 2006 og af 50.000 kr. fra den 22. april 2008.

Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen skal betale 78.900 kr. i sagsomkostninger for begge retter til Foreningen af Danske Videogramdistributører for Egmont Film A/S (nu Nordisk Film Distribution A/S), Walt Disney Studios Home Entertainment A/S (nu The Walt Disney Company Nordic), Nordisk Film Video A/S (nu Nordisk Film Distribution A/S), Paramount International A/S (nu Fox-Paramount Home Entertainment Denmark I/S), Sandrew Metronome Danmark A/S, Scanbox Entertainment A/S, SF Film & Video A/S (nu SF Film A/S), Universal Pictures Danmark ApS (nu Universal Sony Pictures Home Entertainment Nordic) og Warner Bros. Entertainment Danmark ApS.

Jeg råder over 345.697 kr., som du har beregnet det samlede krav til. Imidlertid er der risiko for, at det vil vise sig at blive umuligt at få tilbagebetalt pengene af FDV, såfremt jeg skulle få medhold i Højesteret. Der er reel risiko for, at FDV ikke eksisterer til den tid, og da du ikke vil meddele, hvordan beløbet fordeles til de enkelte sagsøgere, vil jeg i praksis være afskåret fra at kræve pengene tilbagebetalt af de enkelte sagsøgere.

I forhold til min egen tabsbegrænsningspligt er der risiko for, at indbetaling til FDV på nuværende tidspunkt, hvor jeg har appelleret inden for fuldbyringsfristen, vil blive anset for frivillig og på mit eget ansvar. Den risiko ønsker jeg ikke at løbe. Jeg tilbyder i stedet at sætte pengene ind på en spærret konto i Spar Nord Bank til frigivelse til FDV, såfremt Procesbevillingsnævnet afslår at give anketilladelsen, eller jeg tilbyder at stille med en bankgaranti på samme betingelser.

Laserdisken til FDV v/Peter Schønning, 25. januar 2016

Jeg bad Peter Schønning om at specificere, hvordan beløbet skulle fordeles til de enkelte sagsøgere, men det ville han ikke. Både det fusionerede Fox-Paramount Home Entertainment Denmark I/S og Warner Bros. Entertainment Danmark ApS havde allerede på det tidspunkt meldt sig ud af foreningen, så hvad var lige mine chancer for engang i fremtiden at få pengene tilbage igen, hvis jeg sendte dem til FDV uden at vide, hvem der skulle have hvad?

Jeg kender FDV's advokater godt nok til at vide, at hvis jeg betalte frivilligt, vil de om 10 år - eller hvor længe, der måske går, før noget bliver undersøgt - ikke tøve med at gøre gældende, at det var fuldstændig vanvittigt af mig at betale til Peter Schønning under de omstændigheder, så det tab er jeg selv ude om.

Jeg søgte ikke en ny konfrontation. Jeg søgte bare en regulær sagsbehandling. Da Hans Esdahl og Mette Langborg insisterede på selv at dømme i sagen, blev tre retsinstanser nødvendige, men jeg havde ikke ønsket det sådan. Med landsrettens rabat havde jeg penge nok, så FDV behøvede ikke frygte for min betalingsevne. Jeg tilbød at stille en bankgaranti eller indsætte pengene på en spærret konto, indtil svaret på appellanmodningen forelå, men FDV valgte at gå til fogedretten igen.

Indkaldelse til møde i fogedretten

Fogedretten har modtaget en anmodning fra FORENINGEN AF DANSKE VIDEO-DISTRIBUTØRER om at behandle en sag mod Dem om udlæg for 353.187,44 kr. inklusive retsafgift. Anmodningen er indgivet af Skov Advokater Advokataktieselskab, advokat Mads Michael Brandt, Havneparken 4, 7100 Vejle., tlf.nr. 76407000, journal nr. mbr16422-81736as. Vi indkalder Dem til at møde i

**Fogedretten, Venteværelset 1. sal, Badehusvej 17, 1. sal, 9000 Aalborg
mandag den 2. maj 2016 kl. 10:00**

Retten i Aalborg til Laserdisken, 9. marts 2016

FS 15-2376/2016: Foreningen af Danske Videogramdistributører mod Laserdisken

Der anmodes om udsættelse af sagen på Procesbevillingsnævnets afgørelse jf. retsplejelovens § 502. Under alle omstændigheder er jeg ikke i stand til at møde den 2. maj kl. 10, da det ikke kan nås efter min koncert i O2 Arenaen aftenen forinden i London.

Jeg har ikke modtaget stævning eller rekvisition eller lignende, så jeg ved ikke præcis, hvad jeg skal forholde mig til. Hvad er problemet?

For så vidt angår dommen i sag V.L. B-1927-2013, er den indbragt for Procesbevillingsnævnet, hvilket skete inden fuldbyrdelsesfristens udløb. Advokat Peter Schønning er informeret om, at jeg råder over beløbet, og at jeg har tilbudt at indsætte pengene på en spærret konto eller at stille en bankgaranti.

Laserdisken til Retten i Aalborg, 13. marts 2016

Den uheldige mødedato

Allerede den 18. juni 2015 havde jeg bestilt billetterne til Dixie Chicks' koncert, der skulle finde sted søndag den 1. maj 2016. Jeg kunne umuligt nå tilbage til et møde i fogedretten den efterfølgende dag kl. 10.00. Jeg spurgte Per Christensen, om han kunne tage mødet, men det var umuligt i lige præcis dette tilfælde.

- Det handler om, at de vil afklare din økonomiske situation. Det kan jeg ikke gøre for dig. Du er nødt til at møde personligt.

I alle de år, jeg er blevet indkaldt til retten, er jeg troligt mødt op. Også da de havde flyttet retsmødet uden at give mig besked (side 228). For første gang havde jeg brug for at flytte et retsmøde, hvis indhold jeg ikke engang var informeret om. Jeg havde mine anelser, men kunne de ikke høre om mine økonomiske forhold på et andet tidspunkt? spurgte jeg byretten og fremlagde billetkøbet.

Nej, det kunne der ikke være tale om. Hvis jeg ikke mødte op på det krævede tidspunkt, ville jeg blive anholdt! Jeg drøftede det med Per Christensen. Jeg så i ånden, at jeg blev efterlyst af Interpol og anholdt i Gatwick Airport. Det ville være noget af en oplevelse, tænkte jeg, men han talte mig fra det.

- Det skal du ikke spøge med, sagde han, og jeg opgav at tage til koncerten.

HUSK

De skal møde i Fogedretten, venteværelset, Badehusvej 17, 1. sal, 9000 Aalborg

Mandag den 2. maj 2016 kl. 10:00

De har muligvis også modtaget indkaldelsen fra stævningsmanden. Hvis indkaldelsen er lovlig forkyndt af stævningsmanden, og De ikke møder, kan De uden yderligere varsel blive anholdt af politiet.

Retten i Aalborg til Laserdisken, 25. april 2016

Fogedrettens utrolige forglemmelse

Fredag den 29. april, to dage før koncerten søndag aften, som jeg havde aflyst på grund af indkaldelsen til fogedretten, fik jeg en ny besked fra fogedretten: Mødet var aflyst! Det viste sig, at retten havde glemt at reservere en jurist til at behandle sagen den pågældende dag. Turen til London var saboteret helt uden grund!

Den 9. maj 2016 fik jeg en ny mødeindkaldelse. Nu skulle jeg møde torsdag den 19. maj 2016 kl. 11.00, og det var ikke just en venlig mødeindkaldelse:

De har pligt til at møde personligt. Hvis De udebliver fra retsmødet uden at give fogedretten besked om gyldig grund, kan De - uden yderligere varsel - blive hentet og tilbageholdt af politiet.

Jeg kontaktede straks fogedforretten og forklarede, at netop den dag havde mine forældre diamantbryllup. Det blev fejret med familie og venner, først hjemme og derefter med fest på Skydepavillonen. Jeg ville lukke butikken, så mine brødre og jeg kunne være med: - Kan vi ikke mødes på et andet tidspunkt?

Nej! Jeg fik det korte svar, at der ikke kan tillades omberømmelse, da der ikke foreligger lovligt forfald. Jeg havde stadig ikke fået at vide, hvad det drejede sig om. Jeg rykkede for en kopi af rekvisitionen uden at få svar. Ud fra et kvalificeret gæt sendte jeg et regulært påstandsdokument og en skriftlig forklaring sammen med en kontoudskrift, der viste en saldo på 788.465,10 kr.

Jeg tjekkede domstol.dk. I vejledningen står der på side 8: "I tvistsager, som skal behandles af en juridisk foged, vil fogedretterne oftest kontakte parterne for at aftale mødetidspunkt og den øvrige tilrettelæggelse af sagen."

Jeg klagede til retspræsidenten over den negative særbehandling af mig.

Om fogedrettens fortsatte chikane

Jeg måtte aflyse en ferie til London, jeg havde planlagt i 9 måneder, fordi en begivenhed fandt sted netop dér og på det tidspunkt, hvor fogedretten mente, at det var af allerstørste vigtighed, at jeg afgav forklaring om min økonomi. Da jeg havde aflyst ferien, viste det sig, at retten ikke selv var i stand til at høre min forklaring det pågældende tidspunkt alligevel.

Nu har fogedretten indkaldt mig igen. Denne gang skal jeg afgive forklaring lige præcis på mine forældres diamantbryllupsdag! Fogedretten har afvist, at forklaringen kan afgives på et andet tidspunkt. Den har truet med at sende politiet, hvis jeg ikke møder frem jf. indkaldelsen.

Jeg har dokumenteret, at der står rigeligt på min bankkonto til at dække kravet, så jeg kan ærligt talt ikke se formålet med denne chikane. Jeg beder Dem overbringe min vedlagte *skriftlige* forklaring til fogedretten.

PS: Jeg vedlægger kopi af "*Vejledning om behandling af almindelige fogedsager*". Jeg har fået den fra domstol.dk. Så vidt jeg kan se, er det mig, der får særbehandling.

Under henvisning til ovenstående sag og netop modtaget mail med diverse breve skal jeg blot fastholde fogedretsmødet i morgen - torsdag den 19. maj kl. 11.00. Jeg er, som rekvirent, indforstået med, at der på det foreliggende grundlag foretages udlæg i rekvirentens konto i Spar Nord Bank A/S.

Såfremt rekvirent måtte udeblive fra det berammede fogedretsmøde, skal jeg allerede nu anmode Fogedretten om at afse tid til en straks-udkørende fogedforretning til adressen Kettrup Allé 39C, 9200 Aalborg SV - alternativt foranledige rekvirentens anholdt og bragt til Fogedretten som værende udeblevet uden lovligt forfald.

FDV v/Mads Brandt til fogedretten i Aalborg, 18. maj 2016

Det latterlige retsmøde

I familien talte vi om, at det ville være et "festligt indslag", hvis politiet dukkede op for at arrestere mig, men vi konkluderede, at der kunne være gæster, der ikke kunne se det sjove i situationen, så jeg mødte op i fogedretten som forlangt.

- Jeg har allerede fremlagt et kontoudtog, der viser, at jeg har pengene, så jeg vil ikke lege "20 spørgsmål" om min privatøkonomi, indledte jeg gnavent.

Det var heller ikke nødvendigt. Fogedretten skulle "bare" have min personlige bekræftelse på, at jeg havde pengene. Påstandsdokumentet, kontoudtoget og den skriftlige forklaring var ikke nok. Jeg skulle stå inde for dette personligt, og det skulle absolut være på tidspunkter, der gjorde det umuligt for mig at overvære Dixie Chicks' koncert og være med til at tage imod gæsterne til mine forældres diamantbryllup. I mit tilfælde ville retten ikke aftale et belejligt tidspunkt!

- Hvad drejer det sig egentlig om? spurgte jeg. - Er man holdt op med at sende en kopi af anklagerne til modparten?

- Åh, det er en fejl, sagde advokat Mads Brandt. - Her er fogedbegæringen!

Begæringen var på blot et par linjer med henvisning til inkassolovens § 10 og retsplejelovens § 484, og de paragraffer kendte jeg ikke. Jeg bad om at drøfte de to paragraffer med min advokat.

- Dem skal jeg nok forklare dig, tilbød Mads Brandt sukkersødt, men Helvede fryser til is, før jeg tager imod råd fra FDV's advokater. Jeg insisterede på at tale med min advokat om anklagerne.

- Det kan man ikke bede om, sagde rettens jurist, Kristina Skovbo Hauerslev.

- Man kan bede om at blive repræsenteret af en advokat, tilføjede hun dog.

- Jamen, hvis det er det, der skal til, så vil jeg bede om at blive repræsenteret af min advokat, sagde jeg, hvorefter hun udsatte sagen.

Så mistede Mads Brandt besindelsen. Han havde taget turen helt fra Vejle, og nu havde denne farce været længe nok. Han skældte bramfrit ud på dommeren og smækkede vredt med døren, da han gik. Jeg havde ikke ondt af ham. Han havde forhindret mig i at være sammen med mine forældre på deres store dag, og det er en meget dårlig skik, at FDV holder anklagerne hemmelige indtil selve retsmødet.

Var dette cirkus virkelig nødvendigt?

Jeg tog en hurtig snak med Per Christensen, som derefter meddelte fogedretten, at jeg var klar til at møde for mig selv, og jeg blev indkaldt til et nyt retsmøde den 8. juni 2016, og den dato havde jeg intet problem med.

Jeg vidste godt, at det ville ende med, at jeg blev tvunget til at betale. For mig var det afgørende at få dokumenteret min protest. Hvis FDV havde sendt mig en kopi af fogedbegæringen, kunne jeg have gjort indsigelse i et svarskrift, og på det grundlag kunne fogedretten have taget stilling. FDV kunne også efterkomme mit ønske og afvente Procesbevillingsnævnets afgørelse. For mig handlede det om at sikre, at det ikke bebrejdes mig, at jeg betalte før sagens realitetsbehandling.

Er der grund til at tro det? I forhold til retten kan man ikke være for sikker. Jeg havde ikke drømt om, at det ville skade mig at hjælpe Dorete Bager, da hun ikke kunne håndtere beslaglæggelsen af mine film, men det gjorde det.

I princippet er det fogedrettens opgave først og fremmest at være EU-dommer og sikre overholdelse af EU-retten, så fogedretten burde give mig medhold, men når ikke engang Vestre Landsret respekterer EU-retten, forventede jeg det heller ikke af dommerfuldmægtig Kristina Skovbo Hauerslev.

Afslaget fra Procesbevillingsnævnet forelå også den 8. juni 2016. FDV havde altså ikke vundet ét sekund med den omstændelige chikane. Tværtimod gik der en uge mere, fordi fogedretten i opgørelsen var kommet til at lægge den samme rets-afgift til to gange, og jeg betalte ikke, før sagen var opgjort korrekt.

Jeg gad vide, om Procesbevillingsnævnet overhovedet læser anmodningerne? Jeg har en pæn stor samling afslag på anmodninger, der oftest handler om at få set på monopolernes markedskontrol og overgrebene i den forbindelse, og alle sager er afgjort med afslag identiske med denne og dem på side 411 og 724. Det er fortrykte afslag, der ikke afslører det mindste om nævnets overvejelser.

Procesbevillingsnævnet siges at være uafhængigt, men det består af det samme netværk af dommere og advokater, der i adskillige årtier har sørget for, at der ikke pilles ved monopolernes markedskontrol.

De har ansøgt om tilladelse til anke til Højesteret som 3. instans af en dom, der er afsagt af Vestre Landsret den 11. januar 2016 i en sag mellem Dem og Foreningen af Danske Videoprogramdistributører som mandatar for Egmont Film A/S (nu Nordisk Film Distribution A/S) m.fl. vedrørende blandt andet ophavsretslovens § 19.

Efter retsplejelovens § 371, stk. 1, 2. pkt. kan Procesbevillingsnævnet meddele tilladelse til prøvelse i 3. instans af en dom, der er afsagt af en landsret, hvis sagen er af principiel karakter. Efter sagens oplysninger og det til støtte for ansøgningen anførte finder nævnet, at denne betingelse ikke er opfyldt. Nævnet kan derfor ikke imødekomme Deres ansøgning.

65. Kafka-Danmark

Findes der en nedre grænse for, hvor tåbelige dommere kan være? Jeg tvivler efter en byretsdom, der gjorde Laserdisken 20 år yngre i en ret ligegyldig, men kafkask retssag, der imidlertid - om ikke andet - understregede kammeradvokatens samfundsskadelige adfærd.

Brugerbetaling af genbrugsplads

Den følgende historie tog sin begyndelse i 2010, da Københavns Kommune indførte gebyr for brug af genbrugspladsen. Jeg undlod at betale, da jeg ikke brugte genbrugspladsen. I 2012 fik jeg tilsendt en rykker og besked om, at jeg skulle søge fritagelse, hvis jeg ikke brugte kommunens tilbud. Jeg skulle blot dokumentere, at jeg brugte en anden ordning til at håndtere butikkens affald.

“Det kan jeg nemt dokumentere,” tænkte jeg og fandt kvitteringerne fra Stena, der hver tredje uge hentede den papir- og papemballage, som DVD-pladerne blev leveret i. Der gik en aften med at finde kvitteringer, lave kopier af dem og skrive en redegørelse, som jeg smed i en kuvert og sendte til kommunen. Kuverten kom retur. Alle ansøgninger skulle indsendes online via kommunens hjemmeside.

Jeg brugte en aften mere på at fremstille pdf-udgaver af dokumentsamlingen og udfyldte hjemmesidens formular, og så regnede jeg med, at det var det. Nej, kommunen accepterede ikke, at Stena også hentede papir, for der stod kun pap på fakturaen, og de mente, at jeg også producerede elektronikaffald, glas m.v.

Jeg brugte en aften til på at forklare, at jeg havde en ugentlig afhentning af et bur fra Post Danmark til varer, reparationer og alt muligt andet. Det skulle være let for medarbejderne i butikken, så derfor håndterede vi alt andet end varesalg i Aalborg. Det viste sig at være lige meget. Jeg skulle betale alligevel.

Det irriterede mig, at de spildte min tid. Hvorfor ikke være ærlig fra starten? Hvorfor kalde det brugerbetaling, når alle skal betale, selvom de ikke er brugere?

Københavns Kommune vurderer, at virksomheden ikke har kunnet dokumentere, at den selv forestår håndteringen af alt sit affald til nyttiggørelse og at den ikke anvender nogen af de kommunale indsamlingsordninger i Københavns Kommune, herunder genbrugsstationerne.

Virksomheden har indsendt dokumentation for, at virksomheden har haft en aftale med Stena om afhentning af affald i 2010. Men ud fra det tilsendte materiale, kan vi ikke se, at virksomheden har fået afhentet alt det affald, Københavns Kommune formoder, at der er fra virksomheder i branchen. Vi kan kun se, at virksomheden får afhentet pap, bygningsaffald og brændbart affald. Københavns Kommune formoder, at der fra en virksomhed af jeres type i løbet af et år også er elektronikaffald, glas, plastik, papir, lyskilder m.m. Københavns Kommune afslår derfor virksomhedens ansøgning.

CVR-registrets vildledende oplysninger

I efteråret 2011 fik jeg også en regning for genbrugspladsgebyret for året 2011. Det undrede mig, for jeg var flyttet fra kommunen allerede i 2010. Jeg slap for at betale, men hvorfor troede kommunen, at jeg stadig havde butikken i København? Det viste sig, at kommunen trak oplysningerne fra CVR-registret, og jeg fandt ud af, at jeg selv er ansvarlig for, at informationerne om min virksomhed er rigtige. Så lad os kaste et blik på informationerne i CVR-registret (side 782).

De relevante oplysninger er virksomhedens P-numre. Jeg fandt ud af, at P står for "Produktionsenhed", og det er det sted, hvor virksomheden har hele eller dele af sin produktion. Hver afdeling har et P-nummer. 1002888051 er for Aalborg, og 1002888063 er for København. Der var ikke angivet nogen ophørsdato.

Jeg bemærkede også, at startdatoen var angivet til 01.07.2004, og det stemte ikke med startdatoen for P-nummeret for afdelingen i Aalborg, hvor startdatoen var angivet til 27.06.1984. Det hang ikke sammen. Startdatoen burde ændres, for den var forkert, og den var misvisende i forhold til P-nummeret. Jeg skrev derfor til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Jeg skylder at meddele CVR-registret, at jeg fraflyttede Sankt Peders Stræde 49 med udgangen af 2010. Min virksomhed har ingen aktiviteter i København længere.

Jeg har bemærket, at startdatoen er angivet til 01.07.2004. Det har altid undret mig, idet virksomheden har eksisteret uafbrudt siden 27/6-1984, der også er anvendt for P-nummer 1002888051. Det kan skyldes, at virksomheden i nogle år forud for den 1/7-2004 ikke var momsregistreret. Jeg spekulerer på, om der ikke bør stå 27.06.1984 som startdato alligevel?

Laserdisken til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, 20. september 2011

En dame fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ringede til mig og fortalte, at de ikke kunne rette startdatoen, fordi den var baseret på oplysninger, de fik fra Skat. Så ringede jeg til Skat, der forklarede, at det ikke var teknisk muligt at rette datoen. Det lød så utroligt, at jeg skrev til det relevante ministerium.

Jeg finder, at startdatoen 01.07.2004 er misvisende. Jeg har forsøgt at få det rettet. Jeg mener, at det var en fejl, at Skat betragtede virksomheden som ophørt. Da Skats opfattelse blev underkendt af Skatteankenævnet, må fejlen kunne rettes. Jeg har været i kontakt med både Skat og Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, som begge siger, at det ikke kan lade sig gøre at rette fejlen. De fortæller, at det ikke er teknisk muligt.

Kan det være rigtigt, at der skal stå misvisende oplysninger om min virksomhed i CVR-registret, fordi systemet ikke tillader, at en fejl rettes?

Laserdisken til Økonomi- og Indenrigsministeriet, 3. april 2012

Skats besynderlige reference til momsloven

Økonomi- og Indenrigsministeriet opfattede henvendelsen som en anmodning om at ændre virksomhedens startdato, og det hørte ind under Skat, som blev bedt om at svare mig. Den 24. maj 2012 forelå Skats forslag til afgørelse. Med henvisning til momsloven afviste Christina Stavnsbjerg fra Skat at ændre startdatoen.

SKAT agter ikke at imødekomme din anmodning om ændring af startdato for din virksomhed til den 27. juni 1984. Begrundelsen herfor er, at SKAT ikke finder, at din virksomhed har drevet momspligtig virksomhed i hele perioden siden den 27. juni 1984. Bestemmelsen i momslovens § 23, om hvornår en virksomhed anses for momspligtig, anses ikke for opfyldt.

Skat Nordjylland til Laserdisken, 24. maj 2012

Hvad er lovgrundlaget for afgørelsen?

Jeg havde selv påpeget, at fejlen meget vel kunne skyldes virksomhedens periode uden momspligtige aktiviteter. Jeg blev momsregistreret igen i 2004, da jeg købte butikkerne tilbage, og datoen for den registrering var havnet i CVR-registret.

Det er ikke desto mindre et faktum, at virksomheden har eksisteret uafbrudt siden 1984. Tvisten med den kreative skatterevisor i kapitel 54 endte med, at Skat anerkendte, at jeg kunne anvende virksomhedsordningen (side 757), så der kunne da ikke være tvivl om, at virksomheden eksisterede!

Christina Stavnsbjerg bekræftede, at når en virksomhed afmeldes for moms og tilmeldes igen senere, vil den nye registreringsdato fremgå af systemet. Sagen er imidlertid, at CVR-registret ikke handler om moms. Jeg bad om en henvisning til et lovgrundlag, og da jeg ikke fik det, indbragte jeg sagen for Landsskatteretten.

Det fremgår af forslaget til afgørelsen, at Skats forslag er baseret på, at momsregistreringen har været afbrudt i en periode, omend Skat ikke bestrider, at virksomheden eksisterede i samme periode og således har eksisteret uafbrudt siden 27/6-1984. Skat anfører, at kontinuerlig momsregistrering er en ufravigelig betingelse for, at en virksomhed kan anses for at eksistere.

Hvis loven er formuleret således i forhold til de virksomheder, man kan søge oplysninger om i CVR-registret, vil jeg naturligvis respektere loven. Jeg forventer herefter ikke, at jeg vil blive bebrejdet de oplysninger, som folk med kendskab til Laserdisken vil opfatte som misvisende. Jeg anmoder om en præcisering af det lovmæssige grundlag for, at det forholder sig sådan. I så fald vil jeg afslutningsvist orientere Folketinget om det uhensigtsmæssige i loven. Ellers fastholdes anmodningen om, at den korrekte dato fremgår af CVR-registret.

Laserdisken til Skat Nordjylland, 10. juni 2012

KENDELSE

AFSAGT AF
LANDSSKATTERETTEN
DEN

06 JUNI 2013

12-0199792

I afgørelsen har deltaget: Susanne Dahl, Henrik Estrup og Karin Bøgh Pedersen

Klager: LASERDISKEN v/Hans Kristian Pedersen
Klage over: SKAT Fredensborgs afgørelse af 14. juni 2012

Klagen skyldes, at SKAT ikke har imødekommet en anmodning om momsregistrering i CVR-registeret fra en bestemt dato.

Landsskatterettens afgørelse
SKAT's afgørelse stadfæstes

Landsskatterettens kendelse, 6. juni 2013

Landsskatterettens gak-gak opfattelse

Landsskatteretten afgjorde atter en sag uden det mindste glimt af indsigt. De tre dommere troede, at klagen vedrørte momsregistrering. Allerede i præmissen var de galt afmarcheret. De havde oven i købet fået den opfattelse, at den påklagede afgørelse kom fra Skat i Fredensborg! Jeg indbragte derefter sagen for byretten.

Sagsøgte og Landsskatteretten har misforstået formålet med min anmodning og CVR-registeret, hvilket fremgår allerede af den første linje i Landsskatterettens kendelse:

“Klagen skyldes, at SKAT ikke har imødekommet en anmodning om momsregistrering i CVR-registeret fra en bestemt dato.”

Det er en ukorrekt fremstilling af situationen, idet jeg aldrig har ment, at CVR-registeret har noget med momsregistrering at gøre. Selve præmissen for Landsskatterettens behandling af sagen er forkert.

Jeg har uden held forsøgt at få Skat til at pege på det sted i CVR-loven (Bekendtgørelse af lov om Det Centrale Virksomhedsregister), hvor der refereres til momsregistreringen. Ordet “moms” indgår end ikke i loven. Det fremgår af loven og dens forarbejder, at registret har til formål at give borgerne adgang til *retvisende* informationer om landets virksomheder. Der er intet skel mellem momsregistrerede virksomheder og andre virksomheder.

Sagsfremstillingen i Laserdiskens stævning, 6. september 2013

I dag er det præcis 2 år siden, at jeg meddelte Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, at startdatoen er forkert, idet virksomheden blev etableret den 27. juni 1984 og har eksisteret uafbrudt lige siden. Jeg forventede et svar i stil med "Tak for oplysningen. Det vil blive rettet hurtigst muligt," men i stedet er jeg blevet sendt fra Herodes til Pilatus med alverdens mærkelige undskyldninger. F.eks. fik jeg på et tidspunkt at vide, at det slet ikke er muligt at ændre i CVR-registret.

Hele forløbet har været lidt Kafka-agtigt. Jeg har anlagt sagen i overensstemmelse med Landsskatterettens vejledning for at se, hvor langt myndighederne vil gå for at undgå at rette en fejl. Jeg er måske en smule stædig, men nu agter jeg at følge sagen til ende. Den økonomiske værdi af korrekte oplysninger i CVR-registret har jeg aldrig skænket en tanke, men jeg hører gerne, hvad myndighederne mener om det.

Laserdisken til Retten i Aalborg om sagens værdi, 20. september 2013

En mulig historie til *J'accuse...*!

På det tidspunkt havde byretten lige dømt mig i FDV's erstatningssag, og jeg var startet på denne bog, der på det tidspunkt havde arbejdstitlen *J'accuse...*!

Jeg havde mistet enhver tillid til de offentlige myndigheder og ikke mindst til Retten i Aalborg og Landsskatteretten. Sagen var temmelig betydningsløs, men så tilpas vanvittig, at det var en kærkommen lejlighed til at teste min teori: Hans Kristian Pedersen vil aldrig komme til at vinde en retssag ved Retten i Aalborg! Hvis sagen udviklede sig bizart nok, kunne der komme et kapitel ud af det hele. Jeg fører ikke retssager for sjov, og sagen har det legitime formål at kaste lys på myndighedernes metoder, men jeg indrømmer, at jeg også fandt sagen ret komisk.

Jeg havde allerede i min redegørelse til Landsskatteretten understreget, at det nok ikke er verdens største problem, men det irriterer mig, at Skat i stedet for at rette en beskeden fejl opfinder kriterier, der ikke er dækning for i loven, og vildleder de borgere, der søger reelle informationer i CVR-registret.

For Landsskatteretten var det alle gode gange tre med endnu en overfladisk og arrogant afgørelse. Nu så jeg frem til, hvordan Skat ville forklare sig over for en dommer, og hvad dommeren så ville gøre. Skat havde igen fundet på kriterier til lejligheden, og de kriterier gjaldt sjovt nok ikke for anpartsselskabet. Startdatoen for Laserdisken ApS refererede f.eks. til den dato, hvor selskabet blev stiftet, og ikke til den senere dato, hvor selskabet blev momsregistreret.

Også CVR-registrets troværdighed stod på spil. Intelligent brugere forvirres over uoverensstemmelsen mellem virksomhedens startdato og startdatoen for det P-nummer, der vedrører Aalborg. Hvordan kan en virksomhed, der først startede den 1. juli 2004, have haft en afdeling i Aalborg siden den 27. juni 1984? Der var ingen sammenhæng i CVR-registrets oplysninger.

Det var almindeligt kendt, at Laserdisken havde haft 25 års jubilæum, så alt i alt var CVR-registrets oplysninger både forvirrende og misvisende.

Tidsplan og anbringender

For en gangs skyld var det let for mig at lave en tidsplan for domsforhandlingen. I Skats egne registreringsbeviser igennem årene stod der på dem alle sammen, at startdatoen var 27.06.1984. Jeg behøvede blot at fremlægge et registreringsbevis og forklare, at jeg startede virksomheden den pågældende dato. Jeg planlagde en af historiens korteste procedurer: Virksomhedens startdato bør være 27.06.1984, fordi det er den dato, virksomheden startede.

Hvem der end mødte for Skat skulle have tid til at lede i CVR-loven efter en reference til moms, og når han gav op, fordi en sådan reference ikke findes, kunne sagen optages til dom. Det kunne ikke tage mere end 10 minutter, så mit forslag til tidsplan kom til at se sådan ud:

Forelæggelse	5 minutter til sagsfremstilling og gennemgang af bilag
Partsforklaring	3 minutter
Procedure	30 sekunder
Replik	Afhænger af sagsøgte

Kammeradvokaten og CVR-lovens forarbejder

Skat overlod naturligvis sagen til kammeradvokaten, og opgaven tilfaldt Mathias Trabjerg Knudsen. Til behagelig afveksling i forhold til de øvrige advokater, som kammeradvokaten har sendt i retten igennem årene, var han en rar, omgængelig fyr, men også han læste loven, som Fanden læser Bibelen.

I svarskriftet kom han ikke ind på Skats og Landsskatterettens sære henvisning til momsregistrering. Han tog i stedet udgangspunkt i lovens forarbejder, som han først citerede korrekt, men derefter vendte på hovedet i bedste Johan Schlüter-stil. Han argumenterede på det grundlag, at min virksomhed var ophørt i år 2000. Jeg havde så i 2004 startet en ny virksomhed, der havde fået tildelt samme CVR-nr.!

Til § 2 og § 3

Da CVR effektivt skal kunne stille virksomhedsoplysninger til rådighed for alle offentlige registre, myndigheder mv., der er i berøring med erhvervslivet, skal begrebet erhvervsdrivende i denne lov forstås meget bredt. Således vil begrebet omfatte såvel virksomheder, der tilsigter at indvinde økonomisk udbytte, som virksomheder, der - uden at tilsigte økonomisk udbytte - dog leverer ydelser mod betaling og i hvert fald delvist drives efter forretningsmæssige principper. Ligeledes er offentlige aktiviteter, der ikke anses for at være erhvervsudøvelse i snæver forstand, omfattet af begrebet.

Juridiske enheder vil i CVR omfatte for det første fysiske personer, der er selvstændigt erhvervsdrivende eller arbejdsgivere. Det kan normalt uden vanskelighed afgøres, om der er tale om selvstændig erhvervsvirksomhed. Den er kendetegnet ved, at der for egen regning udøves virksomhed af økonomisk karakter med det formål at opnå et overskud.

Når en erhvervsdrivende enkeltmandsvirksomhed efter eget ønske afmeldes for alle pligter i henhold til skatte- og afgiftslovene, er det Skat's praksis, at virksomheden betragtes som ophørt fra afmeldelsestidspunktet, og at CVR-nummeret herefter lukkes ned. I den forbindelse foretager Skat som udgangspunkt ikke en kontrol af, om virksomheden fortsat er erhvervsdrivende eller arbejdsgiver. Som beskrevet i forarbejderne er der kun tale om erhvervsmæssig virksomhed, hvis der - som minimum - leveres ydelser mod betaling.

Det gøres gældende, at Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen hverken var erhvervsdrivende eller arbejdsgiver i perioden fra den 31. december 2000 til den 1. juli 2004. Det var derfor korrekt, at virksomhedens CVR-nummer blev lukket ned i den periode, og at Skat betragtede virksomheden som ophørt.

Skatteministeriets svarskrift, 13. november 2013

Manipulationerne i svarskriftet

Det passer ikke, at jeg var blevet afmeldt for alle pligter i henhold til skatte- og afgiftslovene, og den strid var allerede løst (kapitel 54). Måske kendte han ikke til den historie, men det forklarer ikke hans særegne måde at læse forarbejderne på. Der står ikke i forarbejderne, som han havde citeret jf. forrige side, at der kun er tale om erhvervsmæssig virksomhed, hvis der leveres ydelser mod betaling. Han henviste til økonomiministerens bemærkninger, men ændrede indholdet.

Virksomheder er som udgangspunkt kendetegnet ved, at de tilsigter at indvinde økonomisk udbytte. Laserdisken er en sådan virksomhed. Så er der virksomheder, der *uden* at tilsigte økonomisk udbytte dog leverer ydelser mod betaling, og de betragtes *også* som virksomheder. Det vendte han på hovedet og fremstillede som et krav om, at det er en betingelse for *alle* virksomheder, at de skal levere ydelser mod betaling, før de anerkendes som virksomheder. Vildledning og manipulation!

Hvad mener Skat egentlig?

Under den administrative behandling af sagen var det Skats opfattelse, at datoen i CVR-registret skulle informere om den seneste momsregistrering. Jeg fandt ikke dækning for den opfattelse i loven og havde efterlyst et retsgrundlag. Det kom han overhovedet ikke ind på.

Ifølge Skats argumentation for retten var virksomheden ophørt og startet igen. Jeg prøvede at få afklaret Skats holdning med en serie spørgsmål (provokationer):

“Er det sagsøgtets holdning, at det er CVR-registrets formål at informere om virksomheders seneste momsregistrering?”

“Vil sagsøgte bestride, at virksomheden har eksisteret uafbrudt siden 1984?”

“Vil sagsøgte bestride, at virksomhedsordningen *ikke* kan anvendes af personer, der *ikke* driver selvstændig erhvervsvirksomhed?”

Angående sagsøgerens provokation nr. 2 bestrides det, at sagsøgerens virksomhed har haft erhvervsmæssig aktivitet uafbrudt siden 1984. Virksomhedsordningen kan anvendes af fysiske personer, der driver selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. virksomheds-skattelovens § 1, stk. 1.

Skatteankenævnets afgørelse af 1. marts 2005 vedrører alene indkomståret 2000, dvs. perioden fra den 1. januar 2000 til den 31. december 2000. Nærværende sag omhandler perioden fra den 31. december 2000 til den 1. juni 2004. Skatteankenævnets afgørelse af 1. marts 2005 er derfor denne sag uvedkommende.

Skatteministeriets duplik, 27. januar 2014

Manipulationerne i duplikken

Argumentationen blev mere og mere bizar - og var stadig forkert. Nu gjorde han gældende, at Skatteankenævnets afgørelse ikke betød noget, da den kun vedrørte indkomståret 2000. Han fremlagde mine private regnskaber for 2002-2004 og påpegede, at jeg ikke havde anvendt virksomhedsordningen.

Atter måtte jeg forklare, hvordan det hænger sammen. Når en borger strider med Skat, har Skat ret, indtil det modsatte er bevist, så da Skat fandt på, at Laserdisken ophørte i 1999, var det udgangspunktet indtil afgørelsen i 2005.

Jeg var tvunget til at indlevere skatteregnskaber uden anvendelse af virksomhedsordningen for år 2000-2004, men da jeg havde fået medhold, blev alle disse regnskaber efterfølgende korrigeret. Skat påstod, at virksomheden ophørte i 1999, og da det synspunkt blev underkendt, betød det selvfølgelig, at Laserdisken også eksisterede som en selvstændig virksomhed i de efterfølgende år.

De regnskaber, kammeradvokaten havde fremlagt, var alle korrigeret senere. Det redegjorde jeg for i en e-mail til Mathias Trabjerg Knudsen, og han trak i land i et efterfølgende processkrift A. Det så ud til, at vi omsider var nået til enighed, og for en tid glemte jeg fuldstændig konflikten igen.

Som bilag K fremlægges sagsøgerens korrigerede personlige regnskab for 2003 af 11. marts 2005, hvoraf det fremgår, at sagsøgeren anvendte virksomhedsordningen for indkomståret 2003.

Det korrigerede regnskab for 2003 er udarbejdet efter Skatteankenævnets afgørelse af 1. marts 2005 og erstattede derfor det i bilag H fremlagte regnskab for 2003. Skatteministeriet er således enig med sagsøgeren i, at regnskabet fremlagt i bilag H alene blev udarbejdet og indleveret til Skat på grund af den samtidig verserende sag for Skatteankenævnet om anvendelse af virksomhedsordningen. Det bestrides i øvrigt ikke, at sagsøgeren har anvendt virksomhedsordningen i den pågældende periode.

Skatteministeriets processkrift A, 29. januar 2014

Skatteministeriets 15 nye løgne

Det varede lige indtil den 11. september 2014, hvor jeg modtog Skatteministeriets påstandsdokument. Det var en brat opvågning forud for domsforhandlingen, der var berammet til den 2. oktober 2014, og som jeg også havde glemt alt om.

Jeg havde opfattet processkrift A som bekræftende genmæle. Skat erkendte fejlen og anvendelsen af virksomhedsordningen. Var der mere at slås om? Det er meningen med et påstandsdokument, at det skal opsummere de anbringender, der er gjort gældende i forberedelsen, men Mathias Trabjerg Knudsen startede forfra med nye misvisende "faktiske omstændigheder" og anbringender.

Jeg måtte skyndsomt skrive et påstandsdokument til byretten. Jeg kaldte hans nye anbringender for løgne og gav dem numre, og så gennemgik jeg dem ét for ét i mit påstandsdokument. Der var 15 af dem, og jeg var irriteret over hans adfærd. Hvad lignede det at starte forfra på det tidspunkt og så komme med sådan nogle vilde påstande? Han skulle hellere svare på mine provokationer, så det blev klart, hvad Skat egentlig mente.

Er det CVR-registrets formål at informere om momsregistrering?

Kan man anvende virksomhedsordningen uden at drive en virksomhed?

Jeg skrev flere breve til Retten i Aalborg. Jeg protesterede over nye anbringender efter forberedelsens afslutning. Det er virkelig u fint at vente til deadline med nye påstande. Jeg bad også byretten pålægge Skat at forholde sig til provokationerne. Det kan ikke være rigtigt, at det først under domsforhandlingen afsløres, hvordan Skat forholder sig til sagens principielle spørgsmål.

Endelig bad jeg om tilladelse til at optage lyd fra domsforhandlingen. Der var lagt op til et værre cirkus, og det burde dokumenteres for eftertiden.

Om lydoptagelse

Spørgsmålet om, hvorvidt Laserdiskens startdato er 27/6-1984 eller 1/7-2004 er for de fleste mennesker nok ret ligegyldigt, og det ville under normale omstændigheder ikke komme til at indgå i en bog om Danmark som et retssamfund.

Det principielle er myndighedernes håndtering af en ganske almindelig henvendelse fra en borger om at rette en fejl. Det er min erfaring med skattemyndighederne, at man har en fast politik om, at FEJL INDRØMMES IKKE.

Man sætter hellere hele embedsværksapparatet i sving for at tryne den borger, der har påpeget fejlen. Hvis det ene argument mislykkes, prøver man med et andet, og når man løber tør for argumenter, lyver man. Det må forventes, at sagsøgte vil bruge domsforhandlingen til at underholde med en historie fra de varme lande med det ene formål at vildlede om sagens realitet. Det er formentlig også grunden til, at sagsøgte nægter at besvare provokationerne. Det er den adfærd, der har principiel betydning for alle danske borgere, og det er derfor, jeg ønsker at optage fra domsforhandlingen.

Domsforhandlingen

Desværre afviste både kammeradvokaten og byretten at tillade lydoptagelser, for det udviklede sig til det forventede cirkus. Kernen i Skats argumentation viste sig at være, at Skat ikke længere anerkendte Skatteankenævnets afgørelse fra 2005. Skat kunne have indbragt afgørelsen for domstolene i 2005, men gjorde det ikke. Nu havde Skat skiftet mening og ville have den gamle sag taget op igen.

Mathias Trabjerg Knudsen gjorde gældende, at hvis Skat havde indbragt sagen for domstolene i 2005, kunne sagen have fået et andet udfald, og nu afviste Skat, at Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen havde eksisteret i perioden 2000-2004. Selvom Skat erkendte, at jeg havde anvendt virksomhedsordningen på indtægter fra virksomheden, erkendte Skat ikke, at virksomheden havde eksisteret!

Det forfærdelige ved dette cirkus er, at dommer Malene Urup ikke satte ham på plads. Hun greb løgn nr. 15 og lagde den til grund for en frifindelse af Skat. Startdatoen i CVR-registret skulle fortsat være den misvisende dato: 01.07.2004.

Løgn nr. 15 vedrørte en anmodning til Skat om at blive momsregistreret igen. I efteråret 2002 havde jeg indledt forligsforhandlinger med FDV. Jeg havde ikke betalt den idømte erstatning til FDV i udlejningssagen, så FDV var gået til fogedretten for at gøre udlæg i virksomhedens aktiver, og da jeg stadig ikke betalte, var FDV gået til skifteretten for at begære virksomheden konkurs (side 586).

I august 2002 mødte jeg første gang FDV's advokat Lars Segato. Han virkede troværdig på det tidspunkt. Han ville arbejde på at få ophævet leveringsnægtelsen, så vi kunne forlige vores stridigheder, lovede han.

I lyset af de positive forligsforhandlinger skrev jeg til min kontaktperson ved Told & Skat Aalborg, Else de Gier. Jeg bad om at blive momsregistreret igen og få bevillinger og registreringer flyttet tilbage igen til min personlige virksomhed.

Genoptagelse af momsregistrering af enkeltmandsvirksomhed

I 1999 skiftede Laserdisken selskabsform fra enkeltmandsvirksomhed til ApS. Nu vil jeg gerne tilbage til den gamle form som enkeltmandsvirksomhed. ApS'et har CVR-nummer 21 73 05 99. Det afmelder jeg, når alt er på plads med enkeltmandsvirksomheden. Jeg vil gerne genoplive mit gamle CVR-nummer 10 19 42 45.

Alle bevillinger og registreringer skal derfor flyttes fra 21 73 05 99 til 10 19 42 45. Jeg søger gerne om bevillingerne igen, men hvis det kan ske nogenlunde automatisk, vil jeg naturligvis sætte stor pris på det.

Min anmodning til Skat om momsregistrering (igen), 8. oktober 2002

Mathias Trabjerg Knudsen lagde vægt på ordvalget i en bestemt sætning: "Jeg vil gerne genoplive mit gamle CVR-nummer 10 19 42 45."

Jeg afgav forklaring og uddybede, at brevet var skrevet i relation til momsregistreringen og bevillingerne. Det var ikke udtryk for, at virksomheden var ophørt.

På det tidspunkt var det heller ikke Told & Skats opfattelse, at der var tale om at registrere en ny virksomhed. Som følge af momsregistreringen fik jeg tilsendt et nyt registreringsbevis, hvor 27.06.1984 er angivet som "Virksomhedens start".

		<p><i>Registreringsbevis</i></p>
<p>For Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen</p>		<p>Dato 9. januar 2003</p> <p>CVR-nummer 10 19 42 45</p> <p>SE-nummer 10 19 42 45</p>
<p>Stamoplysninger</p> <p>.....</p>		
<p>Driftsform Enkeltmandsfirma</p>		<p>Virksomhedens start 27.06.1984</p>

Told & Skats registreringsbevis for virksomheden, 9. januar 2003

Malene Urup lagde ikke desto mindre til grund, at jeg vidste, at virksomheden var ophørt. Det er strafbart at lyve under ansvar, så jeg spurgte retspræsident Christian Lundblad, om byretten ville melde mig til politiet for falsk forklaring. Det havde retten dog ingen intention om, beroligede han.

Ved brevet af 8. oktober 2002 til Told & Skat anmodede Hans Kristian Pedersen om, at alle registreringer og bevillinger skulle tilbageføres (til) hans personligt drevne virksomhed, og at virksomhedens gamle CVR-nummer blev genoplivet, og Hans Kristian Pedersen må således antages selv at have forudsat, at registreringen var ophørt. Hans Kristian Pedersen tilbagekaldte senere sin anmodning.

Under disse omstændigheder findes der ikke grundlag for at fastslå, at Hans Kristian Pedersen uden ophør siden den 27. juni 1984 har drevet erhvervsmæssig virksomhed i lov om Det Centrale Virksomhedsregisters forstand. Det forhold, at Hans Kristian Pedersen også i årene 2001 til 2003 har gjort brug af virksomhedsskatteordningen, og at der i januar 2003 af Told & Skat blev udstedt et registreringsbevis med angivelse af virksomhedens startdato som den 27. juni 1984, kan ikke føre til et andet resultat.

Dommer Malene Urups bemærkninger i dommen, 6. november 2014

Malene Urup mente ikke, det betød noget, at virksomhedsordningen blev anvendt, selvom anvendelsen forudsætter, at man driver selvstændig erhvervsaktivitet! Informationerne på Skats registreringsbevis tillagde hun heller ikke betydning.

I dom af 6. november 2014 i sag nr. BS 12-1627/2013 fastslog dommer Malene Urup, at virksomheden ikke eksisterede pr. 8. oktober 2002, samt at jeg var klar over det.

Jeg vil anke dommen, og i den forbindelse ønskes oplyst, hvordan byretten normalt agerer i forhold til virksomheder, der ikke eksisterer. Det er relevant, fordi virksomheden var part i fogedsag FS 15-4157/2001, der startede den 20. juli 2001 og sluttede den 9. januar 2003 og var part i sag nr. 5264/2002 ved skifteretten. Den 15. august 2002 blev virksomheden indkaldt til et møde i skifteretten som følge af konkursbegæringen mod virksomheden.

For fogedsagen stod overrass. Merete Bentsen. For skifteretssagen stod retsassessor Lars Krunderup. Til orientering vedlægger jeg kopi af rekvirentens anmodning af 13. august 2002 og skifterettens indkaldelse af 15. august 2002.

De sager synes at være i modstrid med Malene Urups dom. I ankesagen vil jeg udfordre rettens påstand om, at jeg vidste, virksomheden ikke eksisterede, når jeg to måneder forinden havde forsvaret en konkursbegæring mod virksomheden. I den forbindelse anmodes om Deres bemærkninger, herunder om det vil være muligt at afhøre Merete Bentsen og Lars Krunderup som vidner i ankesagen.

Laserdisken til retspræsidenten for Retten i Aalborg, 22. november 2014

Mathias og Malene alene i verden

Det er utroligt, som offentlige myndigheder kan misforstå. Jeg havde ovenikøbet forklaret formålet med brevet til Else de Gier. Ok, det er lidt sjuksket formuleret. Hvis man vil være pedantisk, kan man også angribe den første linje, da man ikke kan skifte selskabsform. Pointen var, at jeg havde oprettet et anpartsselskab, som havde købt de fleste - men ikke alle - af virksomhedens aktiver.

Retten skulle tage stilling til, hvornår Laserdisken startede. Uanset om jeg selv på 17 bibler havde svoret på, at jeg troede, virksomheden var ophørt, var det uden betydning. Malene Urups opgave var at fastslå et faktum, og det faktum kan end ikke en tilsidesættelse af min vidneforklaring ændre på.

Det er utroligt skuffende - og en pointe i forhold til dette kapitel - at hun ikke sagde: "Skat anerkendte Skatteankenævnets afgørelse i 2005, så det er lidt sent at komme med indsigelser nu," og det burde i den grad være ført til et andet resultat, at jeg havde brugt virksomhedsordningen, og at også Told & Skat Aalborg i 2003 mente, at 27.06.1984 var virksomhedens startdato.

På sin egen facon var hun modig. Hun indførte en juridisk nyskabelse: Hun er den første dommer, der mener, at man kan bruge virksomhedsordningen, selvom man ikke driver selvstændig erhvervsvirksomhed. Det principielle synspunkt ville jeg bruge til at prøve at få sagen for Højesteret, hvis det kom så vidt. Til min store irritation skulle jeg endda betale 12.500 kr. til Skat i sagsomkostninger.

Mathias og Malene stod dog helt alene. FDV, fogedrettens Merete Bentsen og skifterettens Lars Krunderup, Skatteankenævnet, Told & Skat Aalborg og jeg selv mente alle, at virksomheden også eksisterede i årene 2001-2003.

Et lignende cirkus i ankesagen?

Fra 1992 til 2003 kæmpede jeg hårdt med Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen for at bryde FDV's udlejningsmonopol. Tusindvis af timer og tusindvis af kroner har jeg brugt i forsøget på at få markedsopdelingen og autorisationssystemet bragt for EU-Domstolen til bedømmelse efter EU's konkurrenceregler. Det var planen, at jeg sammen med det britiske selskab Home Entertainment Export derefter ville etablere en alternativ distributionskanal til de forhandlere, der var udelukket fra at få adgang til FDV's udgivelser, eller som bare ønskede at supplere udvalget af danske videoudgivelser med britiske videoudgivelser.

Mathias Trabjerg Knudsen og Malene Urup er mig bekendt de eneste, der ikke anerkender, at min betydelige indsats i den forbindelse er udtryk for virksomhed af økonomisk karakter. Det afgørende er jo ikke, om planen lykkedes eller ej.

Hvis det var cirkus, de ville have, var jeg da indstillet på at lege med. Det ville være relevant at høre, hvordan Else de Gier opfattede brevet, og jeg kunne måske få hende til at forklare, hvorfor virksomheden ifølge Skat i 2003 var startet i 1984. Jeg fandt frem til hende og talte med hende i telefonen. Hun var gået på pension og havde ikke lyst til at blive blandet ind i en strid mellem Skat og mig. Hun ville kun vidne, hvis hun blev indkaldt af retten. Jeg havde stillet mig tilfreds med en vidneerklæring fra hende, men mine breve til hende kom uåbnet retur, så jeg bad Vestre Landsret om at indkalde hende som vidne i ankesagen.

Overassistent Merete Bentsen havde behandlet den fogsagsag, som FDV havde indledt mod den tilsyneladende ikke-eksisterende virksomhed, og hun havde gjort udlæg i dens gældsbevis på 1.000.000 kr. mod Laserdisken ApS, og det selvom virksomheden ifølge Malene Urup var uden aktiver. Hun kunne sikkert uddybe fogedrettens politik i forhold til ikke-eksisterende virksomheder og fortælle, om hun var klar over, at hun havde gjort udlæg i et ikke-eksisterende aktiv.

Jeg indkaldte også retsassessor Lars Krunderup fra skifteretten. Den 13. august 2002 havde FDV's advokat indgivet konkursbegæring mod Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen, og Lars Krunderup havde accepteret sagen. Kan man erklære en virksomhed konkurs, uden at den eksisterer? Det skulle han kaste lys på.

Mathias Trabjerg Knudsen protesterede både mod mit ønske om at indkalde de tre vidner og mit ønske om at få domsforhandlingen lydoptaget. Vestre Landsret afviste anmodningen om at optage fra domsforhandlingen, og jeg frafaldt kravet om at indkalde de tre vidner. Jeg havde gjort problemstillingen klar, og det havde aldrig været min hensigt at genere de tre tilfældigt berørte personer.

Cirkus var dog ikke slut endnu. Dagen før domsforhandlingen gik det op for Mathias Trabjerg Knudsen, at Skat var "kommet til" at rette startdatoen. Der stod allerede i CVR-registret, at virksomhedens startdato var 27.06.1984.

Den 24. april 2015 fik jeg medhold i landsretten, og eventyret var slut. Det tog således 3 år, 7 måneder og 4 dage at få rettet den simple fejl. Hvad fik jeg tilkendt i sagsomkostninger, fordi Skat havde spildt så meget af min tid? Et stort fedt 0 kr.

Kammeradvokatens samfundsskadelige adfærd

Jeg holdt ikke igen med min kritik af Skats adfærd, og det var lidt af et mirakel, at Mathias Trabjerg Knudsen var så omgængelig. Jeg kunne godt lide ham, men jeg havde den dybeste foragt for hans fremfærd. Det talte vi om, for det kom bag på ham, at jeg var så hård i min kritik. Han gjorde jo bare sit arbejde, mente han. Det er det, jeg fandt så skræmmende. Er det kammeradvokatens arbejde at tryne de borgere, der påviser fejl? Er det virkelig bedre end at rette fejlene?

I hans hoved var det hans opgave at vinde sagen. Jeg ønskede noget andet end Skat, og så var det hans opgave at sikre, at Skat fik ret. Men Skat havde ikke ret, og det vidste han godt. Han forsvarede ikke Skats opfattelse af, at CVR-registret havde noget med moms at gøre. I stedet fandt han på en serie tåbelige argumenter, det ene værre end det andet. Hvorfor anså han det for opgaven at "vinde" sagen? Hvorfor anså han det ikke for sin opgave at sige til Skat: "CVR-registret handler altså ikke om moms, så den rigtige startdato er faktisk den 27. juni 1984."

Strategien er den samme i alle sager. I ambi-sagen var det ikke en del af opgaven at sørge for, at jeg fik, hvad jeg havde krav på, eller at EU-retten blev overholdt. Opgaven var med alle midler at forhindre, at jeg fik ambi tilbagebetalt.

Ambi-sagen havde i det mindste et politisk formål, som Folketinget stod bag: at beskytte den slunkne statskasse. Den rutinemæssige holdning er desværre også i andre sager at bruge alle ressourcer på at banke den borger, som tillader sig at påpege et problem - uanset om det er en forkert startdato, Filmloven, beskyttelsen af FDV's udlejningsmonopol eller fortolkningen af regional konsumtion.

Afslutningen på historien om "brugerbetaling" af genbrugspladsen

Thomas Gønge havde sit eget firma, en internetbaseret informationstjeneste om den grønlandske lovsamling. Det lille firma bestod af ham selv, to computere og en telefon. Det blev drevet fra hans lejlighed i København, og når ikke engang en fyr som ham kunne blive fri for at betale affaldsgebyret, bekræftede det mig i, at proceduren om at søge om fritagelse ikke var andet end spil for galleriet.

Thomas Gønge ville ikke betale gebyr for en ydelse, han ikke fik, så han gik rettens vej. Skønne spildte kræfter, tænkte jeg og glædede mig over, at jeg "kun" havde spildt tre aftener. Han tabte også sagen i byretten og måtte lide den tort, at han oven i det urimelige gebyr også skulle betale 12.500 kr. i sagsomkostninger. Han kæmpede videre og ankede til Østre Landsret, og her skete miraklet.

Han fik medhold i, at når kommunerne opkræver et gebyr, skal det modsvares af en reel ydelse. 23.000 erhvervsdrivende havde betalt gebyret, men hvor mange af dem havde egentlig fået en reel ydelse til gengæld?

Jeg fortryder bestemt ikke, at det var en kamp, jeg ikke tog selv, men jeg tager hatten af for Thomas Gønge, der også er en retfærdighedskæmper, og jeg mener, at der er brug for folk som ham, hvis vi for alvor ønsker at gøre Danmark til et velfungerende demokratisk samfund - og ikke bare vil have det til at se sådan ud.

66. Det danske retssystem

Hvorfor lyver dommerne? Det får vi dem nok aldrig til at fortælle, så jeg må nøjes med at gruble over, om det er hensigtsmæssigt med et domstolssystem, der ikke blot gør det umuligt at komme korrumperte dommere til livs, men som direkte motiverer dem til systematisk at dække over industriens ulovligheder.

Dommerembedet

Dommerembedet er unikt. Det kan ikke sammenlignes med noget andet arbejde. Hvis man har et normalt arbejde, vil der blive stillet krav til én, og nogen vil holde øje med, om man udfører arbejdet godt nok. Hvis man ikke gør det, vil man få det påtalt og måske blive fyret. I dele af den offentlige sektor mødes man fra starten af mistro, og derfor må sygeplejersker, sosu-assistenten og skolelærere bruge en masse tid på at dokumentere, at de udfører det arbejde, de får løn for. Man går så at sige ud fra, at de vil snyde, medmindre de er under konstant kontrol.

Det er lige modsat med dommere. Man går så at sige ud fra, at når en dommer udnævnes, opfyldes han af en slags hellig ånd, der på magisk vis gør ham både ærlig og pligtopfyldende. Ingen vurderer kvaliteten af hans arbejde. Ingen påtaler, når en dom er mangelfuldt begrundet, når de relevante fakta er udeladt, eller når dommen på anden måde er ringe. Uanset hvordan en dommer udfører sit arbejde, risikerer han hverken påtale eller fyreseddel. Han kan hæve sin gode hyre, indtil han fylder 70 år eller i øvrigt ikke gider mere.

Lyder det attraktivt? Så længe man undgår at forgrube sig korporligt på sagens parter, og man undlader at kritisere sine kolleger, er jobbet sikkert. Som dommer er man uden ansvar over for andet end sin egen samvittighed - og med tiden vil samvittigheden ikke sjældent blive slebet til.

Personligt tror jeg, det må være enormt kedeligt og utilfredsstillende at være dommer. Aldrig får man et skulderklap for en god indsats. Alle sager ender med, at én part bliver skuffet, og en anden part bliver glad. Hvorfor anstrenge sig for, at det er den rigtige part, der bliver glad? Og hvem er den rigtige part?

Der er faktisk kun ét lyspunkt i den ensformige dagligdag: De lukrative bijob. Den lange sagsbehandlingstid ved de offentlige domstole har skabt et behov for en privat domstol, hvor de med tegnedrengen i orden kan betale sig fra de lange ventetider. F.eks. sker det også blandt medlemmerne af FDV, at de er indbyrdes uenige. Som nævnt var der flere medlemmer, der hævdede, at de havde eneret til den samme film (side 297). Det er noget rod med sådanne konflikter. Alle er dog enige om én ting: Det er kostbart at have uløste konflikter i årevis.

Derfor betaler medlemmerne dommerne af egen lomme for at få konflikterne løst her og nu. Dommerne kan tjene både halve og hele millioner ekstra i deres fritid, men bijobben kommer ikke af sig selv. Dommerne skal først udpeges af deres klienter, så det er afgørende at holde sig gode venner med dem.

Voldgift

- 19.1. Tvistigheder mellem foreningen og dens medlemmer kan ikke indbringes for de almindelige domstole, men skal afgøres ved voldgift efter følgende regler:
- 19.2 Voldgiftsretten består af 3 medlemmer, hvoraf foreningens bestyrelse vælger et medlem, og det eller de medlemmer, med hvem tvisten består, et medlem. De to voldgiftsmænd udpeger i fællesskab en formand, der skal være jurist. Kan voldgiftsrettens medlemmer ikke enes om valg af formand, udpeges denne af præsidenten for Østre Landsret.
- - -
- 19.7 Voldgiftsrettens afgørelse er endelig og bindende og kan ikke indbringes for domstolene, medmindre dette sker for at tilvejebringe tvangsmidler for en voldgiftskendelses gennemførelse.

FDV's vedtægter, 11. januar 2005

Bijobberiets skyggesider

I FDV's vedtægter står det sort på hvidt, hvordan det foregår. FDV's egen strategi i kampen mod uvorne udlejere og irriterende importører er at trække retssagerne i langdrag for derved at udpine offeret økonomisk. De ved alle sammen, at det er selve striden, der er det største problem, så når det gælder deres egne stridigheder, skal de selvfølgelig løses så hurtigt som muligt.

Systemet kan sammenlignes med privathospitalerne, der fra starten fik succes på grund af det offentlige behandlingssystems lange ventelister. Folk med penge på lommen vil hellere betale for en nødvendig operation end vente i årevis på at kunne leve normalt igen. Hvis to selskaber slås om retten til en film, ender de i realiteten begge som tabere, hvis der går flere år, før striden bliver løst, så de vil hellere betale for at få striden løst med det samme.

I princippet er det ikke noget problem, at industrien løser sine egne problemer, men det er problematisk, som det foregår i Danmark. Der er jævnlige fokus på det faktum, at sagsbehandlingstiden ved domstolene for almindelige borgere er meget lang. Når dommerne bruger så meget tid på at arbejde for deres private klienter, har de i sagens natur mindre tid til det arbejde, de oprindeligt var ansat til.

Knap så meget fokus er der på det indbyggede dilemma, at det er den lange "normale" sagsbehandlingstid, der motiverer industrien til at betale for at få løst en tvist privat. Den dag, domstolene arbejder hurtigt og effektivt, er der slet ikke behov for en privat voldgiftsret længere, og så ryger bijobbene.

Et andet problem, der aldrig er fokus på, er udvælgelsen af voldgiftsrettens medlemmer. Hvis FDV's medlemmer havner i en intern konflikt, udpeger de selv mindst to af de tre dommere. For dommerne gælder det altså om at stå på god fod med industrien, i dette tilfælde FDV's medlemmer. Det skader næppe chancerne for at blive udpeget, at de ser verden på samme måde som industrien.

Industriens private dommere, 1996-2001

Bijobberiets omfang

Det kom bag på mange, da Jyllands-Posten igennem en serie artikler i 1990'erne via oplysninger fra Danmarks Statistik afslørede, at Højesterets dommere tjente lige så meget ved bijob som deres hovedbeskæftigelse - og at beløbet voksede år for år. I 1996 var en højesteretsdommers gennemsnitlige lønindtægt 701.557 kr. Det var lønnen fra det offentlige - for de fleste utvivlsomt en god løn i 1996 - men oven i det var den gennemsnitlige indtægt for bijob hele 836.144 kr. Stigningen skete især i årene 1993-1996 (Jyllands-Posten, 24. januar 2000).

“Ingen mennesker kan passe deres almindelige arbejde ordentligt, samtidig med at de har så omfattende bijob,” udtalte juraprofessor Halfdan Krag Jespersen, Aarhus Universitet, i Jyllands-Posten den 19. februar 2000. Justitsminister Frank Jensen bad da dommerne om at rydde op i domstolenes ventetider.

Det affødte følgende kommentar fra erhvervsadvokat Jesper Berning: “Det er et stort problem, at dommerne selv skal sidde og fastlægge reglerne og rydde op, specielt når det netop er de dommere, der har flest bijob, der er sat i spidsen for oprydningen.” Han var i de år en fremtrædende kritiker af voldgiftssystemet. Han tilføjede: “I dag foregår alle store erhvervsager i Danmark i det skjulte, og vi får slet ingen retspraksis på området. Hvis sagerne i stedet kom ind i retssalene, ligesom det sker i mange andre lande, så ville vi få en retspraksis og ikke behøve at føre alle de sager.”

Det var hemmeligt, hvad de enkelte dommere tjente, men jeg hæftede mig ved, at Peter Lilholt fra Vestre Landsret var en af de flittigste bijobbere. Han lå i top 10 med 38 voldgiftssager. Min bekymring var, om det kunne være en medvirkende årsag til, at han ikke ville tillade mig at føre bevis mod Johan Schlüter (kapitel 25). Ville det skade hans stjerne i industrien, hvis han pludselig holdt med kunstnerne og borgerne til skade for industriens markedskontrol?

De vage politiske indgreb

Dommerne kæmpede indædt mod planerne om indgreb i deres ret til at tage bijob, og efter flere års debat løb de fine ambitioner ud i sandet. Det endte med nogle ret beskedne ændringer: Beløbene skal fremover offentliggøres, og honorarerne for den enkelte dommer må højst udgøre 50 % af den normale løn.

Disse ændringer fik hverken nedbragt sagsbehandlingstiden eller dommernes samlede bijobsindtægter. Det vender jeg tilbage til om lidt, men først vil jeg lige dvæle et øjeblik ved de samfundsmæssige omkostninger med et tæt samarbejde mellem dommerne og erhvervslivets top. Det generer ikke mig, at dommerne får en god betaling. Det er kvaliteten af deres afgørelser, der er et samfundsmæssigt problem, og det undrer mig, at politikerne ikke ser faren ved det tætte netværk, som industrien og dommerne har opbygget sammen. Der har været spektakulære sager og uforståelige afgørelser i overflod, men ingen forbinder dem med styrken af det netværk, der er skabt.

Preben Bang Henriksen (V) undrer sig måske nok over, at der ikke er givet fem minutters fængsel til nogen som helst i bankernes ledelse i de straffesager, der har nået domstolene efter finanskrisen, trods de besynderlige dispositioner der er truffet, men han slår det hen med, at dommerne ikke er dygtige nok.

Men måske er problemet et andet?

denksjultekorruption.dk/video52

Preben Bang Henriksen, 2018

Højesteretsdommernes bijob

Sammen med en ung kollega kritiserede jeg for mange år siden dommernes bibeskæftigelser. Højesterets daværende præsident kunne omgående fortælle os, at vores kritik var helt ved siden af. Det var den sikkert også - jeg mener, når nu en præsident selv sagde det - men alligevel ville debatten ikke rigtig lægge sig, og for et par år siden skete der så under heftig modstand fra dommerne endelig noget. Der blev nemlig lagt loft over bijobbene, sådan at dommerne kun må tjene 50 procent af deres normale løn som ekstra indtægt. Ja, De hørte rigtigt, dommerne må skam stadigvæk gerne have bibeskæftigelser, de må blot ikke tjene alt for meget.

Udenlandsk hovedrysten

Bijobbene er altså fuldt legale, men set med andre landes øjne er de ubegribelige. De udenlandske kolleger, jeg gennem årene har fortalt om forholdene i Danmark, har nærmest været ved at falde måbende omkuld. For dem er det indlysende, at en dommer og naturligvis især en højesteretsdommer aldrig må kunne udsættes for den mistanke om manglende neutralitet, der uundgåeligt vil klæbe til bijobs.

Professor dr. jur. Preben Stuer Lauridsen i Information, 10. juli 2010

Netværkets styrke

Der kan ikke være to meninger om, at dommernes begrundelser i flere af sagerne mod mig bygger på direkte usandheder. Men hvorfor? Det ville være relevant at kende til årsagerne, men medmindre nogen går dommerne på klingen og får dem til at udtale sig om løgnene, vil det naturligvis forblive spekulationer.

Min teori er, at dommerne igennem årene var blevet så tætte med industrien, i mit tilfælde med Johan Schlüter og FDV, at de i realiteten overlod det til FDV at afgøre sagerne. Uden at tænke sig om i ét sekund ophøjede de FDV's påstande til deres egne afgørelser. Lad os se på nogle eksempler fra bevissikringsagen.

Dorete Bager lagde under fogedforretningen ikke skjul på, at hun forinden havde lovet FDV's advokat at gennemføre bevissikringen. Hun begrundede det med, at hun var nødt til at reagere, når hun fik en anmodning fra disse "velrenommerede firmaer". FDV's anmodning var nok til at sikre et forbud, en bevissikring og en beslaglæggelse. Så meget stolede hun på en anmodning, fordi den var indsendt på Johan Schlüters brevpapir.

Med henvisning til forhåndsaftalen og den manglende mulighed for at komme til orde under bevissikringen bad jeg om, at kæremålet fik opsættende virkning. Lars Segato bemærkede, at retsplejeloven ikke tillader dette (side 793), og hans bemærkning blev ordret kopieret ind i Eskild Jensens afgørelse (side 794).

Men det passer ikke, og Eskild Jensen burde vide det. Han var jo selv med til at tillægge mit kæremål opsættende virkning i udlejningssagen (side 294), og det fremgik af det særlige udvalgs bemærkninger i afsnit 5.8 til lovforslaget (side 786) og af Vestre Landsrets egen vejledning (side 795). Hvordan kunne han overse det? Det eneste, der giver en form for mening, er, at han havde så meget tillid til FDV, at han i virkeligheden overlod det til Lars Segato at træffe afgørelsen.

Hvorfor ventede Vestre Landsret i ni måneder med at behandle kæremålet, og hvorfor er mine synspunkter ikke gengivet i kendelsen? Det eneste meningsfulde svar er igen: Dommerne troede så meget på Lars Segatos vildledende udlægning af sagen - nemlig at jeg ignorerede lovændringen i tillid til, at den var ugyldig - at ingen af de tre dommere fandt det nødvendigt at læse mine indlæg.

Hvorfor løj Vestre Landsret så klart i kendelsen i det andet kæremål (side 826)? Det passer overhovedet ikke, at jeg først ved brev af 25. september 2006 oplyste, at Laserdisken blev drevet af mig personligt. Det var dokumenteret således:

1) Det fremgår af oplysningerne i CVR-registret om det oplyste CVR-nr. på fakturaen og hjemmesiden. 2) Jeg gjorde indsigelse til byretten, så snart jeg blev klar over, at formalitetsfejlen kunne få betydning, og jeg sendte indsigelsen som bilag til Vestre Landsret. 3) Jeg redegjorde for ejerforholdene i min skriftlige partsforklaring til landsretten. 4) Jeg fremlagde som bilag FDV's processkrift til Østre Landsret, hvor Lars Segato selv påpegede, at Vestre Landsret selvfølgelig var bekendt med ejerforholdene. Den eneste meningsfulde forklaring er også her, at dommerne ikke læste mine indlæg. De stolede 100 % på FDV's udlægning.

Klaus Kjølbers lov for netværk i praksis

I justifikationssagen i reparations sagen mødte jeg hverken Lene Holm Trøst eller Hans Esdahl på noget tidspunkt. Ingen af dem ville gå med til, at der blev holdt et forberedende retsmøde. De var ensidigt fokuseret på at få mig til at rette ind efter FDV's ønsker, og de stolede også på Lars Segato og Peter Schønning.

Jeg tvivler på, at de to nogen sinde fandt ud af, hvad reparations sagen gik ud på. Det illustreres ikke mindst af Lene Holm Trøsts kryptiske begrundelse: "Som anført af sagsøgerne og dermed uanset det af sagsøgte anførte..." (side 846). Det er min fornemmelse, at det først under domsforhandlingen den 13.-15. maj 2013 gik op for dommerne, hvad det hele gik ud på, og da var det for sent.

Alt tyder på, at Klaus Kjølber ramte sømmet lige på hovedet, da han skrev om netværkets mekanismer (side 681). De "små" indledende fejl havde vokset sig så store, og fejlene var blevet så omfattende og belastende, at også de dommere, der ikke var direkte involveret i den oprindelige beslutning, var tvunget til at deltage i dækmanøvrerne. De forsøgte efter bedste evne at opfylde deres forpligtelser over for netværket med "plausible" forklaringer, der dog er så langt ude, at jeg vil tro, at historikerne - hvis de engang i fremtiden læser *Den skjulte korruption* - vil have svært ved ikke at korse sig over dommernes begrundelser.

Dommere er administratorer af reglerne, og de har så vide skønsmagter, at de i praksis kan få et hvilket som helst resultat ud af en hvilken som helst situation. Lad mig genopfriske et par eksempler:

Warner Brothers var Storbritanniens største distributør af udlejningskassetter i starten af 90'erne (side 333). På det tidspunkt kunne Warner forbyde udlejning af kassetterne, men valgte ikke at gøre det. Warner skrev på kassetterne, at de ikke måtte udlejes uden for EU og leverede kassetterne til de britiske udlejere med en mærkat med en anbefalet udlejningspris (side 80). Ikke desto mindre vurderede dommerne, at Warner ikke havde tilladt udlejningen i Storbritannien.

Sydney Pollack havde al mulig grund til at hade pan&scan, men i USA kunne han ikke forhindre det. Og selvom Sydney Pollack gjorde alt, hvad der stod i hans magt for at forhindre pan&scan i Danmark, hvor loven gav ham denne mulighed, vurderede dommerne alligevel, at han havde givet tilladelse (kapitel 22).

I udlejningssagen havde jeg forud for domsforhandlingen den 16. februar 1993 nedlagt påstand om erstatning og betalt retsafgift. Arildsen valgte at udskyde det spørgsmål til senere (side 307), og fordi byretten derfor ikke havde taget stilling, ville landsretten ikke tillade erstatningspåstanden i ankesagen (side 401).

FDV's erstatningspåstand mod Laserdisken ApS blev fremsat så sent, at den blev afvist af byretten. Jeg ankede for at afprøve grundlaget for bevissikringen, og i ankesagen nedlagde FDV den afviste påstand igen. Selvom ankesagen dermed fik en helt anden karakter, fik FDV - modsat mig - lov til det af Vestre Landsret (side 809). Dommerne henviste alene til, at jeg havde tilstrækkelig mulighed for at varetage selskabets interesser under ankesagens behandling.

Hvordan bliver man dommer?

Man starter naturligvis med at læse jura, men derefter er det afgørende, at man får foden indenfor i Justitsministeriet eller får job hos en domstol. Så er vejen banet for at blive udnævnt som dommer på et eller andet tidspunkt.

Når man først er udnævnt som dommer, er det en livstidsstilling. Oprindeligt var det intentionen at beskytte dommerne mod påvirkning udefra, og derfor kan en dommer kun afskediges af andre dommere. Bagsiden af dette er imidlertid, at det kollegiale sammenhold derved styrkes således, at fremtiden sikres for dem alle sammen, blot alle loyalt går med til at dække over hinanden. Det har i årevis været et lukket system, der kun undtagelsesvist lukker "fremmede" ind.

Ingen ny type dommere

Bestræbelserne på at ansætte nye dommere, som ikke kommer fra Justitsministeriet, andre dele af statsadministrationen eller dommerkontorer, har ikke båret frugt. Ifølge DR/Orientering mandag er det ikke lykkedes for Dommerudnævnelsesrådet at finde nye dommere, som kommer fra enten advokatkontorer, kommuner, amter, universiteter eller det private erhvervsliv til nogle af de 62 faste stillinger til by- og landsretterne, der har været ledige, siden rådet begyndte sit arbejde i juli 1999.

Børsen, 6. marts 2001

Den danske dommerstand er indavlet

Dommerudnævnelsesrådet anbefalede i torsdags justitsminister Lene Espersen (KF) at udnævne 10 nye dommere. Alle kommer fra domstolenes egne rækker eller institutioner, skriver Morgenavisen Jyllands-Posten. Advokater og jurister fra universiteterne og det private erhvervsliv var der ingen af, selv om Folketinget ønsker flere dommere med en sådan baggrund. Rekrutteringsmønsteret er symptomatisk.

8 år efter en reform, der skulle sikre, at det ikke kun var domstolenes egne jurister og folk under Justitsministeriet, som blev dommere, konstaterer Henrik Rothe, generalsekretær i Advokatsamfundet, at projektet er slået fejl.

TV 2, 26. august 2007

Det kniber med at få nyt blod til domstolene

I en årrække har der været ambitioner om at få rusket op i traditionen, når det gælder udnævnelse af dommere. Men det kniber fortsat med at tiltrække jurister, der ikke er gået den slagne vej i karrieren, inden de sætter sig bag podiet i en retssal. Det fremgår af den netop udkomne årsberetning fra Dommerudnævnelsesrådet.

Jyllands-Posten, 2. maj 2020

Sagsbunkerne i retssalene vokser, mens dommerne bijobber som aldrig før

Danske dommere indkasserer rekordhøje indtægter på at bijobbe, og det får nu folketingspolitikere fra rød og blå blok til at bebude et endeligt opgør med dommernes mange bijob. Bekymringen går på, at de ekstra job på flere måder belaster dommernes primære arbejde ved domstolene.

Berlingske, 9. september 2014

Bijobbenes udvikling

Trods Folketingets ønske om det modsatte, er dommernes bijob steget og steget igennem de sidste 20-25 år.

Da jeg startede med at interessere mig for domstolenes mærkværdige domme og den mulige sammenhæng med det private arbejde for industrien, var beløbene hemmelige, og det kom bag på dommerne, at en kvik journalist havde fundet frem til bijobberiet via Danmarks Statistik.

Siden har politikerne forsøgt at komme bijobberiet til livs med øvre grænser og offentliggørelse af beløbene. Det har ikke hjulpet, men pressen kan dog følge med. I 2006 tjente Højesterets dommere i gennemsnit 981.000 kr. på bijob, og det var stadig mere end lønnen for det arbejde, de egentlig var ansat til.

Det samlede beløb er vokset og vokset: 40 mio. kr. i 2000, 47 mio. kr. i 2009, 56 mio. kr. i 2013 og 68 mio. kr. i 2019. Lovens øvre grænse ser heller ikke ud til at holde dommerne tilbage. De tages jævnlige i at tjene for meget.

Men hvordan får de tid til at have så meget fritidsarbejde? I mine sager ser det som sagt ud til, at de har uddelegeret arbejdet til Lars Segato og Peter Schønning. I Højesteret har dommerne et hierarki, hvor det er de yngste dommere, der tager slæbet, mens de med mere anciennitet kan nøjes med at arbejde hver anden dag, og så holder de endda fri allerede kl. 14. Det giver masser af tid til at passe bijob.

Så grådige er dommerne:

I strid med reglerne scorede dommer 444.873 kr. på bijobs

Reglerne siger, at en indtjening på ekstra arbejde maksimalt må være 50 procent af den normale dommerløn. I et tilfælde har en dommer hos landsretten virkelig scoret kassen på arbejde uden for retssalen. Helt præcist har denne dommer fået 444.873 kr. for meget i løn for bijobs.

Det skal med, at en dommer ved landsretten har startløn på 846.000 kr. Da en dommer efter reglerne må tjene halvdelen af denne løn i bijobs, har dommeren altså mindst tjent 1.269.000 kr. om året. Og det er så indtjeningen *over* denne løn, der er i strid med reglerne, og altså er tæt på en halv million kroner for én dommer.

BT, 18. februar 2020

Dansk retspleje lider under partiske dommere og forskræmte advokater

Hvad kendetegner dansk retspleje? En dommerstand, der i alt væsentligt er rekrutteret fra Justitsministeriet, anklagemyndigheden og politiet og derfor er »objektivt partisk« i straffesager og andre sager mellem det offentlige og private, som desuden fortolker lovene tilfældigt og uforudseeligt, undgår at skrive fyldestgørende begrundelser for afgørelserne, hævner sig på kritikere gennem afvisning eller tab af disses retssager, er dårligt lønnet, gør alt for at skaffe sig lukrative bijobs og med henblik herpå skubber så mange retssager som muligt fra sig, undlader at beskytte individet mod statsmagtens overgreb og ikke spekulerer videre over, om afgørelserne er retfærdige.

Advokat Herluf Cohn i Weekendavisen, 15. september 1995

Domstolenes kritikere

Advokat Herluf Cohn kom til landet efter at have arbejdet som advokat i Israel og England, og han var dybt rystet over det danske system. Som så mange andre så han et problem i den økonomiske afhængighed, dommerne udsatte sig for via deres jagt på bijob, og han var også kritisk over for rekrutteringen af dommerne og samhørigheden med Justitsministeriet. Han kritiserede selve dommenes ringe eller manglende begrundelser og foreslog reformer efter britisk/israelsk mønster. Han ville nedlægge Justitsministeriet og have flere advokater ind som dommere. Han kunne også finde på at kritisere, at advokaterne finder sig i det, bare fordi de profiterer af at være en del af systemet (Weekendavisen, 6. oktober 1995):

- Hvordan procedureadvokaterne kan leve i årevis fuldt vidende om, at det, de får deres salærer for, er komplet værdiløst, fordi dommerne slet ikke tager i betragtning, hvad de siger, kræver nok en psykologforklaring.

Jesper Berning var en af de store erhvervsadvokater og en åbenmundet kritiker af dommernes bijobs og båndet til Justitsministeriet. I *Uden filter* (Jyllands-Posten, 1. februar 2004), kaldte han sin karriere for "mislykket i meget høj grad", fordi hans tanker om at forbedre retssystemet havde været forgæves. Han var optaget af dommernes bijobberi og var skuffet over, at der ikke blev rensset ud:

- Du har ikke pengekorruption direkte, men du har det indirekte, netop ved at dommerne gives lukrative bijobs. Hvis en højesteretsdommer gang på gang lod staten tabe sine skatte- og ekspropriationssager, tror du så, regeringen ville synes, det var morsomt at udnævne ham til formand for den nye lovkommission, hvor han skal have et honorar på flere hundrede tusinde kroner?

I 2001 afleverede han sin advokatbestalling i protest, men allerede et par år før udtalte han i artiklen *Klar tale* (Jyllands-Posten, 10. oktober 1999):

"Befolkningen har en større tillid til retssamfundet, end den ville have, hvis den havde indsigt i, hvad der virkelig foregår. Det danske retssamfund er nøjagtigt ligeså anløbet som nogle af dem, vi ynder at kritisere."

Frygten for at kritisere dommerne

Jeg var både overrasket, chokeret og vred, da advokatfirmaet HjulmandKaptain meddelte, at de ikke turde føre sagen for mig, da jeg havde fået advokatpålæg i retssagen mod Domstolsstyrelsen (kapitel 60). Per Christensen beklagede dybt. Selvfølgelig burde det ikke være sådan, at en advokat ikke kan føre en sådan sag af frygt for repressalier, men advokatfirmaet turde ikke tage chancen.

Krystere, var min første tanke, men det viste sig hurtigt, at ingen advokat ville føre sagen, men Henrik Karl Nielsen var dog så meget mandfolk, at han stod ved at have hjulpet mig og godkendt påstandene, og han kæmpede en brav kamp for at få advokatpålægget ophævet igen. Det viste sig også hurtigt, at formålet med advokatpålægget ikke var at sikre, at sagen blev behandlet på en forsvarlig måde, sådan som loven forudsætter, men at den ikke blev behandlet overhovedet.

Kan jeg bevise, at dommerne hævner sig på kritikere ved at afvise deres sager eller lader dem tabe sager, de ikke bør tabe? Nej, selvfølgelig ikke. Jeg kan ikke fremvise et brev fra en retspræsident eller dommer, hvor der står, at den advokat, der påtager sig at føre sagen for mig, vil tabe de efterfølgende retssager.

Visse ting siges bare ikke højt. Jesper Berning og Herluf Cohn mente begge, det forholdt sig sådan alligevel, og i mit tilfælde, hvor jeg kritiserede dommerne, var risikoen så stor, at jeg ikke kunne finde en advokat, der turde løbe den.

Jeg har siden fået forståelse for Anders Hjulmands dilemma. Kunne han opnå andet end et heroisk nederlag? Hvis man med succes skal bekæmpe dommernes netværk, må man ifølge Klaus Kjöllers teorier alliere sig med et netværk, der kan matche dommernes netværk i styrke (side 679-681).

Hvor findes et sådant netværk? Jesper Berning forsøgte at engagere advokatmyndighederne, men forgæves. Der var ingen fælles front fra advokaternes side. Hvad med Folketinget? Hvor mange folketingsmedlemmer tør se virkeligheden i øjnene, når det er så meget lettere at gøre ingenting?

Advokat: Grib ind over for dommerne

Advokatmyndighederne bør gå foran i kritikken af Højesteret og være med til at få dommerne til at lave mere på arbejdet og ikke i fritidsjobbene, mener en af landets førende erhvervsadvokater, Jesper Berning. Det er en uorden at sætte de fire yngste dommere til i praksis at lave det hele, så de andre kan passe bijob, understreger han.

Kritik på tomandshånd

Jesper Berning peger på, at advokater og dommere er skarpe i deres kritik af Højesteret, når det sker på tomandshånd, men at der er meget få, der tør stå frem med synspunkterne. Især Advokatrådet opfordrer han til at gå foran i kritikken nu. Han har selv fremført synspunkterne i flere år, og tidligere blev det opfattet som en af forklaringerne på, at han tabte et par ellers oplagte vindere i Højesteret.

67. Fodboldtossen - og andre historier

Har jeg bare været uheldig? Eller er justitsmord en almindelig del af det danske retssamfund, idet skrupelløse dommere hellere vil hjælpe vennerne i toppen af dansk erhvervsliv, end de vil håndhæve loven? I dette kapitel gennemgås nogle andre end mine egne retssager, hvor jeg ser gode grunde til at kritisere dommernes afgørelser.

Fodboldtossen

Danske fodboldfans glemmer ikke lige foreløbig lørdag aften den 2. juni 2007. En af dansk fodbolds afgørende kampe udspillede sig i Parken foran et fyldt og forventningsfuldt stadion. Millioner af fans sad klinet til tv-skærmen rundt om i de danske hjem, hvor alt andet gik i stå i de timer. Det var på tide, at "vi" igen kom med til VM, og vejen skulle gå via en sejr over ærkerivalerne fra Sverige i årets store fodboldbrag.

denskjultekorruption.dk/video53

Fodboldtossen, 2. juni 2007

Det startede ualmindelig skidt med en kikset tilbagelægning, og så var Sverige foran 1-0. Det blev både 2-0 og 3-0 på blot 25 minutter. Alt så håbløst ud, da "vi" alligevel kæmpede os tilbage til 3-3 i et sindsoprivende comeback, og i kampens døende minutter var svenskerne under et massivt pres. Og da fik to torskedumme danskere, hvad vi i daglig tale kalder en "hjerneblødning".

Svenskerne havde bolden, da landsholdets Christian Poulsen i det kriminelle felt stak en svensk spiller en knytnæve i maven. Det blev set af linjedommeren, der gav tegn til dommer Herbert Fandel. De havde en kort konference, hvorefter Fandel hev det røde kort op af baglommen og pegede på straffesparkspletten.

I samme sekund fik også Ronni Nørvig en "hjerneblødning". Han var tilskuere og havde som mange andre fodboldtilskuere drukket massivt kampen igennem. I en døs af alkohol lykkedes det ham uhindret at passere afspærringen og vagterne og løbe ind på banen for at "tale et alvorsord" med Herbert Fandel. Det lykkedes dog ikke, for han blev standset af forsvarsspilleren Michael Gravgaard.

Herbert Fandel drøftede situationen med de tre andre dommere, og selvom alt dette foregik i den ordinære spilletids allersidste minut, valgte de fire dommere at afbryde kampen. FIFA, fodboldforbundenes verdensorganisation, der er arrangør af verdensmesterskabet i fodbold, besluttede derefter i en skrivebordsafgørelse at dømme Danmark som taber af kampen med cifrene 0-3.

FIFA var så utilfreds med sikkerheden i Parken, at DBU blev pålagt at spille de næste to hjemmekampe i provinsen - til stor ærgrelse for DBU. Det, der skete efterfølgende i den civile retssag, vil jeg uden tøven kalde et justitsmord.

Ronni Nørvigs tur i spjældet

Ronni Nørvig er ikke den første baneløber, der succesfuldt har skaffet sig adgang til grønsværen, selvom det fremgår af ordensreglementet på de fleste stadions, at det er strengt forbudt, og at overtrædelse straffes med en afgift på 10.000 kr.

Jeg har selv overværet en baneløber på Aalborg Stadion. Hun var en teenagepige, der kun iført trusser forcerede afspærringen og løb en tur tværs over banen, før hun blev pågrebet og ført ud. Hun fortalte efterfølgende, at der var tale om et væddemål med en veninde, som ikke troede på, at hun turde. Det gjorde hun altså, og ærligt talt: Hun fremkaldte smil blandt stadions tilskuere. Jeg ved ikke, om hun blev opkrævet den obligatoriske afgift.

Samme nummer lavede en 63-årig nøgen mand på Hjørring Stadion, og ifølge Ekstra Bladet kom han til at betale de 10.000 kr. til Vendsyssel FF plus en bøde på 1.000 kr., som han blev idømt af Retten i Hjørring.

Så let gik det ikke for Ronni Nørvig. Statsadvokaten kunne ikke se noget morsomt i situationen, og han ville have overfaldsmanden i fængsel. I Københavns Byret erklærede Ronni Nørvig sig skyldig i ulovlig indtrængning, men han kunne ikke erklære sig skyldig i vold mod Herbert Fandel.

Byretsdommeren mente, at sagen allerede havde taget hårdt på Ronni Nørvig, der havde lagt sig fladt ned og undskyldt "et øjeblikks idioti". Det var tydeligt, at han angrede af et ærligt hjerte, og han blev idømt betinget fængsel i 30 dage samt 40 timers samfundstjeneste. Det var ikke godt nok for statsadvokaten, der ankede sagen til Østre Landsret, hvor det lykkedes ham at overbevise dommerne om, at der skulle statueres et eksempel. Ronni Nørvig afsonede 20 dage i fængsel.

Retsformand Henrik Bloch Andersen udtalte ved domsafsigelsen, at hensynet til, at sportsskampe kan gennemføres uden indgriben fra udenforstående over for de deltagende i kampen, og ikke mindst kampens dommer, må tillægges vægt ved fastsættelsen af straffen.

DBU's civile erstatningskrav

Episoden kostede også DBU penge, ikke mindst fordi de alternative spillesteder ikke kan tage så mange tilskuere som Parken. Samtlige udgifter i forbindelse med episoden blev læsset over på Ronni Nørvig, og Københavns Byret dømte ham til at betale 900.000 kr. i erstatning. Det kom som et chok, og hans advokat forstod ikke, at den straf, som DBU var pålagt af FIFA, bare kunne sendes videre.

Dommen blev anket. DBU havde i mellemtiden opgjort det samlede tab til 2,2 mio. kr. Også dommerne i Østre Landsret gik med til at læsse hele ansvaret over på baneløberen, der nu skulle betale hele 1.869.269 kr. i erstatning. Dommerne udtalte, at DBU var helt uden skyld i forbindelse med hændelsesforløbet, og de fandt heller ikke andre grunde til at lempe Ronni Nørvigs erstatningspligt.

Modsat dommerne i Østre Landsret har jeg let ved at få øje på grunde til, at Ronni Nørvig ikke burde betale erstatning til DBU overhovedet. Tværtimod!

Årsagen til hele miseren: Christian Poulsen

Hvorfor rette skytset mod Ronni Nørvig? De tragiske hændelser opstod som følge af, at Christian Poulsen plantede sin knytnæve i maven på en svensk spiller. Er det måske en acceptabel opførsel?

Hvis Christian Poulsen havde afholdt sig fra sin kriminelle handling, havde dommeren ikke dømt straffespark, og der havde ikke været et behov for at "tale" med ham. Intet af det efterfølgende var sket, hvis Christian Poulsen havde opført sig ordentligt. Man må ikke uddele mavepustere, hverken på en fodboldbane eller udenfor. Hvorfor skulle Ronni Nørvig retsforfølges for sin kriminelle handling, og ikke Christian Poulsen? Landsholdsstjernen fortalte senere, at der var tale om "et øjeblikks idioti". Altså, to torskedumme danskere begik dumheder. Den ene var så beruset, at han næppe vidste, hvad han gjorde. Han kom i fængsel. Den anden var pinligt ædru, og han vidste utvivlsomt bedre. Han slap for tiltale.

Pointen er ikke, at Christian Poulsen også bør retsforfølges. Pointen er, at både Ronni Nørvig og Christian Poulsen var blevet behørigt straffet. Christian Poulsen blev udvist, og svenskerne blev kompenseret med et straffespark. Mere burde der ikke ske, for ingen af de to havde indflydelse på det efterfølgende forløb.

Kampens afbrydelse

Det var ikke Ronni Nørvig, der besluttede at afbryde kampen i stedet for at spille den færdig. Jeg har forståelse for, at Herbert Fandel var så rystet over episoden, at han ikke kunne fortsætte. Han havde brug for at sunde sig. Det er imidlertid forudset, at dommeren kan udsættes for et eller andet, der forhindrer ham i at fuldføre en kamp. Det er netop derfor, der er en fjerde dommer med.

Ronni Nørvig var ikke længere en trussel, for han var taget under forvaring. Mon ikke der i Parken fandtes et tomt rum, hvor han kunne lækkes til en radiator, mens nogle granvoksne vagter holdt øje med ham? Imens kunne fjerdedommeren overtage fløjten og afvikle kampens sidste minutter. Guderne må vide, hvorfor de valgte at afbryde kampen, men det var i hvert fald ikke Ronni Nørvigs afgørelse.

FIFAs straf til DBU

FIFA straffede DBU ved at flytte to kampe til provinsen med den begrundelse, at Parkens sikkerhedsforanstaltninger var utilstrækkelige. Jamen, dem havde Ronni Nørvig intet ansvar for! Han var ikke sikkerhedschef. Han havde ikke påtaget sig ansvaret for at sikre ro og orden på tilskuerpladserne.

Påregnelighed (adækvans) er en af erstatningsreglernes betingelser. Man kan ikke bruge som undskyldning: "Jeg var så beruset, at jeg ikke kunne forudse noget som helst," men det er dog et krav, at en fornuftig person kan forudse konsekvenserne. Der har været baneløbere før, men det har aldrig før udviklet sig, som det gjorde den dag. Det var umuligt for nogen at forudse, beruset eller ej. Lad os hellere se lidt på, hvem der burde have forudset konsekvenserne af berusede tilskuere.

Parkens utilstrækkelige sikkerhedsforanstaltninger

Det var Parkens utilstrækkelige sikkerhedsforanstaltninger, der udløste en straf fra FIFA, så hvorfor undersøgte dommerne i Østre Landsret ikke, om Parken havde taget behørigt hensyn til risikoen for berusede tilskuere?

Beklageligt eller ej, det er en del af den danske fodboldkultur, at man drikker sig i hegnet, når man går til fodbold. Det vil være løgn at påstå, at Parken ser på det som et problem, de prøver at begrænse. Tværtimod er ølsalg en væsentlig del af Parkens forretningsgrundlag. Der tilbydes øl overalt, og det burde ikke komme bag på arrangørerne, at berusede tilskuere er en mulig konsekvens.

Det er paradoksalt, at Danmark efter nederlaget var nødt til at sætte kurs mod VM i Brasilien, for i Brasilien har man forbudt ølsalg på stadion i et forsøg på at bekæmpe alkoholrelateret vold. Det var faktisk lidt af et problem for FIFA, som forsøgte at få dispensation under VM i 2014. Jeg ved ikke, om det lykkedes, men det kan ikke bebrejdes Ronni Nørvig, at han opførte sig som andre fodboldfans og drak tæt på denne festlige aften. Intet intelligent menneske kan være i tvivl om, at ølsalget på stadion med stor sandsynlighed fører til berusede tilskuere. Det bør enhver ansvarlig og ølsælgende arrangør naturligvis tage højde for.

DBU bør prise sig lykkelig over, at Ronni Nørvig ikke anlagde sag mod DBU. Han fik en yderst traumatisk oplevelse ud af, at sikkerhedsforanstaltningerne var så dårlige, at han som beruset tilskuer uhindret kunne løbe ind på banen.

DBU i shitstorm - tilgivelse til Ronni Nørvig

Allerede dagen efter dommen i erstatningssagen startede en landsindsamling til støtte for baneløberen i protest mod DBU. Han havde siddet i fængsel, var blevet truet på livet og lagt for had i den samlede danske befolkning. Alt blev tørret af på ham. "Jeg havde en rigtig skidt mavefornemmelse," gav skolelærer Flemming Jensen som forklaring på sin landsindsamling. Han blev bakket op af tusindvis af fans, som fandt, at straffen ikke stod mål med hans "tossede" ugering.

"Det er DBU's fejl, at de ikke kan holde tilskuerne tilbage," skrev en bruger på www.sporten.dk. DBU indgik forlig, så Ronni Nørvig "slap" med at betale en kvart million kr. i erstatning, og han blev tilgivet af både landsholdet og dets fans. Heldigvis havde han et godt personligt netværk, og han kom til sidst igennem den for ham så traumatiske oplevelse.

Jeg har imidlertid ikke hørt nogen pege fingre af de dommere, der blæste på de erstatningsretlige betingelser blot for at hjælpe DBU. Har de helt glemt, at det er deres opgave at beskytte det enkelte individ mod magthaverne? Det er altså dét, at de og lovgivningen er til for.

denskjultekorrupcion.dk/video54

Go' Aften Danmark, 15. januar 2012

Annekteringen af Tivoli

Omkring 20 kilometer fra Rom ligger oldtidsbyen Tivoli, der især er berømt for et haveanlæg præget af utallige springvand. Haveanlægget var inspiration for de berømte haver i Paris, Jardin de Tivoli. I slutningen af 1700-tallet valfartede det parisiske borgerskab dertil for at forlyste sig.

Sådanne forlystelsesparker spredte sig og nåede også til Danmark, hvor Tivoli åbnede i København i 1843. Navnet på den gamle romerske by fandt med tiden vej ind i det danske sprog som et navneord og er i dag den almindelige betegnelse for forlystelsesparker, både stationære og omrejsende.

Der er jævnligt eksempler på brugen af tivoli som generisk navneord i tv. Da Kanal 5 viste episoden *Justice is Served* fra tv-serien *CSI*, og dele af handlingen var henlagt til en forlystelse på et "carnival", blev det oversat til "tivoli". Da TV2 Charlie viste Barnaby-episoden *Sauce for the Goose*, der handler om Plummer's Relish Amusement Park, blev det oversat til Plummer's Relish Tivoli.

Listen over tivolier er nærmest uendelig: Tivoli Karolinelund, hvor jeg tit kom som dreng, Tivoli Friheden, Ankers Tivoli, Bingers Tivoli, Fyns Tivoli, Dahlgård Tivoli, Damhus Tivoli, Kim Larsen Tivoli osv.

Forlystelsesparken i centrum af København ejes af aktieselskabet Tivoli A/S, der på et tidspunkt fik den smarte idé at annektere ordet via en varemærkeregistriering, hvorefter selskabet mente sig berettiget til at forhindre andre i at benytte ordet, der indtil da havde været allemandseje.

Det lykkedes dog ikke at forbyde det norske Thomas Tivoli at hedde Thomas Tivoli, men det lykkedes at få nedlagt forbud mod Innocent Pictures ApS, der i 2007 fejrede fyrrårsdagen for billedpornografiens frigørelse med tv-programmet *Tivoli Night*, omhandlende de forlystelser, der finder sted i de sene aftentimer.

Ejerne af Innocent Pictures forklarede i retten, at de havde kaldt programmet således, fordi tivoli er metafor for seksuelle forlystelser, og night er det tidspunkt, hvor man især dyrker sådanne forlystelser. De opfattede sex som noget fornøjeligt og havde også derfor brugt ordet tivoli. De forsøgte ikke at blive associeret med Tivoli A/S og mente, at undertitlen *frække forlystelser på sextv.dk* signalerede, at programmet ikke handlede om forlystelsesparken i København.

De vidste ikke, at Tivoli A/S havde varemærkeregistreret navneordet tivoli, og de anfægtede, at det kunne lade sig gøre. Sø- og Handelsretten og Højesteret ville ikke åbne det bal, og oven i puljen af gaver til Tivoli A/S nedlagde de forbud mod at vise den skyline, der indikerede en natlig forlystelse. Det betød intet, at der ikke var benyttet forlystelser unik for Tivoli A/S, men almene forlystelser samt Empire State Building og London Eye, som Tivoli A/S altså ikke ejer.

Tivolis associering med sex

Tivoli A/S ville have erstatning, og direktionsassistent Michael Steffensen argumenterede således:

“Tivoli slår løbende ned på folk, der bruger Tivolis brand. *Tivoli Night* er langt værre end de sædvanlige krænkelse, idet det forbinder Tivoli ikke blot med porno, men også med pornoprædikanter. Tivoli ville aldrig acceptere at lade sit navn bruge sammen med pornografi og ville aldrig lade sig spænde for en politisk vogn og slet ikke for porno.”

Ejerne af Innocent Pictures blev dømt til at betale 500.000 kr. til Tivoli A/S. Det er et grundlæggende

krav i dansk erstatningsret, at den skadelidte kan påvise at have lidt et tab. Ifølge Tivoli A/S led parken skade i form af tabt omdømme i kraft af, at ordet tivoli blev associeret med sex via tv-programmets titel og indhold.

Har Innocent Pictures virkelig forårsaget skade på Tivoli ved at forbinde ordet med sex? Jeg husker min skoletid sidst i 60'erne, hvor pigerne kunne finde på at gå med nederdel. De frække drenge i klassen kunne finde på at hive op i pigernes nederdele og råbe: “Tivoli er åben!” Hvorfor? Og hvorfor var det frækt?

Ifølge Maria Månson i tv-programmet *Sprogquizen* betyder udtrykket “Tivoli står åben”, at en herre har glemt at lyne sine bukser. Hvorfor den sammenhæng? Det vil jeg overlade til fantasien, men Christine Feldthaus talte helt uden omsvøb i tv-programmet *Spørg Charlie*, da hun benyttede “Tivoli er lukket” som metafor for seksuel afpresning via nul sex i ægteskabet. Og det forstod de i panelet.

Hvis Tivoli A/S ikke vil associeres med sex, er det virkelige problem så ikke, at de skulle have annekteret et navneord, der ikke *allerede* var associeret med sex? Så skulle Tivoli måske ikke frivilligt have lagt kulisse til pornofilm som *I Løvens Tegn* (1976) og *Hopla på sengekanten* (1976)?

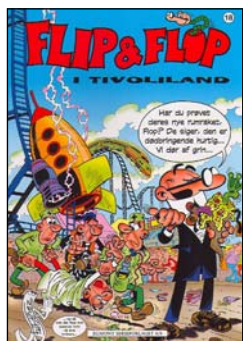
I Sverige bruger de også ordet tivoli som et navneord for en forlystelsespark. Den danske komedie *Firmaskovturen* (1978) fik f.eks. den svenske titel *Firmafest på Tivoli*, selvom handlingen udspiller sig i Dyrehaven!

den skjultekorrupsion.dk/video55
Sprogquizen, 6. oktober 2016

den skjultekorrupsion.dk/video56
Spørg Charlie, 8. maj 2016

Titler, hvori “Tivoli” indgår, findes rask væk i litteraturens verden. Prøv bare at gå en tur på biblioteket.

Sagen ligner Warner Brothers’ forsøg på at annektere Casablanca, da de hørte om Marx Brothers’ planer om filmen *A Night in Casablanca* (1946). Groucho Marx replicerede i et berømt åbent brev i *Variety*. Det hele var én stor spørg, og det burde Tivoli-sagen også have været.

Dear Warner Brothers:

Apparently there is more than one way of conquering a city and holding it as your own. For example, up to the time that we contemplated making this picture, I had no idea that the city of Casablanca belonged exclusively to Warner Brothers. However, it was only a few days after our announcement appeared that we received your long, ominous legal document warning us not to use the name Casablanca.

You claim that you own Casablanca and that no one else can use that name without permission. What about “Warner Brothers”? Do you own that too? You probably have the right to use the name Warner, but what about the name Brothers? Professionally, we were brothers long before you were. We were touring the sticks as the Marx Brothers when Vitaphone was still a gleam in the inventor’s eye, and even before there had been other brothers - the Smith Brothers; the Brothers Karamazov; Dan Brothers, an outfielder with Detroit; and “Brother, Can You Spare a Dime?” (This was originally “Brothers, Can You Spare a Dime?” but this was spreading a dime pretty thin, so they threw out one brother, gave all the money to the other one, and whittled it down to “Brother, Can You Spare a Dime?”)

Now Jack, how about you? Do you maintain that yours is an original name? Well it’s not. It was used long before you were born. Offhand, I can think of two Jacks - Jack of “Jack and the Beanstalk” and Jack the Ripper, who cut quite a figure in his day.

As for you, Harry, you probably sign your checks sure in the belief that you are the first Harry of all time and that all other Harrys are impostors. I can think of two Harrys that preceded you. There was Lighthouse Harry of Revolutionary fame and a Harry Appelbaum who lived on the corner of 93rd Street and Lexington Avenue.

I have a hunch that this attempt to prevent us from using the title is the brainchild of some ferret-faced shyster, serving a brief apprenticeship in your legal department. I know the type well - hot out of law school, hungry for success. He probably needled your attorneys, most of whom are fine fellows with curly black hair, double-breasted suits, etc., into attempting to enjoin us. Well, he won’t get away with it! We’ll fight him to the highest court! No pasty-faced legal adventurer is going to cause bad blood between the Warners and the Marxes. We are all brothers under the skin, and we’ll remain friends till the last reel of “A Night in Casablanca” goes tumbling over the spool.

Uddrag fra Groucho Marx’ åbne brev til Warner Brothers, 1946

Annekteringen af Jensen

Mere kendt er måske annekteringen af det danske efternavn Jensen.

Jensen's Bøfhus ejes af Danske Familierestauranter A/S, der varemærke-registrerede de to ord i sammenhæng: "Jensen's Bøfhus".

Må restauratør Jacob Jensen så ikke drive sin fiskerestaurant under navnet "Jensens Fiskerestaurant"?

Adskiller ordet "Bøfhus" sig ikke så meget fra "Fiskerestaurant", at folk kan skelne dem fra hinanden? Jo, det

mente Sø- og Handelsretten. Det eneste, de to navne har til fælles, er det kendte danske efternavn Jensen, som allerede deles af næsten en kvart million danskere. Dommerne fandt ikke, at "Jensen" er egnet til at adskille varer og tjenesteydelser. "Jensen" bør slet ikke i sig selv kunne anvendes som varemærke, mente de.

Fem højesteretsdommere, Poul Søgaard, Jytte Scharling, Jan Stokholm, Michael Rekling og Kurt Rasmussen, holdt alligevel med Danske Familierestauranter A/S. Jacob Jensens anpartsselskab, Sæby Fiskehal ApS, blev af Højesteret dømt til at betale over 350.000 kr. i erstatning og sagsomkostninger.

Sagen sendte Jensen's Bøfhus ud i en veritabel shitstorm. Befolkningen fandt monopoliseringen af Jensen smålig og latterlig. Jeg anfægtede TV2's udlægning af dommen: "dét siger loven", for der står ikke i loven, at man ikke må hedde Jensen og drive fiskerestaurant i sit eget navn. Sø- og Handelsrettens begrundelse er god. Højesteretsdommerne ville bare hellere hjælpe Danske Familierestauranter A/S!

Retten finder ikke, at Sæby Fiskehal ApS' brug af navnet Jensens Fiskerestaurant medfører forvekslingsrisiko med sagsøgerens mærker eller forretningskendetegn, idet mærkerne adskiller sig fra hinanden. Retten har herved lagt vægt på, at Jensen i sig selv er et særdeles udbredt dansk efternavn, der ikke i sig selv er egnet til at adskille varer og tjenesteydelser.

Da ordet Jensen i sig selv mangler særpræg og ikke gennem indarbejdelse har opnået særpræg for Jensen's Bøfhus A/S' restaurationsvirksomhed, og da Sæby Fiskehal ApS' brug af "Jensens" som enkeltstående navn ikke findes at være i strid med god markedsføringsskik, frifindes Sæby Fiskehal ApS for påstanden om forbud af at markedsføre restaurationsvirksomhed under "Jensens" som enkeltstående navn. Da sagsøgerne ikke har dokumenteret noget omsætningstab eller markedsforstyrrelse, frifindes Sæby Fiskehal ApS (også) for påstand 2.

TV2's tekst-tv, 21. september 2014

Britta Nielsen-sagen

Britta kom på fornavn med hele landet, da det blev afsløret, at hun som kontorfuldmægtig i Socialstyrelsen i løbet af 25 år havde overført 117 mio. kr. til sig selv. I de mange år havde ikke en sjælf haft mistanke om noget. Ikke én eneste kollega, kontorchef eller afdelingschef er siden blevet bebrejdet, at så mange penge forsvandt for næsen af dem.

Hvordan kunne det ske? Min forklaring er, at Britta hverken var sygeplejerske, sosu-assistent eller skolelærer og dermed under konstant opsyn. Hun arbejdede i den offentlige administration, hvor det helt naturligt forventes, at myndighederne behandler borgerne på en ordentlig måde og i overensstemmelse med loven - som Anders Fogh Rasmussen udtrykte det (side 763). Så hvorfor kontrollere noget?

Det er jo sjældent sundt at blande sig. Den, der afslører fusk, risikerer at blive fyret. Var det ikke for en meget emsig kontorassistent, var bedrageriet nok fortsat.

Er ingen - ud over Britta - blevet straffet? Jo, øksen blev svinget over hendes børn, der er idømt lange fængselsstraffe. Jimmy skal i fængsel i tre år, Jamilla i to år og Samina i fire år, efter at Østre Landsret den 13. oktober 2021 skærpede byrettens dom med et halvt år til hver. De hårde straffe kunne tyde på, at de har været med til at planlægge bedrageriet, men sådan hænger det ikke sammen. De kunne sådan set være lige så overraskede som alle andre, da Britta blev afsløret.

De har fastholdt forklaringen om, at Britta fortalte dem, at pengene stammede fra opsparing og arv efter deres far, og det faldt dem ikke ind at betvivle hende. Ifølge anklageren og dommerne var det ikke afgørende. De tre børn kommer til at tilbringe mange år bag tremmer, fordi de burde have indset, at de mange penge stammede fra kriminalitet. Kodeordene er "burde have indset".

Byrettens dom fik Ditte Haue, TV2 News, til at stille spørgsmålet: "Men hvor stiller den dom egentlig alle os andre, for hvornår skal man begynde at mistænke sin egen mor eller far for at være kriminelle?"

Familieekspert og blogger Charlotte Højlund var grundlæggende villig til at tro på de tre nu voksne børn: "Der skal være en blind tillid mellem forældre og børn. Hvis min mor fortalte mig, at hun havde arvet eller fået udbetalt en livsforsikring eller solgt en lejlighed, ville jeg aldrig stille spørgsmålstejn ved det."

Revisor og chefkonsulent Henning Boye Hansen sagde til TV2, at der er en tid før Britta Nielsen-sagen og en tid efter. Før ville man aldrig have skænket det en tanke, at børn, hvis de fik gaver eller lån fra deres forældre, skulle være i tvivl om, hvor pengene stammede fra. På TV2's opfølgende spørgsmål: "Kan du forestille dig, at du skulle have spurgt din far: Far, er du kommet lovligt til de her penge?" svarede han uden tøven: "Aldrig!"

danskjultekorruption.dk/video57

TV2 News, 9. juli 2020

Nødløgnen

Såvidt sager mod almindelige danskere, der uforvarende løb ind i vanskeligheder. I et retssamfund gør det som bekendt ingen forskel, hvem man er, men i Danmark er det næsten umuligt at blive stillet til ansvar, hvis man tilhører den økonomiske elite eller er en del af dommernes netværk. Det handler de kommende sider om, og jeg begynder med historien om nødløgnen.

For mig er det ubegribeligt, at sådan en bagatel kunne skabe så meget furor, men sagen førte til, at justitsminister Morten Bødskov (S) gik af for at undgå et mistillidsvotum, to embedsmænd blev udsat for en tjenstlig undersøgelse, og tre dommere måtte opfinde et nyt juridisk begreb for at kunne hjælpe dem.

Baggrunden var følgende: I starten af 2012 planlagde Folketingets Retsudvalg et besøg på Christiania, og Pia Kjærsgaard (DF), der har markante holdninger til de retsløse tilstande på fristaden, ville med. Det var et problem for PETs øverste chef, Jacob Scharf. Pia Kjærsgaard var under politibeskyttelse - det har hun været i mange år - og PET-chefen overbeviste ministeren om, at de var nødt til at flytte det planlagte besøg til et tidspunkt, hvor sikkerhedssituationen var bedre.

Retsudvalget blev informeret om, at en deltager, politidirektør Johan Reimann, ikke kunne den pågældende dag, og derfor måtte besøget udsættes. Begrundelsen var usand, og ministre må ikke lyve for Folketinget. Da det blev afsløret, var der ikke længere tillid til Morten Bødskov. Det gik så galt, at de to embedsmænd fra Justitsministeriet, der havde konstrueret løggen, Anne Kristine Axelsson og Jens-Christian Bülow, efterfølgende blev underkastet en tjenstlig undersøgelse.

De to forklarede undersøgelsesrettens dommere, Per Sørensen, John Lundum og Kaspar Linkis, at PET havde fortalt dem, "at videregivelse af oplysningerne om det konkrete trusselsbillede ville kunne kompromittere PETs virke."

Den forklaring købte dommerne, og de smed en redningsplanke ud til de to:

Anne Kristine Axelsson og Jens-Christian Bülow havde ifølge redegørelsen i den konkrete situation ingen grund til at sætte spørgsmålstegn ved rigtigheden af den orientering om det konkrete og skærpede trusselsbillede, som de modtog fra chefen for PET, ligesom de ikke havde grundlag for at betvivle karakteren af oplysningernes fortrolighed, således som chefen for PET gav udtryk for som led i orienteringen.

Forhørsledelsens konklusion vedrørende forløbet forud for udskydelsen af Retsudvalgets besøg den 29. februar 2012 er herefter, at den almindelige sandhedspligt, som Anne Kristine Axelsson og Jens Christian Bülow selvsagt var fuldt bekendt med, måtte vige for de helt særlige, tungtvejende og saglige hensyn, der begrundede deres rådgivning. Denne sag må således betegnes som helt særegen, og den adskiller sig derfor fra andre sager om tilsidesættelse af sandhedspligten over for Folketinget. Det kan derfor ikke kritiseres, at de to embedsmænd handlede, som de gjorde.

Kritik af nødløgnen

Sjældent har Folketinget været så enigt, som da samtlige partier efterfølgende var klar med opbakning til justitsminister Mette Frederiksens udvalg, der skulle sikre, at begrebet nødløgn afskaffes. Løgne - også selvom man kalder dem nødløgne - er et demokratisk problem og svækker tilliden til det danske embedsværk. Også undersøgelsesrettens afgørelse blev kritiseret fra flere sider.

Er det ikke naivt blindt at tro på påstanden om, at PET ikke kan fungere, hvis Folketingets udvalg informeres sandfærdigt? Der var ikke tale om, at detaljerede oplysninger om PETs kilder skulle ud til offentligheden. Folketingets medlemmer får jævnligt oplysninger i fortrolighed, og de er fuldt ud i stand til at håndtere den tilhørende tavshedspligt. De behøvede heller ikke at få alle detaljerne. Man kunne nøjes med at sige: "Som trusselsbilledet er lige nu, må vi fraråde et besøg."

Da løggen blev opdaget, blev det "hemmelige" trusselsbillede udbasuneret til den ganske verden, men Pia Kjærsgaard og PET er her ikke desto mindre stadig.

Den virkelige årsag?

Alle tre dommere stammer - som næsten alle dommere - fra Justitsministeriet. De stod over for tidligere eller potentielt kommende kolleger, dvs. medlemmer af det netværk, de lever så godt af. Det eneste, der i mine øjne var givet på forhånd, var, at de to embedsmænd ville blive frifundet. Det eneste, der var spændende, var den begrundelse, de tre dommere ville finde på.

Hvorfor ikke se lidt på de tre dommere? Per Sørensen var på Jyllands-Postens liste over de flittigste bijobberne, og John Lundum var kendt for sin modstand mod begrænsningerne i bijobbene, for de betød, at han ramte loftet og måtte drosle ned. Per Sørensen og John Lundum var begge med til at blokere for min retssag mod Kulturministeriet om lovens fortolkning. John Lundum blokerede efterfølgende for samme undersøgelse i retssagen mod FDV, selvom han i den første sag havde lagt til grund, at en undersøgelse netop burde ske i en sag mod rettighedshaverne! Jeg kender ikke den tredje dommer, men de to førstnævnte har demonstreret, at de er loyale over for deres netværk. Ikke just en sensation, at de også var loyale her!

Hvorfor var det vigtigt for Folketinget at få sandheden at vide netop i den her sag? Det har altid undret mig. Embedsmænd lyver ofte og om tungere emner, og det har de kunnet gøre i årtier, selvom det har påført landets borgere betydelig skade. Det passer f.eks. ikke, at det var nødvendigt med en særlov for at gøre salg af film på videokassette lovligt. Sandheden er, at FDV manglede en særlov om udlejning for at kunne angribe Risskov Bibliotek og Erik Viuff Christiansen.

Det passer ikke, at Danmark kæmpede for at bevare international konsumtion, da låne/leje-direktivet blev forhandlet. Spørgsmålet var end ikke på dagsordenen. Og regional konsumtion blev heller ikke indført med infosoc-direktivet!

Alle er klokkeklare løgne, der har forårsaget betydelig kulturel og økonomisk skade for Danmark, men ingen har så meget som løftet et øjenbryn!

Statsrevisorerne kritiserer skarpt, at den organisatoriske forberedelse af tinglysningsprojektet har været utilstrækkelig, og at projektstyringen og økonomistyringen ikke har været tilfredsstillende. Tinglysningsprojektet har været præget af, at Justitsministeriet og Domstolsstyrelsen har undervurderet projektets risici og kompleksitet.

Statsrevisorerne skal i den forbindelse understrege, at der af beretningen fremgår en lang række årsager til tinglysningsprojektets indkøringsproblemer, fx:

- utilstrækkelige vurderinger af behovet for personaleresourcer og opgavernes omfang
- for tidlig gennemførelse af den forudsatte effektiviseringsgevinst (reduktion af 200 årsværk)
- urealistiske forventninger til, hvor hurtigt man ved udflytning af en myndighed kan opbygge medarbejdernes kompetencer og produktivitet
- mangelfulde brugervejledninger og helt utilstrækkelig hotline funktion
- fravalg af pilottest og test af systemets brugervenlighed
- utilstrækkelig forberedelse af håndteringen af fuldmagter

Statsrevisorernes bemærkninger, 17. august 2010

Domstolsstyrelsens IT-system

Ovenfor er gengivet statsrevisorernes kritik af Domstolsstyrelsens håndtering af overgangen til den digitale tinglysning, der berørte op mod 50.000 mennesker, som hverken kunne få tinglyst deres bolighandler eller få hjælp.

Forventer man ikke en mere professionel styring af et sådant projekt? Er man ikke erstatningsansvarlig, når man ikke har forudset de forventelige problemer? Nej, dommerne mente ikke, at deres arbejdsgiver, Domstolsstyrelsen, burde have forudset noget som helst, og de/den frifandt sig selv. Tilbage står boligejerne med regningerne for alle de fejl, boligejerne i hvert fald ikke kunne gøre for.

Jeg har allerede nævnt, hvor umuligt det er at få de finansielle bagmænd gjort ansvarlige for deres letsindige og hensynsløse adfærd, der koster almindelige små aktionærer millionbeløb. Selvom de er professionelle økonomer med høje gager, forventes det ikke af dem, at de kan gennemskue økonomiske sammenhænge.

Min personlige opfattelse

Jeg vil vove den påstand, at det havde set anderledes ud, hvis dommernes venner var målt efter samme målestok som Ronni Nørvig, Jacob Jensen, Britta Niensens børn samt folkene bag Innocent Pictures. Der var ingen grænser for de krav, der blev stillet til deres krystalkugler, da de henholdsvis drak rigeligt øl i Parken, gav sin fiskerestaurant navn efter sig selv, stolede på deres mor og gik og troede, at navneordet tivoli kunne benyttes af alle.

Hvis folk i netværket var bedømt efter de samme principper, var de givetvis røget lige lukt i fængsel, og man havde smidt nøglerne væk og rippet dem for alt, til de ikke havde andet end deres hullede undertøj tilbage.

68. Samfundets vagthunde?

Medierne opfatter sig selv som en vigtig brik i et åbent, demokratisk samfund. De supplerer de officielle statsmagter: den lovgivende, den dømmende og den udøvende magt. Deres funktion er at kontrollere, at magthaverne ikke misbruger deres magt. De kalder sig samfundets vagthunde - men i spørgsmålet om frihandel er de faldet i dyb søvn.

En historie må aldrig være baseret på kun én kilde

Det er alle gode journalisters mantra, og ikke et ondt ord skal lyde fra min pen om dette glimrende princip. Problemet er noget andet, og det er fortrinligt beskrevet af Carsten Jensen i *Det første offer* (side 91).

Journalister forveksler historier fra én kilde med udsagn, der kan kontrolleres. Lad mig illustrere forskellen. Hvis jeg siger til en journalist, at Johan Schlüter lige har slået en dame ned og smidt hende i Nyhavn, bør journalisten være kritisk. Er jeg en troværdig kilde til en sådan historie, vores fælles historie in mente? Han risikerer alverdens problemer, hvis han uden yderligere undersøgelser lader næste morgens spiseseddel proklamere: "Kendt advokat smed dame i Nyhavn".

En interesseret journalist vil måske smutte til Nyhavn for at tale med damen. Som minimum vil han ringe til Johan Schlüter og høre hans kommentar. Måske var Johan Schlüter til selskab på Amalienborg på tidspunktet, og det bekræftes af de andre gæster? Hvis journalisten finder et lig i Nyhavn, vil der måske komme en historie ud af det alligevel, men Johan Schlüter vil nok ikke blive nævnt, alene fordi jeg påstår, at han har slået damen ned.

Problemet er, at journalister behandler udsagn, der kan kontrolleres, på samme måde. Kildekritik er udmærket, hvis det indebærer, at udsagn kontrolleres. I 1992 førte min rapport til statsministeren om, at EU-Domstolen var blevet narret, ingen vegne. Statsministeriet sendte rutinemæssigt sagen til det ministerium, jeg havde advaret mod. Da jeg skrev til kulturminister Grethe Rostbøll for at advare hende mod Peter Schønning, der dækkede over løgnene i svaret til mig (side 146), blev hun fornærmet. Ingen af de to ministre rørte en finger for at kontrollere, om der stod noget i min rapport, som de burde have kendskab til.

Vi har spurgt modparten, så vi har udført kildekritik, ikke sandt? Nej, han er ikke kilde. Jeg er heller ikke kilde. Jeg er manden ved døren til det lukkede rum. Jeg inviterede statsministeren, kulturministeren og pressen ind i det lukkede rum, så de kunne kontrollere farven på væggene, men ingen gik derind.

De kilder, man burde forholde sig til, er først fagedbogen i sag nr. 36510/84 af 3. september 1984 (side 99), for her står grundlaget for forbuddet sort på hvidt. Den næste kilde er EU-Domstolens domssamling, hvor Kulturministeriets indlæg er gengivet sort på hvidt (side 112). De to kilder fortæller forskellige historier, så en oplagt tredje kilde er ophavsretsloven fra det tidspunkt. Så er der rigeligt til en historie baseret på fakta, men i over 33 år har ingen undersøgt disse kilder.

Det lukkede rum

Er et givet udsagn sandt eller falsk?

Det kan man ikke nødvendigvis få svar på ved at spørge en masse eksperter. Blev EU-Domstolen ført bag lyset? De fleste ville spørge Johan Schlüter, og han ville sikkert hånligt svare, at ham den filmglade tosse fra Aalborg burde holde sig fra jura. Som han skrev om Jakob Stegelmann i forbindelse med forsøget på at få ophavsretslovens § 23, stk. 3, indført (side 136). Hidtil har det været nok til at få journalisterne til at droppe historien, for selvfølgelig har eksperter ret.

Man kunne også spørge nogle andre eksperter, f.eks. Peter Schønning, Mogens Koktvedgaard, Jens Fejø eller K. Hagel-Sørensen. Det gør heller ingen forskel! Kun hvis man selv læser de centrale dokumenter fra dengang, vil man kunne se, at der var noget ravruskende galt allerede i 1987.

Har nogen gjort det? Har nogen lukket døren op til det lukkede rum for selv at gå ind og se efter, hvilken farve væggene har?

Bør jeg kritisere pressen?

Min presserådgiver har advaret mig mod at skabe fjender overalt. Han synes ikke, jeg skal kritisere journalisterne i denne bog. "Det hjælper ikke på motivationen til at skrive om din sag," sagde han til mig på et tidspunkt.

Jeg har selvfølgelig tænkt alvorligt over det råd. Har jeg ikke fjender nok i mit liv? Og så slog det mig, at han kogte spørgsmålene om kulturel frihed, frihandel, retssikkerhed og korruption ned til "min sag".

Kritik er ikke altid noget skidt. Jeg er taknemlig for dem, der har kritiseret mine udkast til bogen. Hver påvist fejl eller uklart afsnit har givet mig en chance for at gøre det bedre. Det er "Dr. Stone"-typerne, der hader mig for at kritisere, selvom det er berettiget. Johan Schlüter-medløberne skriver aldrig om hans forbrydelser i videobranchen, og det gør de sikkert stadig ikke, uanset hvad jeg skriver.

I forhold til dem, der ikke vil skrive om det danske videoudlejningsmonopol og afskaffelsen af frihandel, kan jeg ikke forringe situationen. Det kan ikke blive værre end den fremherskende tavshed, så nej, jeg vil ikke udøve selv censur. Et eller andet sted må der være en ærlig journalist eller redaktør, som ikke er fedtet ind i stiltiende aftaler om at ignorere den korruption, der findes i Danmark.

Der er fantastiske historier at fortælle baseret på faktiske oplysninger alene. Meget kan afsløres, uden at jeg behøver blive nævnt. Intet behøver blive omtalt som "min sag". Jeg har ikke taget patent på offentligt tilgængelige dokumenter. Der kan skrives adskillige historier om det danske monopolstyre og afskaffelsen af frihandelen uden at nævne mig. Det kræver blot en journalist, der interesserer sig for det danske samfund og ulejlig sig med at undersøge kilderne.

Jeg ville ønske, en frisk journalist ville gå til politikerne og Kommissionen og afkræve svar på, hvorfor EU afskaffede frihandel, hvorfor der ikke måtte være en offentlig debat herom, og hvornår de 16 "nye" medlemsstater skal høres.

Mine første år med pressen

Det var en milepæl for mig, da jeg begyndte at studere ophavsretsloven og fandt frem til § 25, og det var betryggende at få mine konklusioner bekræftet af *Dansk Privatret* (side 82). I 1987 begyndte jeg at udleje LaserDiscs i den overbevisning, at *Karnovs Lovsamling* var inde på det rigtige, og at Kulturministeriets svar til mig var det rene nonsens (side 81), men dengang fandt jeg ikke Kulturministeriets brev dramatisk nok til, at jeg fandt det værd at ulejliges pressen.

Først i 1988, da jeg opdagede bluffnummeret mod Erik Viuff Christiansen, og Johan Schlüter brugte det til at skræmme resten af branchen på plads, kontaktede jeg pressen via en kronik eller en artikel, som jeg sendte til alle landets dagblade. Dengang var der omkring et halvt hundrede af dem.

Jeg fik ikke én eneste reaktion. Da Erik gav et praj til Kirsten Jacobsen, førte det til Ekstra Bladets artikel på side 131, men den efterlod desværre det indtryk, at jagten på videoimportørerne var berettiget. Jakob Stegelmann og jeg forsøgte da at overbevise Jens Olaf Jersild om, at der lå en historie i FDV's forfølgelse af videoimportørerne, men det lykkedes ikke at fange hans interesse.

Jeg prøvede igen i 1989, da Kulturministeriet forsøgte at luske den manglende særlov om udlejning af film ubemærket igennem Folketinget. Jakob Stegelmann var den eneste, der skrev om lovforslaget, og det gik glat igennem, efter at Johan Schlüter havde sat ham på plads. Ikke ét eneste folketingsmedlem opdagede, at de derved gav FDV det ønskede - omend stadig tvivlsomme - retsgrundlag i den fortsatte jagt på videoimportørerne.

Intet i mit liv har skræmt mig mere end opdagelsen af, hvordan Johan Schlüter og regeringen fik EU-Domstolen til at tro, at der fandtes en særlig lov om udlejning af film, og at retssagen mod Erik Viuff Christiansen vedrørte denne særlov og ikke FDV's ønske om at få det danske udlejningsmarked for sig selv.

Jeg forstod ikke, at Jyllands-Postens erhvervsredaktør så køligt arkiverede min rapport, men den interesserede ikke en sjæl (side 434). Da jeg senere skrev en bog om sagen, var det kun Lars Borberg, Aalborg Stiftstidende, der nævnte udgivelsen (side 224). Jeg fik ganske vist også besøg af Jyllands-Postens Kurt Rasmussen, men der kom aldrig en artikel i avisen ud af besøget.

Der var lidt mere interesse for fagedforbuddet mod udlejningen af LaserDiscs. Michael Lynges forbud blev først ophævet (side 294), og så nedlagt igen, og da udsendte Ritzau en pressemeddelelse om, at Vestre Landsret "fastslog", at min udlejning var ulovlig, og der ventede mig et erstatningskrav på 220.000 kr. Historien var foranlediget af FDV, og den medførte ikke uventet afbestillinger på LaserDisc-afspillere. Uden mulighed for at leje film på systemet var der ikke den samme interesse i at eje en LaserDisc-afspiller.

Det var vigtigt for mig at have en eller anden form for udlejning, så jeg gik i gang med at sende lister til FDV jf. Michael Lynges forslag (side 293), og derefter begyndte jeg at udleje de LaserDiscs, der ikke var forbudt af FDV.

Ritzau og Laserdiskens udlejning

FDV havde fået deres historie ud via Ritzau, så jeg tænkte, at jeg kunne gøre det samme. Et par måneder efter landsrettens forbud havde jeg et udlejningsprogram klar, og jeg skrev til Ritzau, at Laserdisken var begyndt at udleje LaserDiscs igen. Jeg tilføjede, at jeg forberedte et erstatningskrav for den utidige indblanding i min udlejning, for leveringsnægtelsen og for forstyrrelsen af markedsforholdene.

Dagen efter ringede Kurt Rasmussen til mig. Han fortalte, at Jyllands-Posten havde fået en besynderlig meddelelse fra Ritzau, og den vedrørte mig. Han læste den op for mig i telefonen og sendte den efterfølgende til mig på fax.

Jeg ringede til Ritzau og fik Louis Honoré i røret, og så gav jeg ham en røffel:

- Hvad er meningen? Det ser ud som om, jeg overtræder fogedforbuddet. Det er der ikke tale om. Jeg kan slet ikke genkende min pressemeddelelse!

- Jeg ringede naturligvis også til Torben Steffensen for at høre hans version, og han sagde...

- Han sagde! Det ser ud, som om jeg siger det. Hvorfor skal EF-direktivet rodes ind i dette. Det har intet med sagen at gøre. Du fremstiller mig som en forbryder.

- Jeg undersøgte også, hvad vi tidligere har skrevet...

- Bare fordi I har skrevet noget ævl én gang, behøver I ikke skrive noget ævl hver gang. Hvorfor ringede I ikke for at høre min mening dengang? Du gengiver Torben Steffensens meninger som faktum, og du citerer mig for noget, han siger!

Han virkede fair nok, men jeg var vred og ville lære ham, at han også burde være kritisk over for FDV. Han gik med til at udsende en ny pressemeddelelse, men det var den første misvisende historie, jeg kunne læse i avisen dagen efter.

Trods forbud langer firma igen LaserDiscs over disken

Trods et fogedforbud i september mod at udleje LaserDiscs ryger de igen over disken i det aalborgensiske firma Laserdisken. En LaserDisc minder om en CD på størrelse med en LP-plade og viser, ifølge kendere, film med billede og lyd i højeste klasse.

En kendelse i Vestre Landsret fastslog ellers, at virksomheden krænker den ophavsret, som Foreningen af Danske Videogramdistributører har på film beregnet til udlejning. Foreningen repræsenterer også udenlandske filmproducenters rettigheder.

Nu mener ejeren af Laserdisken, Hans Kristian Pedersen, at et nyt EF-direktiv tillader ham at importere disketterne fra andre EF-lande, hvor der er betalt et vederlag til producenterne, og derefter leje dem videre. Filmfreaks med LaserDisc-afspillere skal dog ikke glæde sig for tidligt. FDV har ikke tænkt sig at lukke øjnene for Laserdiskens udlejning af de forvoksede CD'er.

- Sagen berøres overhovedet ikke af det nye EF-direktiv, som udelukkende drejer sig om de udøvende kunstners vederlagskrav. Det fratager ikke producenterne deres rettigheder til produktet, siger foreningens advokat, Torben Steffensen.

DR dokumentar

Hvis nogen bebrejder mig, hvorfor jeg ikke gik til pressen med Johan Schlüters svindelnumre, må jeg svare, at jeg gjorde en ihærdig indsats, men det var umuligt at trænge igennem. Jeg henvendte mig også til DR's dokumentargruppe, der var ledet af den tidligere VS-politiker Preben Wilhjelms. Han havde i 1982 fået tildelt PH-prisen for at have forsvaret ytringsfriheden, og efter en årrække i Folketinget, som han måtte forlade pga. sit partis rotationsprincip, kom han til DR.

Hvis nogen kan gennemskue betydningen af Johan Schlüters manipulationer og ulemperne ved FDV's monopol, må det være ham, tænkte jeg og tilsendte ham *Sådan tjener man 1 milliard kr.* samt dokumentationssamlingen, som jeg tilbød til alle, der ville kontrollere ægtheden af bogens mange citater. Ingen har henvendt sig med et sådant ønske på noget tidspunkt.

Selvfølgelig vil de fleste henvendelser resultere i, at der ikke laves et program, men det slog mig, at også han omtalte forslaget som "sagen om Laserdisken", for jeg mener snarere, den burde hedde "sagen om Johan Schlüter" eller "sagen om FDV's udlejningsmonopol". Jeg havde intet at gøre med udlejningsmonopolet og manipulationerne. DR kunne snildt lave et fortrinligt dokumentarprogram uden at nævne mig eller Laserdisken overhovedet.

Han blev sur over, at jeg havde sendt dokumentationssamlingen med til ham. Den var sendt forsikret for at undgå, at den blev væk. Han ville returnere den pr. efterkrav, altså for min regning, hvis den skulle returneres på samme måde, og det fandt jeg lidt småligt. Jeg bed også mærke i, at han mente, at afsløringen af Johan Schlüter ville kede seerne så meget, at de ville skifte kanal inden tre minutter!

Vi har set nærmere på sagen og er kommet til den konklusion, at den ikke kan danne grundlag for et program i vores regi. Det skal ses på baggrund af, at vi har ressourcer til 8-9 programmer årligt, hvorfor vi må foretage en ret skrap udvælgelse mellem de ca. 200 forslag, vi har til behandling.

Hvad angår den konkrete sag er det vores opfattelse, at der ikke er noget som helst, der taler for, at den bedst behandles i et billedmedie som fjernsynet. Dette medie egner sig bedst til forholdsvis enkle historier, som under alle omstændigheder skal kunne visualiseres. Sagen om Laserdisken er stik modsat: en forholdsvis kompliceret historie, som ikke umiddelbart byder på muligheder for en billeddækning, der kan gøre den mere tilgængelig.

Forslaget om, at den fremsendte redegørelse direkte skulle kunne benyttes som speakertekst, ledsaget af billeder (af hvad?), demonstrerer klart uegnetheden: hvis man tænkte sig et sådant program, ville seerne inden tre minutter skifte til en anden kanal.

Fremsendelsen af det store dokumentationsmateriale var ikke aftalt. Hvis det ønskes returneret under forsikring som ved fremsendelsen, bedes De meddele dette telefonisk, hvorefter vi returnerer det pr. efterkrav af omkostningerne.

Preben Wilhjelms, DR dokumentar, til Laserdisken, 13. november 1992

Kære Hans Kristian Pedersen

Først i dag har jeg haft lejlighed til at gennemlæse det omfattende materiale og se indslagene fra TV Aalborg og TV Nord. I min vurdering bør TV2 gå ind i sagen, når den kommer for EF-Domstolen i indeværende år.

Jeg forestiller mig, at vi kunne lave et optaktsindslag, hvor vi evt. følger dig til Luxembourg (jeg går ud fra, at du skal ned og forelægge din sag for EF-Domstolen). Du kan så få lejlighed til at forklare, hvad der har fået dig til at ofre så mange kræfter på en kamp med videobranchens giganter, og hvad der står på spil for samme branche - hvis EF-Domstolen giver dig medhold. Og så skal vi selvfølgelig have Johan Schlüter på banen og kulturministeren til at forsvare den hidtidige danske holdning i sagen.

Endelig mener jeg, at historien bør fortælles kronologisk, så aspekterne omkring det første forbud rettet mod Erik Viuff Christiansen og senere mod Risskov Bibliotek kommer med. Derfra må den bredes ud, så det sandsynliggøres eller bevises, at en brancheorganisation med hjælp fra regeringen har trynet de svage på videomarkedet.

Det ville være godt, hvis du ved, hvordan jeg kan komme i kontakt med Erik Viuff Christiansen. Dette er mit bud på, hvordan TV2 kan gå ind i sagen, og det vil jeg gerne arbejde på at realisere. Men lad os tale sammen i nær fremtid, så kan jeg også få mere at vide om, hvor langt sagen er nået i forhold til EF-Domstolen.

Niels Klit fra TV2 Nyhederne til Laserdisken, 27. maj 1995

TV2 og interessen, der forsvandt

I begyndelsen af 1995 skete der en masse på kort tid. Arildsens kendelse om at forelægge udlejningsforbuddet for EU-Domstolen blev afsagt, og jeg anmeldte Kulturministeriet til politiet i forsøget på at skabe opmærksomhed om løggen for EU-Domstolen under Warner-sagen. Kulturminister Jytte Hilsen genfremlagde sit forslag fra året forinden om at afskaffe international konsumtion, og for at skabe debat om dette udgav jeg *Sandheden som våben*, og jeg brugte et hidtil uset beløb på at få problematikken om frihandelens fremtid omtalt (kapitel 35).

For en tid så det ud til, at anstrengelserne bar frugt. Jeg blev kontaktet af Niels Klit fra TV2. Han mente, at TV2 burde gå ind i sagen. Ud fra hans brev så det ud til, at han forstod problematikken om FDV's monopol på udlejningsmarkedet, selvom han havde overset, at Erik Viuff Christiansen havde fuldendt sin nedtur og taget sit eget liv.

Af for mig uforklarlige årsager skete der imidlertid ikke mere. Jeg kom ikke til at tale med Niels Klit igen. Jeg skrev til ham om Eriks selvmord, så historien måtte fortælles uden hans direkte medvirken, men set fra mit synspunkt betød det ikke alverden. Det var stadig historien om, at FDV med hjælp fra regeringen havde trynet de svage på videomarkedet.

Jeg vidste ikke, om der var sket noget, så jeg skrev og spurgte, om TV2 havde droppet sagen, men ikke engang det svarede han på. Tre år senere rejste jeg alene til Luxembourg uden at have hørt fra hverken ham eller andre fra TV2.

Videoudlejer dømt

Ejeren af videbutikken Laserdisken i Aalborg, Hans Kristian Pedersen, er dømt for ærekrænkende udtalelser mod advokat Johan Schlüter, København. Dommen, der er afsagt af Vestre Landsret, er en stadfæstelse af underrettens tidligere dom på 10 dagbøder á 300 kroner og en godtgørelse til advokaten på 10.000 kroner.

I en bog, som videoudlejeren skrev i 1992, beskyldte han advokaten for at benytte mafialignende metoder, da han som advokat for videogramdistributørerne i Danmark forsøgte at bringe orden i det kaotiske videomarked med mange piratkopier.

Aalborg Stiftstidende, 6. april 1995

Meldgaard Media og injurienesagen

Det var også i foråret 1995, at Vestre Landsret behandlede anken i injurienesagen, og da den løb ud i sandet med landsrettens forbud mod bevisførelse, der vedrører forståelsen af lovgivningen, var det ikke en historie, jeg gik til pressen med. Stor var derfor overraskelsen, da jeg alligevel læste en notits om dommen i min egen lokalavis, Aalborg Stiftstidende. Jeg var ikke blevet kontaktet, så jeg vidste ikke, at der var en artikel på vej, og jeg undrede mig over omtalen af bogen.

Jeg havde ikke beskyldt Johan Schlüter for at bruge mafialignende metoder, da han bragte orden i det kaotiske videomarked med de mange piratkopier. Hvor kom den skøre idé fra? Var det mon Johan Schlüter, der stod bag historien og prøvede at aflede opmærksomheden fra FDV's jagt på videoimportørerne?

Jeg fik at vide, at historien kom fra landsrettens retsreporter. Han hed Christian Meldgaard, og jeg ringede til ham og spurgte, hvorfor han havde blandet kampen mod piratkopierne ind i historien. Var han blevet kontaktet af Johan Schlüter eller Torben Steffensen?

Han havde åbenbart et voldsomt temperament, for han blev fornærmet og vred lige med det samme:

- Det har jeg selv fundet på. Det er noget, jeg i min syge hjerne har opdigtet for at kunne sælge min historie. Det er dét, vi journalister lever af. Det er derfor, jeg har været freelance journalist i over 30 år, rasede han fuld af sarkasme.

- Godt ord igen, men bogen handler ikke om kampen mod videopiraterne. Jeg ville bare høre, om Johan Schlüter stod bag det påfund, indvendte jeg.

- Du ringer, fordi du er sur over, du er blevet dømt. Jeg kan slet ikke se, der er et problem. Skriv et læserbrev, hvis du er utilfreds.

Det var ikke den reaktion, jeg havde regnet med, men det stod dog klart for mig, at Johan Schlüter og Torben Steffensen ikke havde noget med historien at gøre. Sådan så man bare på Johan Schlüter. Han havde skabt sig et navn som manden, der havde bragt orden i det kaotiske videomarked, og så var den ikke længere. De næste eksempler illustrerer til gengæld glimrende Johan Schlüters indflydelse.

Nordjyske Medier i Luxembourg

En reel mulighed for en seriøs dækning af monopolernes markedskontrol opstod i 2006, da Nordjyske Medier sendte David Abildgaard med mig til EU-Domstolen (side 616). Det var selvsagt en fortrinlig lejlighed til at sætte en journalist ind i problemstillingen.

Efter lovændringen i 2002 havde jeg lavet en hjemmeside, samhandeljatak.dk (nej, den findes ikke mere), hvor jeg omhyggeligt redegjorde for problematikken, og hvor man kunne følge retssagens forløb og selv læse sagens dokumenter. Både min tale og de øvrige parter indlæg kunne læses på hjemmesiden. Da vi skiltes, aftalte vi, at han refererede til hjemmesiden, og at jeg fik artiklen til gennemsyn. Det er god skik, at man får lov til at tjekke, at man er citeret korrekt. Journalisten bestemmer selvfølgelig, om han vil tage hensyn til eventuelle indvendinger.

Dagene gik, og jeg hørte ikke fra ham. Pludselig var der en helside i avisen om sagen og et billede af mig på EU-Domstolens talerstol. Der var ingen reference til hjemmesiden, som vi havde aftalt, og jeg kunne slet ikke genkende, hvad jeg blev citeret for. En af artiklerne, *Nordjyde til fare for EU*, var baseret på en samtale med Johan Schlüter, som vurderede, at det ville blive starten på enden for EU, hvis alle mulige kunne betvivle EU's direktiver. Ifølge artiklen havde han i flere år forsvaret FDV's rettigheder og i den forbindelse også vundet en retssag mod mig efter at sagen havde rundet EU-Domstolen.

David Abildgaard var åbenbart gået med til at fremstille ham som helt og mig som idiot. For min skyld måtte han gerne fylde avisen med Schlüddervrøvl, men det burde være for egen regning. I hans artikler blev jeg tillagt sære synspunkter, og med små ændringer af formuleringerne farvede han mine holdninger.

Han skrev f.eks. at jeg indledte en 32-minutter lang bandbulle mod EU med "EU har fejlet". Det er hans privilegium at kalde min tale en bandbulle, men han burde citere mig korrekt. Jeg indledte min tale med ordene "EU er i krise" med henvisning til, at to folkeafstemninger havde forkastet EU's forfatning, og det er faktisk noget andet. Han havde fået udleveret talen, så han burde vide bedre. Han burde have givet læserne en chance for at bedømme talen selv, mente jeg, men han havde skiftet mening og refererede alligevel ikke til hjemmesiden. Han havde talt med Johan Schlüter, og derefter mente han, at hjemmesiden var et partsindlæg.

Han havde ikke forstået ret meget. Ifølge hans artikler skal loven sikre, at de store Hollywood-film ikke kan købes på DVD, før de har europæisk biografpremiere, og han citerede mig for at mene: "Og det er godt for filmdistributørerne og deres biografer, der får flere penge i kassen, men det er skidt for forbrugerne."

Problemet er, at det er 100 % opspind. Regional konsumtion har aldrig haft noget at gøre med biograferne, og vi har aldrig haft den samtale, men løggen giver importforbuddet legitimitet. Artiklen har så mange fejl, at den er helt ubrugelig. Jeg sendte et fire sider langt brev til redaktionen med en gennemgang af de mange faktuelle fejl. Det burde jeg have fået mulighed for, *inden* artiklerne gik i trykken.

Kampen i retten for billigere film

FRIHANDEL: EF-Domstolen afgør strid om parallelimport af film uden for EU

af David Abildgaard
david.abildgaard@nordjyske.dk

LUXEMBOURG: Der blev slået et stort slag for alle filmelskere i Europa, da Hans Kristian Pedersen i torsdags var for EF-Domstolen i Luxembourg argumenterede for en ophævelse af forbuddet mod parallelimport af blandt andet film, bøger og musik.

EU handler udenomsretligt, når det forbyder borgerne at importere film uden for fællesskabet, og derfor er den domstol oplyst om at have direktivet med forbehold, forklarer sager af Lasersdiken i Aalborg og København Hans Kristian Pedersen.

Siden 1992 har filmindustriesten fra Nordjylland kæmpet for at få lov til at importere film fra USA til sine

foretninger.

Men som det er i dag, må han kun købe film og musik fra europæiske importører og distributører.

Det sikrer, at store Hollywood-produktioner som Ringens Herre og King Kong ikke kan købes på DVD, for de har europæisk biografpremie.

Og det er godt for film-distributørerne og deres biograf, men det er skidt for forbrugerne, mener Hans Kristian Pedersen.

Da vi ikke må købe billigere film uden for EU, kan distributørerne holde priserne oppe uanset, hvad det koster andre steder i verden.

Og det er netop de begrænsninger, Hans Kristian Pedersen nu har søgt at få ulovliggjort ved EF-Domstolen i Luxembourg.

Men det her har mødt med politik at gøre, men at EU forhindrer borgerne i at modtage kulturelle oplysninger via film, bøger og musik, mener Hans Kristian Pedersen.

Det her handler om ytringsfriheden, der i lige så høj grad handler om retten til at modtage oplysninger, og hvis ikke den ret er overholdt, falder direktivet.

Det mener advokat Johan Schlüter.

Det med ytringsfriheden er det rene sludder, og det er et typisk tegn på, at man har en dårlig sag, pointerer han.

Uden danske filmforer Der lov, Hans Kristian Pedersen kæmper mod, havde oprindeligt til hensigt at forhindre spredning af piratkopier. Det gjorde den ved at gøre det ulovligt at sprede ulovligt kopieret materiale.

Men en senere tilføjelse til lovsnittet gjorde det ulovligt også at importere film

frå lande uden for EU. Og det går blandt andet ud over den danske filmindustri, mener Hans Kristian Pedersen.

Som det er i dag, er det umuligt at købe en lovlig kopi af et eksempel den danske mesterinstruktør Carl Th. Dreyers film, da de kun er udgivet i USA, forklarer han.

Desuden er der ofte store forskelle på de europæiske

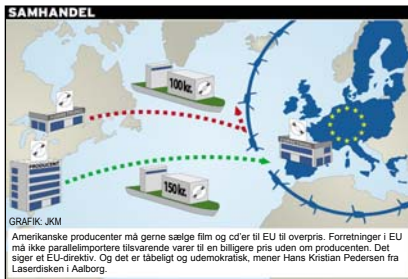
filmudgivelser og de amerikanske.

Man ser ofte, at billedet er beskåret på de europæiske udgivelser for at passe til de almindelige fjernsyn. Dermed får man ikke filmen, som den var tiltenkt fra instruktøren, og ofte mangler der kommentatorlydspor og andet ekstra tilbehør.

Og det er disse begrænsninger, der har gjort Hans

Kristian Pedersen så rasende, at han har valgt at gå retsens vej for at få ophævet det pågældende EU-direktiv.

De er simpelthen dumme, hvis de ikke giver mig medhold, for jeg kan simpelthen ikke se, hvordan EU kan have en fremtid, hvis det skal foregå på denne måde, slutter Hans Kristian Pedersen, der først får svar fra Domstolen til sommer.

GRAFIK: JKM
Amerikanske producenter må gerne sælge film og cd'er til EU tv overpris. Foretninger i EU må ikke parallelportere tilsvarende varer til en billigere pris uden om producenten. Det siger EU-direktiv. Og det er tabeligt og udenomsretligt, mener Hans Kristian Pedersen fra Lasersdiken i Aalborg.

Ensomt slag for ytringsfriheden

ENEGANG: Uden advokat forsøger Hans Kristian Pedersen at ændre EU-regler

af David Abildgaard
david.abildgaard@nordjyske.dk

LUXEMBOURG: Der skulle gå 14 år, før Hans Kristian Pedersen i denne uge kunne føre sig den traditionelle sorte kaffe ved EF-Domstolen i Luxembourg.

Køben er normalt forbudt uden advokater, men da Hans Kristian Pedersen, som en af de eneste i Europa, har valgt at føre sin sag uden advokatbistand, var der ikke andre at give den til.

Grunden til, at jeg repræsenterer mig selv i dag, skyldes, at jeg efter samråd med min normale advokat, ikke har kunnet finde andre, der ved så meget om denne sag, som jeg gør, forklarede Hans Kristian Pedersen kort inden retsmødet begyndte.

Til stede ved retssagen var også syv advokater fra henholdsvis Europa-Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union.

De ville samlet forsøge at overbevise dommerne om, at der her blot er tale om en enlig nordjyde på jagt efter vejrmøller.

Bag advokaterne sad omkring 100 tilhørere. De fleste havde høretelefoner på, så de kunne følge med via taler.

Forrest sad de 13 EU-dommere, ligeledes med hø-

retelefoner for ørene. Og de fik at høre på Hans Kristian Pedersen, med meget på hjerte.

EU har fejlet. Sådan indledte han en 32 minutter lang bandhølle med EU og den lov, der forhindrer ham i at importere film til sine to butikker i Aalborg og København.

Og bandhøllen fortsatte ufortøvet med beskyldninger om at EU ulovdele censur i gamle sovjetiske stil, og at forbrugerne leveres dårligere varer til dyrere priser end i udlændene.

Efter talen fik både Kommissionen, Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union mulighed for at redegøre for, hvorfor dommerne skulle overbevise danskerne.

Parallelimport er kun til gavn for importøren, der kan tage differensen selv. Og derfor er der ingen garanti for, at priserne vil falde til forbrugerens fordel, argumenterede repræsentant Henrik Vilstrup. fra Rådet for Den Europæiske Union, akkompagneret af en taktfast rytsten fra Hans Kristian Pedersens hoved.

Opbakning fra Polen

Trods overtagningen var Hans Kristian Pedersen ikke alene om sin sag.

Den polske regering havde i et brev til domstolen meddelt, at den delte flere

synspunkter med den nordjyske importør, men regeringen var ikke personligt repræsenteret ved retssagen. Derfor var Hans Kristian Pedersen udlæg afgørende for om domstolen ville finde

grund til medhold. Og det ærgrede ham sig over, da retssagen sluttede to timer efter hans begyndelse. Jeg lavede en enkelt alvorlig fejl til sidst, hvor jeg ikke fik besvaret et spørgs-

mål fra generaladvokaten godt nok, men jeg regner alligevel med, at jeg har en rigtig god sag, vurderede han kort efter retsmødet.

30 minutter fik Hans Kristian Pedersen til at argumentere for at EU skal ophæve forbuddet mod parallelimport af film og musik
FOTO: KM DAHL HANSEN

Nordjyde til fare for EU

af David Abildgaard
david.abildgaard@nordjyske.dk

KØBENHAVN: Før Nordjyden Hans Kristian Pedersen medhold i sin sag mod Kulturministeriet om ophævelsen af et EU-direktiv, vil det ikke blot betyde ophævelsen af importforbuddet af varer udenfor EU, men også starten på enden for EU, vurderer advokat og generalsekretær for Foreningen af Danske Videogramdistributører, Johan Schlüter.

Det ville jo åbne for, at alle mulige varer kunne sælges udenfor EU-direktivet, og hvis domstolen holder med Lagersdiken, der i mine øjne ikke har en gyldig sag, vil hele EU-systemet bryde sammen, vurderer advokat Johan Schlüter.

Han har i flere år fordrevet de danske filmindustriisters retigheder, og har tidligere ført sin sag mod Lasersdiken. Afsn på regner distributørerne i en sag om retten til at udleje film indkøbt fra ud-

landet. En sag Johan Schlüter, at EF-Domstolen vil afskaffe det EF-Domstolen.

Ikke første gang
Professor i EU-ret, Hjalte Rasmussen kan godt følge argumentet med, at jo flere gange en retsakt bliver tilsidesat, jo flere vil få blod på tanden i lignende sager.

Men vinder Lasersdiken sagen ved EF-Domstolen, vil det ikke være første gang, at EU-direktiv bliver omstødt, pointerer professoren.

Det er bestemt ikke hverdagsagt, at EF-Domstolen tilsidesætter et direktiv, men det forekommer og er forekommet i en meget spektakulær sag om tobaksreklamer fra 2000, forklarer tidligere formand for Dansk Selvkøb for Europastudier professor Hjalte Rasmussen.

Den nye sag sagsagte de store tobakskompagner EU for at få omstødt et direktiv, der forbød reklamer for tobak. Ved hjælp af en her af ad-

SÅDAN ER DET GÅET

- November 1992: EU-løselite-direktiv indeholdende en såkaldt "spredningsregel", der skal bekæmpe piratkopiering vedtages med krafttræden 1. juli 1994
- Må 2001: En ændring af løselite-direktivet vedtages, hvor import af varer uden for EU forbydes
- November 2002: Erhverdsrådene stiller et ændringsforslag, der fjerne importforbuddet
- Februar 2003: Erhverdsrådene stiller et ændringsforslag, der fjerne importforbuddet
- December 2002: Ophævelsen af importforbuddet træder i kraft
- Februar 2003: Lasersdiken stævner Kulturministeriet ved Østre Landsret
- November 2004: Østre Landsret beslutter ved kendelse at forelægge sagen for EF-Domstolen
- 14. januar 2006: Lasersdiken APG træder for EF-Domstolen

Filmmagasinet *Ekko*: Kongens fald

Johan Schlüters greb om pressen kom også til udtryk i filmmagasinet *Ekko*, da han i 2015 var afsløret i at beholde flere hundreder millioner kroner af de penge, han administrerede for Producentforeningen. Derefter ville ingen have noget med ham at gøre, og følgelig gik Johan Schlüters advokatfirma konkurs.

Redaktør Claus Christensen og journalist Daniel Pilgaard besluttede at lave et portræt af Johan Schlüter i den forbindelse, og Daniel kontaktede mig for at få et bidrag i form af sætninger til citat og for at blive klogere på de kampe, jeg i tidens løb har udkæmpet med Johan Schlüter. Det skrev han i hvert fald til mig.

På det tidspunkt havde jeg fremstillet det første prøvetryk af bogen til Vestre Landsret indeholdende del 1-3 (side 891). Jeg havde et ekstra eksemplar, og det måtte han gerne få, så han i detaljer kunne sætte sig ind i, hvordan Johan Schlüter havde svindlet sig til monopollet på udlejningsmarkedet. Jeg havde også udtalelser til citat, f.eks. "I mere end 30 år har jeg vidst, at Johan Schlüter er en svindler. Det er på høje tid, det går op for resten af verden."

Daniel vendte ikke tilbage for at lade mig godkende, hvad jeg blev citeret for, så først da jeg læste *Ekko* nr. 70, opdagede jeg, at formålet med min medvirken var at hylde Johan Schlüters evner som advokat. Daniel havde læst i prøvetrykket, for jeg var citeret for at mene, at Johan Schlüter lavede et juridisk mesterværk, da han vandt over Erik Viuff Christiansen ved EU-Domstolen.

Det er klassisk misbrug. Mine to ord er taget fra side 105 og gengivet uden for sammenhængen. Johan Schlüter lavede et mesterværk *i manipulation*. Jeg er ikke imponeret over hans evner som advokat. Hvis man prøver at tage ham alvorligt, må man konkludere, at han ikke fatter grundlæggende ophavsret. Han forstår ikke udtrykket "et udgivet værk" og ved ikke engang, hvad en ophavsmand er.

Hans processkrifter er rodede og uforståelige, og hans folk dummer sig gang på gang, f.eks. da de selv fremlagde kontrakterne, der beviste, at deres rettigheder kun omfattede videokassetter med danske tekster (side 288), og da de fremlagde EU-Domstolens retsmøderapport, der afslørede hele svindelaffæren (kapitel 16). Formalitetsfejlen, da FDV angreb mig i 2005 (kapitel 57), er topmålet af sløseri. I injuriersagen afslørede Johan Schlüter både sin politiske indflydelse og sin evne til at skifte holdning på et øjeblik, og han opdagede det ikke engang (kapitel 23).

En af hans kritikere er lige så stædig som Schlüter. Det er den aalborgensiske filmforhandler fra Laserdisken, Hans Kristian Pedersen, der selv importerer og sælger film uden at være medlem af Foreningen af Danske Videogramdistributører. Han mener, at hele branchens eneret på udlejning er baseret på en lov, der simpelthen ikke gælder. Ifølge Pedersen lavede Schlüter et "juridisk mesterværk", da han vandt en sag ved EU-Domstolen i 1987 og fik retspraksis på området indført.

I dag indrømmer Schlüter, at han selv blev overrasket over afgørelsen. "Jeg troede faktisk, at vi ville tabe vores sag og gik på druk i to uger," siger han med et glimt i øjet.

Den nordjyske filmforhandler nægter dog at bøje sig og har i tre årtier forsøgt at bekæmpe Schlüter. I 1993 koster det Pedersen en dom for fem tilfælde af ærekrænkelser. I bogen *Sådan tjener man en milliard kr.* omtaler han Schlüter som Danmarkshistoriens største forbryder. Han skriver også, at advokaten er daværende statsminister Poul Schlüters fætter, men de er ikke i familie.

"Pedersen - ham kommer jeg sgu' til at savne," siger Schlüter om sin evige modstander. "Vi talte ofte om ham på vores møder i videogramdistributørforeningen, og jeg mindede ofte de andre om, at vi ville kede os, hvis vi ikke havde Pedersen," fortsætter Schlüter. Nogen seriøs trussel mod Schlüters kongerige bliver Hans Kristian Pedersen aldrig.

Filmmagasinet Ekko nr. 70, 11. februar 2016

Evnen til at forføre

Johan Schlüter har ubestrideligt en evne til at forføre, og det lykkedes også i dette tilfælde. Daniel Pilgaard kendte baggrunden, men gik alligevel med til at udstille mig som en tosse, der opfandt et familieskab med statsministeren. Han vidste, at historien kom fra Schlüters eget kontor og blev lagt i graven i 1993. Hvorfor hive den ældgamle historie frem, hvis ikke formålet var at miskreditere mig?

Jeg blev ganske vist dømt for injurier, men det siger mere om domstolene!

Det er det rene vrøvl, at branchens udlejningsmonopol ifølge mig var baseret på en lov, der ikke gælder. Den omtalte lov *eksisterede* ikke. En *lignende* lov blev gennemført i 1989, og der er vi uenige om fortolkningen. Daniel fremstillede det sådan, at jeg i tre årtier har forsøgt at bekæmpe Johan Schlüter. Det var altså FDV, der hver gang angreb mig! Jeg ville bare sælge (og udleje) mine LaserDiscs og DVD'er i fred, og det bekæmpede han i et kvart århundrede. Ja, de talte vel om mig i FDV, for Johan Schlüter udskrev sikkert nogle fede regninger.

Der er så dem, der fandt det interessant, at Johan Schlüter ikke selv troede på, at han kunne vinde sagen mod Erik. Jeg mener, det kan diskuteres, om han vandt, men det lykkedes ham at få sagen kørt af sporet, og det er bemærkelsesværdigt, at der 33 år senere stadig ikke er andre end mig, der tør se det i øjnene.

En sandsynlig forklaring

Ingen interesserer sig for monopolernes markedskontrol og de høje danske priser. Lars Borberg var ganske vist en undtagelse, men han var "bare" kulturjournalist. Han forsøgte at afsætte historien til andre dele af "huset", Nordjyske Medier, og han arrangerede et møde med samfundsredaktør Søren Wormslev og Ida Thorsen, der tidligere for TV Aalborg havde lavet et indslag om mine bøger (side 468) og også dækket historien om Skats ulovlige afgift på LaserDiscs (side 735).

Da Nordjyske også lavede film, foreslog jeg, at de lavede en dokumentarfilm: *De høje forbrugerpriser*. De var velkommen til at tage min dokumentation og selv vinde Cavling-prisen for deres afsløringer. Min interesse lå i at befri Danmark fra monopolernes tyranni. Deres afvisning var i det mindste befriende ærlig.

"De orker det ikke," var Lars Borbergs konklusion, og jeg tror, han har ret. Alle medier er pressede og skal overleve på markedsøkonomiske vilkår. Måske har de romantiske ambitioner om at være samfundets vagthunde, men først og fremmest handler det om sorte tal på bundlinjen.

Hvad sælger aviser? Hvad får folk til at se et tv-program? Hvordan dækker vi det behov billigst muligt? I sidste ende er det afgørende. Der er ikke ressourcer til at undersøge sager, der er en lille smule udviklede. Det er vel også forklaringen på, at der bliver ved med at dukke skandalesager op. Sagerne får fred og ro til at vokse sig større og større år ud og år ind, for alle lukker øjnene, indtil sandheden - måske - en dag finder en vej ud i lyset.

Jeg kunne heller ikke undgå at skrive mig bag øret, at jeg havde foreslået en dokumentarfilm med titlen *De høje forbrugerpriser*, mens Ida Thorsen kaldte det "din sag". Hun var i det hele taget på linje med redaktøren, jeg talte med i '92. Hvorfor skulle Nordjyskes læsere eller borgerne som helhed interessere sig for, at de betaler mere for varerne end alle andre i EU?

Den simple sandhed er sikkert, at meget få orker at undersøge noget selv.

Kære Hans Kristian

Vi har brugt lang tid på at overveje, drøfte og vurdere din sag - og har også undersøgt muligheden for, at din sag kunne danne grundlag for en journalistisk kulegravning andre steder i huset. Konklusionen er, at vi er nødt til at melde pas.

Det beklager jeg meget, for vi er samtidig enige om, at der godt kunne ligge en god historie i det materiale, du har samlet og de erfaringer du har gjort med systemet de seneste mange år. Men vi må hele tiden prioritere, hvad vi bruger vores ressourcer på - bl.a. ud fra en vurdering af, hvilke historier vi anser for at være mest relevante i forhold til NORDJYSKE's læsere og borgerne som helhed. Der er nok ingen tvivl om, at hvis vi skulle engagere os i din sag, så ville det kræve rigtig mange arbejdstimer - og formentlig blive en af de timemæssigt tungeste sager vi kunne kaste os ud i.

Ida Thorsen fra Nordjyske Medier til Laserdisken, 15. februar 2010

Jersild minus spin

Hvad bruger journalisterne så tiden på? Jo, de laver underholdende tv. Finder en simpel problemstilling, enhver kan forstå, tilsætter noget uhyggeligt musik, så de mest tungnemme fatter det, og så prøver de at gøre en myg til en elefant.

Sådan opfattede jeg i hvert fald Jens Olaf Jersild, da han prøvede at udstille Pia Kjærsgaard som kriminel i det dybdeborende tv-program *Rapporten*. Det var det program, hvor han rendte rundt med skjult kamera for at gøre det til noget odiet, at Dansk Folkeparti tog almindelige borgeres problemer op. Han foregav, at han var en borger med et problem, som han gerne ville have belyst via et spørgsmål til en minister. Pia Kjærsgaard var forstående og ville hjælpe, og spørgsmålet blev stillet. Han kvitterede med en donation på 30.000 kr. til partiet, men bad om at være anonym, og det ønske blev imødekommet.

Jens Olaf Jersild ville vise, at man kunne købe sig til politisk indflydelse. Han forsøgte at sammenkoble donationen på de 30.000 kr. med det stillede spørgsmål, men betalingen blev aldrig et direkte krav for at stille spørgsmålet, så han måtte nøjes med at insinuere, at der nok var en sammenhæng.

Jeg så programmet og undrede mig over, at han kunne finde på at rende rundt med skjult kamera for at miskreditere politikere, fordi de tog folks problemer op i Folketinget. Jeg var selv dybt taknemlig for, at Kim Behnke (FRP) og Kristian Thulesen Dahl (DF) havde stillet spørgsmål for mig, og senere Per Clausen (EL). Ingen af dem har bedt om noget til gengæld. Ikke donationer, ikke medlemskab, ja, de har ikke engang bedt om min stemme ved næste valg.

Ifølge partistøtteleven skal større donationer offentliggøres, så den lov havde Pia Kjærsgaard altså overtrådt. Hun var kriminel, og det var så alvorligt, at Jens Olaf Jersild tog "problemet" op i *Jersild og spin* 18 år senere. Pia Kjærsgaard var blevet formand for Folketinget, og han stillede spørgsmålet, om man kan have en kriminel person som formand? Hun havde overtrådt loven "med piber og trommer og klokker på", som han indigneret udtrykte det.

Har DR's journalister ikke bedre at tage sig til? Hvad bliver det næste? Vil de rende rundt med skjult kamera i Røde Kors' genbrugsbutikker for at afsløre, at de sælger ting og sager, som stammer fra et tredjeland? For det er jo også ulovligt!

den skjultekorrption.dk/video58

Jersild minus spin, 30. oktober 2016

den skjultekorrption.dk/video59

Presseløgen, 25. maj 2020

Presseløgen

Jeg fandt en lille smule opmuntring i *Presseløgen* den 25. maj 2020. Anledningen var en fængselsdom til generalmajor Hans-Christian Mathiesen, der var dømt for at have misbrugt sin stilling i hæren til at fremme sin kærestes karriere.

Det opmuntrende i sagen set med mine øjne er det faktum, at generalmajoren var højt placeret i forsvarrets hierarki, så højt at ingen turde røre ham, før en enkelt modig og stædig journalist fortsatte med at grave, indtil sagen efter 14 måneder med beskyldninger og drøje hug mod journalisten kunne afsløres. Og en domstol havde bekræftet, at det, som han - alene i verden - havde påpeget som et problem, blev takseret til noget så alvorligt som ubetinget fængsel.

Sagen viser, at det ikke er umuligt at trænge igennem, selvom man ikke har alle de andre medier med sig. Den seje journalist var Peter Ernstved Rasmussen, der offentliggjorde sagen baseret på sine egne undersøgelser i sin egen netavis.

På en måde er han skruebrækker. Journalister jager oftest i flok. Alle skriver om det samme. I 25 år kunne Britta Nielsen svindle i fred og ro, og pludselig var hun den daglige historie i samtlige medier. Der er ikke megen diversitet at finde i mediebranchen. Peter Ernstved Rasmussens enegang førte alligevel til fortjent hyldest af kollegerne i *Presseløgen*, så det er trods alt ikke sådan, at de afskyr den undersøgende journalistik. De orker det ikke selv, men er friske nok til at hylde en kollega, der både gider og har modet. Og det finder jeg trods alt opmuntrende.

Filmmagasinet *Ekko* - hvornår fortsætter historien?

“Har Johan Schlüter købt filmmagasinet *Ekko*?” Jeg kunne ikke lade være med at drille redaktør Claus Christensen efter min ufrivillige hyldest til Johan Schlüter og den bagvendte fremstilling af mig som aggressor i forhold til FDV.

Claus Christensen forsikrede, at det ikke var tilfældet, men han ville tegne et portræt på godt og ondt og ikke kun portrætter Johan Schlüter som en total skurk - sådan som resten af filmbranchen gjorde på det tidspunkt - og han mente, at der manglede fældende beviser.

Han havde adgang til dokumentationssamlingen online, så jeg syntes, det var en dårlig undskyldning i forhold til Johan Schlüters forbrydelser i videbranchen. Jeg sendte ham gode gammeldags fotokopier af grundlaget for forbuddet i 1984, Johan Schlüters replik i Østre Landsret og EU-Domstolens retsmøderapport med forklaringerne om en særlov om film sammen med afsnittet i *Dansk Privatret* om §§ 23 og 25 samt Johan Schlüters artikel fra 1989, hvor den manglende særlov om udlejning af film skulle luskes igennem Folketinget. Han har de fældende beviser om udlejningsmonopolet i hånden, så hvorfor holder han historien tilbage?

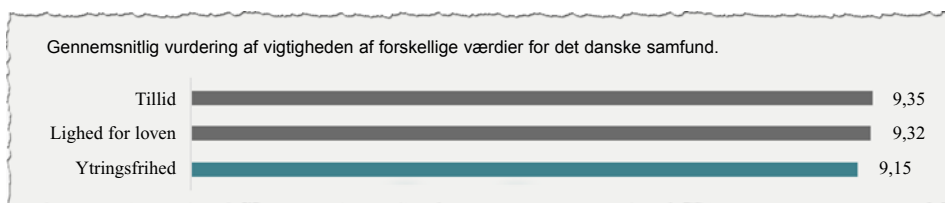
“Vores dækning af sagen er ikke færdig, så jeg vil i al mindelighed opfordre dig til at vente med at fælde den endelige dom, til vi har sat det sidste punktum,” skrev han, da jeg sidst hørte fra ham i foråret 2016.

Jeg venter stadig på det sidste punktum. Hvornår mon *Ekko* tager mod til sig?

69. Ytringsfrihed i Danmark

Ytringsfrihed er vigtig for danskerne. På listen over de 10 vigtigste værdier for det danske samfund placerer danskerne ytringsfrihed på en flot tredjeplads - kun overgået af tillid og lighed for loven. I dette kapitel behandles, hvad ytringsfrihed i Danmark betyder i praksis.

Betydningen af ytringsfrihed

Justitsministeriets forskningskontor, 30. april 2020

Ytringsfrihedskommissionen blev nedsat i 2017 for at vurdere ytringsfrihedens rammer og generelle vilkår i Danmark. Et bredt flertal i Folketinget begrundede dette med et ønske om at værne om ytringsfriheden.

Ifølge en spørgeskemaundersøgelse ramte det ganske godt, hvad befolkningen mente, for det blev til en flot tredjeplads på top 10 listen over de vigtigste danske værdier. Ytringsfrihed kom foran velfærdssamfundet, kønsligestilling, det danske sprog, frisind, foreningsliv og frivillighed, hygge samt den kristne kulturarv, der lige akkurat kom med på listen. 10 er vigtigst på en skala fra 0 til 10.

Hvordan fungerer ytringsfriheden i Danmark? Det har jeg undersøgt, helt og aldeles uvidenskabeligt, alene baseret på mine egne iagttagelser.

Retten til at håne Muhammed

Vigtigst er retten til at håne muslimerne og deres elskede profet, Muhammed. Der er fortolkninger af koranen, der forbyder afbildninger af Muhammed, og så er der gået sport i at understrege sin frihed ved at trodse Koranen og afbilde Muhammed, endda som terrorist: "Se, hvad vi kan i Danmark i ytringsfrihedens navn!"

Støjberg hylder og deler Muhammed-tegningerne

"Der var - og er - god grund til både at stå ved og være stolt af Muhammed-tegningerne den dag i dag. Det var - og er - nødvendigt at være ganske klar på det fundament af frihedsrettigheder, som Danmark er bygget på. Et fundament som generationer før os har lagt, og som vort land er grundlagt på," skriver Inger Støjberg onsdag i et opslag på Facebook, hvor hun også viser et par af tegningerne.

BT.dk, 30. september 2020

denstkjultekorrupsion.dk/video60

Inger Støjberg, 26. september 2017

denstkjultekorrupsion.dk/video61

Jens Jørgen Thorsens maleri, 1984

“Jeg har selv Kurt Westergaards berømte tegning til at ligge som min baggrunds-skærm på min iPad. Det har jeg, fordi jeg elsker Danmark,” skrev Inger Støjberg på Facebook, da hun var integrationsminister og utilfreds med, at tegningerne ikke blev vist på Skovgaard Museets udstilling, *Billedstorm*. Hun sagde til TV2 News i den anledning:

“De er i deres gode ret til at sige, som de gør, og udstille, hvad de gør, men der er bare ingen tvivl om, at Muhammed-tegningerne har været med til at definere vores frihedsorienterede samfund igennem de seneste 10 år.”

Retten til at håne Jesus

Det er lidt af en kontrast til behandlingen af Jens Jørgen Thorsens Jesus-maleri, da Birkerød Kunstforening i 1984 efter aftale med DSB havde bestilt et maleri til Birkerød Station. Maleriet viste Jesus i en fræk positur, der ikke overlod noget til fantasien. En kristen studerende syntes, det var perverst, og han malede det over. Det var egentlig meningen, at Thorsen skulle gøre maleriet færdigt, men så skred daværende trafikminister Arne Melchior (CD) ind:

“Det maleri er efter min bedste overbevisning anstødeligt, blasfemisk og meget andet af den skuffe, så der kan slet ikke være tale om, at det maleri kan sidde på en offentlig bygning.”

Jens Jørgen Thorsen var - ligesom Inger Støjberg - en markant provokatør, dog med den afgørende forskel, at han provokerede de kristne. Det var der ikke plads til inden for ytringsfrihedens rammer. Hans planlagte Jesus-film, *The Love Affairs of Jesus Christ*, vakte så meget internationalt postyr, at Det Danske Filminstitut trak sit tilsagn om støtte til filmen tilbage.

Ytringsfrihed i mine unge dage: Retten til at vælge selv

Jeg voksede op under den kolde krig i 70'erne og 80'erne. Da var ytringsfrihed noget, de ikke havde i Sovjetunionen. Der kunne sovjetborgerne ikke frit vælge de bøger, de gerne ville læse, høre den musik, de gerne ville lytte til, eller se de film, de gerne ville se. Det er præcis den situation, vi har i Danmark i dag, men ingen taler om begrænsningerne af ytringsfriheden her i landet.

I Danmark kan vi ikke frit købe de bøger, vi gerne vil læse, købe den musik, vi gerne vil lytte til, eller købe de film, vi gerne vil se. I Sovjetunionen var udvalget af kulturgoder begrænset af, hvad der ifølge Sovjetunionens ledere var godt for befolkningen. I Danmark er udvalget af kulturgoder begrænset af, hvad de internationale mediekoncerner mener, de kan tjene flest penge på.

Da Sovjetunionen begrænsede borgernes adgang til kunst og kultur, kaldte vi det censur, og vi var indignerede, men når mediekoncernerne i vor tid begrænser befolkningens adgang til kunst og kultur, beskrives det som "legitime formål, der er nødvendige i et demokratisk samfund" (kapitel 45).

Ytringsfriheden er ikke uden grænser. Hensynet til de amerikanske aktionærer vejer trods alt tungere end borgernes adgang til information.

Selvcensur

Der var aviser, der ikke viste Muhammed-tegningerne i forbindelse med 15-året for Muhammed-krisen og heller ikke trykte tegningerne på årsdagen for angrebet på ugebladet *Charlie Hebdo*. De blev beskyldt for selvcensur, og selvcensur er en trussel mod ytringsfriheden. Det vides dog ikke med sikkerhed, om nogen af dem undlod at trykke tegningerne, fordi de har været trykt rigeligt allerede.

I princippet er jeg enig i, at selvcensur truer informationsfundet og således bør undgås, men jeg forstår ikke, hvorfor det kun er et problem i forbindelse med Muhammed-tegningerne. Jyllands-Posten fik ros, fordi de turde vise tegningerne, men det har altså ikke den store betydning for min dagligdag.

Jeg har hverken et problem med profetens bombe eller Jesus' tissemand, men jeg forstår ikke, hvorfor det er så vigtigt at håne de troende. Jeg havde haft større respekt for Jyllands-Posten, hvis den i 1992 havde turdet trykke Kurt Rasmussens artikel om FDV's forbrydelser i videobranchen (side 434).

I 33 år har mediernes selvcensur afholdt dem fra at skrive om en af historiens største økonomiske forbrydelser i Danmark. Det samme gælder for så vidt løgneren om, at frihandelen blev diskuteret og forbudt i forbindelse med infosoc-direktivet. Årsagerne til de høje danske forbrugerpriser er også tabu, og man skal lede længe efter en artikel om EU's frihandelsforbud. Det er totalt umuligt at finde en artikel, der tør kritisere en manipuleret dom fra Vestre Landsret.

Jeg ved ikke, hvad der ligger bag, men jeg konstaterer, at ingen har villet bruge ytringsfriheden til at undersøge FDV's forbrydelser, at se det danske retssamfund efter i sømmene eller at debattere EU's frihandelsforbud.

Adgangen til at ytre sig

Men man har vel stadig ret til at ytre sig, hvis man har noget på hjerte? Hvis jeg vil fortælle en uvidende omverden om økonomiske forbrydelser, har jeg frihed til at udgive en bog med en udførlig gennemgang af forbrydelsen, eller hvad?

Næh, det viste injuriesagen. Det koster bøder og erstatninger, hvis man bruger sin ytringsfrihed til at kritisere de forkerte personer i toppen af dansk erhvervsliv.

En verden uden debat

Der er ikke tradition for at diskutere ophavsret i Danmark. Politikerne har aldrig forstået ophavsretten, som allerede i 80'erne og 90'erne var fuldstændig overladt til triumviratet, dvs. Johan Schlüter, Mogens Koktvedgaard og Peter Schønning. Det førte til verdens mest restriktive ophavsretslov, der for en tid også gjorde det ulovligt at fremstille en kopi til privat brug. Det betød f.eks., at når jeg havde købt en CD-plade, var jeg nødt til at lytte til den i min stue, hvor CD-afspilleren stod. Jeg måtte ikke overspille den til min MiniDisc, så jeg også kunne høre musikken i soveværelset eller tage den med på turen til Luxembourg (side 354).

Traditionen med ikke at undersøge eller debattere ophavsret førte til, at FDV i 1989 ubemærket og uden debat fik indført § 23, stk. 3, der i 30 år blev brugt som fundament for en streng kontrol over markedet for udlejning af film (kapitel 15), og tricket gav måske inspiration til det endnu større overgreb nogle år senere.

Den 9. februar 1994 blev Mogens Koktvedgaards revision af ophavsretsloven fremlagt for Folketinget. Lovforslag L 197. Principielt var EU's låne/leje-direktiv implementeret (kapitel 20), men reelt blev direktivet blot brugt som undskyldning for at forbyde frihandel via afskaffelsen af international konsumtion, selvom det ses af direktivforslaget og forhandlingerne, at det ikke var meningen (kapitel 32). Det interessante er, at ikke en sjæl opdagede, at frihandelen var i fare som følge af lovforslaget. Tilfældigvis nåede forslaget ikke at blive vedtaget, før sommeren afsluttede folketingsåret, for ellers var frihandelen blevet afskaffet allerede i 1994. Og uden at ét eneste folketingsmedlem havde opdaget, at det var det, der var sket.

Det var i irritation over den kuldsejlede plan, at IFPI i efteråret 1994 alligevel gik til angreb på Street Dance (kapitel 34), og først da indehaver Peter Larsen gik til pressen, opdagede politikerne, hvad der var under opsejling. Og hårdt presset af den politiske modstand fandt J. Nørup-Nielsen på den latterlige nødløsning.

Debatten - hvis man kan bruge det ord - i Folketinget i foråret 1995 illustrerer, hvor let det er at føre Folketingets medlemmer bag lyset. Med undtagelse af Kim Behnke slugte de forklaringerne råt. Først troede de, at Danmark havde kæmpet for frihandel, men var kommet i mindretal. Senere troede de også på forklaringen om, at EU-retten afhænger af, om USA er med i en international konvention. Det sidste sludder gav som nævnt problemer med Kommissionen (side 538).

Triumviratet prøvede ufortrødent igen i 2002. De fulgte den samme opskrift, og alt tyder på, at de i ubemærkethed havde fået gennemført frihandelsforbuddet, hvis ikke det var lykkedes for mig at starte en debat. I virkeligheden var det ikke en debat, men en troværdighedskamp mod Schlüter, Koktvedgaard og Schønning, og de vandt. Et flertal vedtog derefter at forbyde frihandel i den tro, at Danmark under forhandlingerne om infosoc-direktivet var kommet i mindretal efter at have kæmpet med næb og kløer for at bevare den.

19 år senere har næsten alle politikere glemt, at der ikke længere er frihandel. Og alt dette er sket, fordi ophavsret stort set aldrig debatteres seriøst.

Johan Schlüter og AntiPiratGruppen

Internettet og mp3 revolutionerede befolkningens adgang til at høre musik. En pc med internetadgang skulle der blot til, og så kunne man dele sin musik med resten af verden. Musikken blev således gratis. I stedet for at købe en CD til 140 kr., var det muligt at downloade musikken fra internettet ganske gratis.

Oh, skræk og rædsel! Det er enden for musikindustrien, medmindre det bliver stoppet, tænkte de snæversynede chefer og gik som sædvanlig til Johan Schlüter for at få hjælp. Han startede en kampagne med det ensidige dommedagsbudskab, at når befolkningen hører musik gratis, er det tyveri. Det vil føre til, at ingen kan tjene penge på musikken. Musikbranchen vil dø, og så er der ikke mere nogen til at skabe ny musik. Og politikerne slugte argumentationen råt.

Fildeling blev forbudt, og Johan Schlüter oprettede AntiPiratGruppen og gik i krig mod landets fildelere, der blev hængt ud som simple tyveknægte. Og det var en god forretning for advokatfirmaet. Trusselsbreve med gigantkrav blev sendt ud i øst og vest med indbyggede forligstilbud på mere beskedne beløb, og mange gik på den. Udsigten til at blive involveret i en retssag med et kæmpe erstatningskrav fik chokerede borgere til at betale, selvom de intet ulovligt havde gjort.

I virkeligheden viste den ene undersøgelse efter den anden, at fildeling skabte øget omsætning. Jo mere musik, man blev udsat for, jo mere musik var man også villig til at betale for. Det samme gjaldt download af film. Den ene dag kunne man læse, at James Camerons blockbuster *Avatar* (2009) satte ny rekord i piratkopier. Den næste dag kunne man læse, at den også satte nye salgsrekorder på DVD.

Hurra for fildeling

Så var de ude med snøren igen. I forrige uge gik antipiraterne atter i aktion og sendte breve ud til fildelere i hele landet. Og budskabet var svært at komme uden om for de omkring 200 modtagere, der blev mødt med tårnhøje erstatningskrav. Igennem det sidste år er vi blevet tudet ørerne fulde af repræsentanter fra blandt andet pladebranchens fællesorganisation (IFPI), Dansk Musiker Forbund og Koda, der gennem flittig brug af kriminologiens terminologi fortæller os, at fildeling er lig med "tyveri" - at det er en "krænkelse" af rettighedshaverne at "stjæle" deres musik. Desværre er det lykkedes råbekoret at overbevise store dele af den danske befolkning om, at ikke-kommerciel ligesom kommerciel fildeling udelukkende er af det onde. Det er den ikke.

Faktum er, at fildeling har været revolutionerende for de tusindvis af nye bands, hvis musik med stor sandsynlighed aldrig var nået frem til Kuala Lumpur eller Tokyo, havde det ikke været for uploaderen Uffe fra Utterslev. Og hvis 16-årige Kenneth har lyst til at "stjæle" min musik, så værsgo! For sandsynligheden for at han ville have hørt den - havde det ikke været for Uffe, der deler sin musik med ham - er lille. Kenneth kom til min sidste koncert og tog tre af sine venner med. Uffe kom ikke. Han havde fået en bøde på 100.000 kroner af AntiPiratGruppen.

Piratgruppen og Steppeulv-affæren

Modreaktionen kom fra en gruppe mennesker i opposition til AntiPiratGruppen, en slags anti-AntiPiratGruppe. De droppede den dobbelte negativ og kaldte sig simpelthen for Piratgruppen, et lettere misvisende navn. De var ikke pirater, men de ville skabe debat om AntiPiratGruppens metoder, og de udfordrede postulatet om, at fildeling er tyveri og altid er til skade for musikerne.

Piratgruppen var lykkedes med noget så svært som at skabe debat om ophavsret, og det ville Foreningen af Danske Musikkritikere anerkende ved at nominere den i kategorien Årets Idé ved Steppeulvens prisuddeling for "at have rejst en vigtig debat, der ikke kun handler om pladeselskabers og musikeres økonomi."

Det faldt LO for brystet. Et tilsagn om økonomisk støtte blev trukket tilbage, og ja, det fik til gengæld mig op af stolen. Principielt bliver det umuligt at have uvildige prisuddelinger, hvis den nødvendige økonomiske støtte gøres betinget af opfyldelse af sponsorerens krav om, hvem der må eller ikke må blive nomineret. Endnu værre er LO's og den senere socialdemokratiske kulturordfører Mogens Jensens modstand mod debat. Hvordan kan debatten i sig selv være skadelig i et demokratisk samfund? Jeg er ikke enig med ham i, at fildeling altid er et onde, men er det virkelig så forfærdeligt, at spørgsmålet debatteres?

Nye sponsorer til omstridt Steppeulvpris

Nye sponsorer er dukket op til uddelingen af musikprisen Årets Steppeulv. Studenterhuset i Aalborg og filmforretningen Laserdisken giver tilsammen de 50.000 kroner som kompensation for den støtte, som LO trak tilbage tidligere på ugen.

LO trak sin støtte, fordi Foreningen af Danske Musikkritikere, som står bag Steppeulvprisen, har nomineret Piratgruppen til en pris for Årets Idé. Nu har samme nominering fået filmforretningen Laserdisken til at give 25.000 kr. til Steppeulvprisen. Mens Studenterhuset i Aalborg giver penge, fordi de mener, det er vigtigt med en uafhængig musikpris, tager Laserdisken skridtet videre: Indehaver Hans Kristian Pedersen beskylder LO for overgreb på ytringsfriheden, fordi organisationen har trukket de 50.000 kr. tilbage med henvisning til Piratgruppens nominering.

"Ved at fjerne støtten forsøger LO at kvæle debatten om ophavsret, som blandt andet Piratgruppen har været med til at starte. Det er ikke i orden. Jeg synes også, at der er for stramme regler omkring ophavsret. Hvis det, at jeg kopierer min egen cd til min MiniDisc, gør mig til piratkopist, så er det, fordi lovgivningen er forkert. Debatten om ophavsret er vigtig, og den vil jeg være med til at støtte," siger Hans Kristian Pedersen.

LO forstår ikke beskyldningerne om benspænd for ytringsfriheden. Kulturkonsulent Mogens Jensen peger på, at LO har omkring 1.500 medlemmer, der er kunstnere, og som mister penge, hvis piratkopiering bliver tilladt.

"Hvis vi bakker økonomisk op om prisfesten, betyder det indirekte, at vi bakker op om nomineringen af Piratgruppen. Det kan vi simpelthen ikke forsvare."

Informationssamfund eller uvidenhedssamfund?

LO's og Johan Schlüters fossile tankegang led dødsstødet blot nogle få år senere, da YouTube blev til. YouTube er verdens mest effektive fildelingsplatform, og det var håbløst at retsforfølge alle YouTubes brugere, selvom Johan Schlüter sikkert ville have elsket at prøve.

YouTube har om nogen demonstreret, at gratis musik er præcis det modsatte af skadeligt. På YouTube findes alverdens musik, som enhver kan lytte til ganske gratis. Samtidig er YouTube blevet det centrale medium for enhver ung kunstners bestræbelser på at markedsføre sig selv og blive kendt. Forklar mig lige, hvordan man som kunstner kan tjene penge, hvis ingen aner, hvem man er?

Jeg gemte Pernille Pangs klumme, fordi det var en enlig dissens i en nærmest øresønderrivende propagandastorm, men hun havde jo ret. Hvem ville have hørt om Lukas Graham i dag, hvis det ikke havde været for YouTube? Og handler det for gruppen alene om at tjene så mange millioner som muligt? Undersøg det selv!

Lad mig forklare dynamikken med personlige oplevelser. Min nevø var en bette knægt, da en skolekammerat gav ham en piratkopi af *Terkel i knibe* (2004), før filmen overhovedet var udkommet på DVD. Han så filmen og kom til at holde af den, så da filmen udkom på lovlig DVD, røg den på hans ønskeliste til jul.

Det er slet ikke så mærkeligt, at samme film er verdens mest piratkopierede film og den mest solgte film. For ikke så mange år siden brugte den amerikanske musikindustri formuer på at få deres kunstnere spillet i radioen, for kendskab til musikken var forudsætningen for, at folk ville købe deres plader eller gå til deres koncerter. I Danmark stod høje Koda-afgifter i vejen for radiostationer, altimens kunstnerne vandede sig. "Den manglende markedsføring i radio og tv er simpelt hen problemet for os," lød det dengang fra Danske Populærautorer.

Jeg hørte om den georgisk/britiske sangerinde Katie Melua via min bror. Det var i YouTubes unge år, men hun og hendes pladeselskab havde selv lagt en masse musikvideoer ud på YouTube, og således fandt jeg ud af, hvor smukt hun synger. Jeg har siden købt seks af hendes udgivelser på CD og DVD, og da hun kom til Danmark for at synge i DR's koncertsal, inviterede jeg hele familien med som en julegave. 25 billetter á 595 kr. Jeg tror ikke, hun tabte på at lade mig høre hendes musik ganske gratis, og hendes bugnende bankkonto tyder heller ikke på det.

Fildeling og YouTube har imidlertid ændret musikbranchen, så meget er sandt. Engang var musikbranchen styret af gigantiske selskaber, der næsten egenrådigt bestemte, hvem der ville få chancen for at bryde igennem og hvem der ikke ville. De havde forholdsvis få, men meget store kunstnere i folden. De kæmpede om at tegne milliardkontrakter med Robbie Williams, men droppede kynisk de mindre kommercielle kunstnere. En håndfuld selskaber kontrollerede det meste.

I stedet har vi fået en blomstrende musikscene, hvor mange flere kunstnere får chancen for at blive så kendte, at de kan leve af at komme ud at spille deres musik, og det skyldes i høj grad, at befolkningen fik adgang til musikken ganske gratis.

Adgangen til bibliotekerne

Officielt har bibliotekerne til formål at fremme oplysning, uddannelse og kulturel aktivitet. Udvalget af videofilm afhænger delvist af, hvad FDV og IFPI tillader, men bibliotekerne bestemmer dog selv over bøgerne. Jeg er bare ikke ret populær. Jeg har skrevet flere bøger om FDV's udlejningsmonopol og frihandelsforbuddet. Stævningen mod Domstolsstyrelsen er reelt en omhyggelig juridisk gennemgang af svindelnummeret bag importforbuddet, og den udgav jeg som bog under titlen *Domstolene under hypnose* (2009). Bogen fik følgende ord med på vejen af DBC:

“Spørgsmålet om hvorvidt videobranchen beskytter sine egne og forhindrer adgangen til specielle film til rimelige priser, kan nok have bredere interesse, men det er nok et fåtal, der vil have energi til at kæmpe sig gennem den omfattende stævning, indehaveren af Laserdisken har udtaget mod Domstolsstyrelsen.”

Bogens udsalgspris er 49 kr. inkl. moms. Bibliotekerne får forhandlerrabat, men alligevel købte det samlede danske biblioteksvæsen kun fire eksemplarer.

Vil bibliotekerne have *Den skjulte korrupsion*? Skal befolkningen have adgang til den viden, den indeholder? På læsesalen på hovedbiblioteket i Aalborg ligger magasiner, man kan tage med hjem, og jeg har spurgt, om introduktionshæftet til *Den skjulte korrupsion* må ligge i læsesalen, så folk kan tage det med hjem.

Det skal jeg ikke forvente, for mit hæfte vil blive betragtet som et partsindlæg. Men hvis Den Danske Dommerforening vil udgive et blad om voldgiftssystemets fortræffeligheder, vil det i bibliotekernes øjne have offentlighedens interesse!

Konklusioner: Hvad kan ytringsfriheden i Danmark reelt bruges til?

Den sikrer retten til at håne profeten Muhammed?	Ja
Den sikrer retten til at vise Jesus som et seksuelt menneske?	Nej
Den sikrer retten til frit at vælge mellem verdens kulturgoder?	Nej
Den sikrer retten til at bruge sit navn i sin virksomheds navn?	Nej
Den sikrer retten til at fortælle offentligheden om en forbrydelse?	Nej
Den sikrer en fri politisk debat om ophavsret?	Nej
Den sikrer en fri debat om retssamfundet Danmark?	Vi får se

Når det kommer til stykket, kan ytringsfriheden ikke bruges til så meget. Hvilke frihedsrettigheder er det helt præcis, Inger Støjberg hentyder til? VK-regeringen forbød for mange år siden spredningen af informationer fra det meste af verden, og siden har vi nærmest haft gammelsovjetiske tilstande i Danmark.

Jeg mindes George Orwell, manden bag det dystopiske fremtidssamfund i den klassiske roman og film, *1984*. Han skrev følgende: “If liberty means anything at all, it means the right to tell people what they do not want to hear.”

Er der noget, politikere ikke har lyst til at høre, er det sandheden om, hvordan de føres bag lyset af uærlige embedsmænd, og hvad der foregår ved domstolene!

70. Konklusioner: Lighed for loven

På andenpladsen på listen over de 10 vigtigste værdier for det danske samfund finder vi begrebet: lighed for loven. Det betyder ifølge danmarkskanonnen, at alle har samme retsstatus uafhængigt af køn og religion, og om man er rig eller fattig. For vennerne i dommernes netværk ser det dog anderledes ud.

Skal loven overholdes?

“Lov er lov, og lov skal holdes,” siges det, men det gælder ikke, når det drejer sig om at sælge kunstværker fra tredjelændene.

Den Blå Avis ville ikke tillade Laserdiskens kunde at sælge en amerikansk DVD (side 550), men havde på samme tidspunkt intet problem med at tilbyde et stykke afrikansk kunst, som ifølge Kulturministeriets fortolkning er præcis lige så ulovligt.

Lige om hjørnet fra Laserdisken ligger den lokale tegneseriebutik, Comic Express. Der er masser af amerikanske tegneserier, som indehaveren importerer på samme måde, som han altid har gjort. Efter razziaen mod Laserdisken spurgte jeg ham, om han ikke frygtede, at det samme kunne ske for ham. Han rystede på hovedet og sagde med et smil: “Hvem skulle have interesse i at genere mig?”

Det er det, det handler om. For almindelige mennesker giver det ingen mening, at det er ulovligt at videresælge noget, medmindre det er bragt på markedet i EU af rettighedshaveren selv. Hvem forestiller sig, at det kan være forbudt?

I det sydlige Aalborg er der hver sommer nogle kæmpe loppemarkeder, og jeg har besøgt dem for at finde ud af, om politiet går rundt og kontrollerer, at der kun sælges EU-varer. Jeg kan bekræfte, at salg af alt muligt fra hele verden finder sted aldeles uhindret. Ingen bliver bedt om at fremvise tilladelse til at sælge en vase, der måske stammer fra Kina, eller en sommerskjorte, man har taget med hjem fra ferien i Thailand. Alle blæser på loven, og det får ingen konsekvenser.

Produkt Afrikansk lille figurer
Afrikansk lille figurer. Håndlavet lille figurer, af sorte træ og ben, vel poleret, i par, pris per stk.
Pris kr. 200

Hvem bestemmer?

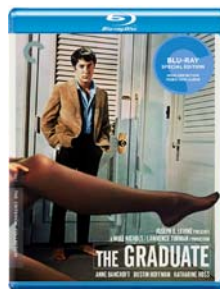
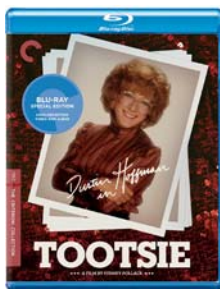
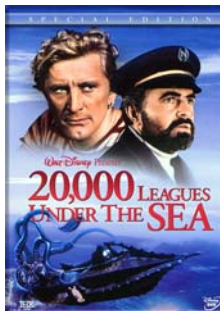
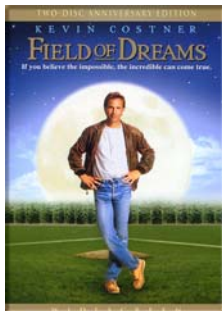
Forestil dig, at vi spørger almindelige mennesker på Strøget, om de er klar over, at det uden særlig tilladelse er forbudt at sælge varer, der ikke stammer fra EU. De færreste vil svare: “Ja, det har et flertal i EU besluttet at forbyde.”

Det betyder ikke, at loven er uden betydning. Når det gælder de fleste daglige forbrugsgoder, er det et ekstra instrument, den internationale industri kan bruge til at kontrollere udsalgspriserne i Danmark. Allerede før importforbuddet i 2002 blev 95 % af priserne på mærkevarerne dikteret af leverandøren (side 26).

Eksemplet med børnetøjet er ikke usædvanligt (side 27). Hvis man i Danmark åbner sin egen lille butik, adlyder man leverandøren, for ellers får man problemer. Det lyder mere dramatisk, end det er i praksis, for de fleste butiksejere er med på idéen, da det er til fordel for alle i netværket. Alle garanteres en god fortjeneste, når de undlader at konkurrere på prisen.

Det er forbrugerne, der taber. De betaler unødvendigt meget, og de får færre varer at vælge imellem. Problemet er tosser som Rudi Schropp-Pedersen, der fik det skøre påfund, at en CD-plade kun skulle koste 100 kr. (side 512), eller Tesco, der ikke mente, at et par Levi's jeans skulle koste £45 (side 492). Eller en tosse som jeg selv, der mener, at også andre film end de kommercielle Hollywood-hits fra FDV skal kunne købes af danske filmsamlere. Over for sådanne tosser er loven til stor hjælp, for så kan generalimportøren bestille en dommer til at beslaglægge den formasteliges varelager og få adgang til dennes regnskaber.

Disse generalimportører bestemmer reelt, hvem der behøver følge loven.

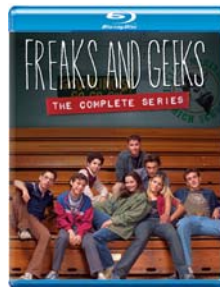
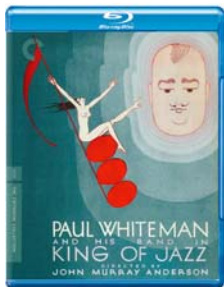
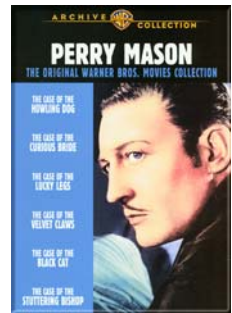
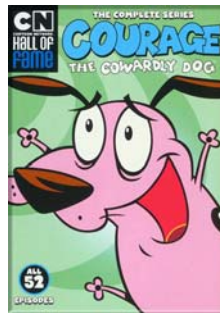
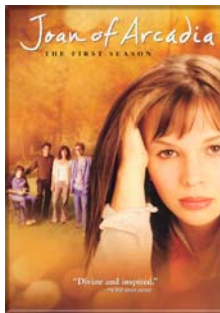
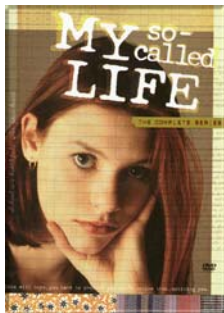
Forbudte specialudgaver, der ikke tilbydes, fordi salget straffes med bøde.

Civil ulydighed

Alle andre er ligeglade med ophavsretslovens forbud mod at sælge kunstværker fra tredjelandene. I 2019 kunne borgerne via Bruun Rasmussens Kunstauktioner købe dele af prins Henriks private samling af afrikanske masker og figurer. Det var gaver, prinsgemalen havde modtaget igennem årene, og ifølge ophavsretsloven må de ikke spredes videre. Det så de stort på i kongehuset, da de solgte ud af samlingen.

Genbrugstanken vil få dødsstødet, hvis loven håndhæves. Røde Kors' genbrugsbutikker overtræder loven hver dag, for de kan ikke bevise, at alle genbrugsvarerne stammer fra EU. Jeg vil gå så vidt som at påstå, at samfundet vil ophøre med at fungere, hvis loven håndhæves overalt. I praksis ignoreres den også. Man kan sige, at der er tale om en pragmatisk civil ulydighed.

Heller ikke Laserdisken overholder loven i Kulturministeriets fortolkning. Jeg mener selvsagt, at fortolkningen er forkert, og fogedforbuddet vedrører kun film, FDV selv udgiver, så til glæde for filmsamlerne og rettighedshavere verden over, sælger vi stadig film, som FDV ikke udgiver i Danmark. Det indebærer, at vi må registrere, hvad FDV's medlemmer udgiver. Jeg kan ikke garantere, at mine folk er fejlfri, men jeg kan sige, at FDV ikke har påvist svipsere i de 19 år, vi har brugt forbudt-programmet til at undgå parallelimport. FDV fik således hverken ram på Laserdisken eller specialimporten, selvom det var formålet med overfaldet i 2005.

Film, der ulovligt tilbydes i Laserdisken, fordi de er uden for FDV's kontrol.

Traditionel partiskhed

Partiskhed! Findes der et bedre ord, når ikke én eneste dommer vil se i øjnene, at FDV's udlejningsmonopol skyldes et lumpent trick i fogedretten (side 99), en fed løgn for EU-Domstolen (side 105 og 110) og endnu en løgn efter at jeg havde påpeget, at der ikke fandtes en særlov om udlejning af film (side 136)? Tværtimod har en række dommere dækket over Johan Schlütters og FDV's mange løgne.

Tilsvarende har dommerne dækket over FDV's kovending om fortolkningen af regional konsumtion, over FDV's viden om min import (side 591) og også om baggrunden for den (side 592). Dommerne har dækket over det kalkulerede overfald, gennemført en bevissikring uden et forudgående retsmøde og også uden den grundlovspligtige kendelse, og de har ignoreret Niels Bo Jørgensens sjuskefejl - og nogle gange endda givet mig skylden for den. Kan en domstol synke dybere?

Der er også mere subtil forskelsbehandling, f.eks. Østre Landsrets vurdering af, at det må antages, at Sydney Pollack havde tilladt lemlæstelsen af *3 Days of the Condor*, alene fordi han havde tilladt visning på tv, mens det ikke kunne antages, at Warner havde tilladt udlejningen af deres videoudgivelser.

Ser man på baggrunden for de to "tilladelser", bliver forskelsbehandlingen klar. Sydney Pollack havde alle mulige grunde til at hade lemlæstelsen af filmværket, mens Warner ikke alene tjente milliarder på udlejningen af sine film, men endda leverede videokassetterne med en vejledende udlejningspris (side 80).

Det kan måske indvendes, at der ikke var tale om de samme dommere, og man kan ignorere problemet med en forklaring om, at det har været tilfældigt. Men så kan man lige så godt slå plat eller krone! Jeg synes, der er en tydelig tendens til, at dommerne dømmer til fordel for den industri, der belønner dem med bijobs, og til skade for de individer, der ikke benytter voldgiftssystemet.

Forskelsbehandlingen er ikke til at overse. I udlejningssagen havde jeg nedlagt påstand om erstatning. Retspræsident Arildsen valgte at udskyde spørgsmålet om erstatning med den konsekvens, at Vestre Landsret afviste at lade mig nedlægge påstanden i ankesagen. Piben fik en anden lyd, da FDV først efter mere end to år og efter forberedelsens afslutning i sagen mod Laserdisken ApS nedlagde påstand om erstatning. Dommer Helle Dietz må have ros for at respektere retsplejelovens forbud mod nye påstande så sent i sagen, men selvom påstanden ikke havde været behandlet i byretten, vendte landsretten denne gang på en tallerken og lod FDV nedlægge påstanden i ankesagen - og det til trods for, at ankesagen dermed fik en helt anden karakter med helt andre emner (side 809).

FDV skifter mening igen og igen, men dommerne lyver åbenlyst for at dække over det. Tag f.eks. kovendingen om ophavsretslovens fortolkning og løgnene om informationerne om ejerforholdene og mine indsigelser over for formalitetsfejlen. Og selvom jeg altid har ment, at filminstruktøren er ophavsmanden til et filmværk, og selvom min opfattelse bekræftes af låne/leje-direktivet (side 186) og støttes af filminstruktørerne selv (side 309), nægter dommerne at forholde sig til det.